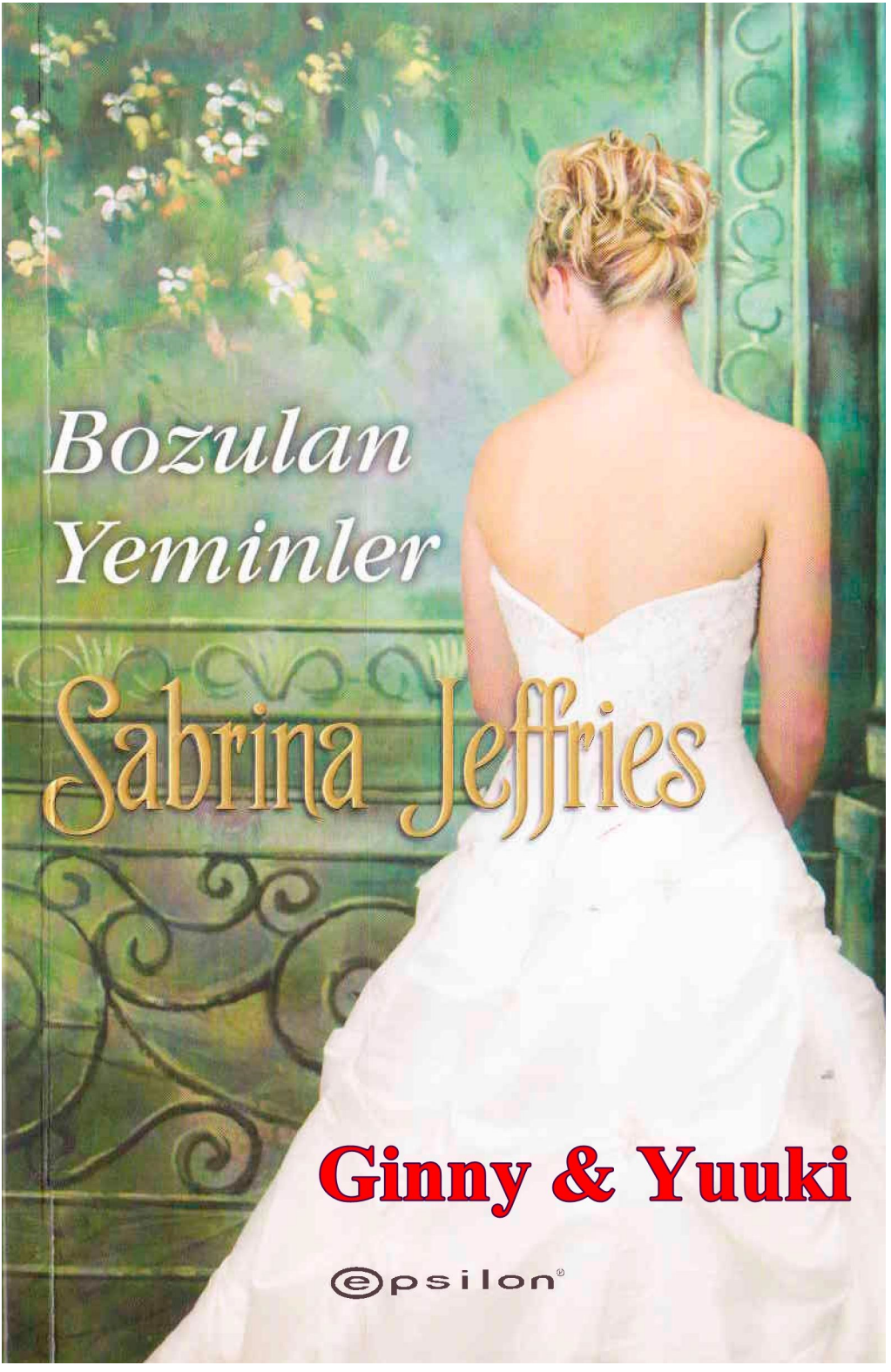

Bozulan
Yeminler
Sabrina Jeffries
Ginny & Yuuki
epsilon

Ginny & Yuuki

On dokuz yıl önce meydana gelen trajik bir kaza Stoneville Markisi olan Oliver Sharpe'ın ailesinin yaşamlarına mal olur. Yakışıklı markinin hayatını bu olay ömrü boyunca etkiler ve onu skandallarla yaşayan pervasız bir adama dönüştürür.
Büyükannesi Hetty, evlenmezse onu ve dört kardeşini aile mirasından mahrum bırakacağını söylediğinde ise, Oliver ona kendi tarzında karşılık vermeye karar verir. Şansına, Londra'da kayıp nişanlısını aramaya gelen Amerikalı bir güzel olan Maria Butterfield ile karşılaşır. Planı için kusursuz bir kadın bulduğunu düşünen Oliver'ın hesaba katmadığı tek şey ise, Maria'ya duyduğu şehvetle nasıl başa çıkacağı olacaktır.

Canlı, kıpır kıpır, çarpıcı, çok çekici…
Library Journal

Bu roman, yazarın bütün yeteneğini sergilemesine olanak tanıyor: Zekâ dolu diyaloglar, akıllıca çizilmiş karakterler ve alev alev cinsel çekime sahip, birbirine son derece uygun başkahramanlar.
Booklist

Hikâye, Sabrina Jeffries'in benzersiz eğlence anlayışının, zekânın ve tutkunun kusursuz bileşimi.
Romantic Times

ISBN 978-9944-82-342-5
9 789944 823425
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Jean Devlin'e, yaptığın her şey için teşekkürler.

Ve Stoneville'e âşık olan tüm okuyuculara –
işte hayalinizdeki adamın kitabı!

Sevgili okuyucu,

Benim adım Hester Plumtree ama çoğu kişi bana Hetty der. Kocam öldüğünden beri ailemin bira fabrikasını yönetiyorum ve insanlar bu konu ile ilgili canımı ne zaman sıksa her zaman şunu derim; eğer diğer insanların hayatları hakkında konuşabilecek bu kadar çok vaktiniz varsa, o zaman size yapacak daha çok iş verilmeli.

Tabii ki söz konusu torunlarım olunca, kendimi bunun dışında tutuyorum. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyleme hakkım var, öyle değil mi? Marki olan babaları ve kızım trajik bir kazada öldükten sonra onları ben büyüttüm. Ve insanlar hakkımızda bu kadar konuştuğundan tüm söyleyeceğim bundan ibaret.

Gerçek şu ki istediğim sadece torunlarımın çocuklarını görebilmek. Bunu istemek çok mu fazla? Katır gibi inatçı torunlarım bana yeterince keder verdiler. Oliver'ı ele alalım mesela; genç bir züppenin bir ya da iki dansçısıyla birlikte olmasını anlarım ama Oliver bunun kitabını yazdı! Çıplak bir kadın ve yarım fıçı kaçak kanyağın da içinde olduğu münasebetsiz hadiselerinden bahsetmeyen bir tane bile dedikodu gazetesi yok. Bunun için ölümünden sonra kötü yanlarını benimsediği babasını suçluyorum.

Ve diğer dördü hakkında beni konuşturmayın bile. Kumarbazlığıyla Jarret, şehvetli gotik romanlarıyla Minerva,

yarışlarıyla Gabriel ve şimdiye kadar atış yapmak istemediği tek bir nişancıyla tanışmayan Celia.

Milletin onlara Halstead Hall'un Yaramaz Çocukları demesinin bir sebebi var. Beni yanlış anlamayın, onlar aslında iyi torunlar. Sağlığımı sorarlar, bana toplum içinde eşlik ederler ve yorulup yorulmadığıma dikkat ederler. Fakat skandallarla dolu alışkanlıklarından vazgeçmeyi reddediyorlar ve artık yeter!

Bütün bu olanlardan dolayı, onları yola getirecek ve hakkettiğim varislere dönüşmesini sağlayacak bir yol buldum. Bundan hiç hoşlanmayacaklar ama dişe diş, kana kan. Tanrı şahidim olsun ki torunlarımın çocuklarına kavuşacağım... çok yakında!

Saygılarımla,

Hetty Pulmtree

Önsöz

Ealing, İngiltere
1806

Oliver Sharpe, Stoneville Markisi'nin on altı yaşındaki varisçisi, Halstead Hall'da ahırı korkuyla terk etti. Annesi delirmiş gibi avcı kulübesine gitmişti ve Oliver annesini pek az böyle görmüştü. Çoğu zaman sadece üzgün olurdu... Tabii çok önemli bir şey onu zıvanadan çıkarmamışsa.

Örneğin; oğlunun en temel adab-ı muaşeret kurallarından yoksun yaşaması gibi.

Hayal kırıklığı onu içine hapsetti.

Sen bu ailenin yüzkarasısın! Sesi bıkkınlık ve ihanete uğramışlıkla doluydu. *Tıpkı baban gibi davranıyorsun. Ve eğer seni de aynı kendisi gibi günahkâr, bencil, zevkleri uğruna herkesi kurban edebilen birine dönüştürmesine izin verirsem lanetleneyim!*

Oliver annesinin beddua ettiğini hiç duymamıştı ama

annesini bunu yapmaya o itmişti ve bu onun titremesine sebep oldu. Annesi haklı mıydı? Gerçekten de kimseyi düşünmeyen ve sefahat düşkünü olan babasına mı dönüşüyordu? Bu düşünce midesini bulandırdı.

Ama *biri* onun arkasından gitmeliydi. Sadece bir kez annesini böyle öfkeden deliye dönmüş halde görmüştü, o da Oliver yedi yaşındayken babasının ilk ihanetini öğrendiği zamandı. Annesi, babasının erotik kitap koleksiyonunun hepsini avluda ateşe atmıştı.

Eğer annesi, oğlunun da babasının izinden gittiğine inanıyorsa, neler yapacağını sadece Tanrı bilirdi. Özellikle herkesin kendini kaybettiği bir ev partisinde.

Oliver kırsaldaki malikânelerini çevreleyen duvarı döndüğünde, tanıdık bir arabayı fark etti. Bu onu heyecanlandırmıştı. Büyükanne! Tanrı'ya şükürler olsun gelmişti; sonuçta annesi kendi annesini dinlerdi.

Oliver arabanın durduğu yere, evin önüne ulaştı. Hemen aceleyle kapıyı büyükannesi için açtı.

Büyükannesi arabadan inerken sıcak bir gülümsemeyle, "Ne hoş bir sürpriz," dedi. "Senin yaşındaki diğer çocukların aksine, kibarlığından bir şey kaybetmediğine memnun oldum."

Normalde büyükannesine espriyle karşılık verir ve ikisi biraz atışarak şakalaşırlardı. Ama bugün, bu korku onun içini kemirirken bunu yapamazdı.

"Annem babama kızgın." Kolunu ona eşlik etmek için uzatırken, sesini alçak tutarak konuştu. Hizmetçiler duymamalıydı. Dünyanın yarısı zaten babasının sadakatsizliği hakkında konuşuyordu ve diğerlerine de konuşması için malzeme vermeye gerek yoktu.

"Bu yeni bir şey değil, öyle değil mi?" dedi büyükannesi ifadesizce.

"Bu sefer farklı. İntikam peşinde. O ve ben tartıştık. Avcı kulübesine tek başına gitti."

"Muhtemelen onu aramak içindir."

"İşte bu yüzden korkuyorum. Onu nasıl çileden çıkartmayı sevdiğini biliyorsun. Eğer babam oradaysa, annem yaptığı hiçbir şeyden sorumlu olmayacaktır."

"İyi." Ona kurnazca gülümsedi. "Belki sefil haldeki kulübeyi yakıp yıkar. Böylece Lewis'in küçük sürtüklerini götürebileceği bir yeri kalmaz."

"Büyükanne ciddiyim ben!" Konuşma şeklinden dolayı tek kaşını kaldırdı büyükannesi, Oliver dilini tutmaya karar verdi. "Beni affet ama bu seferki diğerleri gibi değil. Onun ardından gitmelisin, onunla konuşmalı ve sakinleştirmelisin. Bu önemli. Beni dinlemez."

Gözlerini kıstı. "Bana söylemediğin bir şeyler mi var?"

Rengi attı. "Tabii ki yok."

"Büyükannene yalan söyleme. Annenle ne hakkında tartıştın?"

Ona nasıl söylerdi? Bunu her düşündüğünde utançtan yerin dibine giriyordu. "Önemli değil. Sadece sana ihtiyacı var dediğimde bana inan."

Büyükannesi öfkeyle cevap verdi. "Annen doğduğu günden beri bana ihtiyaç duymaz."

"Ama büyükanne– "

Büyükannesi hâlâ çocukmuş gibi elini okşayarak, "Dinle Oliver," dedi. "Biliyorum annenle yakınsınız ve onu kızgın görmek seni üzüyor. Fakat ona kızgınlığından kurtulması için zaman verirsen iyi olacak, söz veriyorum."

"Hayır, aslında senin– "

"Yeter!" diye parladı yaşlı kadın. "Uzun ve zor bir yolculuk geçirdim ve yorgunum. Sıcak bir fincan çaya ve uykuya ihtiyacım var. Ebeveynlerinin tartışmasına dahil olacak havada değilim." Onun çaresiz duruşunu görünce ses tonunu yumuşattı. "Akşamüstü olana kadar geri dönmezse, söz veriyorum onun ardından gideceğim. Göreceksin geri dönecek, bir sürü özür dileyecek ve bu olay da unutulacak."

Ama annesi hiç dönmedi. Avcı kulübesinde o gece babasını vurdu ve ardından da kendini.

Ve Oliver'ın hayatı hiçbir zaman aynı olmadı.

Bölüm 1

Ealing
1825

Oliver, Halstead Hall'un kütüphanesinin penceresinden dışarı bakıyordu. İç karartıcı bir kış günü onu daha da mutsuz hale getirirken, acı veren hatıraları bira fıçılarında boğmaya çalıştı. Kendini fahişeler ve şarapla kaybedebileceği şehir merkezinde olmaktansa, burada olmak çok daha zordu.

Gerçi kendini uzun süre kaybedemezdi de. Skandalın üzerinden on dokuz yıl geçmesine rağmen, fısıltılar nereye gitse onu takip ediyordu.

Büyükanne, o gece misafirlerine annesinin avcı kulübesine gittiğini ve orada uyuyakaldığını söylemişti. Seslere uyananınca tanımadığı birinin zorla kulübeye girdiği düşüncesiyle, annesi panikleyip ateş etmişti ve vurduğu kişinin kocası olduğunu geç de olsa anlamıştı. Sonra yaptığı şeyin şokuyla silahı kendine çevirmiş ve tetiği çekmişti.

Bu bir cinayetti ve intiharı örtbas etmek için olduğu belli, inanılması güç bir hikâyeydi ve söylentiler hiçbir zaman bitmedi.

Büyükanne o günden sonra, Oliver ve kardeşlerine bu konu hakkında kimseyle ve hatta birbirleriyle bile konuşmayı yasakladı.

Dedikoduların yayılmasını engellemek için olduğunu söyledi ama Oliver, olanlardan dolayı onu suçladığı için olduğunu düşündü. Aksi takdirde, niye o gece annesiyle ne hakkında tartıştığını sorgulamak için kararından dönmüştü ki? Tabii ki cevaplamadı. Olanları büyükannesine söyleme fikri midesini bulandırıyordu.

Pencereye hızla arkasını döndükten sonra, büyükannelerini bekleyen kardeşlerinin oturduğu masaya doğru yürüdü. İşte bu sebepten Halstead Hall'dan kaçıyordu – bu durum onu her zaman aşırı duygusal yapıyordu.

Tanrı aşkına, büyükannesi niye bu toplantıyı burada istemişti? Burayı yıllarca kapalı tutmuştu. Burası küf kokuyordu ve sanki Kuzey Kutbu'na yakınmış gibi soğuktu. Tozla kaplı olmayan tek oda, kâhyanın evin işlerini hallettiği yerdi. Sadece bu buluşma için örtüleri kaldırmışlardı ama büyükanneleri bu toplantıyı kendi evinde de yapabilirdi.

Normalde, Oliver büyükannesinin bu bakımsız evde toplanma isteğini reddederdi. Ama kardeşi Gabriel'in üç gün önce geçirdiği kaza, onları büyükanneleriyle bıçak sırtı bir duruma getirmişti. Bu, büyükannesinin bu konudaki alışılmadık sessizliğini daha açık hale getiriyordu. Bir şeyler olacaktı ve Oliver bundan hoşlanmayacaklarından şüpheleniyordu.

Minerva Gabe'e, "Omzun nasıl?" diye sordu.

"Nasıl olabilir sence?" diye homurdandı Gabe. Buruşmuş siyah binici ceketinin üzerine askı takıyordu ve kır-

çıllanmış kahverengi saçları karmakarışıktı. "Cehennemde yanıyormuş gibi acıyor."

"Bana bağırma. Az kalsın kendimi öldürecek olan ben değildim."

Yirmi sekiz yaşındaki Minerva ortanca çocuktu; Jarret'tan dört yaş küçük, ikinci çocuk Gabe'den iki ve Celia'dan dört yaş büyüktü. Fakat en büyük kız çocuğu olarak, annesine benziyordu.

Hatta görünüşü tıpkı annesiydi; pürüzsüz teni, arada altın renginin karıştığı kahverengi saçları ve Gabe'inkine benzeyen sarmaşık yeşili gözleri vardı. Yarı İtalyan babasından aldığı siyah gözleri, siyah saçları ve esmer bir teni olan Oliver ile arasında görünüşte hiçbir benzerlik yoktu.

Celia Gabe'e, "Teğmen Chetwin zamanında geri çekildi, şanslısın," diye hatırlattı. Oliver'ın daha soluk halini anımsatıyordu, ten rengi bir parça koyuydu ve gözleri elaydı. "Sanıldığından daha cesur olduğuna dair söylentiler var."

Oliver, "Öyleyse, o ve Gabe iyi bir çift olurdu," diye homurdandı.

Jarret Oliver'a, "Onu rahat bırak, tamam mı?" dedi. Anne babalarının karışımına en yakın görünüşe sahip olarak, siyah saçları ama mavi-yeşil gözleri vardı ve Oliver'ın İtalyan özelliklerinden onda bir iz yoktu. "Şu saçma araba yarışından beri onu devamlı azarlıyorsun. Sarhoştu. Aslında senin de alışık olduğun bir durum."

Oliver Jarret'e döndü. "Evet ama sen buna izin verene kadar sarhoş değildin– "

"Jarret'i suçlama" diyerek Gabe araya girdi. "Chetwin bana meydan okudu. Eğer geri çevirirsem adımı korkağa çıkaracağını söyledi."

"Korkak olmak ölmekten iyidir." Oliver'ın böyle bir aptallığa toleransı yoktu. Hiçbir şey birinin hayatını riske atmaya değmezdi; ne bir kadın, ne onur ve kesinlikle ne de ün. Ne yazık ki hâlâ aptal kardeşleri üzerinde etkisi yoktu.

Tüm bu insanların arasında, bunu en iyi Gabe bilmeliydi. Gittiği yol Londra'daki en tehlikeli yerdi. İki büyük kaya parçası, yolu çok yakın olarak iki yandan kuşatmıştı ve aralarından sadece biri geçebilirdi. Neyse ki şoförü son anda geri çekilmeye zorlayarak kayalara çarpmayı önledi. Birçoğu bunu yapmada çok geç kalmıştı.

Destek takımı bunu 'iğneyi delikten geçirmek' diye adlandırmıştı. Oliver içinse bu delilikti. Evet, Chetwin geri çekilmişti. Ama Gabe'in arabası bir kayanın kenarına takılmıştı ve tekerleği kırarak faytonu, tahta, kumaş ve metal yığınına çevirmişti. Tanrıya şükür atlar kurtulmuştu ve Gabe sadece kırılmış köprücük kemiği ile kurtulacak kadar şanslıydı.

"Chetwin sadece beni küçük düşürmedi, biliyorsun." Gabe çenesini ovdu. "Onunla yarışmamalıymışım, çünkü karanlıkta ateş eden annem gibi korkak olduğumu söyledi." Sesi öfkeyle çınladı. "Ona Halstead Hall Katili dedi."

Bu tanıdık hakaret diğerlerini kaskatı kesti ve Oliver dişlerini gıcırdattı. "O yıllar önce öldü. Onun onurunu korumana ihtiyacı yok."

Gabe'in yüzünde buz gibi bir bakış belirdi. "Sen yapmasan bile birileri bunu yapmalı."

Tabii ki o da böyle düşünüyordu ama annesi kabul edilemez bir şey yapmıştı. Bunun için onu ve buna izin verdiği için kendini hiçbir zaman affedemeyecekti.

Kapı açıldı ve büyükanneleri içeri girdi, aile avukatları Eilas Bogg onu takip ediyordu. Birlikte nefeslerini tuttular. Avukatın varlığı bir tersliğe işaretti.

Bogg oturur oturmaz, büyükanneleri masanın başında durdu. Yüzünü kaplamış çizgiler her zamankinden fazlaydı. Yeni bir suçluluk duygusu Oliver'ı ele geçirdi. Yetmiş bir yaşındaki büyükannesi bu günlerde daha yaşlı duruyordu. Sorumluluklarının ağırlığı omuzlarına binmiş ve boyunu kısaltmış gibiydi.

Büyükbabasının kurduğu bira fabrikasını yönetmeyi bırakması için Oliver büyükannesini ikna etmeye çalışıyordu. Bir yönetici almaya ihtiyacı vardı ama bunu reddediyordu. Çalışmayı sevdiğini söylerdi hep. Ne yapacaktı hem, evde oturup nakış mı işleyecekti? Biracının dul eşi olarak nakış yapıyor fikrine gülerdi.

Belki de gülmek için sebebi vardı. Hester 'Hetty' Plumtree için çoğu kişinin yorumu 'sıradan'dı. Ailesi bir meyhane işletiyordu ve kocasıyla orada tanışmıştı. İkisi Plumtree Bira Fabrikası'nı, Oliver'ın annesi Prudence'ı en iyi okullarda okutabilmesini sağlayan bir imparatorluğa çevirmişlerdi. Prudence'ın yoksullaşmış bir markiyi kendine koca yapması için bu yeterliydi.

Büyükanne, kızının eski İngiliz aristokrasisinden birini bulmasından her zaman keyif almıştı. Ama hiçbir zaman 'ticaret' ile uğraşmasının ona sürdüğü lekeyi gizleyemedi.

Bu garip zamanlarda ortaya çıkardı. Örneğin yemeğiyle birlikte biraz bira içtiğinde ya da müstehcen bir şakaya gülerken anımsardı bunu.

Torunlarının olup onun olamayacağı tek bir şey vardı: Gerçek bir aristokrat olmak. Skandal çiftin haylaz tohumları olarak, onlara kucak açan toplumu öfkelendirme

eğilimlerinden nefret ediyordu. Ailesini toplumda ileriye taşıma çabasındaydı. Bu kadar emeğinin karşılığında, iyi evlilikler yapmalarını ve torunlarının çocuklarını görmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Buna niyetli bir tane bile torununun olmaması onu sinirlendiriyordu.

Oliver onun böyle hissetmeye hakkı olduğunu kabul ediyordu. Gençliklerinde genellikle ortada olmasa bile, büyükannesi kocasının ölümünden sonra Plumtree Bira Fabrikası'nı yönetmekle meşguldü ve en küçükleri için anneye en yakın kişiydi. Bu yüzden büyükannelerine tapıyorlardı.

Tabii Oliver'ın sık sık yaptığı gibi, para için tartışmadıkları zamanlarda.

"Otur Oliver." Keskin mavi bakışlarını üzerine dikti. "Böyle hızlı volta atman sinirlerimi bozuyor."

Hızını kesti ama oturmadı Oliver.

Kaşlarını çatarak omuzlarını dikleştirdi. "Sizler hakkında bir karara vardım çocuklar," dedi, sanki hâlâ onun denetimi altındalarmış gibi. Gözleriyle odayı taradı, "Evlenip durulmanın tam zamanı," derken sesi kararlılıkla yükseldi. "Size bir yıl veriyorum, o esnada her şey aynı kalacak. Sonra sizi mirasımdan mahrum edeceğim. Her birinizi. Vasiyetime dâhil olmayacaksınız." Onların tepkilerini görmezden geldi. "Eğer..." etkiyi arttırmak için duraksadı.

Oliver dişlerini gıcırdattı. "Eğer ne?"

Bakışları ona döndü. "Eğer evlenmezseniz."

Oliver bunu tahmin etmeliydi. Otuz beşindeydi, çoğu erkeğin evlendiği yaşı geçmişti. Büyükanne, sıklıkla unvanı taşıyacak bir varisi olmadığından sızlanırdı ama aklı başında kim böyle bir şey isterdi ki? Oliver'ın anne babası

para için evlenmişti ve sonuç felaketti. Maddi anlamda ne kadar çöküntüye uğrasa da bu hatayı tekrar etmeyecekti.

Büyükanne onun nasıl hissettiğini biliyordu ve kardeşlerini, Oliver'a kendi istediğini yapmasını garantiye almak için kullanması acı veren bir hıyanetti.

"Bana pranga takmak için kardeşlerimi parasız mı bırakacaksın?" diye bağırdı Oliver.

"Yanlış anladın," dedi sakince büyükanne. "Siz derken hepinizi kastettim." Bakışlarını hepsine çevirdi. "Hepiniz bir yıl bitmeden evlenmelisiniz ya da mirasınıza veda edeceksiniz. Dahası, kasabadaki evin kira kontratını sona erdireceğim ve sadece kızlar orada olduğu için kalacağım. Onlara para vermeyeceğim, Gabe ve Jarret'ın Londra'daki bekâr evlerinin ve atlarını tuttukları ahırın masraflarını da ödemeyeceğim. Siz beşiniz evlenmezseniz, desteğim sona erecek. Oliver'ın sorumluluğunda olacaksınız."

Oliver homurdandı. Mirasçısı olduğu kullanışsız mülkü güçlükle çekip çeviriyordu ama kendine yetmekten çok uzaktı.

Gabe masadan birden kalktı. "Büyükanne, bunu yapamazsın! Kızlar nerede yaşayacak? Jarret ve ben nerede yaşayacağım?"

"Halstead Hall'da sanırım," büyükanne bunu hiçbir pişmanlık belirtisi olmadan söylemişti.

Oliver büyükannesine suratını astı. "Bunun mümkün olmadığını çok iyi biliyorsun. Yeri tamamen açmam gerekir."

Jarret alaycı bir tonla, "Ve Tanrı bunu yapmasını engellesin." dedi. "Hem, o bu mülkten destek olarak gelir elde ediyor. Yani geri kalanımız senin şartını yerine getirsek bile, o bunu yapmak zorunda değil ve bunu reddettiğinde de biz cezalandırılacağız."

"Benim koşullarım bunlar," dedi sakince büyükanneleri. "Şartım tartışmaya açık değil."

Jarret ne düşünürse düşünsün, büyükanne Oliver'ın kardeşlerinin acı çekmesine izin vermeyeceğini biliyor olmalıydı. Onları hizaya getirecek yolu sonunda bulmuştu; hayatlarındaki tek daimi şeyi, onların birbirleri için olan sevgisini kullanacaktı.

Dahiceydi. Şeytaniceydi. Ve muhtemelen işe yarayacak tek plandı.

Jarret olay sadece kendisiyle ilgili olsaydı, ona cehenneme gitmesini söyleyebilirdi ama kız kardeşlerinin kız kurusu ya da mürebbiye olmasına izin vermezdi. Kitaplarından biraz para kazanan Minerva, bu sözlere kulak asmayabilir ve kendi kazancıyla yaşayabilirdi ama diğerlerini parasızlığa mahkûm etmezdi.

Her biri diğerlerini düşünüyordu. Büyükannesinin dediğini yapmak için kendilerini mecbur hissediyorlardı, hatta Oliver bile.

"Eğer istersen burayı kendine yeten bir yer haline getirebilirsin," diye belirtti büyükannesi. "Belki siz beşiniz yapmanız gerekenleri bölüşürseniz ..." Oliver'a kurnaz bir bakış atarak duraksadı. "Ya da ağabeyiniz, işleri uşağına bırakmak ya da zamanını zamparalık etmek ve içmeye harcamak yerine mülke daha fazla ilgi gösterirse, hepinizi rahat ettirebilir."

Oliver vereceği sert cevabı bastırdı. Bu yerde olmaya neden zar zor dayandığını biliyordu. Babası annesiyle para için evlenmişti, böylece ailesinin değerli konumunu korumuştu ve Oliver bu Tanrı'nın belası mülk ve temsil ettiği her şeyin, ailesine yaptığı gibi onu da yok etmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Olanları biliyorum," diye büyükanne sözüne devam etti. "Oliver ben ödemeyi reddettiğim için, satılabilecek son aile mülkünü de siz baylar yüzünden oluşan borçları kapatmak için sattı. Satılmaktan kurtulan çok az bir parça kaldı. Rahatça yaşamaya devam ederseniz, size verecekle-rime ihtiyacınız olacak."

Lanet olsun ki doğruyu söylüyordu. Şehirdeki ve kardeşlerinin kaldığı ev elden gittiğinde, hiçbirinin buraya taşınmaktan başka bir seçeneği olmayacaktı. Hatta Oliver'ın şu an bile bir yeri yoktu – Acton'daki bahsedilen mülk yakın zamana kadar onun eviydi. Ne yapacağına karar verene kadar kardeşleriyle kalıyordu. Ama evi, kardeşlerine ve erkek kardeşlerinin evlenecekleri eşlerine ve çocuklarına destek olsun diye sahip olmayı planlamamıştı.

Elbette büyükannesi, geçen yirmi iki yılda bira fabrikasını büyük bir başarıyla yöneteceğini düşünmemişti. O Napolyon'un etek giymiş haliydi.

"Peki kim Plumtree Bira Fabrikası'nın varisi olacak?" diye sordu Oliver.

"Büyükbabanın istediği gibi, kim onu Jarret'a bırakmaz mı demek istedin?"

"Kuzeniniz Desmond'a bırakabilirim."

Jarret söylenirken, Minerva bağırdı. "Desmond'a bırakamazsın. O işi batırır."

Büyükanne omzunu silkti. "Bana ne? Ben o zaman zaten ölmüş olacağım. Ve eğer ailenizde kalması için gerekli şeyleri yapmayacaksanız, o zaman işin kime gittiğinin bir önemi olmaz, değil mi?"

Celia karşı çıkarak ayağa kalktı. "Büyükanne Desmond'un ne yapacağını biliyorsun. Çocukları işe alacak ve onları öldürene kadar çalıştıracak." Celia çocuk işçi

hukukunu geliştirmek için çalışan bir hayır kurumunun gönüllüsüydü – bu onun tutkusuydu. "Atölyelerini nasıl yönettiğine bir bak. Bu işi ona bırakamazsın."

"Kime istiyorsam ona bırakırım," dedi büyükanne, gözleri buz kadar soğuktu.

Kesinlikle blöf yapıyordu. Büyükanne Desmond'dan diğerlerinin ettiği kadar nefret ediyordu.

Yine de hiç böyle bir blöf yapmamıştı. "Sanırım eşlerimizi de sen seçeceksin," dedi acı acı Oliver.

"Hayır bunu size bırakıyorum. Ama ben sizi zorlamadıkça bir yuva kurmayacaktınız. Uzun zamandır hepinizi şımartıyorum. Aileniz için üstünüze düşeni yapma zamanı, bu da vasiyetimi devam ettirecek yeni kuşaklar meydana getirmek demek oluyor."

Celia oturduğu yere kendini bıraktı. "Sanki Minerva ve ben bir koca seçebilirmişiz gibi. Adamın teki gelip bize evlenme teklif etmek zorunda. Ya kimse etmezse?"

Büyükanne gözlerini devirdi. "İkiniz de nereye gitseniz başları çevirtecek kadar hoş hanımlarsınız. Celia eğer ki kardeşlerinin arkadaşlarını bozmayı bırakırsan, onlardan biri kısa süre içinde sana teklifte bulunabilir. Ve Minerva, sen de o korkunç gotik romanları yazmayı bırakırsan– "

"Bunu yapmayacağım," diyerek karşı çıktı Minerva.

"En azından bir takma adın olsun. Niye böyle itibarsız ve tanıştığın herkesi utandıran hikâyelerin yazarı olduğunu afişe etmek istediğini anlamıyorum."

Bakışları Jarret ve Gabe'e döndü. "Siz ikiniz ara sıra balolara katılmalısınız. Jarret, her akşamını kumarhanede geçirmek zorunda değilsin ve Gabe..." bezgin bir iç çekişte bulundu. "Sana her meydan okuyan aptala uymasan, kendine bir gelin bulmak için zamanın olur. Siz delikanlılar,

saygıdeğer bir kadını sizinle evlenmeye ikna edecek kapasitedesiniz. Fahişeleri ve kabare dansçılarını yatağa atmada hiçbir zaman sıkıntı yaşamamış gibisiniz."

"Ahh, Tanrım," diye inledi Gabe, kulakları kızarmıştı. Bir fahişeyi yatağa atmak başka bir şey, büyükannesinin beğeneceği birini bulmak başka bir şeydi.

Kararlı bir halde Oliver'a gözlerini dikti. "Ve hepimiz biliyoruz ki kardeşin oldukça avantajlı; onun bir unvanı var."

"Ve para için unvanı takas etmek, ebeveynlerimiz için çok güzel bir sona sebep oldu." Oliver alay ederek söylemişti. "Bu yaşananları tekrar etmeyi benim için niye bu kadar çok istediğini anlıyorum."

Acı büyükannesinin yüzünü kamçıladığında, Oliver göğsünde oluşan suçluluğun azabını görmezden geldi. Eğer onları buna sürükleyecekse, sonuçlarına katlanmalıydı.

Annesinin son sözleri kafasında yankılandı. *Sen bu ailenin yüzkarasısın!*

Bir ürperme sırtından aşağı indi Oliver'ın. Ansızın kapıya gitti ve açtı. "Büyükanne seninle özel olarak holde konuşabilir miyim?"

Bir kaşı yukarı kalktı yaşlı kadının. "Eğer istiyorsan. "

Diğerlerinden uzaklaştığında, Oliver kendine güvenerek karşısında dikildi. "Bahtsız bir kadına beni zorla koca yapman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Emin misin?" Büyükanne bakışlarını kararlılıkla karşıladı, mavi gözleri sevgi doluydu. "Sen bu sürdürdüğün amaçsız hayattan daha iyisini hak ediyorsun."

Tanrım, bir bilse. "Ben neysem oyum. Artık bunu kabullen. Annem kabullenmişti."

Rengi attı. "O gün neler olduğuna dair konuşmayı sevmediğini biliyorum– "

"Sevmiyorum," diye araya girdi. "Ve sevmeyeceğim." Ne onunla ne de bir başkasıyla konuşamazdı.

"Bunun hakkında konuşmayacaksın, çünkü olanlar yüzünden beni suçluyorsun."

"Bu doğru değil, kahretsin!" Oysa yalnızca kendisini suçluyordu Oliver. Annesi ortadan kaybolduğu an sadece o ardından gidebilirdi. Sadece büyükannesini daha fazla zorlasaydı. Sadece, sadece, sadece...

"Geçmişte olanlarla ilgili hiçbir şey için seni suçlamıyorum. Ama bunun için seni suçlayacağım."

"Yapılması gereken bir şey olduğunu bilsen bile."

"Neden? Minerva ve Celia eninde sonunda evlenecekler. Gabe ve Jarret sadece gününü gün ediyor. Zaman ver, onlar da yuva kuracaktır."

"Sen değil."

"Bu farklı."

"Neden farklı?"

"Neden birden bizim evlenmemize bu kadar taktın?"

"Sorumu cevapla, ben de seninkini cevaplayacağım."

Demek istediği buydu; günahlarını itiraf etmeye zorlamak.

"Bir gün, Oliver," o sessizliğini sürdürürken sözüne devam etti, "o gün ne olduğuyla ilgili konuşmak zorunda kalacaksın ve olanları arkanda bırakacaksın."

"Ben bunu zaten arkamda bıraktım." Topuğunun üzerinde döndü, kapı için büyük bir adım attı.

Kapıya uzandığında büyükannesi seslendi, "Mirasım ve geri kalanlarla ilgili fikrimi değiştirmeyeceğim. Evlen ya da her şeyi kaybet."

Eli kapının kolundayken duraksadığında, büyükannesi kapı aralığına dikildi ve odadakilere tek tek baktı. "Dedikodu gazetelerinde, sizden Halstead Hall'un Yaramaz Çocukları diye bahsedilmesinden bıktım. En genç torunumun yine bir atış müsabakasında boy gösterdiği için milleti dehşete düşürdüğünü okumaktan da bıktım." Gabe'e döndü. "Ya da başka bir torunumun, bir yarışta hayatını neredeyse kaybedecek olmasını okumaktan. Artık buna bir son verilecek."

"Peki daha ihtiyatlı davranacağımız konusunda hepimiz hemfikir olursak?" Oliver fikrini ortaya attı.

"Yeterli değil. Eğer hepiniz size bağlı birine sahip olursanız, yani bir eş ve çocuklar, sahip olduklarınızın değerini sonunda anlayacaksınız."

"Kahretsin, büyükanne– "

"Bana lanet okumayı bırak Oliver. Tartışma bitti. Bay Bogg taleplerimin ayrıntılarını size açıklayacak, sorularınızı ona sorabilirsiniz. Fabrikada bir toplantıya katılmalıyım."

Aşağıdaki hole indi; sadece bastonun çevik manevraları duyuluyordu.

Bir dakika sonra Oliver odaya tekrar girdi, kardeşleri Bay Bogg'a dönmüştü. "Gerçekten bunu bizden istemeyecek, değil mi?" dedi içlerinden biri. "Bunu nasıl yapar?" dedi diğeri. Bir üçüncüsü, "Bunun için onunla konuşmalısın," dedi.

Bogg gıcırdayan antika bir sandalyeye yerleşti. "Üzgünüm ama benim yapabileceğim bir şey yok. Lord Gabriel'in kazasından sonra, torunlarının ailesine karşı görevlerini yerine getirmeden ölmesine izin vermeyeceği kararına vardı."

Celia, "Ne yaptığını görüyor musun Gabe?" diye bağırdı. "Her şeyi berbat ettin!"

Oliver bezmiş halde, "Gabe yüzünden değil," dedi. "Benim yüzümden. Ailesi için kazanmaya savaş verdiği unvanı ve pozisyonunu kaybetmek istemiyor. Bizden birinin devam ettireceğinden emin olmak istiyor."

"O zaman niye beni ve Celia'yı da buna zorluyor?" diye sordu Minerva.

Bogg, "Beni affedin, lordum," diyerek araya girdi, "ama yanılıyorsunuz. Hepiniz için endişeleniyor. Ölmeden önce hepinizin iyi bir hayata sahip olmanızı istiyor."

Oliver başını salladı. "Ölmek mi? O hasta mı?" Bu olasılık onun içini kemirdi. "Bize söylemediği şeyler mi var?" Onun ani davranışını bu durum açıklayabilirdi.

Bogg başını sallamadan önce duraksadı. "Sadece sizin ona torunlar vermenizi beklemekten sıkıldı."

Oliver *buna* kolayca inanabilirdi.

Bogg boğazını temizledi. "Başka sorunuz var mı?"

"Yalnızca bir tane daha var," dedi Oliver. "Gerçekten kiminle evleneceğimize karışmayacak mı?" Onun bu çılgınca planını bozacak bir fikri vardı.

"Bununla ilgili herhangi bir kuralı yok. Ama başka kurallar var."

Oliver kurallar açıklanırken dinledi, bunlardan biri Gretna Green'e kaçmak yerine İngiltere'de evlenmeleri üzerineydi. Anlaşılan mahkemelere düşecek bir evlilikten korkuyordu. Maalesef, Bogg'un dediği hiçbir şey Oliver'ın aklındaki planı etkileyemezdi.

Bogg, görevini yerine getirdikten ve onları mutsuzluklarıyla başbaşa bıraktıktan sonra, Minerva Oliver'a yalvar-

dı. "Bunun delilik olduğuna onu ikna etmelisin. Hayatımı olduğu gibi mükemmel sürdürürken niye yaşamıma bir adamı dahil edeyim?"

Jarret, "Evlenmeye senden daha fazla istekli değilim, Minerva," diye söylendi. "Bir sonraki adımında, bu lanet olası fabrikayı yönetmemi isteyecek. Ve bu dünyada en son istediğim şey bu."

Celia, "Bence hepimiz buraya taşınalım ve onun parasına ihtiyacımız olmadığını gösterelim," diye haykırdı. "Onun dediği gibi, mülkü beraber idare edelim– "

"Evet, çünkü bir mülkü idare etmek hakkında çok şey biliyorsun," diye cevap verdi Gabe.

Minerva, "Yine de Celia doğru bir noktaya değindi," diye karşılık verdi. "Eğer kendi evimizi kusursuz idare ettiğimizi gösterirsek, belki planını bir kere daha düşünür. Hem, eğer eninde sonunda sonumuz burası olacaksa, buna alışmaya başlamamız gerekir."

"Tanrım bize yardım et." Jarret Oliver'a sert bir bakış attı. "Bizim buraya taşınmamızı istemiyorsun, değil mi?"

Oliver iç çekti. "Bu yeri bir daha görmek istemiyordum. Maalesef, Celia'nın fikri mantıklı. Burada yaşarsak, büyükannenin blöfüne karşılık vereceğiz. Ziyarete çağırabiliriz, planını gerçekleştirmeye devam ederse saçmalıklarının nelere sebep olduğunu gösteririz."

Yeniden Halstead Hall'da yaşama fikrinin verdiği tiksintiyi frenlemeye çabalıyordu. Fakat bu sadece planını gerçekleştirdiğinde bitebilir ve böylece hayat yine normale dönebilirdi.

"O esnada, başka planlarım da olacak," diyerek sözüne devam etti Oliver. "Riski bir plan. Bunun için tam anla-

mıyla kafa yormamış büyükannem ve bunu anlamasını sağlayacağım. Bu son mülkümüzün satışından hâlâ biraz param var ve işte teklifim..."

Bölüm 2

"Tanrı aşkına, Freddy, devam et!" Maria Butterfield çamurlu sokakta büyük adımlarla yürürken, tığ gibi ince kuzenine söylendi. Takip ettikleri kâtip daha hızlı adımlar atıyordu. Zaten bu berbat İngiliz havasına katlanmak zordu, bir de takip ettikleri adamı kaybederlerse, Nathan Hyatt'ı bulmalarına imkân yoktu. Dartmouth, Maassachusetts'ten dünya kadar yolu nişanlısına tekrar kavuşmak için geldikten sonra bunu riske atamazdı.

"Bu adamın çantasının Nathan'a ait olduğundan emin misin?" Freddy hırıltıyla soludu.

"Harfler iki tarafta da işlenmiş, tıpkı benim ona özel olarak yaptığım gibi. Ve adam bunu Londra Denizcilik boyunca, yani Nathan'ın en son üç ay önce görüldüğü aynı yerde, taşıdı. Emin olmak için sadece daha yakından bakmam gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapacaksın? Bunu yapmayı benden bekleme! İngiliz bir şapşalla sırf sen dedin diye birbirimize girmeyeceğim."

"Bu kılıcı beni korumak için taktığını düşünüyordum."

Freddy Londra'ya geldiğinden beri her gün babasının eski kılıcını ve kınını takmıştı. Nereye gitseler dikkatleri üzerine topluyordu, çünkü bu günlerde kimse kılıç taşımıyordu.

"Bu beni korumak için," diye karşılık verdi Freddy. "Duydum ki burada sırf eğlenmek için düello yapıyorlarmış. Bu kadar yolu en sevdiğim kılıcın bir kavga sırasında yürütüldüğünü görmek için gelmedim."

Homurdandı. "Geldin, çünkü ağabeylerinin bakması gereken bir ailesi var ve Rose Hala gelmeseydin kulağını çekerdi." Freddy'nin renginin attığını görünce ses tonunu yumuşattı. "Hem düello yapmaya gerek yok. Omuz çantasına düzgünce bakmamıza izin vermesi için onu ikna edeceğiz, tabii nereye gittiğini gördükten sonra. Umarım bizi Nathan'a götürür."

"Umarım bizi bir turtacıya götürür. Yemek yiyeli neredeyse üç saat oldu." Tam bunları söylerken midesi guruldadı. "Beni aç bırakacağını bilmiyordum."

İç çekti. Freddy sürekli açtı. Rose Hala her zaman, yirmi bir yaşındaki her genç adam boğalar gibi yer, derdi ama şimdi, Maria onun tavuk gibi yiyip boğalar gibi savaşmasını tercih ederdi. Freddy'nin paralarını nasıl silip süpürdüğü hesaba katılınca, oldukça masraflı bir koruyucuydu.

Nathan'ın Amerika'da – ait olduğu yerde – kalmasını ve babasının ölmemiş olmasını nasıl da isterdi.

Buzlu su birikintisine adım attığında keder içini acıttı. Hâlâ inanamıyordu. Babası tabii eski günlerdeki gibi değildi son zamanlarda ama onun altmış beş yaşında, ofisinde bir kalp krizi sonucunda ölmesini beklemiyordu.

Rahatsız edici bir düşünce geçti aklından. Eğer Nathan son mektuplarını almamışsa, o zaman babasının öldüğünü

bilmiyordu. Planlandığı gibi onunla evleneceğini varsayarak, New Bedford Gemicilik'in yegâne sahibi olduğunu da bilmiyordu.

Ya onunla evlenmezse? Ondan aylardır haber almamasının sebebi bu muydu? Nişanlanmadan kaçmak için son şansını mı kullanmıştı?

Her erkek, babasının ardı arkası kesilmeyen isteklerinden bıkardı ve Nathan bir şirketin yarısına varis olan bir kadınla evlenmeden önce o şirketi idare edebileceğini kanıtlamıştı. Bu taleplerle Nathan'ı, Londra Denizcilik'e sürat teknelerini iyi cirolarla satması için İngiltere'ye göndermişti. Belki de Nathan buraya vardıktan sonra ilişkilerini tekrar gözden geçirmişti.

Gözleri yaşlarla doldu. Hayır, o bunu yapmazdı. Onurlu bir adamdı. Diğer çiftlere göre aralarındaki tutku az olabilirdi ama kesinlikle onu önemsiyordu, tıpkı Maria'nın da onu önemsediği gibi. Mutlaka korkunç bir şey olmuş olmalıydı, o sorumluluklarından asla kaçmazdı. Onu muhakkak bulmalıydı. Hem onu hem babasını kaybedemezdi.

Şu anda başka bir adamın elinde olan bu el çantasına bakarak, Nathan'ın iyi olduğundan emin olamıyordu. Nathan çantayı asla vermezdi. Adam çalmış olmalıydı.

Acele adımları yüzünden kalp atışları da hızlandı.

Muhtemelen Nathan bir yerde hain bir İngiliz tarafından öldürülmüş, yatıyordu. Ve eğer biz...

Şimdi bunu düşünemezdi, yoksa tamamen darmadağın olurdu.

"Mopsy– " Freddy kısık sesle konuşmaya başladı.

"Bana böyle seslenme. Artık çocuk değiliz."

Bunun yanı sıra, Nathan bunun bir hanımefendiye

yakışmayacağını düşünürdü. Bu konularda titizdi, altı yıl önce babasıyla ortak olup ufacık Dartmouth'a taşınmadan önce, Baltimore'un yüksek sosyetesi içinde yetişmişti.

"Özür dilerim, Mop... yani Maria," diye fısıldadı Freddy. "Unutup duruyorum." Ona yaklaştı. "Ama karanlığa kalmamamız gerektiğini düşünüyorum. Şehrin bu kısmı iyi bir yermiş gibi gözükmüyor. Ve şuradaki hanımlar sanki biraz... şey... çıplak gözüküyorlar."

Takip ettikleri adamı kaybetmemek için ona odaklandığından, çevresine dikkat etmemişti. Bir göz attığında, kalp atışları hızlandı. Yeterince örtünmemiş kadınlar onların hemen üzerinde pencereden dışarı uzanmıştı, göğüsleri korselerinden dışarı fırlamıştı. Donuyor olmalıydılar ama belli ki amaçları için bu pek önem arz etmiyordu.

"Buraya bakın bayım," aralarından bir tanesi Freddy'ye seslenmişti, konuşurken ağzından buhar çıkıyordu. "Bendekiyle seninki hemencecik kalkar."

"Sadece yarım sterline tadıma bakabilirsin, aşkım," diye ekledi diğeri.

Maria dediklerini fazla anlamadı ama Freddy'nin çilli yanaklarının kızarmasına bakarak şehvetli sözler olduğunu anladı.

"Hadi pansiyona geri dönelim," dedi Freddy.

"Henüz değil. Avımız ileride duruyor ve tek yapmamız gereken şu çantaya bakmak. Bir şansımız daha olmayabilir."

Adam binaya girene kadar tereddütte kaldılar. Sonra arkasından devam ettiler. Boğuk gülüşler sokağa yayıldı. Çalan kemanlardan neşeli ezgiler yayılıyordu. Açık kapıdan dans eden çiftleri ve onların edepsiz davranışlarını görebildi.

Fenerciler meşaleler ellerinde yorgunluk içinde yürürken, Freddy'nin kahverengi gözleri evi taradı. "İçeri giremezsin. Bu yer saygın kadınlar için değil."

"Bunu görebiliyorum." Buz gibi bir rüzgâr onu çarpmış gibi siyah redingotunun içinde titredi. "Burası genelev gibi gözüküyor."

"Mopsy!" Freddy'nin yanakları saçları gibi kızardı. "Böyle şeyler hakkında konuşmaman gerekir."

"Neden? İkimiz de biliyoruz ki babam her cumartesi gecesi bunlardan bir tanesine giderdi." Ona döndü. "Neden sen girmiyorsun? Bir adama dikkat etmezler. Sadece çantayı bul ve Nathan'ınki mi bir bak."

"Ya onunsa? Sonra ne olacak?"

"O zaman adamı dışarı çıkarmak için kandır ki ben konuşabileyim. Annesinin dışarıda olduğunu ve çıkmazsa, annesinin içeri gireceğini söyle. Hiçbir genç adam bunu istemez."

Freddy şüphe içinde baktı ve Maria iç çekti. "Dediğimi yaparsan, istediğin kadar turta alacağım sana."

"Peki." Kılıcını Maria'ya verdi.

"En iyisi bu sende kalsın. Korumasız sokak ortasında durmamalısın."

Sonra Maria'ya kıymetli kılıcını uzattı. "Teşekkürler. Şimdi çanta Nathan'ın mı öğren."

Derin bir iç çekişle, Freddy yavaş yavaş basamakları çıktı. Göze çarpmamaya çalışarak Maria gölgeye doğru kaydı ve Freddy'nin içeri girmeden önceki şaşkın haline gülmemek için kendini zor tuttu. Freddy yaşındaki herhangi bir erkek, bir geneleve girmek için canını verebilirdi ama her zamanki gibi onun tek düşündüğü yemekti. Ve ağzına ne tıkarsa tıksın, kürdan gibi zayıftı. Ama o çayına bir hafta

biraz fazla şeker koysa, hemen şişmeye başlardı. Bu haksızlıktı.

Ama zaten hayat kadınlar için adil değildi. Eğer erkek olsaydı, babasının şirketinin varisi olurdu. O zaman dışarıdan birini asla işin içine sokmazdı.

Nathan'ı sevmediğinden değildi. Zeki ve oldukça yakışıklıydı o, birçok kadının isteyeceği türden bir koca adayıydı. Ve Dartmouth'ta başka iyi bir koca bulma şansı çok azdı. Burası, evlenmemiş eğitimli adamların çok az sayıda olduğu küçük bir balıkçı kasabasıydı ve babasının renkli geçmişi, gerçek bir centilmenle evlenmesi için onu uygunsuz kılıyordu.

Maria bazen, eğer New Bedford Gemicilik ile bağlantısı olmasaydı, onu eşi olarak düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordu.

Hayır, bu haksızlıktı. Nathan her zaman ona çok iyi davranmıştı. Birkaç kere öpüşüp bir şey hissetmemesi Nathan'ın suçu değildi; mutlaka kendisi bir şeyleri yanlış yapmış olmalıydı. Ya da çok şey bekliyordu.

Belki de babası haklıydı. Belki de çok fazla Minerva Sharpe'ın yazdığı romanlardan okumuştu. Sonuçta, hiçbir erkek Vikont Churchgrove kadar cesur olamazdı ya da Wolfplain Dükü kadar kahraman veya alçak Rockton Markisi kadar büyüleyici.

Kaşlarını çattı. Böyle bir zamanda nasıl Rockton'ı düşünürdü? Zaten romanın sonunda adaletten kaçtığı için memnun olması yeterince kötüydü. En dehşet verici olan da Nathan'ı düşünmesi gerektiği bu zamanda, o rezil adamın düşüncelerini ele geçirmiş olmasıydı.

Belki de normal bir kadın değildi. Kesinlikle, şimdiye kadar tanıştığı kadınlara göre daha açık sözlü ve dik başlıy-

dı. Ayrıca, cinayet ve suç hakkında okumaya bayılıyordu. Babası bu durumun doğal olmadığını söylemişti.

Farkında olmadan iç geçirdi. Diğer hanımların, erkeklerin savaş hikâyelerini dinlemeye büyük ilgileri olmadığı bir gerçekti ya da gazetede sözü geçen her ağır suçla ilgili haberi istekle incelememeleri. Adı gibi emindi ki hiçbiri gizemli bir cinayetin çözülmesi için dua etmemişlerdi.

Evin içinden gelen, "Dur! Hırsız! Onu durdurun!" çığlıkları onu kendine getirdi. Ahh hayır, kesinlikle Freddy... o başaramadı.

Ama tabii ki bunu başaramazdı. Freddy asla düşünmezdi ki.

Evden çıkan Freddy çantayı göğsünde zırh gibi tutarken, merdivende yolunu kesen adam tam zamanında içeri atıldı.

"Seni yakaladık, hırsız," dedi adam.

Maria'nın kalbi dışarı çıkacakmış gibi atıyordu.

Freddy'nin birkaç adım yukarısında, kırmızı suratlı ve yarı çıplak olan takip ettikleri kişi duruyordu. Onun önündeki diğer erkekler neler olduğunu görmek için dikiliyorlardı. Bu esnada, kadınlar da holü doldurmaya başladı.

"Polly, git polis getir," bir adam kadınlardan birine seslendi.

Ahh hayır! Bu felaketti!

İki adam çevresini sardığında, Freddy kekeleyerek, "Sadece bakmak içindi," diyebildi.

Freddy'nin kılıcını kaldırarak, en yakınında duran kişiye salladı Maria. "Gitmesine izin verin! Ya da yemin ediyorum, sizi portakal gibi parçalara ayırırım!"

Sağından, bir ses ağır ağır konuştu, "*Portakal* mı? Korkunç tehdidin bu mu, tatlım?"

Uzun boylu adamı ön kapıda gördüğü an, panik hücrelerine kadar işledi. Ceket, yelek ya da kravat yoktu üzerinde ve gömleğinin düğmeleri göğsüne kadar açıktı ama giyimi buna uygunmuş gibi olmasa da üstün tavrı, kontrolün onda olduğunu gösteriyordu. Ve çok yakınında duruyordu.

"Geri çekilin!" Kılıcı kullanmayı becerebilmek için dua ederek, ona doğru salladı. Kılıcın bu kadar ağır olduğunun farkına varamamıştı. "Ben yalnızca kuzenimi istiyorum beyefendi ve sonra gideceğiz."

"Onun kuzeni benim çantamı çalmaya çalıştı, lordum," diye haykırdı takip ettikleri adam.

Lordum mu? Nabzı düştü. Bu uzun adam Bayan Sharpe'ın romanlarındaki gibi zarif bir adam değildi.

Gerçi aynı kibri taşır gibi gözüküyordu. Teni hayal ettiği lordlardan daha koyuydu ve gözleri içini titretecek kadar parlaktı. O eğer bir lord ise bu, onun ve Freddy'nin başının daha büyük bir belada olduğu anlamına geliyordu.

"Kadını sen al Lord Stoneville," dedi diğeri, "ve biz de adamı alacağız. Polisler gelene kadar hırsızları tutacağız."

"Biz hırsız değiliz!" İki adam arasında kılıcı salladı Maria, basamakların en üstünden onlara kötü kötü bakarken kılıcın ağırlığından omzu acıyordu. "Hırsız olan sizsiniz, bayım. Bu çanta nişanlıma ait. Öyle değil mi, Freddy?"

"Emin değilim," Freddy tiz bir ses çıkardı. "Ona bakmak için hole getirdim, sonra bu adam bana bağırmaya başladı ve ben kaçmaktan başka ne yapacağımı bilemedim."

"Ne tatlı bir hikâye," diyerek alay etti takip ettikleri adam.

"Ne olduğunu söyleyeyim Tate," dedi Lord Stoneville, "eğer küçükhanım..."

Ona baktığı anda düşünmeden cevap verdi, "Butterfield. Maria Butterfield."

"Eğer Bayan Butterfield bana kılıcı verirse, bu küçük tartışma için herkesi tatmin edecek yönde aracılık yapacağıma söz veririm."

Sanki yarı çıplak bir lordun, genelevde herhangi bir şey için adil aracılık yapabileceğine güvenebilirmiş gibi. Kitaplardaki İngiliz lordları iki gruba ayrılırdı; onurlu beyler ve ahlaksız çapkınlar. Bu adam daha çok çapkın gibi duruyordu ve bu tip bir adamın gücüne kendini bırakacak kadar aptal değildi Maria.

"Daha iyi bir planım var." Kalbi deli gibi atarak, kılıcı Lord Stoneville'in boynuna dayadı. "Ya kuzenimi bırakmalarını söylersiniz ya da bu kılıcı boğazına geçiririm."

Lord'un gözü seğirmedi bile. Eliyle kılıcı kavrarken, yüzü şeytani bir keyifle aydınlandı. "Böyle bir şansın yok, tatlım."

Maria hareketsiz kaldı, parmaklarını kesmekten korkarak hareket etmedi.

"İyi dinleyin, Bayan Butterfield," korkutucu bir sakinlikle sözüne devam etti adam. "Zaten hırsızlığa kalkışmaktan suçlusunuz, bir asilzadeye saldırınızdan bahsetmiyorum bile. Bu iki suçun da cezası asılmak. Saldırınızla alakalı olarak, makul olmak istiyorum ama önce kılıcı elinizden bırakırsanız. Böylece size, kendinizi ve *kuzeninizi* hırsızlıkla alakalı olarak savunmanıza izin vereceğim." 'Kuzen' kelimesini kuşku dolu bir alayla söylemişti. "Bunu halledeceğiz ve eğer sizin hırsızlıkla ilgili olarak suçsuz olduğunuza inanırsam, siz ve arkadaşınız gitmekte özgür olacaksınız. Anladınız mı?"

Şimdi Maria'yı kıskıvrak yakalamıştı ve belli ki o da bu-

nun açıkça farkındaydı. Eğer onu yaralarsa, kendi hayatı değersiz hale gelecekti.

Korkusunu belli etmemeye çalışarak, "Eğer her şeyi açıklarsak gitmemize izin vereceğinize dair onurunuz üzerine yemin eder misiniz?" dedi Maria. Eğer makul olabiliyorsa, belki de kötü bir adam değildi.

Belli belirsiz bir gülüşle dudaklarını büzdü adam. "Bir beyefendi olarak onurum üzerine yemin ediyorum."

Bayılacakmış gibi duran Freddy'ye baktı. Sonra Lord Stoneville'e dikti gözlerini. "Çok iyi. Bir anlaşmaya vardık."

Bölüm 3

Oliver, "Harika," dedi nefesini salarak. O ana kadar olaya hâkim olup olmayacağından emin değildi. Bir kadının ona kılıç sallayacak kadar cesur olması, en iyi ihtimalle tahmin edilmesi güç ve en kötü ihtimalle tehlikeliydi. "Üçe kadar sayıp, ikimiz de kılıcı bırakacağız. Tamam mı?"

Kafasını salladı, mavi gözleri kabzayı sımsıkı tuttuğu yere kilitlenmişti.

"Bir. İki. Üç," Oliver saydı.

Kılıç yerde takırdadı.

Hemen Porter ve Tate, Freddy'yi tuttu. Freddy bağırınca, Maria dehşet içinde onlara doğru döndü. Oliver kılıcı almak için eğildi, sonra genelevin sahibi Polly'ye tutması için verdi.

Oliver, Bayan Butterfield'ı omzundan kavrayıp salona doğru sürüklerken başını sallayarak, "Onu buraya getirin," diye buyurdu.

"Beni hırpalamanıza gerek yok," diye tısladı Maria.

"Bana güvenin, Bayan Butterfield, sizi hırpalarsam anlarsınız." Bir sandalyenin önünde durdu. Onu oraya doğru iterken, "Oturun," diye emir verdi. "Ve insanlara saldırma isteğinizi yarım dakikalığına dizginleyin, olur mu?"

"Ben– "

"Size gelince," Freddy'ye doğru döndü, "tüm bu taşkınlığa sebep olan şu çantayı verin bana."

"Peki, bayım... yani lordum."

Oliver yüzü renkten renge giren genç adamdan çantayı aldı. Belli ki yanındaki kadının hiddeti onda yoktu.

Çanta sıradan gözüküyordu; alışılagelmiş pirinç kaplamaları olan ve düzgün bir deriden yapılmaydı. İçinde birkaç banknot olsa da bu gencin çantayı çalmaya çalıştığı anlamına gelmezdi. Çoğu hırsız dikkat çekmemek için parayı alır ve çantayı bırakırdı.

"Bunu nereden aldın Tate?" diye sordu Oliver.

"Köşedeki rehinci dükkânından. Aylar önce almıştım."

Bayan Butterfield söylenmeye başlayınca, Oliver ona sert bir bakış attı. "Siz bunun nişanlınıza ait olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Eğer harfleri kontrol ederseniz," kibirle söyledi bunları, "onun ad ve soyadının baş harflerini bulabilirsiniz. NJH bir tarafta yazılı ve 'New Bedford Gemicilik' kelimeleri de diğer tarafta basılı. Bunu onun için kendim yapmıştım."

Yazılanlar hakkında haklı olsa bile, bu her şeyi kanıtlamazdı.

Bir çift zeki hapishane kuşu, çalmaya çalmadan önce yazılanları araştırmış olabilirlerdi. Onlar zaten çantanın üstüne ne işlenmiş olduğunu biliyor da olabilirlerdi.

Ama bu çift hapishane kuşlarına benzemiyordu. Bunun için fazla iyi giyinmişlerdi ve derin bir matem içinde gibiydiler. New Bedford Amerika'daydı ve onlar kesinlikle Amerikalılardı. Bu aksanlarından anlaşılıyordu.

Şu delişmen kızın gözüpekliği hesaba katılmalıydı. Her zaman Amerikalı kadınların küstah olduğunu düşünmüş-

tü. Fakat küstahlık bir şeydi, bir genelevde bu kadar cesur davranmak ve bir adamın boğazına kılıcı dayamak başka bir şeydi. Belki de yüksek tabakaya ait hırsızlardı. Eğer öyleyse, siyah giymeleri doğruydu. Kim matem içinde olan bir kadının herhangi bir suça bulaşacağını düşünürdü ki?

Özellikle bu kadar hoş olan bir kadından. Kuzguni siyah ipek ve matem tülünün altında güzel yüzünü lüle lüle sarı saçları çevrelemişti. Burnu kalkıktı, çilli yanakları ve baştan çıkaran bir ağzı vardı. Uzun süredir çıplak kadın görmeye alışkın uzman bir gözle, onu baştan aşağıya süzdü. Redingotunun kalın kumaşının altında, gösterişli göğüs ve kalçalarıyla baştan çıkaran bir vücudu olduğu belliydi. Kesinlikle onun tipiydi.

Hımmm...

Belki bu durumu kendi çıkarına kullanabilirdi. Bu hafta, güzel kadın bulmada şansı yaver gitmişti.

Porter ve Tate'e döndü. "Delikanlıyı salın ve bizi yalnız bırakın."

"Lordum, bence– " diye Porter söze başladı.

Oliver, "Sadece hak ettiklerini bulacaklar," diye ileri sürdü. "Şikâyet etmek için sebebiniz yok."

Tate, "Ya çantam ne olacak?" diye bastırdı.

"Çantan ha!" Bayan Butterfield ayağını yere vurdu. "Ne cüretle– "

"Oturun, Bayan Butterfield," Oliver sert bir bakışla emir verdi. "Sizin yerinizde olsaydım, şu an çenemi tutardım."

Maria'nın yüzü kızardı ama onun dediğini yaptı ve sustu.

Oliver çantayı Tate'e fırlattı. "Al ve git. Bu iki genç için verdiğim kararı bildireceğim."

Gözünün ucuyla, Amerikalı kadının öfkesini izliyordu ama diğer ikisi gidene kadar sessizliğini korudu ve ardından kapıyı kapadı.

O anda Maria sandalyesinden, ona ateş püsküren gözlerle bakarak kalktı.

"Bu çanta nişanlıma ait ve bunu siz de biliyorsunuz! Bay Tate belli ki çalmış– "

"Tate'i yıllardır tanıyorum, madam. Hayatta hataları olmuştur ama hırsız değildir. Eğer rehinci dükkânından aldım diyorsa, öyledir."

"Bir hanımefendiye karşılık onun sözüne mi inanıyorsunuz?"

"Bir hanımefendi. Siz bu musunuz?" Gömleğinin düğmelerini iliklerken ona doğru boş boş baktı. "Bir geneleve, sizi yalnızca bu yavrucak koruyarak girdiniz. Boğazıma kılıcı dayadınız ve onu buradan güç kullanarak çıkarmaya kalkıştınız. Sırf kadınsınız diye size inanmamı mı bekliyorsunuz? Beni şurada duran *kuzenin* kadar aptal sanıyor olmalısınız." Korku içinde dikilen talihsiz Freddy'yi işaret ederek konuştu.

Ona doğru, elleri belinde yürüdü Maria. "Kuzen kelimesini dalga geçerek kullanmayı bırakın. Freddy bir suç ortağı değil."

"Peki sözüm ona nişanlınız yerine niye o sizinle?"

"Nişanlım kayıp!" Derin bir nefes aldı Maria.

"Adı Nathan Hyatt ve babamın iş ortağı. Londra'ya onu bulmak için geldik. Babam, Nathan gittikten sonra öldü ve bu yüzden eve dönüp New Bedford Gemicilik'i yönetmeli. Ona birkaç mektup yazdım ama aylardır cevap vermedi. Nathan'ın en son görüldüğü yerin yakınında,

arkadaşınızı onun çantasını taşırken gördüm ve onun bizi Nathan'a götürebileceği umuduyla onu takip ettik."

"Ah." Kravatını astığı sandalyeye doğru yavaş yavaş yürüdü, sonra boynunda düğümledi. "Ve bu masala inanmalıyım, çünkü– "

"Çünkü doğru!" Londra Denizcilik çalışanlarına sorun! Nathan dört ay önce gemilerle ilgili onlarla anlaşma yapmak için buraya gelmiş ama bir ay sonra anlaşmalar suya düştüğünde, orayı terk ettiğini söylediler ve o zamandan beri de ortada yok. Amerika'ya döndü diye düşünmüşler. Ve kaldığı pansiyonun sahibi de aynı şeyleri anlattı."

Odanın içinde dolaştı. "Ama şirket gemisiyle yolculuk yaptığına dair bir kayıt yok. Daha kötüsü, mektuplarım hâlâ pansiyon sahibinde ve açılmamış."

Dolaşırken, ona doğru endişeli bir bakış attı. "Ona çok kötü bir şey oldu ve arkadaşınız muhtemelen bunu biliyor. Nathan bu çantayı asla rehin bırakmazdı. Ona Noel'de vermiştim, onu bırakmış olamaz!"

Istırabı oldukça ikna ediciydi. Tüm hayatı boyunca Londra'nın içinde ya da yakınında yaşamıştı Oliver, çok sayıda dolandırıcı ve hilekâr görmüştü. Kendilerini belli etmemeye çalışsalar da saklayamazlardı. Ama o...

Bakışları onun telaşlı nefes alış verişlerine ve üzgün duruşuna odaklandı. Kelimenin her anlamıyla masum gözüküyordu. Karanlık bir kalbe sahip olmanın avantajı, masum olanla olmayanı ayırabilmekti.

Muhtemelen doğruyu söylüyordu. Yalan söylemesi anlamsız olurdu, hikâyesini doğrulayana kadar onu burada tutabilirdi. Tabii bunu yapmaya niyetli değildi. Onun acılı hikâyesi kendi planları için daha bile iyiydi.

Yine de, ahlaka uygun olmayan bir birlikteliği teklif etmeden önce, neye atıldığını görmeliydi.

"Kaç yaşındasınız?"

Gözlerini kırpıştırdı. "26 yaşındayım. Bunun konumuzla ne alakası var?"

Masumdu ama çocuk değildi, Tanrı'ya şükür. Büyükannesi okuldan bir kız çocuğu getirseydi şüphelenebilirdi.

"Ve babanız bir gemicilik şirketinin sahibi," dedi yeleğini giyerken Oliver. Zengin bir adamın bağlantıları olur. Bu sorun olabilirdi.

"Sahibi. Evet. Adı Adam Butterfield. Gemicilik işinde olan herhangi birine sorun, hepsi biliyordur."

"Ama asıl soru onlar sizi biliyor mu, tatlım."

"Bu ne demek oluyor?"

"Onun kızı olduğuna dair bana hiçbir kanıt sunmuyorsunuz." Yeleğinin düğmelerini ilikledi. "Buradaki işlerinizi kolaylaştırmak için takdim mektubunuz var mı?"

İsyankâr bir tavırda çenesini öne uzattı. "Böyle bir şeye ihtiyaç duyacağımı beklemiyordum. Nathan'ı Londra Denizcilik'te bulacağımı düşünüyordum."

"Gemi acentesine sorabilirsiniz," delikanlı yardım etmek için araya girmişti. "Buraya hangi gemiyle geldiğimizi size söyleyeceklerdir."

"Bana Bayan Butterfield ve Bay Frederick'in hangi gemiyle geldiğini söylerler." Ceketini giyerken araya girdi. "Ama tabii kaptan sizi o isimlerle tanıtsa bile bu kesin kanıt değil."

"Bizim yalan söylediğimizi mi düşünüyorsunuz?" dedi Maria öfkeyle.

Hayır ama bunu, onun fark etmesine izin vererek hiçbir şey kazanamazdı. "Yalnızca size inanmam için hiçbir sebep vermiyorsunuz bana. Sanıyorum, Amerika İngiltere'den bazı açılardan farklılık gösteriyor. Örneğin gemi şirketi

sahiplerinin konumları vardır. Ve sanıyorum ki babanız zengin– "

"Ahh, evet," diye ekledi Freddy. "Adam Amca'nın çok parası vardı."

"Yine de kızı, saygıdeğer bir kadının yapacağı gibi nişanlısını bulmak için birini göndermedi, öyle mi?"

"Onun için endişeliydim!" diye haykırdı Maria. "Ve... şey, şu an babamın parasına erişemem, Nathan gelene kadar kimse dokunamaz."

Ahh. Daha da iyi. "Yani, aslında burada yalnız ve de parasızsınız. Zengin bir babanız olduğunu ve toplumda önemli bir yeriniz olduğunu iddia etmenize rağmen hem de." Daha fazla bilgi almaya çalışıyordu Oliver. "Zengin bir gemi şirketi sahibinin kızı olduğunuza inanmamı bekliyorsunuz ama nişanlısını aramak için okyanusu geçip, onu bir genelevde arayan ve onu sorgulamaya cesaret eden ilk beyefendiye kılıçla saldıran birisiniz."

"Ahh, Tanrı aşkına," diye bağırdı Maria. "Size tüm bunları niye yaptığımı anlattım."

"Hem," yanındaki delikanlı ekledi, "Adam Amca diğer zengin adamlar gibi değil... değildi yani. Deniz Piyade Teşkilatı'nda asker olarak başladı bu işe. Hiçbir zaman büyüklük taslamadı. Bir hizmetçinin fakir piçi olarak doğduğunu söylerdi hep. Zaten bir hizmetçinin zengin piçi olarak öldü ve bu zengin bir ahmak olmasından daha iyidir."

Maria inledi. "Freddy, hiç yardımcı olmuyorsun."

"Gördüğünüz gibi, bayım," diye devam etti Freddy, Oliver durumdan giderek daha keyifleniyordu. "Mop – Maria diğer kadınlar gibi değildir. Babası gibidir. Ona otur ve sessiz kal diyenleri dinlemez. Her zaman böyle olmuştur."

Oliver, "Farkettim," dedi ifadesizce. Bu kendi iyiliği içindi.

"Ya annesi? Kuzenine nasıl davranılacağını öğretmedi mi?"

"Bayım, bilmenizi isterim ki– " Maria'nın sözü yarıda kaldı.

"Ahh, annesi onu doğururken öldü," dedi genç Freddy. "Her neyse, sadece bir esnafın kızıydı. Adam Amca babam öldükten sonra bizi aldı, böylece Maria'yı annem yetiştirdi. Ben de bu yüzden onunla geldim." Göğsünü dikleştirdi. "Onu korumak için."

Oliver alaycı bir şekilde, "İyi de iş çıkarıyorsun," dedi.

Bayan Butterfield, "Onu rahat bırakın," dedi, bakışları alev alevdi. "Hiçbir şey çalmadığını söyleyemez misiniz? İçeri benim için girdi, çantayı kontrol etmek ve üstünde benim işlediğim harfler yazıp yazmadığını görmek için."

"Ve buradan, o çantayla kaçarken yakalandı. Dışarıdaki adamlar bu yüzden onu asmak istiyorlar."

"O zaman hepsi aptal. Herhangi biri Freddy'nin hırsız olmadığını söyleyebilir."

"O haklı," şapşal Freddy yardımcı olmak için araya girdi. "Çok sakarımdır; bir şeye çarpmadan yürüyemem bile. Bu yüzden beni yakalamışlardır zaten."

"Ahh ama bu gibi durumlarda, genellikle aptallar galip gelirler. Dışarıdaki adamlar gerçeği önemsemiyorlar. Onlar sadece kuzeninin kanını istiyor."

Panik Maria'nın yüzüne yansıdı. "Bunu yapmalarına izin vermemelisiniz!"

Oliver gülmemek için kendini zor tuttu. "Onun için iyi şeyler söyleyebilirim, olanları yatıştırır ve siz ikinizi buradan sapasağlam çıkarırım. Eğer..."

Hemen üsteledi. "Eğer ne?"

"Eğer teklifimi kabul ederseniz."

Hoş yanaklarına kıpkırmızı renk yayıldı. "Erdemimden vazgeçemem, bunu kellemi kurtarmak için bile olsa yapmam."

"Erdeminizden vazgeçmenizi gerektirecek herhangi bir şey söyledim mi?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Şey... hayır. Ama siz o tip bir adamsınız– "

"Nasıl tip bir adam?" Ahh, bu eğlenceli olacaktı.

"Bilirsiniz. Zamanını genelevde geçiren türden. Siz İngiliz lordları ve ahlaksızlıklarınız hakkında pek çok şey duydum."

"Erdeminizi almak istemiyorum, tatlım." Nefis vücudunu baştan aşağıya süzdü ve iç çekmemek için kendini zor tuttu.

"Bu fikri çekici bulmadığımdan değil ama şimdi daha önemli endişelerim var."

Bir bakireyi baştan çıkaracak kadar aptal değildi. Hem o, deneyimli kadınları tercih ediyordu. Bir adamı nasıl memnun edeceklerini bilirdi öyleleri ve duygular hakkında sıkboğaz da etmezlerdi.

"Bu sizi şaşırtabilir," diyerek devam etti. "Benimle yatağa girmeye istekli kadın bulamamam çok nadir bir durumdur. Güzel bir hırsızı bu yüzden zorlamaya ihtiyacım yok."

"Ben hırsız değilim!"

"Açıkçası, öyle olup olmaması umrumda değil. Siz benim maksadıma tam anlamıyla uygunsun."

Maria da aynıydı; büyükannesinin müteessir olduğu, kardeşlerinin sahip olduğu atılgan mizaca sahipti. Ameri-

kalıların bir ödül gibi ama İngilizlerin hor gördüğü türden bir terbiyesi vardı. Ondan daha iyisini bulamazdı.

Her şeyden önce, bu delişmen kızın başı beladaydı – bu demek oluyordu ki Oliver bu iş için, küçük de olsa bir servete mal olacak fahişeleri kullanmayacaktı. Ama onunla genelevde tanıştığından, bunu hâlâ büyükannesine karşı kullanabilirdi.

Maria'nın önünde yürüdü. "Anlayacağınız, büyükannem ile ben birbirimize savaş açtık ve ben kazanmaya niyetliyim. Bana yardım edebilirsiniz. Siz ve Freddy'yi bu hassas durumdan kurtarmaya karşılık, benim için bir şey yapmanızı isteyeceğim."

Temkinli bakarak, "Nedir?" diye sordu Maria.

Onu eve getirdiğinde büyükannesinin tepkisini düşününce gülümsedi. "Benim nişanlımmış gibi davranın."

Bölüm 4

Maria bakakaldı. Yanlış duymuş olmalıydı. "Benden istediğiniz tam olarak nedir?"

Lord Stoneville'in dolgun dudaklarına oturmuş çarpık gülümseme Maria'yı düşündürdü. "Kısa bir süre için nişanlımmış gibi davranın. Büyükannemi sizinle evleneceğime ikna ettiğim zaman rolünüz sona erecek."

Okuduğu romanların içindeymiş gibi hissetti Maria. "Siz delisiniz."

"Hayır, sadece beni ve kardeşlerimi zorla evlendirerek geleceklerimizi garantiye alacağını düşünen bir büyükanneyle sorunu olan biriyim. Ona bu fikrin saçma olduğunu göstereceğim."

"Tamamen yabancı biriyle nişanlıymış gibi yaparak mı?"

Omzunu silkti. "Bu işi yapması için bir fahişeyi bulmaya gelmiştim buraya. Ama pahalılar ve siz, bu işi daha iyi yapacakken niye bir fahişeyle uğraşayım?" Tüm vücudunu saygısızca baştan aşağı süzdü. "Siz kesinlikle büyükannemin evlenmemi kabul edemeyeceği tipte birisiniz; küstah ve dilini tutamayan aşağı tabakadan bir Amerikalı.

Ve sizinle evlenmeyi düşüneceğime inanacak kadar da güzelsiniz."

Yaşadığı şok onu olduğu yere mıhladı. Hangisi daha kötüydü bilemiyordu Maria; zavallı büyükannesini kandırmak için tanımadığı bir kadını tutarkenki pervasız davranışları mı, yoksa katlanılamaz küstahlığıyla onu aşağılaması mı? "Beni olabilecek her açıdan rencide ettiniz, sizce bu aşağılamayı kabul eder miyim?"

Siyah gözleri duyduğu zevkle parladı. "Diğer seçeneğiniz holdeki beylerle şansınızı denemekse... evet. Tabii ki eğer kuzeninizin asılışını izlemek istiyorsanız. " Kapıya doğru ilerledi.

"Durun!"

Kapının tokmağı elinde bekledi Oliver.

Bu lanet adam onu kapana kıstırmıştı.

Londra'da kimse, o ve Freddy için kefil olmazdı. Onun da tahmin ettiği gibi hiç kimse onları tanımıyordu. Onları buraya getiren gemi bile tekrar yola çıkmıştı. Eğer tutuklanırlarsa, İngiliz otoritesi Rose Hala'ya yazabilir ve onların hikâyesini doğrulayabilirdi. Ama bu gerçekleşene kadar o ve Freddy hapiste tutulurdu. Haftalarca hapishanede sağ kalabileceğinden emin değildi ve Freddy bir gün bile dayanamazdı.

Ne düşünüyordu ki? Freddy bir saat bile dayanamazdı.

Yine de bu zorba aristokratın ona şantaj yapmasına izin vermek onu iğrendiriyordu.

"Bizim hırsız olmadığımızı çok iyi biliyorsunuz. İsteseniz bize kefil olabilirsiniz. Onlara ne deseniz kabul ederler."

Gözlerini kıstı Oliver. "Bunu neden yapayım? Bu bana ne kazandırır?"

"Doğru şeyi yaptığını biliyor olmanın tatmini."

"Siz gerçekten büyüleyici biçimde safsınız," bunları ağır ağır söyledi Oliver.

Tüyleri diken diken oldu Maria'nın. "Hiç mi ahlakınız yok?"

"Hiç."

Bunu kabul etmişti! Ve utanmadan. Maria bastırdı. "Ama hırsız olmadığımıza inanırsanız, bizi bırakacağınızı söylemiştiniz. Bir beyefendi olarak onurunuz üzerine yemin etmiştiniz."

Kapıya yaslanırken, kollarını belirgin göğsünün altında birleştirdi. "Maalesef sizin için onurum yok. Ve *beyefendi* sözü zaten bana tam olarak uymuyor."

Kaygısız tutumu Maria'yı sinirlendirdi. "Şansım varken boynunuzu deşip almalıydım!"

Bu Oliver'ı sadece keyiflendirmişti. "Ahh ama bu sadece sizi darağacına götürürdü. Ve bu, sizin gibi güzel biri için ne yazık olurdu."

Ona güzel demesini görmezden geldi Maria. Muhtemelen kadınlara her zaman bu tarz şeyler söylüyordu. "Büyükannenizin sizden umudunu kestiğine şüphe yok. Ebeveynlerinize ne çileler çektirdiğinizi sadece Tanrı bilir."

Memnuniyeti yüzüne yansıdı Oliver'ın. "Ne yazık ki onlar benim davranışlarıma tasalanamayacak kadar ölüler."

Sözleri ciddiyetten uzaktı ama gözlerinde beliren keder başka bir hikâye anlatıyordu. "Lütfen beni affedin," dedi telaşla, dilini tutamadığına lanet ederek. "Anne babanızı kaybetmeniz çok kötü. Bunu herkesten daha iyi anlarım."

"Özre gerek yok." Kapıdan çekildi. "Ölmelerinden çok

önce benden umutlarını kesmişlerdi, yani yanlış bir söz etmediniz."

"Yine de, yanlış bir– "

"Hadi, Bayan Butterfield, bunun benim teklifimle alakası yok. Nişanlımmış gibi davranacak mısınız, davranmayacak mısınız?" Maria tereddüt ederken, Oliver biraz kızgın bir sesle sözüne devam etti, "Niye bu kadar yaygara yaptığınızı anlamıyorum. Sizden ahlaksızca bir şey yapmanızı istemiyorum ki."

Bu saçma düşünce biraz önce hissettiği sempatiyi yok etti. "Benden yalan söylememi istiyorsunuz! Amaçlarınız uğruna bir kadını kandırmak istiyorsunuz, hem de ne olursa olsun. Bu her ahlaki değere karşıdır– "

"Bir adamı öldürmekle tehdit etmek değil mi?" Yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. "Bir rolü oynuyormuşsunuz gibi düşünün, tıpkı bir aktris gibi. Siz ve kuzeniniz benim mülkümde bir ya da iki hafta kalacaksınız." Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "Arzu ederseniz öldürmek için kendimin bir modelini yaptırabilirim."

"Bu cazip bir teklif," diye cevap verdi Maria.

"Freddy de oradayken at sürebilir, ava çıkabilir ve kardeşlerimle kâğıt oynayabilir. Hapishanede bulacağından daha iyi bir eğlence şekli bence."

"Bana yiyecek verdiğiniz sürece nereye giderseniz sizi takip ederim, bayım," dedi Freddy.

Maria, "Freddy!" diye bağırdı.

"Ne var? Kaldığımız han pireli ve buz gibi. Dahası kesenin ağzını öyle sıkıyorsun ki açlıktan ölüyorum. Eğer sonunda güzel yataklarda uyuyacaksak, bu beye yardım etmenin nesi kötü ki? Ve bu abartılacak bir şey değil, onun nişanlısıymışsın gibi yapacaksın."

"Ben zaten nişanlıyım, teşekkürler," diye bağırdı Maria. "Nathan'a ne olacak? Biz bu adamın zavallı büyükannesini kandırırken, Nathan yaralanmış ya da başı belada olabilir. Onu bulma çabamı, sadece sen düzgün yemek yiyesin diye sona erdirmemi mi istiyorsun?"

"Ve asılmaktan kurtulmak için," diye ekledi Freddy. "Bunu da unutmayalım."

Lord Stoneville soğuk bir dille "Ahh, kayıp nişanlı," dedi. "Ne zaman tekrar dile getireceğinizi bekliyordum."

Maria öfkeli bir bakış attı. "Hiçbir zaman onu konu dışı bırakmadım. Burada olma sebebim o."

"Dediğiniz gibi."

Bu onu daha da sinirlendirdi. "Siz çekilmez, küstah– "

"Peki. Bu çılgın hikâyenizle devam etmekte ısrar ediyorsanız. Buna ne dersiniz; nişanlım rolünü yaparken sizin nişanlınızı bulmak için birilerini tutarım. Basit bir iş anlaşması. Bir Bow Sokağı simsarını tutmak, bana hâlâ iki haftalığına bir fahişeyi tutmaktan daha aza mal olacaktır."

"Tanrı aşkına! Aklınızdaki zengin adamın kızı tasavvuruna uymadığım için kimliğimden şüphe ediyorsunuz ama parayla insan tutmayı tartışma konusu mu yapıyorsunuz? Siz yüce lordların çok paraları olduğunu sanıyordum."

Oliver iç çekti. "Hepimizin değil. Ama bu durum büyükannem yola gelince düzelecek. Bu konuda bana yardım edeceksiniz, değil mi?"

Bunu bir soru gibi ifade ederken, pırıl pırıl gözleri bunun aslında bir adamın her zaman vermeye alışık olduğu emirlerden biri olduğunu ortaya seriyordu.

Nathan'ı bulmada ona yardım teklif ediyordu. Tabii bir de şu vardı; Maria ona inanabilirse.

"Kesin bir dille belirttiniz; ne onurunuz var ne de ger-

çek bir beyefendisiniz. Peki ben size nasıl inanabilirim? Tüm bunlar bittiğinde bize yardım edeceğinize nasıl emin olurum?"

"Olamazsınız," dedi Oliver.

"O zaman ben şansımı holdeki adamlarla denemek istiyorum." Kapıya yöneldi Maria.

"Bekleyin!" Ona bakmak için durduğunda, sinsi gülüşü ve gözlerindeki karanlık düşünceler uçtu gitti.

"Ya annemin mezarı üzerine sözümü tutacağıma dair yemin edersem?" Bakışları onunkine kilitlendi; ölüm kadar ciddiydi.

"Bu ciddiye alacağım bir yemindir."

Bir acı karnına saplandı. Bu bakışlardaki pek de tekin olmayan bir şey onu çağırmıştı. Bunu anlamaya çalışırken Oliver dikleşti ve Maria'nın nefret ettiği can sıkıcı soğukkanlılığına geri döndü.

"Gerçekten, Bayan Butterfield," devam etti, "yargıcın ofisine gidip, memurlarla saatlerce konuşmaya zorlamayın beni. Buna ne zamanım ne sabrım var. Günün bu saatinde ne kadar da uygunsuz olurdu."

"Bunu yapacağız," diyerek Freddy hemen araya girdi.

"Tanrı aşkına, Freddy– " diye başladı Maria.

"Bunu yapmalıyız, Mopsy. Prensiplerin yüzünden hapse girmeyeceğim. Hem, Nathan'ı bulma da bize yardım edecek. Tüm istediğin bu değil miydi?"

Bıkkın bir halde iç çekti Maria. Freddy doğru söylüyordu. Nathan'ı aramaktan yorulmuştu, bu acımasız şehirde devamlı kendini korumaya çalışmaktan bıkmıştı, Freddy'nin şikâyetleriyle uğraşmaktan tükenmişti. Belki de yardım almanın zamanı gelmişti.

Lord Stoneville'e döndü. "Bu rolü ne kadar süre oynamalıyım?"

"En fazla iki hafta, tabii ben daha az süreceğine inanıyorum."

Bunu aklından geçirmesi bile delilikti. Ama onu köşeye sıkıştırmıştı ve bunun da farkındaydı. Ve eğer Nathan'ı bulmak için birini tutarsa...

"Tamam," dedi Maria. "İki hafta, daha fazla değil." Oliver gülümserken, Maria ekledi, "Nathan'ı bulacağınıza dair annenizin mezarı üstüne yemin etmelisiniz, söz verdiğiniz gibi. Ve dileğiniz gerçekleştikten sonra, ikimizin de gitmesine izin vereceksiniz ve hırsızlık suçundan bizi tutuklatma saçmalığı sona erecek."

"Nasıl isterseniz," dedi Oliver sevinçle.

"Yemin edin!" İçinden bir ses böyle bir yemini ciddiye alacağını söylüyordu.

Çenesindeki bir kas seğirdi. Kafasını salladı Oliver. "Nişanlınızı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair annemin mezarı üzerine yemin ederim. Ve bu iki hafta sonunda, nereye isterseniz gitmekte özgürsünüz."

Derin bir soluk aldı. "Çok güzel. O zaman ben de teklifinizi kabul ediyorum."

"İyi. Burada kalın." Kapıyı açarak, birini çağırdı ve daha önce görmediği iri yapılı bir adam içeri girdi. Lord Stoneville adama, "Ben dönene kadar başlarında dur," emrini verdi ve ardından holde kayboldu.

Gardiyanları gözünü üstlerine dikmişken, Maria, ahlaki değerleri olmayan bir lordun merhametine kendilerini bıraktıkları için neler olabileceğini düşünmemeye çalışarak ona döndü. Romanlarda okuduğu kötü adamların, zorla evlerinde tuttuğu kadınlara utanılacak şeyler yaptığı günahkâr sahneleri unutmaya çalıştı.

Kitaplar bu bölümlerde oldukça belirsizdi ama onlar

neden bahsetmedilerse, Maria hayal gücüyle tamamlamıştı. Otoriter halası, ona erkek ve kadınların yatak odasında neler yaptıklarını anlatmıştı. Lord Rockton gibi kötü bir karakterin, bir kadının bacaklarının arasına uzanıp onunla birlikte olmasını göz önüne getirmek hiç zor değildi.

Ya da Lord Stoneville gibi bir adamın.

Freddy ona yaklaştı, gardiyanlarına gizli bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. "Stoneville iyi birine benziyor."

Maria histerik kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Ahh, evet, oldukça iyi. Onunla bir genelevde tanıştık ve büyükannesini kandırmak için bize şantaj yapıyor."

"En azından bizi polise vermiyor. Ve senin için çanta işini çözdü. Kılıcım yere değdiği anda bizi hapse attırabilirdi."

Doğru. Yapmak zorunda değilken onları dinlemişti. Ama bunun nedeni kendisinin 'onun amacına uygun biri' olmasından başka bir şey değildi.

Kapı açıldı ve Lord Stoneville içeri girdi, yanında birkaç şey taşıyordu. İri adama başını sallayıp odadan dışarı yolladı.

Lord Stoneville, parlak kırmızı elbiseyi ve diğer giysileri kanepenin üzerine bıraktı. "Kıyafetlerinizi değiştirmelisiniz. Sizi büyükannemle tanıştırırken matem elbiseleri giyemezsiniz. Bu, durumunuzla ilgili şüphe uyandırır ve her şeyin düzmece olduğunu anlamasını istemiyorum."

Maria dikkatlice neler getirdiğini inceledi. Beyaz eldivenler, jartiyerler ve kırmızı saten üzerinde kurdeleli, beyaz dantelli bir şapka yeterince şık duruyordu ama elbise, en iyi tanımla ucuz ve cafcaflıydı. Çok ucuz bir ipekten yapılmaydı ve eteği utanılacak derecede kısa kesilmişti. "Benden bunu giymemi bekleyemezsiniz."

"Polly bedeninize uyacağını söyledi. Onun kızlarının bedenine yakınsınız."

Kızları mı? Polly genelevin sahibi olmalıydı. Kadınlarla bu kadar sıkı fıkı olmasına şaşmamalıydı, Maria onun karakterinden anlamıştı.

"Geri kalanlar iyi," dedi, "ama elbise çok rezil."

"Bu kadar kısa sürede sadece bunu bulabildim," diye dile getirdi Oliver. "Sizin için diğer kıyafetleri yarın alırız ama şimdilik giyecekleriniz bunlar."

Bu kabalığına çok bozuldu, tartışmak istedi fakat kendisinin ve Freddy'nin bu yerden zarar görmeden kurtulmaları için daha fazlasına cesaret edemedi.

Oliver ona beklentiyle baktı. "O zaman giyinin."

"Siz ve Freddy çıkana kadar olmaz!" diye bağırdı.

"Üzgünüm hayatım. Fikrinizi değiştirip bana saldırmanız için zemin yaratmaya ya da siz ikinizi bir pencereden kaçmanız için yalnız bırakmaya hiç niyetim yok." Şöyle bir bakış attı. "Güvenin bana, sizin gördüğünüzden çok daha fazla kadını korse ve kombinezonla gördüm."

"İşte buna inanırım," diye söylendi Maria. "En azından arkanızı dönün."

"İyi." Arkasını döndü ve Freddy de onu takip etti. "Ama çabuk olun. Yemek zamanında Halstead Hall'da olmak istiyorum."

"Ne diyorsa onu yap, olur mu?" diye ekledi Freddy. "Açlıktan ölmek üzereyim."

"Bir kerecik olsun Freddy," diye söylendi Maria, "midenle düşünmeyi kesebilir misin?"

Jartiyer tam olmuş gibi gözüküyordu, kendi elbisesinin fermuarını açmaya çalışıyordu şimdi de. Fakat düğmeleri-

ni kendi başına bağlayamadı, çünkü üstü ve göğüs kısmı çok dardı elbisenin. Yardıma ihtiyacı vardı.

"Freddy, gelip bağlamamda bana yardım eder misin?"

Kuzeni geri adım attı. "Bunu yapamam!"

"Ahh, Tanrı aşkına!" Lord Stoneville büyük adımlarla ilerledi. "Siz Amerikalıların aşırı namuslu geçindiğini biliyordum ama bu kadarı saçmalık."

Maria laf söylemeye zamanı bile olmadan, giysinin düğmelerini iliklemeye başladı. Dahası, baharatlı parfümünün baygın kokusu ve parmaklarının düğmeler üzerindeki becerikli hareketleri, midesinden yukarı bilmediği bir ısı yaydı. Bu iyiye işaret değildi.

"Bir kadının kolayca nasıl giydirileceğini çok iyi biliyor gibisiniz." Kayıtsız bir sesle söylemeye çalışmıştı Maria. "Belli ki deneyiminiz çok."

Bu, Maria'nın onun kaç güzel kızı yatağına attığını merak etmesine neden oldu. Halasının dediği gibi, o da kadınların her yerine dokunmuş muydu? Aklı bu imgeyle dolduğunda yutkundu. Parmakları her hareketiyle tenine değerken böyle şeyleri düşünmemek imkânsızdı.

"Elbise bana çok dar," dedi utanarak.

"Sorun sadece kahrolası küçük düğmeler." Nefesini yanaklarında hissetti, bu onu ürpertti. Erkek eli için çok narinlerdi.

Şüphe içinde nefesini tuttu, bu onun işini kolaylaştırmalıydı. Ama sonunda bitti ve Maria kıyafetin ne kadar kepaze olduğunu anladı. Elbise göğsünü ortada bırakıyordu. Bu, çevresinde dönüp önünde durduğunda onu ateşli bakışlarla incelemesiyle daha da rahatsız edici oldu.

"Bu iyi oldu."

Bu sözleri Maria'nın nabzını hızlandırdı.

Ve bakışları özellikle göğüslerine takıldığında, Rose Hala'nın uyarılarından biri ansızın aklına geldi: Erkekler göğüslerini ellemek isteyeceklerdir, sakın izin verme.

Gergin bir kıkırdama ağzından kaçtı ve bunun üzerine Oliver bir kaşını havaya kaldırdı. "Sanırım alışkın olduğunuz tarzda bir elbise değil."

"Neredeyse hiç. Çoğu elbisem bana *uyar*. Bana yiyecek vermek zorunda kalmayacaksınız artık. Bir lokma yersem, bu ucuz dikimli elbise üzerimde patlar."

Freddy geri dönerek homurdandı. "Bir kaç kilo vermek canını yakmaz, Mopsy."

Ona kaşlarını çatarken, Lord Stoneville dedikleriyle onu şaşırttı, "Kuzeniniz olduğu haliyle mükemmel." Bakışları onu takdirle inceledi. "Kelimenin tam anlamıyla kusursuz."

Yanaklarına ateş bastı. Böyle büyük iltifatlara alışık değildi. Babası bunun için çok gerçekçiydi ve Nathan tüm dikkatini şirketteki işine vermişti. Bu, Lord Stoneville'in pohpohlamasına inanmasını zorlaştırıyordu.

"Sizin amacınız için kusursuz olduğumu kastediyorsunuz."

İçten gibi gözüken bir gülümseme yüzünde belirdi. "Evet, o da var." Diğer şeyleri de üstüne geçirirken onu izledi. Ve sonra redingotunu üstüne geçirmesinde yardımcı oldu, kolunu garip ve nazik bir jestle uzattı. "Gidelim mi?"

Bir saniyeliğine, durumu gözden geçirdi. Hayatını onun ellerine bırakarak aklını mı kaçırmıştı? Bu adam onlara her şey yapabilirdi, istediği yere götürebilir ve onu durdurmak için ellerinden hiçbir şey gelmezdi.

Ama en azından sonları hapishane olmamıştı.

Kolunu tuttuğunda, Oliver'ın kara gözleri ona zaferle parladı. Kapıya doğru yönelmesine izin verirken, "Akıllıca bir karar Bayan Butterfield," dedi. "Pişman olmayacaksınız."

Maalesef, Maria'nın bu konuda şüpheleri vardı.

***

At arabası yola çıktığında, Oliver saatini gaz lambasının ışığına doğru tuttu. Saat altıyı biraz geçiyordu. Mükemmel – yemek için vaktinde varacaklardı. Büyükannesi asla yemeği kaçırmazdı.

Çaprazında oturan hoş kadını inceledi. Ne yazık ki üstünde redingotu vardı, üzerindeki elbiseyi giydiğinden beri çok daha çekici geliyordu ona.

Giyinmesine yardım ederken, dudaklarından kıvrımlı boynuna bir öpücük kondurma isteğine karşı savaş vermişti. Tuhaf bir his; ona dokunacak kadar bir kadına yakın olması ama bedeninin ona yasak olması. Kadınlardan ne istediyse almaya alışıktı, bir şeyler onu cesaretlendirirdi.

Bayan Butterfield'ın boynu, bir ziyafetin ilk leziz yemeği olurdu. Bir süre için sadece dudakları bir adamı mutlu edebilirdi, güzelim dolgun göğüslerinden bahsetmeye gerek bile yok. Yarım saniye içinde, kafasında fantezi belirdi; onunla bir köşede yalnız kalıp, şuursuzca öpüşmeyi ve elini kolayca ulaşabileceği elbisesinden içeri sokup...

Erkeklik organı uyandığında, ağzından çıkacak küfrü zapt etti.

Bayan Butterfield'ı baştan çıkaramazdı. Bakireliğinin yanı sıra, nişanlısı her an ortaya çıkıp durumu karıştırabilirdi.

Zaten bu delişmen kız boyun eğse bile – büyük bir 'eğer' – buna sonra pişman olurdu. Onun 'ahlaki değerleri' ile uğraşıp, panik içinde Halstead Hall'dan yollamaya çalışmakla uğraşamazdı.

Kuzeni pencereden dışarı faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarken, Maria haklı bir kızgınlıkla diken üstünde oturuyordu. Ağzının yumuşak kavisi, gülümsemenin en ufak bir izinden bile yoksundu ve omuzları her an tartışmak için dik duruyordu. Onun ahlaksız bir tahrikçi olduğuna karar vermişti ve kuzenini asılmaktan kurtarması fikrini değiştirmemişti.

Bu Oliver'ın daha ziyade ilgisini çekmişti.

Kadınlar nadiren onun karakteri hakkında gerçek fikirlerini dile getirirlerdi. Genç kızlar bunu yapmaya çok korkarlardı, anneleri tarafından tehlikeli olduğuna dair uyarılırlardı. Evli olanlar, onun yatağını paylaşmak için istekli olurlardı. Ahh bir de onun arkasından konuşurlardı; anne babasının ölümü hakkında çirkin iddiaları zevkle dile getirirlerdi. Kaşları çatılmıştı.

Lütfen beni affedin. Anne babanızı kaybetmeniz çok kötü. Bunu herkesten daha iyi anlarım.

İçinde aniden oluşan sıkıntı onu sarstı. Onun için üzülmesini niye önemsiyordu ki? Ya da onun bu şefkati, karanlıkta kalan bir köşesine mi ulaşmıştı?

Onun şefkati hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dedikoduları bilmiyordu zaten. Bir kere duyduğunda korku içinde ondan uzaklaşabilirdi.

Onun tehlikeli karakteri hakkındaki dedikoduları baş döndürücü bulacak türde kadınlardan değildi; bunun için çok 'ahlaklı'ydı.

Bu can sıkıcı düşüncelerden kurtuldu. Onu hazırlamak

için sadece bir saati vardı. "Mülküme varmadan önce birkaç şeyden bahsetmeliyim." Maria temkinli bakışlarla ona döndüğünde, onun kendisini hakir görmesinin daha iyi olacağını düşündü. Onu kollarından uzak tutmasını kolaylaştırırdı. "Nişanlınızı bulmada yardım edeceğime dair anlaşmamız, bildiğiniz sebeplerden dolayı üçümüz arasında kalmalı."

"Tek bir kelime etmem," dedi yanında oturan Freddy.

"Tabii ben de," dedi Maria.

"Ve benimle evlenmek istiyor gibi gözükmelisiniz," dedi Oliver.

"Anladım."

"Öyle mi? Bu demek oluyor ki benimle olmaktan hoşlanıyor gibi hareket edeceksiniz."

Bu Oliver'ı şaşırtsa da küçük bir gülümseme Maria'nın yüzünde belirdi. "İnanıyorum ki bunu halledebilirim. Ama siz de sorumlu davranmalısınız."

"Sizi yoldan çıkarmaya çalışmayarak demek istediniz sanırım."

"Hayır! Demek istediğim, evet... yani, zaten siz daha önemli kaygılarınız olduğunu söylemiştiniz." Panik Maria'yı kıpkırmızı yaptı. "Ahh, aynı zamanda hiç onurunuz ya da ahlakınız olmadığını söylediğinizi unuttum."

Hayatının çoğunda buna benzer açıklamalarda bulunmuştu ama bu gece bunları yapmaktan pişman olmuştu Oliver. Genç bayanları şok etmek eski çekiciliğini kaybetmişti belli ki.

"Bununla beraber, Bayan Butterfield, faziletinizin tarafımdan güvende olduğunun sözünü veriyorum." Maria ona şüpheyle bakınca ekledi, "Tercih edeceğim türde bir kadın değilsiniz."

Maria gözlerini devirerek, "Tabii ki değilim," dedi. "Bunu herkes görebilir."

Bu Oliver'ı şaşkına çevirdi.

Maria devam etti. "Ahlaktan yoksun bir adam, ahlaklı bir kadını elbette istemez. Kadın onun günahkârca bir şey yapmasına asla izin vermez."

Freddy boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü. Oliver nedenini anladı. Bayan Butterfield her şeyi sinir bozucu bir şekilde sonuna kadar irdeliyordu.

Gözlerini kısarak Maria'ya döndü. "Sorumlulukla davranmam hakkında neyi kastettiniz o zaman?"

"Nişanlımı bulmak için söz verdiniz ve sizden sözünüzü tutmanızı bekliyorum."

"Ahh, tabii. Nişanlınız." Sürekli aklından çıkıyordu. Nişanlısını bulmak için okyanusu geçen bir kadını hayal etmek zordu. Hiçbir kadın onun için bunu yapmazdı.

Onun için yapmasını istediğinden değildi. Bu, birinin onu mantıksızca önemsediği anlamına gelirdi ve karakteri göz önüne alınırsa tuhaf olurdu.

"Nathan hakkında bir şeyler anlatın bana," kendi sesinin acılığını fark etmişti. "Babanızın şirketinden birini göndermek yerine, kendiniz gelecek kadar niye önemli?"

"Size söyledim – babamın parası bağlandı. Vekillerim, onun büyük olasılıkla anlaşmalar yapmakla ilgilendiğini söyleyerek Nathan hakkında herhangi bir şey yapmayı reddettiler. Ve başka birini yollamak için de yeterli param yoktu."

"Sizin geldiğiniz gemicilik şirketinden birini yollayabilirlerdi. Daha fazla tutmazdı."

"Evet ama buraya geldiklerinde, onu ararken ihtiyaçları

karşılamak için paraya gerek olacaktı. Freddy ve ben... az parayla yaşamaya daha çok alışığız."

Freddy, "Bunu bir de bana sor," diye söylendi.

Maria gözlerini ona çevirdi.

"Evet, bu doğru," dedi delikanlı kararlılıkla. "Gençken, amcam bizi geçindirmek için zor zamanlardan geçti. En azından, Nathan gelip Adam Amca'ma katılana kadar. Sonra her şey iyiye gitti."

"Yalnızca otuz yaşında olsa bile, Nathan para konusunda muhteşemdi," dedi Maria gururla. "Babam gemi yapımında bilgiliydi ama Nathan bunun nasıl işe yarayacağını biliyordu."

Oliver anlamaya başladı. "Yani baban tek kızını ona eş olarak sundu."

"Öyle bir şey değil," diye karşı çıktı Maria. "Babam bizimle evlenmemiz hakkında konuştuğunda, Nathan ve ben zaten arkadaştık. Babamın mirasının yarısını verebileceği bir oğlu olmadığından, evlendiğimizde Nathan'a bırakacağını söyledi. Babam onu benimle evlenmeye zorlamadı. O yalnızca– "

"Daha cazip hale getirdi." Oliver cümlesini tamamladı.

Güzelim kaşları çatıldı. "Böyle bir şeyle alakası yok."

"Öyle mi? Nişanlınız şirketin geri kalanını kazandı ve siz de bir koca kazandınız. Bu İngiltere'de sıradan bir olaydır." Ve bu midesini bulandırıyordu.

"Bu öyle... babam asla... ahh, bunu size nasıl açıklayabilirim? Siz her şeyle alay ediyorsunuz."

"Ya da belki de," dedi yumuşakça Oliver, "siz bunu yeterince gülünç görmüyorsunuz. Söyleyin bana, madem Bay Nathan Hyatt evlenmeye bu kadar istekliydi, neden bunu daha önce gerçekleştirmedi?"

Maria'nın rengi attı. "Çünkü babam, evlenmeden önce şirketi nasıl yöneteceğini öğrenmesi için bir kaç yılın geçmesi konusunda ısrar etti."

"Ve bu konuda şikâyet etmedi?"

"Babamın onayını almak istiyordu, hepsi bu."

Bu 'nişanlılık' hakkında bir şeyler öğrendikçe antipatisi de artıyordu. "Eğer ben bir kadına âşık olsaydım, kendime bağlamak için zaman kaybetmezdim; babasıyla ya da babasız."

"Evet ama siz kurallarla yaşamazsınız, öyle değil mi?" diye cevap verdi Maria.

Bu noktada Maria onu alt etmişti. "Hyatt sizinle evlenmezse ne olur?"

"O zaman benim hakkımı benden satın alabilir. Eğer bunu istemezse, babamın vekilleri satmak için başkasını bulurlar. Her koşulda gelirini alacağım. "

"O zaman sizinle evlenmek onun avantajına, değil mi?" Bir nedenle, onun bu şekilde takas edilme düşüncesi onu çok kızdırmıştı. Bunun sonucu asla iyi olamazdı.

Maria'nın yüzü düştü. "Bunun neyle alakalı olduğunu anlamıyorum."

"Sizin ve benim benzer durumlarda olmamızı ilginç buluyorum. Babanız mezarından size isteğini gerçekleştirmeniz için zorluyor, benim büyükannem ise bir ayağı çukurdayken bunu yapmaya çalışıyor. Ve hiçbiri bize seçim şansı tanımıyor."

Maria yutkundu. "Bunu anlayamazsınız."

"Düşündüğünüzden daha iyi anlarım."

"Sizin durumunuz farklı." Gözlerini kıstı Maria. "Aslında tamamen idrak ettiğinize de emin değilim."

"O zaman belki de size açıklamalıyım."

"Evet. Sahte nişanlınız olarak gaf yapmak istemem."

"Merak etmeyin, sorun olmayacak. Bu akşamın sonunda büyükannemin talepleri değişmemiş olursa, hiçbir şey değişmez. Başarı kaçınılmaz."

Bölüm 5

Lord Stoneville, büyükannesinin torunlarına bir yıl içinde evlenmelerini nasıl dikte ettiğini açıkladığında Maria, konunun bu kadar kolay halledileceğinden emin olamadı. Kadın oldukça dişli gibiydi.

"Neden hepiniz ona uyum sağlamada bu kadar isteksizsiniz?" diye sordu. "Sanki büyükanneniz hoşunuza gitmeyen biriyle evlenmek için zorluyor. Hem herkes sonunda bir gün evlenir."

"Herkes değil." Sesi yumuşaktı Oliver'ın. "Üstelik kardeşlerimin vaktinden önce evliliğe zorlanması doğru değil. Ya bir yıl içinde kendilerine uygun bir eş bulamazlarsa? Gerçekten sevecekleri birini? Böyle bir evlilik, hiç evlenmemekten çok daha kötü."

Bakışlarını dışarıya yöneltti, aniden gözlerine kasvet çökmüştü.

Daha önce evlenmiş miydi? Ya da varsayım üzerine mi konuşuyordu? Maria daha fazlasını bilmek istiyordu ama anlatmayacağından şüphe duyuyordu.

Hem onu ilgilendirmiyordu. Madem kendini ve kardeşlerini evlilikten kurtarmaya kararlıydı, kendi bilirdi.

Anlaşmasını sonuna kadar yerine getirdiği sürece önemsemeyecekti.

Ama Oliver'ın onun beklentileriyle bu kadar dalga geçmesi sinirini bozuyordu. Babası 'daha cazip hale getirmeden' hiç kimsenin onunla evlenmeyeceğini mi düşünüyordu?

Doğru, bazen Nathan'ın bu konuda ne kadar istekli olduğunu merak ediyor ama her zaman babasının teklifi olmadan da onunla evleneceğine dair kendini ikna ediyordu. Aşktan hiçbir zaman konuşmazdı fakat diğer kadınlarla flörtleşirken de hiç görmemişti onu, yani kitaplarda okuduğu türde tutkulu olmasa da ona karşı gerçek hislere sahip olmalıydı.

Maria kaşlarını çattı. Lord Stoneville'in sorunu, tüm dünyaya kopkoyu siyah bir maske ile bakmasıydı. Erdemleri yoktu, bu yüzden de herkesin böyle olduğunu farz ediyordu. Büyükannesinin ondan neden ümidi kestiğine şaşmamak gerekirdi.

Freddy, "Vay be, şuna bak!" diye haykırdı.

Maria pencereden dışarı onun baktığı yere, yolun sonundaki iyi aydınlatılmış binalara baktı. "Bu köyün adı nedir?" diye Lord Stoneville'e sordu.

"Bu bir köy değil," dedi atla ışıklara doğru yol alırlarken. "Burası Halstead Hall. Benim mülküm."

Maria'nın nefesi boğazında düğümlendi. "Ama nasıl... burada çok fazla çatı– "

"Evet." Bir an, onun daha fazla bir şey söylemeyeceğini düşündü. Ama tuhaf bir sesle devam etti.

"Sekizinci Henry bu yeri, Stoneville Markisi'ne hizmetlerine karşılık teşekkür etmek için verdi. O zamandan beri de ailemde."

Bu konuda mutlu gibi gözükmüyordu ama bu mantıklı değildi. Böyle muhteşem bir eve sahip olmak ne kadar da güzeldi. Ve bir kral tarafından ailesine hediye edilmesi inanılmazdı!

"Cevap vermekte sakınca görmüyorsanız," Maria cesaret ederek, "kaç odanız var?" diye sordu.

"Birkaç yüz falan."

"Falan mı?" dedi Maria tiz bir sesle.

"Üç yüzden sonrasını kimse saymadı. Beşinci avlu ve onuncu binadan sonra biraz kafanız karışıyor. Oldukça büyük."

Oldukça büyük mü? Bu bir saraydı! Kraliyet ailesi haricinde birinin böyle büyüleyici bir yerde yaşadığını hiç düşünmemişti Maria.

"Burayı ayakta tutmak size servete mal oluyordur," dedi Freddy.

Lord Stoneville dişlerinin arasından konuştu, "İnanamazsınız. Anne babamın ölümünden sonra ilk defa bu kadar aydınlık görüyorum. Sadece mumlar..." kaşlarını çattı. "Büyükanne gelmiş. Belli ki biri bunu, onun için yapmış, kahretsin."

Ne onu bu kadar kızdırmıştı? Bu konuşma gittikçe daha merak edilesi bir hal alıyordu. "Finansal sıkıntılarınız için cevap bu," dedi Maria. "Burayı satın ve aileniz üç yüz yıl rahat yaşasın."

"Böyle bir seçenek olmasını dilerdim," dedi üzgünce. "İngiltere'de şartlı bağışlama dediğimiz bir şey vardır. Bu, mülkün varisçileri tarafından satılamayacağı demek oluyor. Hatta içindeki eşyalar bile."

"Bir krala ya da onun gibi birine kiralayabilirsiniz," dedi Freddy.

"Sadece kral bunu yapabilir, korkarım ki. Ciddi miktarda servetleri yoksa, kimse böyle bir yeri kiralayamaz. Ve bu günümüzde, yeni zenginler için hiç çekici değil. İnanın bana, denedim."

Mülkünün sırtına yük olmasından başka bir şey değilmiş gibi konuşması Maria'yı şaşırttı. "Eminim bu sizin için çok zordur," dedi kuru bir şekilde, "yani bir saraya ve tüm bunlara sahip olmak."

Oliver tek kaşını kaldırdı. "Sizin de durumunuz pek farklı değil Bayan Butterfield, yanılıyor muyum? Babanız bir gemi şirketinin sahibi ve siz burada parasızsınız."

"Doğru ama biz hiç sarayda yaşamadık."

"Çoğu zaman ben de." Pencereden dışarı dalgın dalgın baktı. "Buraya nadiren gelirim. Son zamanlara kadar kapalıydı."

"Neden?"

Devamında sessizlik oldu ve Maria onun, "Bazı yerlerin çürümeye bırakılması daha iyidir," dediğini zorlukla duydu.

Bu sözler onu şoke etti. "Ne demek istiyorsunuz, lordum?"

Oliver iç geçirdi. "Hiçbir şey. Ve bana böyle hitap etmeyin. Sadece hizmetliler böyle konuşur. Siz benim nişanlımsınız, hatırladınız mı?"

Rahatsız edici bir tonda konuşuyordu. "Ben size Maria diyeceğim ve siz de vaftiz ismimi, yani Oliver'ı kullanmalısınız."

Bir İngiliz lordu için alışılmadık bir isimdi. "İsminiz oyun yazarı Oliver Goldsmith'e atfen mi konuldu?"

"Hayır. Püriten Oliver Cromwell'e atfen konuldu."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Korkarım ki hayır. Babam harika olduğunu düşünüyordu, onun... ahlaksızlığa olan eğilimini..."

Adamın adı saygınlığa bir iğnelemeydi. Mülkü, muhtemelen, Darthmouth'u kaplayacak büyüklükteydi!

İçini bir anda panik kapladı. Böyle bir evin sahibinin nişanlısı rolünü nasıl yapabilirdi?

"İsmim bana Kral Frederick'e hürmeten verilmiş," diyerek Freddy araya girdi.

"Hangisi?" diye sordu Oliver.

"Bir taneden fazla mı var?" diye sordu Freddy.

Marki kuru bir dille, "En az on tane var," dedi.

Freddy yüzünü buruşturdu. "Hangisi olduğundan emin değilim."

Oliver'ın gözlerinden hoşnut hali belli olurken, Maria, "Bence Rose Hala sadece kraliyete ait bir isim vermeyi amaçlıyordu," dedi.

"İşte bu," dedi Freddy araya girerek. "Genel olarak Kral Frederick."

"Anlıyorum," dedi resmi bir şekilde Oliver, dudakları aksini ifade eder şekilde kıpırdarken. Bakışları Maria'ya kaydı. "Ya siz? Siz hangi Maria'nın ismini aldınız?"

Freddy, "Bakire Mary, tabii ki," dedi.

"Tabii ki," dedi Oliver gözleri parlarken. "Bunu bilmeliydim."

"Katoliğiz biz," diye ekledi Freddy.

"Annem Katolikti," diyerek doğruladı Maria. "Babam değildi ama Freddy'nin annesiyle birlikte biz de Katolik olduk." Maria böyle şeyleri ciddiye almazdı aslında. Babası her zaman dinin saçmalıklarına karşı ağzına geleni söylerdi.

Yapmacık bir gülümseme Oliver'ın suratında belirdi.

"Bir Katolik hem de? Ahh, gittikçe daha da iyiye gidiyor. Sizinle tanıştığında büyükanneme inme inecek."

Onun geçmişi hakkında aşağılayıcı yorumlarından bıkmış bir halde atıldı Maria, "Gerçekten, bayım– "

At arabası aniden durduğunda, "Geldik," dedi Oliver.

Maria dışarı baktığında midesine bir kramp girdi. Halstead Hall her taraftan sonsuza kadar uzanıyordu, iç karartıcı ay ışığında ışıldayan çok büyük bir mücevher gibiydi. Merdivensiz, devasa sütunlardan yoksun ön taraf, parlak taşlarla kaplı olmasaydı yalın sayılabilirdi. Onlar için açılan meşe ağacından yapılma devasa kapıdan bahsetmeye gerek bile yoktu. Kral Arthur'un huzuruna çıkmak gibiydi bu.

Ama uşak ve seyisler bu yüzyıla ait görünümdeydiler.

Oliver gerildi. "Görünen o ki büyükannem kendisiyle birlikte hizmetçilerini de getirmiş." Bir uşak kapıyı açtı, sonra kolundaki asaya tutunması için uzatarak Maria'ya yardım etti.

"Büyükannem yemek için indi mi?" Genelevdeki aynı otoriter ses tonuyla sormuştu uşağa.

"Hayır, lordum."

"İyi. Aşçıya gidip yemeğe üç kişinin daha katılacağını söyle."

Maria Oliver'ın koluna sarıldı, kendini deniz üzerinde yol alan bir gemi yolcusu gibi hissediyordu. Daha önce hizmetçileri olmadığından değildi. Babası para kazanmaya başladıktan sonra birkaç tane onun da olmuştu ama onlar, hiçbir zaman böyle uyumlu üniformalar giymemişti. Bu hizmetçiler onlar için çırpınıyordu; onun redingotunu, beylerin ceket ve şapkalarını almak, lordlarına hizmet edebilmek onlar için bir onurdu. Bu onun cesaretini kırdı. Özellikle Oliver onlara ters ters baktığında.

Oliver ve onun yürüdüğü kemerli yol, dört tarafı diğer odalara açılan duvarlarla kuşatılmış taş avluya götürdü onları. Oliver onları Arnavut kaldırımından yürüterek, önlerinde açılmış olan ağır meşe kapıya yöneltti. Maria için bu, saraya girerken kraliyet süvarileri tarafından eşlik edilmesi gibi bir şeydi.

Sonra nefesini kesen muhteşem bir odaya geçtiler. "Burası büyük hol," diye açıkladı Oliver. "Orta Çağdan kalma dekorasyonuyla oldukça korkutucu."

"Bence çok güzel."

"Büyükanne buraya bayılıyor. Onun en sevdiği oda burası."

Maria nedenini anlayabiliyordu. İki dev mermer şömine, muazzam büyüklükteki meşe duvarını sona erdiriyordu ve şık kaplanmış koltuklar uzanıyordu. Ama odanın sonunu, Jakoben meşe platform kaplıyordu; 20 ayak uzunlukta ve iki kapıyı kapsayacak kadar genişti. Fantastik yaratıklar ve armalar oyuluydu üzerinde. Tavan karmaşık tasarımıyla nefes kesiciydi.

Kendini o kadar kaptırmıştı ki odanın sonundan yükselen sesi duyana kadar, birinin orada olduğunu fark etmedi.

"Görüyorum ki yemeğe zamanında yetişebildin, Oliver."

O ve Oliver sesin geldiği yöne doğru döndüklerinde, antik giriş holünün üzerinde özenle oyulup, boyanmış altın kaplamalı merdiveni fark etti. Boyası kat kat aşınmıştı, Amerika'dan daha eski gözüküyordu ama beş kişinin aynı anda kolayca kullanabileceği kadar da sağlamdı.

Üst basamakta hoş bir bayanın kolundaki, gri saçlı hanım ilgiyle Maria'yı süzdü. Onların arkasında kalan, aynı

soydan iki genç erkek ve diğer genç hanım huzursuz gözüküyorlardı.

"İyi akşamlar, herkese," dedi Oliver buz gibi bir sesle. "Nişanlımı size tanıştırabilir miyim? Bu Bayan Maria Butterfield ve kuzeni, Bay Frederick..."

Maria, onun Freddy'nin soyadını bilmediğini fark etti. "Dunse," diye mırıldandı.

Şaşkın bakışlarla sordu. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı Maria.

"Bay Frederick Dunse," diye tanıttı.

Onların arkasında, Maria Freddy'nin küfür ettiğini duydu. Aralarından birinin gülmesine ya da bir şaka yapmaya kalkışıp kalkışmadığına bakmasına gerek yoktu.

"Maria," dedi Oliver. "Bunlar benim kardeşim, Lord Jarret ve Lord Gabriel. Kardeşlerim, Leydi Minerva ve Leydi Celia. Ve büyükannem, Bayan Hester Plumtree."

Kardeşleri mırıldanarak selam verdiler. Yaşlı kadın Maria'nın ucuz ve açık elbisesini süzerken başıyla selamladı. "Sizinle tanışmak ne sürpriz, Bayan Butterfield."

Bu şimdiye kadar duyduğu en büyük aşağılamaydı. "Sizinle tanışmaktan şeref duydum, madam." Maria kendini doğru ifade ettiğini umdu. Hem neden diğerlerine 'lord' ve 'leydi' derken büyükannesine 'bayan' diye sesleniyordu?

"Maria ve kuzeni Amerikalı," Oliver sakince sözüne devam etti. "Daha yeni tanıştık – yıldırım aşkı oldu." Maria'nın elini tuttu. "Öyle değil mi, tatlım?"

Maria ne söylemesini istediğinden emin olamayarak, "Tam bir yıldırım aşkı," diye cevap verdi.

"Kaldıkları yer yeterli derecede konforlu olmadığından, onları burada kalması için davet ettim." Kelimeleri mey-

dan okur gibi telaffuz etmişti. "Zaten düğünden sonra burada yaşamaya başlayacak, hem odamız da çok."

Maria neredeyse bundan boğulacaktı ve erkeklerden birinden, Bayan Plumtree'nin bakışıyla hızlıca bastırılan bir kıkırdama sesi yükseldi.

Büyükannesi bakışlarını Maria'ya çevirdiğinde, gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi; Maria buna hazır değildi. Bu savaş onu aşardı.

Bu yüzden, kadın birkaç basamak daha aşağıya inip, "Misafirlerimiz için Kraliyet süitini hazırlatacağım, eğer kabul edersen," demesi Maria'yı şaşırttı.

Oliver, "Neden benim fikrimi sorma zahmetine girdiğini anlamıyorum," dedi, sesi çelik gibi sert çıkmıştı. "Tüm ev halkını buraya, benim bilgim ya da onayım olmadan taşımışsın zaten."

"Eğer hepiniz gelecek yıl içinde evlenirseniz, fakir gibi gözükmezsiniz."

"Yani dış görünüş her şey, öyle değil mi?" diye karşılık verdi Oliver.

Onun alaycı ses tonunu görmezden geldi büyükannesi. "Bundan bahsetmişken, düğününüzle ilgili bildiride bulunmamız gerekiyor. Haftaya Foxmoor balosu var. Hatta nişanınızı orada duyururuz. Ya da daha mı önce evlenmek istersiniz?"

Oliver'ın parmakları Maria'nınkiler üzerinde gerildi. "Değişir. İzin almakta bazı sorunlar çıkabilir, Maria Katolik."

Bayan Plumtree gerçekten basamakta sendelemiş miydi?

Eğer öyleyse bile hemen toparlamıştı, mavi gözlerinden

ateş çıkıyordu. "Evet, bu zorluk çıkarabilir. Ama üstesinden de gelinebilir."

Oliver, "Tabii ki halledilir," dedi zoraki bir sakinlikle. "Benim ayarımdaki bir centilmenin zevki de kendine hastır. Hem sen bizden acele evlenmemizi istemiştin."

Bayan Plumtree'nin gözleri kısıldı. "Ya Bayan Butterfield'ın ailesi? Düğün için burada olmak istemezler mi?"

"Anne babası ölmüş. Bu sizin için bir şans, bir esnafın kızının ve bir hizmetçinin piçinin düğünümde olmasını isteyeceğinden şüpheliydim zaten."

Maria, Oliver'ın kolunu sıktı. Buradaki rolü, büyükannesinin isteklerinden vazgeçirmek için onu korkutmak olsa da Oliver ailesini olduğundan da kötü göstermişti. Ve tabii ki ne New Bedford Gemicilik hakkında ne de babasının çok önemli bir noktaya geldiğine dair tek kelime etmemişti.

Bayan Plumtree Oliver'a buz gibi bir bakış atarak, "Düğününe müstakbel eşinin ailesinden kim gelirse gelsin mutlulukla karşılarım."

Şaşırmış olan Oliver'ın istediği cevap bu değildi.

"Söyle bana, Oliver," dedi koyu renk saçlı kardeşi. "Tatlı nişanlınla nerede tanıştınız?"

Hesaplı bir sırıtış Oliver'ın dudaklarında belirdiğinde, Maria dehşete kapıldı. "Bunu sorman komik Jarret. Biz genelevde tanıştık."

Bölüm 6

Büyükannesi gözünü çok az kırpıştırdı, sonra hemen omuzlarını dikleştirdi ve umursamaz tavrını takındı. Oliver bunun üzerine hüsranını bastırmak için kendini kontrol etmeye çalıştı. Minerva ve Celia ise büyükanneden bile daha üzgün görünüyorlardı.

Onlar neden üzgündü ki? Büyükannelerini yola getirmek için açıkça uygun olmayan biriyle nişanlanacağını söylediğinde neyi kastettiğini düşünmüşlerdi ki? Kurnazlık büyükannenin üzerinde asla işlemiyordu.

Birden kolunda acı vererek hareket eden parmakların farkına vardı.

"Pardon," Maria yanında mırıldandı. "Nişanlımla konuşmalıyım. Özel olarak konuşabileceğim bir yer var mı?"

Kahretsin. Maria'yı unutmuştu. Şimdi bir de onunla baş etmeliydi ve şüphesiz bir fahişe olmadığından, onu tanıtırken kullandığı kelimelerden hoşlanmadığını biliyordu.

Minerva kütüphaneyi işaret ettiğinde, Maria Oliver'a seçenek bırakmadan sessizce ilerledi ve o da onu takip etti.

Kapının diğer tarafına geçtikleri an Maria ona döndü. "Buna nasıl cüret edersiniz! Beni fahişe durumuna düşürdünüz. Anlaşmamız böyle değildi."

"Hırsız dememi mi tercih ederdiniz?" diye cevap verdi; onun galip gelmesine izin vermemekte kararlıydı Oliver.

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Benim hırsız olmadığımı gayet iyi biliyorsunuz. Ve sizin için bir fahişeyi oynamayı reddediyorum."

"Bu Londra'daki yargıçla karşılaşma anlamına gelse bile mi?"

Rengi atsa dahi duraksamadı. "Evet. Bizi hapse gönderin, tabii istiyorsanız ama sizin bu çılgın oyununuza bir dakika daha devam etmeyeceğim."

Maria Oliver'ı şok ederek kapıya doğru yöneldi. Lanet olsun, bu kadın gerçekten kararlıydı!

Hemen önünü kesti Oliver, hareket etmemesi için omuzlarından kavradı. "Bir anlaşma yaptık ve bundan bu kadar kolay kurtulamazsınız."

"Bu baştan beri planınızdı, öyle değil mi? Beni bir fahişe gibi giydirdiniz ve durumumu kendi çıkarlarınız uğruna kullandınız. Beni bir kere buraya getirdiğinizde, sizin tehditleriniz yüzünden devam edeceğimi mi sandınız?" Oliver hemen cevap veremeyince Maria kaşlarını çattı. "Sizin niyetiniz buydu. Bunu biliyordum! Siz aşağılık, hilekâr– "

Kapının tıklatıldığını duydular. "Oliver, her şey yolunda mı?" diye sordu büyükanne.

"Her şey yolunda," diye bağırdı, Maria'nın sesini duymaması için büyükannesinin kapıdan uzaklaşmasını istiyordu. "Bir dakika içinde orada olacağız."

"Sanırım ben de bu tartışmanın bir parçası olmalıyım," dedi büyükanne.

Ağır topuzun dönme sesini duyunca, Oliver içinden küfür etti. İçeri geliyordu işte, kahretsin!

Maria her şeyi mahvetmeden önce onu durdurmak için dirseklerinden kavradı, kendine çekti ve ağzını dudaklarıyla kapadı.

İlk önce Maria tepki veremedi. Bir an sonra, ondan uzaklaşmaya çalıştığını hissedince Oliver onu boynunun arkasından sımsıkı yakaladı.

"Ahh," dedi büyükannesi. "Özür dilerim."

Kapının kapandığını ve ayak seslerinin uzaklaştığını duydular ama Maria'yı bırakmadan önce, Oliver ona yıldızları saydıran şiddetli bir acıyı kasıklarında hissetti. Çok sıkı bir tekme yemişti!

İki büklüm halde yerde yatarken Maria, "*Bunu* beni bir orospu gibi gösterdiğiniz için de hak ettiniz!"

Kapıya doğru döndüğünde, boğuk bir sesle bağırdı Oliver, "Bekle!"

"Niyeymiş?" dedi Maria duraksamadan ilerlerken. "Beni ailenizin önünde aşağılamak ve küçük düşürmekten başka bir şey yapmadınız."

Hâlâ sendelerken, elinde kalan son kartı oynadı. "Eğer evinize geri dönerseniz Nathan hakkında ne yapacaksınız?"

Bu onu durdurdu neyse ki.

Oda dönerken kalkmak için kendini zorladı Oliver. "Hâlâ bana ihtiyacınız var ve bunu biliyorsunuz."

Maria yavaşça karşısına geçti. "Ama yardımcı olma niyetinizi gösteren bir harekette bulunmadınız," dedi buz gibi bir sesle.

"Fakat bulunacağım." Acısını unutmaya çalışıp güçlü görünmeye uğraşırken yutkundu. "Yarın kasabaya dönüp bir adam tutacağız. Çok becerikli birini tanıyorum. Nişanlınızın ortadan kayboluşu hakkında bildiğiniz her şeyi ona anlatabilirsiniz ve ben de bunun peşini kovaladığından emin olurum."

"Ve bunun karşılığında, tek yapmam gereken bir fahişe gibi davranmak."

Oliver suratını buruşturdu. İsa adına, Maria buna fena takmıştı.

"Hayır."

"Hayır, ne?" diye cevap bekledi.

"Bir fahişeyi oynamak zorunda değilsin. Sadece gitme. Hâlâ işe yarayabilir."

"Nasıl olacağını anlamıyorum," diye cevap verdi. "Bir genelevde tanıştığımızı söyleyeceğiniz bile. Hırsız olduğumu söylemeniz durumu daha iyi yapmayacak. Buna izin veremem."

"Bir şeyler uyduracağım, merak etme," dedi Oliver.

"Beni aşağı, açgözlü bir entrikacı olarak gösterecek şeyler mi?"

"Hayır." Maria onu köşeye sıkıştırmıştı ve bunun farkındaydı. "Güven bana, senin geçmişin büyükannemi dehşete düşürmeye yeter. Şu an umursamıyormuş gibi davranıyor olabilir ama devamının gelmesine izin vermeyecektir. Sadece kal. Düzelteceğim, yemin ederim."

Maria uzaklara baktı, yüzü asıktı. "Size inanabilir miyim bilmiyorum."

"Her şeyin kendi buyruğunda olduğu bir adama nasıl güvenebilirim?" Elini kütüphaneliğe dayadı. "Ne isterse-

niz talep etmeye, çevrenizdekilere emir vermeye alışmışsınız."

Hissettiği büyük hüsran içini daraltti. Doğru olsa bile, Halstead Hall'un ona verdiği imkânlar ve unvanı şimdiye kadar hiçbir zaman karakterinin eksikliği olarak görülmemişti. Diğer tüm kadınlar kendini bunun için ayaklarına atardı.

Herhangi bir *İngiliz* kadını tabii. Amerikalılar bütünüyle başka bir soya aittiler. Bu ev ve mülk, onları ayakta tutacak parası olmadan hiçbir şeydi ve Maria aristokrasinin nasıl işlediğine çok yabancıydı. Onun gördüğü sadece antika değeri olan şeylerdi.

"Bak," dedi Oliver, "Bu saatte Londra'ya yolculuk yapmak istemediğini ikimiz de biliyoruz. Bu gece kal. Yemek ye, rahat bir yatakta uyu." Yanakları hırçınlıktan kızardığında Oliver hızlıca ekledi, "Nişanlım rolünü iyi oynamaya çalış, sabahleyin geri döneceğiz. Eğer bu akşam seni üzecek başka bir şey olursa ve yarın yollarımızı ayırmak istersen her şeyi açıklarız."

Maria emin olamayarak baktı. "Beni yine öpmeye çalışmayacaksınız yani?"

"Ahh, hayır. Acıdan zevk almıyorum."

Gözlerini kıstı. "Ve yarın bu maskaralığa devam etmek istemiyorum dersem, beni ve Freddy'yi hapse atmaya çalışmayacaksınız?"

"Hayır. Fakat aynı zamanda nişanlını bulmak için birini de tutmayacağım. Yarın bu senin seçimin olacak." Sesi sertleşmişti. "Ama bu akşam gitmeye çalışırsanız, yemin ederim ikinizi de hırsızlıktan sorumlu tutarım."

Kasıklarına yediği tekmeyi ödetmek için aslında bunu düşünmüştü de. Ama o bile bunun için fazlasıyla vicdanlıydı.

Oliver onun burada kalmasını sağlarsa, diğerleri de onu etkileyebilirdi. Kardeşleri istediklerinde çok çekici olabiliyorlardı, özellikle Oliver onlara Maria'nın bir fahişe olmadığını söylerse. Maria büyükannenin, Minerva ve Celia'dan onların ne istediğini önemsemeden evlenmesini beklediğini anladığında, Oliver'a yardım edecek kadar onların durumuna sempati duyabilirdi. Bu sempatiyi Oliver'a göstermese bile mümkündü bu.

"Bir gece," dedi Maria. "Hepsi bu."

"Anlaşmanın senin ihtiyaçların için de uygun olacağı kararına varmazsan tabii."

Maria kapıya doğru şüpheyle baktı. Oliver onun talihsiz kuzenini düşündüğünü biliyordu. Sonra Maria kollarını birleştirdi. "Pekâlâ. Bu akşam kalacağız. Sonrasına bakarım."

Tanrı'ya şükürler olsun. Oliver kafasını salladı, sonra yavaşça ona yaklaştı.

Maria ikileme düştü. "Özür dilerim ben... sert vurdum."

"Palavracı." Oliver mırıldandı. "Üzgün falan değilsin."

Belli belirsiz bir gülüş Maria'nın yüzüne yayıldı. "Tamam, öyleyse değilim."

Oliver kolunu uzattı. "Neyse, bunu nereden öğrendin?"

"Benden büyük olan erkek kuzenlerim, biri bana bir şey yapmaya kalkarsa diye öğretmişti."

Bunu bir erkeğe yapmak isteyen her kadın beladır ve aile yadigârlarına ikinci bir darbeye izin vermeyecekti.

Odanın dışında, Freddy'yi gergin halde volta atarken ve ailesini de büyük holde bir şeyleri fısıltı halinde tartışırken buldular.

Oliver boğazını temizledi ve hepsi yerlerinde sıçradı. "Nişanlım yaptığım şakalardan rahatsız olduğunu açıkladı bana."

"Oliver insanları şok etmekten hoşlanıyor," dedi Maria sakince.

Oliver ona baktığında, şaşırarak tek kaşını kaldırdı.

"Siz zaten onun bu huyunu biliyorsunuzdur. Ben bunu karakterindeki büyük bir kusur olarak görüyorum."

Gerçi karakterindeki birçok şeyi kusur olarak görüyordu. Tabii bu konuda Oliver onu suçlayacak değildi.

Büyükanne Maria'nın üzerindeki gözlerini Oliver'a çevirdi. "Yani siz ikiniz genelevde tanışmadınız?"

"Tanıştık," dedi Oliver. "Fakat sebep, zavallı Freddy'nin kaybolup yanlışlıkla bir tanesine girmesiydi. Maria içeri onu deli gibi bulmaya çalışırken daldığında, Freddy'nin burada ne aradığını anlamaya çalışıyordum. İki Amerikalının böyle fena bir şehirde, tehlikelerden habersiz olduklarını görünce, onlara yardım etmeye kendimi mecbur hissettim. Geçen hafta kasabada onlara eşlik ettim. Doğru değil mi, hayatım?"

Maria ona tatlı ve kesinlikle sahte olan bir gülücük attı. "Ahh, evet sevgilim. Ve çok iyi bir rehberdin."

Jarret kaşını kaldırdı. "Ne kadar şaşırtıcı Oliver, Bayan Butterfield seni bir genelevde bulmasına rağmen evlenmekten vazgeçmiyor."

"Aslında düşünüyordum," dedi Maria. "Ama dizlerinin üzerinde ölümsüz aşkının sözünü verirken, o günlerin geride kaldığına dair yemin etti."

Gabriel ve Jarret kahkaha atmamak için kendilerini zor tutarken, Oliver dişlerini gıcırdattı. Diz çökmek, gerçek-

ten mi? Her fırsatta gururunu yerle bir etmeye kararlıydı. Maria muhtemelen onun hak ettiğini düşünüyordu.

"Korkarım ki aşkım, kardeşlerim beni birinin önünde diz çökmüş olarak hayal etmekte zorlanıyorlar."

Gözlerini kocaman açarak şaşırdı. "Ne kadar romantik olduğunu bilmiyorlar mı? Onlara güzelliğimi övdüğün soneyi göstermeliyim. Sanırım onları redingotumun cebinde bıraktım." Bu muzip kız gerçekten de girişe doğru dönmüştü. "Dilerseniz gidip alabilirim."

"Şimdi değil," dedi Oliver; şiddetli bir arzuyla kahkaha atmak ve onu boğmak arasında kalmıştı. "Yemek vakti ve açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diyerek Freddy araya girdi. Maria'nın ardından kaşlarını çatarken mırıldandı, "önemli değil tabii, size kalmış."

"Tabii ki önemli," dedi büyükanne tatlılıkla. "Misafirlerimizi hoşnut etmek isteriz. Buraya gelin Bayan Dunse. Torunum kapıldığına göre yemekte de bana eşlik edebilirsiniz. "

Yemek odasına geçerken, Oliver fısıldayarak kafasını Maria'ya doğru eğdi, "Beni abayı yakmış bir aptal gibi göstermekten hoşlandığını görüyorum."

Uçarı bir gülümseme Maria'nın çekici dudaklarında belirdi. "Ahh, evet. Çok eğlenceli."

"O zaman genelevde tanışmamızla ilgili açıklamamda senin için bir sorun yok?"

"Şimdilik yok." Uzun kirpiklerinin ardından ona bir bakış attı. "Hâlâ tam olarak kurtulmuş sayılmazsınız, bayım."

Ama gece bittikten sonra olacağım.

Bölüm 7

Şık kartonpiyerlerle süslü ve harikulade mermer heykellerin olduğu gösterişli yemek odasına girmek Maria'yı dehşete düşürdü. Uzun masa, altın kabartmalı kadeh ve porselenlerle donatılmıştı. Damasko kumaşından peçeteler yıpranmış gibiydi ve kristal el yıkama tasları ufalanmıştı ama masanın üzerinde nasıl kullanacağını bilmesi şöyle dursun, daha önce hiç görmediği gümüş parçalar vardı. Bu esnada, uşaklar sahibinin emri için hazır dikiliyorlardı.

Freddy de bir matematik denkleminin ortasında gibi gözüküyordu. Böyle sofistike insanları daha ne kadar idare etmek zorundaydılar?

Kim bilir Maria hakkında neler düşünüyorlardı. Oliver genelevde tanıştıklarını söylediğinde, kız kardeşlerinin şok olmuş görünümlerini hatırlamak Maria için hâlâ utanç vericiydi. Onu bu sebeple asla affedemezdi. Aptal yerine konulmaktan hoşlanmamıştı, özellikle kadınların sadece onun zevkleri için var olduğuna inanıyor gibi gözüken bir adam yüzünden.

Üzerine çöken sıcak suratını kızarttı. Onu öpmüştü, Tanrı aşkına! Ve bir an, kısa bir an, bir öpücüğün her za-

man böyle olması gerektiğini düşünmüştü – bu onun kalp atışlarını ve nabzını hızlandırmıştı. Bu şimdiye kadarki en rezil davranıştı.

Oliver'ın öpüşüyle alakalıydı bu. Belki de Nathan öpüşmeyi bilmiyordu. Nathan'la öpüştüğünde bir şey hissetmeyince kendi hatası olduğunu düşünmüştü ama belki de sorun Nathan'daydı.

Ya da belki de bu kadar kızmasının sebebi, Oliver'ın ona normal hissettirmediği şeyleri hissetmesine sebep olmasıydı. Evet, sebep bu olmalıydı. Kızgınlığı sadece diğer tutkulu hisleri alevlendiriyordu.

Oliver'ın kendine kızgın gözüktüğü an, belli ki kızgın olduğu kişi Maria değildi. Sinirli bir halde, Maria'ya –Tanrı'ya şükür Freddy'nin hemen yanında – oturacağı sandalyeye kadar eşlik etti ve masanın başına geçti. Oturmadı.

Büyükannesi en yakındaki uşağa, "Servise başlayabilirsiniz," dedi.

"Henüz değil." Oliver uşaklara başını salladı. "Bizi yalnız bırakın."

"Ne oldu?" diye sordu büyükannesi.

"Bu yemek şahane olmalı, değil mi büyükanne?" Uşaklar odadan dışarı çıkana kadar bekleyip, Oliver büyük adımlarla servis masasına gitti ve tüm yemeklerin kapağını açtı. "Dana bonfile. Şarap soslu sığır fileto. Karides ve ıstakoz." Büyükannesine sert bir bakış attı. "Fransız şefini yanında getirmişsin. Ve Londra'nın en pahalı ürünlerinden de epey büyük miktar."

"Buradayken iyi şeyler yememem için bir sebep yok," dedi büyükannesi.

"Benim mülküm olmasının dışında." Oliver masanın

başına ilerledi. "Şu an benim evimdesin, bu yüzden burada olduğun sürece bu evde ne yapılıyorsa onu yiyeceksin. Av eti, kuzu eti ve keklik. Tüm gün yanan mumları olmayacak ve sadece lüzumlu odalarda kullanacağız."

"Abartma, Oliver– "

"Benim uşaklarım sana yardımcı olabilir, bu yüzden seninkileri sabahleyin Londra'ya yollamanı istiyorum. Bu durum sana uymuyorsa senin de dönmeni öneririm."

Büyükannesinin gözleri parladı. "Sanırım sizden beklentilerim için beni böyle cezalandırıyorsun."

"Hiç de değil. Öyle ya da böyle burası benim evim. Daha önce hiçbir zaman burayı paranla desteklemedin ve bundan sonra da yapmayacaksın. Ben kendi başıma hallediyorum." Ses tonu kendinden emindi. "Şöyle düşün; eğer senin emirlerine uymazlarsa, bu kardeşlerimi nelerin beklediğini gösterecek."

"Merhamet göstermem için bütün bunlar, değil mi?"

"İlgi göstermemi istiyordun ve işte buradayım. Bunlar benim koşullarım."

"Ahh, çok güzel," dedi büyükannesi elini sallayarak. "Fakat uşaklar bu akşam için burada ve yemekler çoktan yapıldı, bu durumda keyfini sürebilirsin."

Başıyla onaylamadan önce duraksadı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Lord Gabriel, Maria'nın diğer tarafında oturuyordu. "Karidese bayılırım."

"Ben de," dedi Freddy.

Oliver'ı anlamakla meşgul olan Maria onlarla ilgilenmedi. Uşakları geri çağırışını, sonra yerine gergince oturuşunu izledi. Anlaşılan o ki düşündüğünden daha gururlu bir adamdı.

Şu ana kadar, onun sadece şımartılmış zengin bir Lord, rahatı ve isteklerini elde etmek için her şeyi yapacak biri olduğunu düşünmüştü. Fakat büyükannesine olan öfkesi ve buradan nefret ediyor gibi durması buna uymuyordu.

Odayı kaplayan küf kokusundan, buranın kapalı olduğu konusunda yalan söylemediğini anlayabiliyordu ama bir adam neden böyle muhteşem bir yeri kapalı tutmak isterdi? Yalnızca parayla mı ilgiliydi? Yoksa, Halstead Hall'a ilk geldiklerinden beri onun gözlerinde birden çok defa gördüğü hüzünle mi alakası vardı?

Bir şey kesindi; Stoneville Markisi görünenden fazlasıydı. Ve büyükannesiyle olan savaşı da onun beklediğinden fazlasıydı.

Maria, masanın diğer tarafına Bayan Plumtree'nin oturduğu başköşeye doğru kaçamak bir bakış attı. Oliver gibi inatçıydı o da ve kendi yolunda ilerlemeye kararlıydı. Çok yakında bir şeyler olacak gibiydi ve Bayan Plumtree elinden geleni yapıyordu. Maria ile tanıştırılırkenki şok edici tavırdan sonra bile büyükannesi tereddüde düşmemişti. Ama bu çatışma sadece büyükannenin talepleriyle mi alakalıydı? Ya da bambaşka, daha eski ve kederli bir şeyle mi bağlantılıydı?

Ve bu keder aynı şekilde diğerlerini de etkilemiş miydi? Sanmıyordu. Büyükanneleriyle yemek yemekten hoşnut gözüküyorlardı. İki kız kardeşinin arasında, Maria'nın tam karşısında oturan Lord Jarret, Bayan Plumtree'ye gününün nasıl geçtiğini sormuştu. Leydi Celia büyükannesinin kıkır kıkır gülmesine sebep olan bir şaka yapmıştı. Leydi Minerva hoşgörüyle gülümsüyordu.

Minerva. Oliver'ın kardeşinin yazar Bayan Sharpe'la aynı Hıristiyan isme sahip olması ne kadar ilginçti. Bu isim

İngiltere'de bayanlar arasında popüler olmalıydı. Bayan Sharpe'ın kitaplarını keşfedene kadar duymamıştı, Minerva Sharpe'ın yalnızca bir takma ad olduğunu farz etmişti. Ama belki de değildi.

Uşak kâseyle gelip, daha fazla yılanbalığı çorbası isteyip istemediğini sordu ve Maria gözlerini kırpıştırıp başını salladı. İnsanlar gerçekten yılanbalığı mı yiyorlardı? Yoksa sadece İngiltere'deki lordların özentiliği miydi?

Ve bunu nasıl yemeliydi? Üç tane kaşık yan yanaydı; bir tanesi minyatür küreğe benziyordu, diğeri enteresan bir tasarımla yapılmıştı ve aynı ölçülerde bir tane de sade vardı. Hangisi çorba içindi, lanet olsun? Kürek gibi olan mantıklı değildi ama kalan diğer ikisinden hangisini kullanmalıydı emin değildi. Hiçbiri bir çorba kaşığına benzemiyordu.

Leydi Minerva boğazını hafifçe temizlediğinde, yanlış olanı seçeceği korkusuyla dehşet içinde onlara bakıyordu.

Maria onu, ona doğru anlamlı bakışlarla bakarken buldu; sade kaşığı almış çorbaya daldırıyordu.

Şükreden bir gülümsemeyle Maria da aynı şeyi yaptı. Yılanbalığı çorbası oldukça güzeldi. Kaşığını kâseye tekrar daldırdı.

"Ee, Bayan Butterfield," Bayan Plumtree sordu, "sizi İngiltere'ye getiren ne?"

Maria donup kaldı, afallamıştı. Bu soruya nasıl cevap vermeliydi?

Maria'nın yanından tasasız bir şekilde, "Nathan için geldik," dedi Freddy.

"Kuzenim," Maria, Freddy'nin kolunu masanın altından çimdiklerken hemen ekledi. "Freddy'nin kardeşi,

Nathan buraya iş için geldi. Halamın ona evde ihtiyacı var ama o mektuplara cevap vermedi."

Bayan Plumtree, "Peki onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Maria. "Oliver bize onu bulmaya yardım edeceğini söyledi gerçi."

"En azından bunu yapabilirim," dedi Oliver sakince.

Maria, gece bitmeden önce Freddy kim bilir daha ağzından neler kaçıracak diye merak ederken uzun bir sessizlik oldu. Yemeğe dalmışken Freddy her şeyi unuturdu.

"Hiç kız ya da erkek kardeşiniz var mı Bayan Butterfield?" diye sordu Lord Jarret.

"Maalesef yok," dedi Maria. "Fakat Freddy ve onun üç erkek kardeşi benimle birlikte aynı evde büyüdü."

"Dört erkekle aynı evde?" Leydi Celia haykırmıştı. "Zavallım. Erkek kardeşlerim kasaba evinde kaldıklarında zor katlanıyordum. Her zaman bir sorun çıkarıyorlardı."

"Ahh, evet ve sen baş belası değildin," Oliver şaka yollu takıldı. "Atış müsabakaların ya da maça katılabilmek için erkek gibi giyinmen hiç önemli değildi. Veya– "

"Tüfek kullanabiliyorsunuz, öyle mi Leydi Celia?" Maria öne doğru eğildi. "Nasıl öğrendiniz? Ben de her zaman istemişimdir ama babam ve kuzenlerim, bir tüfeğin nasıl çalıştığını göstermeyi reddettiler. Bana öğretebilir misiniz?"

Oliver ve Freddy aynı anda, "Hayır!" dedi. Oliver, "Kesinlikle olmaz," diye ekledi.

Lord Gabriel ona doğru eğildi. "Öğretmekten büyük zevk duyarım, Bayan Butterfield."

"Bu konuya karışma, Gabe," Oliver parladı. "Celia'ya

öğretmen yeterince kötü. Hem Maria'nın zaten kendini koruması için silahları var."

Büyükannesi tek kaşını kaldırdı. "Ne türden silahlardan bahsediyorsun?"

Oliver durdu, sonra yaramaz çocuk gibi gülümsedi. "Güzelliği, tabii ki. Bu yeterince yıkıcı bir silah."

Leydi Minerva, "Aşağılık bir adamın, bir kadına zorla bir şeyler yapmasına mani olamaz," diye ekledi.

"Bu konuda sanki bir şey biliyormuşsunuz gibi," dedi Lord Jarret. "Senin kitaplarındaki kadın kahramanların, tiksindirici bir düzenlilikte bir erkek tarafından zorbalığa maruz kalması, normal bir kadının de başına geleceği anlamına gelmez."

Maria, kalbi hızlı atarak Leydi Minerva'ya baktı. "Yazar Minerva Sharpe olmanız mümkün mü?"

Leydi Minerva gülümsedi. "Evet oyum."

"Tanrım, Bayan Butterfield," dedi Lord Jarret. "Minerva'nın gotik korku romanlarını okuduğunuzu söylemeyin."

"Onlar gotik korku romanları değil!" diyerek itiraz etti Maria. "Onlar harika kitaplar! Ve evet, her kitabını okudum, hem de bir kereden fazla."

Oliver, "Bu bazı şeyleri açıklıyor," dedi. "Genelevde kılıcı bana doğrulttuğunuz için sanırım kız kardeşime teşekkür etmeliyim."

Lord Gabriel güldü. "Yaşlı Oliver'a kılıç mı doğrulttun? Ahh, Tanrım, çok komik!"

Lord Jarret şaraptan bir yudum aldı. "En azından 'kendini korumak için sahip olduğu silahların gizemi çözüldü."

"Uygunsuz davranıyordu," dedi Maria Oliver'a uyaran

bir bakış atarak. Her şeyi öğrenmelerini mi istiyordu, Tanrı aşkına? "Bana seçenek bırakmadı."

"Ahh, Maria her zaman böyle şeyler yapar," dedi Freddy ağzı yılan balığı ile doluyken. "Bu yüzden ona atış yapmayı öğretmeyeceğiz. Her zaman zamansız davranır."

Maria çenesini tuttu. "Bir kadın kendi ayaklarının üzerinde durabilmeli."

"Duyun, duyun!" Leydi Celia şarap kadehini Maria'ya doğru kaldırdı. "Bu ahmaklara aldırma. Bir grup adamdan ne beklersin ki? Onlar hakkımızdan gelmeyi tercih ederler."

"Hayır, istemeyiz," diye itiraz etti Lord Gabriel.

"Bir kadını ateşiyle birlikte severim. Tabii ki, Oliver için konuşamam– "

"Sana katılıyorum, çok nadir olarak bir kadına böyle davranmak istiyorum," Oliver ağır ağır konuştu. Bakışları Maria'nınkiyle birleştiğinde yüzünde çapkın bir gülümse belirdi. "Bir ya da iki kişiyi hazır olmadıkları anda öptüm ama bunu her erkek yapar."

Leydi Minerva homurdandı. "Evet ve çoğu tokadı yer ama sanırım sen değil. Kötü davransan bile, bayanları yumuşatacak yeteneğin var. Yoksa sana çevrilen bir kılıçtan, Bayan Butterfield'ın gelinin olmasını sağlamayı nasıl beceririn, değil mi Bayan Butterfield?"

Maria cevap vermedi. Bir şeyler beyninin gerilerinde vızıldıyordu. Leydi Minerva'nın kitaplarında geçen belli belirsiz benzerlikteki bir cümleyi hatırladı: 'Kadınları yumuşatan bir yeteneği vardı ama bu onu hem korkuttu hem de dehşete düşürmüştü.'

"Tanrım." Oliver'a döndü. "Sen Rockton Markisi'sin!"

Maria bunu sesli söylediğini, ancak kardeşlerinin gülüşme seslerini duyduğunda anladı.

Oliver'ın suratı acıyla doldu. "Bunu bana hatırlatma." Kardeşi için ihtiyatlı bir bakış atarak, Oliver homurdandı, "Kız kardeşimin beni romanlarının kötü adamı yaptığı için arkadaşlarımın nasıl eğlendiğini tahmin edemezsin."

"Eğleniyor, çünkü Minerva onları da kahramana dönüştürüyor," Lord Jarret gözünü kırparak bunun üstünde durdu. "Foxmoor kendini beğenmişlik yapıyor ve Kirkwood da ne zaman kitapların yenisi çıksa ortada caka satarak dolaşıyor. Seni bozguna uğratmaya bayılıyorlar."

"Çünkü gerçek hayatta beni bozguna uğratamayacaklarını biliyorlar," diye belirtti Oliver. "Kılıçla düello yapmamız konusunda devamlı öneride bulunsalar bile öyle."

Maria onlara şaşkınlıkla baktı. "Churchgrove Vikontu'nun gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz? Ve Foxmoor... Tanrı aşkına, bu Wolfplain!"

"Evet." Oliver gözlerini devirdi. "Churchgrove benim arkadaşım Kirkwood Vikontu ve Wolfplain de başka bir arkadaşım Foxmoor Dükü. Belli ki Minerva orijinal karakterler yaratmada sorun yaşıyor."

"Sen de çok iyi biliyorsun ki sadece isimlerinin benzerlerini kullanıyorum," dedi Leydi Minerva sakince. "Karakterler benim."

"Senin dışında, Oliver," Lord Jarret işaret etti. "Sen tamamıyla Rockton'sın."

"Ahh evet. Lord Rockton gibi, zarif nükteler yapan, kurnaz bir zekâya sahip ve yüzü bir prens gibi ama İtalyan olanından."

Ama Maria tamamen kötü bir adam olmadığını anlamaya başlamıştı. Bir kere, ailesini önemsiyordu. Kardeşle-

riyle konuşma şekli ve evlenmemeye hakkı olduğunu savunması, sürdürdüğü bu maskaralığın sadece kendisi için değil, onlar için de olduğunu gösteriyordu.

Ve büyükannesini şok etmek için, onu ilk önce bir fahişe gibi tanıtmakta beis görmese de, Maria buna karşı çıktığında sürpriz bir şekilde fikrini değiştirmişti. Maria'nın onu nasıl – ve tabii neresinden – tekmelediği göz önünde bulundurulursa, onları arabaya zincirleyip sürükleyebilirdi de.

Fakat o, Maria'nın nişanlısını bulmak için yardım teklifini yinelemişti. Ona bir çıkış yolu sunmuş, eğer yarın gitmek isterse bunu kabul edeceğini söylemişti.

Küstahtı, sinir bozucuydu ve ürkütücü bir şekilde ahlakı hor görüyordu. Ama bazen, gözlerine kasvet çöktüğünde, neredeyse... onun için üzülüyordu Maria.

Aslında bu saçmaydı. Bu adi herif için böyle hissediyorsa, onun da bir sorunu olmalıydı.

Leydi Minerva kararlılıkla, "Oliver, Churchgrove'un Lord Kirkwood olmasından daha fazla Rockton değil," dedi.

"O zaman neden ismimi çaldın?" diye sordu Oliver.

"Aslında senin ismin değil koca adam," dedi Lord Gabriel. "Ve Minerva'nın zaman zaman senin burnunu sürttürmeyi sevdiğini gayet iyi biliyorsun."

"Bana koca adam demeye son ver," diye homurdandı Oliver. "Ben bunak bir aptal değilim."

"Kaç yaşındasın peki?" Maria, Oliver'ın tavrından eğlenerek sordu.

"Otuz beş." Bayan Plumtree şimdiye kadar pek konuşmamıştı ama belli ki bu konu onun dikkatini çekmişti. "Bir adam için evlenmesi gereken yaştan epey büyük, öyle değil mi Bayan Butterfield?"

Oliver'ın bakışlarının üzerinde olduğunun bilincinde, Maria sözcüklerini dikkatle seçti. "Sanırım bu kişiye bağlı. Babam da bu yaşlarda evlenmiş. Dediğine göre, Bağımsızlık Savaşı yüzünden birine eşlik edemeyecek kadar meşgulmüş."

Bayan Plumtree'nin yüzünü kan basınca, Oliver'ın gözleri zaferle parladı. "Ahh, evet, Bağımsızlık Savaşı. Bay Butterfield'ın asker olduğunu söylemeyi unutmuş muydum, büyükanne?"

Masa sessizleşti. Leydi Minerva çorbasını içmeye odaklandı, Leydi Celia şarabından birkaç yudum aldı ve Lord Jarret yaşamın gizini saklıyormuş gibi çorba kâsesine gözlerini dikti. Bir tek Lord Gabriel'in mırıldandığı duyuldu.

Açıkça, burada Maria'nın anlayamadığı gizli bir durum vardı. Oliver bir kurdun avının üzerine atlayacakmış gibi büyükannesini izliyordu ve Bayan Plumtree de belli ki saldırmaya hazır kurdu, hangi silahla en iyi şekilde elinde tutacağını tasarlıyordu.

"Adam Amca bir kahramandı," diye ekledi Freddy, her zamanki gibi durumu anlayamamıştı. "Princeton savaşında, yardım gelene kadar on İngilizi oyalamıştı. Sadece o ve süngüsü, yaralar ve bıçaklar– "

"Freddy!" Maria onu azarladı, "Ev sahiplerimiz İngiliz, hatırladın mı?"

Freddy gözlerini kıpıştırdı. "Ahh, evet." Kaşığını salladı. "Ama savaş uzun zaman önceydi. Şimdi kimse önemsemiyor."

Maria Bayan Plumtree'nin ifadesiz suratına bir kere baktığında onun başka türlü düşündüğünü anladı. "Sanırım Oliver'ın büyükannesi önemsiyor."

Bayan Plumtree dikleşti. "Tek oğlum o savaşta koloni-

lerle savaşırken öldürüldü. O da bir kahramandı. Sadece hikâyeyi anlatacak kadar yaşamadı."

Maria'nın kalbi kadın için sızladı. Oliver ona bunu nasıl yapardı?

Maria ona doğru döndü ama o, hınzırca büyükannesine bakıyordu. Büyükannesi niye onun içindeki şeytanı ortaya çıkarıyordu?

Bayan Plumtree ona doğru döndü. "Bu yüzden işimi ve paramı kızımın çocuklarına bırakmak zorundayım. Bu nankörlere."

Oliver'ın gözleri kısıldı. "Ahh ama onları bize bırakmıyorsun, öyle değil mi?"

Büyükannesinin dudakları incelip yüzü birden kızardı. "Bayan Butterfield, sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Maria Oliver'a baktı, o da büyükannesine kilitlenmişti.

"Neden?" diye sordu Oliver.

"Nedenini söyleyecek olsaydım ," dedi soğukça, "sizden katılmanızı da rica ederdim sanırım."

"Maria yemek yemekle meşgul," dedi. "Onu rahat bırak."

"Olur," dedi Maria itirazlara kulak asmadan. "Büyükannenle konuşmaktan mutlu olurum." Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ve şansı yaver giderse, bunu Bayan Plumtree'den rolünü açığa vurmadan öğrenebilirdi. Gerçi Bayan Plumtree zaten Maria'nın rolünü kavramış gibi gözüküyordu.

Oliver'ın kan beynine sıçramış gibiydi. "Maria, bir sebep yok– "

"Önemli değil." Ayağa kalktı ve peçetesini masanın üzerine bıraktı. "O kadar aç değilim zaten."

"Ben de gelmeli miyim?" Freddy ağlamaklı bir sesle sormuştu.

Histerik bir kahkahayı engelleyerek, "Hayır, Freddy," dedi Maria. "Bunun gerekli olmadığını düşünüyorum."

Maria, Bayan Plumtree'yi takip etti. Misafir salonuna geçtikleri gibi kadın kapıyı kapadı, Maria'ya zor zapt ettiği bir sinirle döndü. "Bu komediye son vermek için ne kadar para istiyorsun?"

Maria gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Hadi, Bayan Butterfield," dedi soğuk bir şekilde. "Torunum mutlaka, beni ikna edene kadar onun nişanlısını oynamanız için size para teklif etmiştir. Ne önerdiyse iki mislini verebilirim. Sadece ne kadar olduğunu söyleyin."

Maria ona şaşkınlıkla bakakaldı. Teklifin küçük düşürücülüğü bir yana, Maria bir an kabul etmeyi düşündü. Para ile Nathan'ı bulması için kendi başına birini tutabilir ve bu çılgın aileden kurtulabilirdi. Oliver'a hiçbir şey borçlu değildi, hem bu zamana kadar davranışları nefret uyandırıcıydı.

Tabii onu ve Freddy'yi genelevdeki saldırıdan kurtarmıştı. Hem büyükannesi Oliver'ın onları tutuklatmasını engellese bile, Maria en azından bu akşam 'bu komediyi' sürdüreceğine dair ona söz vermişti. Eğer kendi sözünü tutmazsa, onu ahlaki açıdan yargılamaya hakkı olmazdı.

Dahası, büyükannesinin herkesi satın alabileceğini düşünmesi onu kızdırmıştı. İngiliz soyluları kirli para takası yapmak için fazla mağrur değiller miydi? Sıradan Amerikalı tüccarlardan bile daha beterdiler.

Bayan Plumtree bastonunu yere hafifçe vurdu. "Cevabınız."

"Özür dilerim." Maria çenesini kaldırdı. "Bunu bir ko-

medi olarak tanımlamanızdan dolayı çok şaşırdım. Torununuzun benimle evlenmek istemediğini mi söylüyorsunuz?"

"Beni aptal yerine koyma, kızım." Bayan Plumtree, yaşına göre oldukça atik olarak ona doğru yaklaştı. "Torunum, sizin ona eş olarak kesinlikle istemeyeceğim türde biri olduğunuzu biliyor. Seni seçmesinin tek sebebi bu." Bastonunu yere mıhladı. "Ve buna müsamaha göstermeyeceğim! Bu yüzden bana ne kadar istediğini söyle, lanet olasıca!"

Peki! Bu kadın kendini açıkça ifade etmişti. Eğer Bayan Plumtree, biraz tehdit yüzünden Maria'nın kuyruğunu kıstırıp kolayca kaçacağını düşünüyorsa, kiminle dans ettiğini bilmiyor demekti.

"Paranızı istemiyorum. Sizden hiçbir şey istemiyorum. Oliver sizin söylediğiniz gibi beni *seçti*, çünkü bana karşı hisleri var." En azından bu bir yalan değildi. "Bu, size keder verdiyse üzgünüm ama o bana bu hisleri beslediği için buna katlanmak zorundasınız."

"Yani *itiraf* ediyorsun; ona âşık falan değilsin?" diye bastırdı.

Oliver'la yaptığı anlaşma için bile olsa, göz göre göre yalan söyleyemezdi. "Ona âşık olacak kadar uzun süredir tanımıyorum. Ama ondan hoşlanıyorum." Samimi davrandığında, sıkılmış ve ahlaksız kötü adamı oynamadığında tabii. "Benim hoşlanmamı yeterli buluyor ki evlenmek istiyor, bu durumda onun hisleri önemli."

Bayan Plumtree bir adım daha yaklaştı, mavi gözleri solgun yüzünde parlıyordu. "Eğer evlenerek daha büyük bir ödül kazanacağınızı düşünüyorsan, bir daha düşün. Bu evin, içindekilerin ve biraz daha fazlasının sahibi o. Benim

param olmadan, sana şık elbiseler almaya gücü yetmeyecek ya da sizi Paris'e götüremeyecek. Ve yemin ediyorum, eğer sadece bana olan kininden dolayı kendinden çok düşük biriyle evlenirse, ona yaptığım tüm yardımı keseceğim."

Maria'nın bakışları kısıldı. "Bunun bir komedi olduğunu söylediğinizi düşünüyordum. Benimle evlenmeye niyetlenmeyeceği bir oyun."

"Öyle." Acımasız bir gülümseme Bayan Plumtree'nin yüzüne oturdu. "Ama erkekler alt taraflarıyla düşünürler." Maria bir kadının böyle müstehcen konuşmasından dili tutulmuşken, Bayan Plumtree biraz bile utanmadan devam etti. "Zeki bir kadın ki siz öyle gözüküyorsunuz, güzelliğini ve yakınlığını benim torunum gibi kurnaz bir beyefendiyi bile tuzağa düşürmek için kullanabilir."

"Oliver? Tuzağa düşmek? İstemediği müddetçe ona tatlı dille bir şey yaptırılabileceğinizi düşünüyorsanız, siz onu iyi tanıyamamışsınız demektir." Bu karmaşanın sebebi işte buydu; Bayan Plumtree'nin Maria'nın onu avucunda tutabileceği yönündeki aptalca inancı.

"Torunumun sizden daha iyi olduğunu biliyorum. Hayal bile edemeyeceğiniz kırılgan bir yanı var."

Kelimeler göğsünde yankılandı. "Ne tür bir kırılganlık?"

Bayan Plumtree homurdandı. "Size söyleyeceğimi mi düşünüyorsunuz? Böylece onları Oliver'ı ele geçirmek için kullanasınız, öyle mi? Mümkün değil." Maria'ya doğru daha da yaklaştı. "Son kez söylüyorum Bayan Butterfield, teklifimi tekrar gözden geçirecek misiniz?"

Entrikacı biri olarak tanıtılmaktan yorgun bir halde, Maria ona alttan baktı. "Hayır."

"Bir peni bile alamayacak olsanız bile– "

"Umrumda değil." Onunla evlenmeyecek olsa bile, büyükannesinin zorbalığını geri püskürtecek kadar inat etti ve Oliver'ın bu kadını durdurmak için yaptıklarını anlayışla karşılıyordu artık. "Yeminimi bozmam."

"Minerva ve diğerlerinin seni aptal yerine koymasına izin verme. Bu ailede hiçbir zaman tamamıyla kabul edilmeyeceksin, sosyete tarafından da kabul edilmeyeceksin, asla– "

"Oliver umursamazsa, kesinlikle ben de umursamam. Bu konuşma bitmiştir, Bayan Plumtree." Topuklarının üzerinde dönerek geldiği yöne doğru yürüdü, çok öfkeliydi. Bir de Oliver'ın onu küçümsediğini düşünmüştü! En azından şimdi bu tarafını nereden aldığını biliyordu. Tanrı aşkına, ne biçim bir aileydi bu!

İnsanları böyle hor gören bir büyükannesi olduğundan dolayı Oliver için neredeyse üzülecekti. Planının işe yarayacağını düşünmesine şüphe yoktu.

O anda, bu duruma dışarıdan bakmaya karar verdi. Eğer büyükannesini engellemek istiyorsa, anlaşmaya sadık kalıp, Nathan'ı bulması için birini tuttuğu sürece ona yardımcı olabilirdi.

Bunu sadece Nathan için yapıyordu. Ve Oliver'ın büyükannesi ne kadar terbiyesizlik yaparsa yapsın, hiçbir şey bundan sonra onu durduramazdı.

***

Bayan Butterfield'ın gittiğine emin olana kadar, Hetty öfkeli ifadesini korumak için her zerresini kontrol altında tutmuştu. Sonra gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin verdi.

Brendi şişesinden kadehine küçük bir miktar döktü. Kız mükemmeldi. Mükemmel! Onun için yemin etmek? Bir fahişe olduğunu ima etmesine izin vermek? Sonrasında da ona ihanet etmesi için önerilen parayı reddetmek?

Hetty brendiden bir yudum aldı. Kızın servet peşinde, açgözlü, küçük bir fahişe olabileceğini düşünmüştü ama durum farklıydı. Hetty insanları okumayı iyi biliyordu ve Bayan Butterfield'ın böyle olmadığına yemin edebilirdi. Bu genç bayan Oliver'a delice aşık olduğunu iddia etmemişti ve böyle davranması onun yararınaydı. Gururunu ve karakterini, ona karşı durarak göstermişti.

Oliver belli ki zavallı kızı bu komediyi sonuna kadar oynaması için ayarlamıştı; bu olan bitende bir bit yeniği vardı şüphesiz. Fakat bu yine de planının işe yaramayacağı anlamına gelmezdi.

Bir kere, Bayan Butterfield tam Oliver'ın tipiydi; sarışın, etine dolgun ve mavi gözlü. Ve belli ki onu etkileyici buluyordu. Birçok kadından etkilenirken, 'tuzağa düşmemek' için genellikle masum genç kızlardan kaçınırdı ve bu kız, kesinlikle masumdu. Hetty belden aşağı konuştuğunda verdiği tepki bunu ispatlamıştı.

Dansçı ya da fahişelerinden birini seçmek yerine onu tercih etmişti – ki diğer seçenekler daha Oliver'a özgü olurdu. Belli ki Oliver, Maria'nın geçmişinin Hetty'nin yenilgiyi kabul etmesini sağlayacağını düşünüyordu. Hah! Büyükannesini yeterince iyi tanımıyordu. Eğer torununu hizaya getirecekse, onu bir balıkçının kızıyla bile evlendirebilirdi.

Ama bunu, ne onun ne de Bayan Butterfield'ın bilmesine izin vermeyecekti. Hetty'nin oynamaktan çok hoşlandığı korkutucu aile reisi karakteriyle biraz zıt düşmesi,

ikisini ona karşı birleştireceğinin garantisiydi. Güçleri birleştirmek özel konuşmalar anlamına geliyordu, birbirlerine güvenmeyi öğrenmeyi... eğer şanslıysa âşık olmayı bile sağlardı.

Oliver'a bu kadarını borçluydu. Kendi hataları sayesinde, Oliver günahkârlık kalesini uzun süredir inşa ediyordu.

Bayan Butterfield bu konuda ona yardımcı olabilirdi ve Hetty bunu bir şekilde biliyordu.

O hiçbir zaman haksız çıkmamıştı.

Bölüm 8

Oliver Kral'ın Avlusu'nda dikiliyordu, avluya bu ad verilmişti, çünkü 8. Henry mülkü bahşettiğinde en sevdiği yer burası olmuştu. Oliver'ın büyürken de en sevdiği yerdi. Anne babası ne zaman tartışsa buraya, kabaca yontulmuş taş binalarla arasındaki döşeme çiniler arasındaki engin boşluğa kaçardı.

Yıldızlara bakarken, eskiden burada nasıl durduğunu hatırladı; buradan kaçıp uzaklaşarak, parlak bir alevin halesinde tükenmeyi ümit ederdi. Dünyevi her şeyi arkasında bırakırdı. Mülkü, mağrur ismiyle varisliğini ve anne babasının evliliğiyle ortaya çıkan deliliği.

Acı bir kahkaha attı. O zamanlar ne aptalmış; insanlar uçamazlardı ve yıldızlara bakarak, yanlışlarından kurtulamazlardı.

Ne yazık, çünkü şu ana kadarki en büyük hatası büyükannesini buraya davet etmekti. Onun burada para harcayacağını, olduklarından daha çok ona bel bağlamaları için uğraşacağını, zenginliğiyle onları sükûnete boyun eğdirmeye çalışacağını hesaba katmamıştı.

Elindeki altın kadehten bir yudum aldı. Bu işe yaramamıştı. Eğer Halstead Hall'da yönetimi onun devralmasına

izin verirse mahvolurdu. Buradan nefret edebilirdi ama hâlâ onundu. Nasıl uygun görüyorsa öyle yönetirdi.

"Kız kardeşin sizi burada bulabileceğimi söyledi," dedi yumuşak bir ses.

Oliver hareketsiz kaldı ve biraz şarap içti. "Çoktan Londra'ya dönüyor olduğunu sanmıştım."

"Neden?" diye sordu Maria.

Sertçe nefesini verdi. "Çünkü büyükannemi tanıyorsam, misafir salonundaki o küçük konuşma seni satın almak içindi."

Maria onun yanına geldi. Görmekten çok Oliver onu duyumsadı. Alışılmadık bir kokusu vardı; gül ve tahmin edemediği bir şey daha.

"Onun parasını almamı mı bekliyordunuz?" diye sordu Maria.

Her zamanki ukala maskesini takmıştı. "Neden yapmadın? Yerinde olsam yapardım."

"Ve bu benim için nasıl da iyi olurdu, değil mi? Eğer bu akşam burada kalmazsam kuzenimi ve beni hapishaneye tıkacağınızı söylediniz."

"Büyükannemin buna mani olacak etkiye sahip olduğunu tahmin ettiğinden eminim."

"Belki de bunu riske etmekten korktum."

Homurdandı. "Evet, çünkü çok ürkeksin."

Tatlı bir kıkırdama yükseldi. "Kimse beni bununla itham edemez."

Ona bir bakış atarak ruh halini anlamaya çalıştı.

"Büyükannemin safına katılmalıydın. Onun parasıyla nişanlını bulabilir ve buradan özgürce ayrılabilirdin."

"Şanslısın ki o kadar çıkarcı biri değilim. Bu akşam kalacağıma dair söz verdim ve öyle de yapacağım."

Maria'nın kullandığı kışkırtıcı kelimelerin fazlalığı onu rahatsız etti. Bir sona işaret ediyordu. Gerekirse başkasını bulabilirdi.

Ama şimdilik...

Yıldızların ışığında, Maria'nın yüzü melek gibi parlıyordu ve örülmüş saçları, kafasının üzerinde bir haleyi andırıyordu.

Oliver inledi. Haleler, melekler ve yıldızlar – ona ne oluyordu? "Gidersen seni suçlayamam. Senin için önemli olan sadece Hyatt'ı bulmak, bu yüzden büyükannem teklif ettiğinde kaçma şansını kullanmadığına şaşırdım."

"İnsanlar hakkında çok kötü düşünüyorsun. Ama bazılarımız sözlerini tutar. Bazılarımız iyi ahlaka sahiptir."

Oliver bunun ne olduğunu çok uzun süre önce unutmuştu. "Sizin için sevindim, Bayan Butterfield." Kadehini kaldırdı. "Bu muhtemelen büyükannem için bir ilk olmuştur, yani rüşvet vererek satın alamadığı birini bulmak."

"Ya? Daha önce kimlere rüşvet verdi?"

Büyükannesinin acele ederken, korkudan titrediği o karanlık geceyi getirdi aklına; hizmetlileri susturmuş ve reddedenlere rüşvet vermişti. "Hiç kimse. Dediklerimi unut."

"Bunu sıkça yapıyorsunuz, değil mi?"

Geri kalan şarabını kafasına dikti. "Neyi?"

"Biri içinize dikkatle bakmaya çalıştığında kendi içinize kapanmak. Her şeyi bir şaka haline getiriyorsunuz."

"Buraya bana ders vermek için geldiyseniz hiç zahmet etmeyin. Büyükannem bu konuda mükemmel bir yeteneğe sahip. Rekabet etmeniz imkânsız."

"Sadece anlamak istemiştim."

"Bir yıldızla yok olmak istiyorum ama her istediğimizi elde edemeyiz."

"Ne?"

"Boş verin." Evin içine açılan en yakın kapıya dönerek, hızla yürümeye başladı ama Maria onu omzundan yakaladı. "Büyükannenize niye bu kadar kızgınsınız?" diye sordu.

"Söylemiştim; benim ve kardeşlerimin hayatlarını mahvetmeye çalışıyor."

"Evlenip çocuklarınızın olmasını sağlayarak mı? Tüm lord ve leydilerden bunun beklendiğini düşünürdüm. Ve beşiniz de kesinlikle yeterince büyümüşsünüz." Sesi muzip bir hal almıştı. "Bazılarınız yeterliden de öte."

"Dikkat et, küçüğüm. Bu akşam uğraşılacak havada değilim."

"Büyükannenizden dolayı, demek istediniz. Sizi kızdıran sadece isteği değil, öyle değil mi? Bunun sebebi daha eskilere uzanıyor."

Oliver ona bakış attı. "Niye önemsiyorsun? Onun savaşı için dövüşmen için size sahip mi oldu?"

"Acımasızca. Sadece benim ne olduğum hakkında beni bilgilendirdi ve dediklerini yineliyorum; bir eş olarak beklentilerine uyuşmayan türde bir kadınmışım. "

Büyükannesinin sözlerini, onun en kibirli haliyle taklit etmesi Oliver gülümsetti. "Bunu düşünebileceğini söylemiştim."

"Evet," dedi duygusuzca. "İkiniz de insanları küçümsemede çok iyisiniz."

"Birçok yeteneğimden biri."

"Yine başladınız. Sizi rahatsız eden şeyler hakkından konuşmaktan kaçınmak için şaka yapıyorsunuz."

Artık susamaz mıydı? "Bu kadar şeyi nereden çıkarıyorsunuz? Belki de büyükanneme en başından beri hatalı davranan benimdir."

"Olabilir fakat ona bu kadar kızgın olmak için bir sebebiniz olmalı."

"Önümüzdeki iki haftayı cevabı olmayan saçma sapan sorular sorarak harcayacaksan, o zaman ben sizi Londra'ya geri yollayayım."

Maria gülümsedi. "Hayır, yapmayacaksınız. Bana ihtiyacınız var."

"Doğru. Fakat sağladığınız hizmeti ben ödediğimden için, bunun nasıl yapılacağına dair bir şeyler söyleme hakkı bana ait. Sorularla beni çileden çıkarmak anlaşmamızın bir parçası değil."

"Bana henüz hiçbir şey ödemediniz," dedi hafifçe, "yani bazı değişiklikler olması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de tüm akşam sizin sebep olduğunuz olayla uğraştığım hesaba katılırsa. Bu arada sizin için hislerim olduğunu ve sizin de bana karşı hisleriniz olduğunu bildiğimi söyleyerek konuşmayı bitirdim."

"Bu yalanı söylerken boğulmadın üstelik?"

"Size karşı hislerim var; muhtemelen onun bahsettiği şekilde değil tabii ama belli ki bana inandı. Fakat şüpheciydi. Sizin düşündüğünüzden daha zeki. İlk önce bizi bir komedi oyunu oynamakla suçladı ve sonra bunu reddettiğimde, para peşinde olduğum için sizinle evlenmeyi düşünmekle suçladı."

"Ve bunun üzerine siz ne söylediniz?"

"Kıymetli servetinin onda kalacağını söyledim."

"Gerçekten bunu mu yaptınız? Bunu görmek için sağ kolumu verebilirdim." Maria onu şaşırtma konusunda

ustalaşıyordu. Kimse büyükannesinin karşısına dikilmemişti, tabii hak, adalet ve ahlaka olan naif inançları olan Amerikalı bu kız dışında.

Ona nasıl davrandığı göz önünde bulundurulursa, Maria'nın böyle davranmış olması onu hayrete düşürdü. Hiç kimse, hatta kardeşleri bile, onu böyle bir sebepten ötürü savunmamıştı. Bu, içinde uzun süredir uyuyan bir şeyleri yerinden oynattı.

Vicdanı mıydı? Hayır, o uyumuyordu, o hiç var olmamıştı.

"Ona neden karşı çıkmakta kararlı olduğunuzu şimdi anladım," Maria devam etti. "Nefret edilesi bir tarafı var."

Oliver kadehin içine doğru baktı. "O bunu koruma olarak görüyor."

"Hâlâ siz ona kızgınken hem de."

"Ahh, Tanrı aşkına! Israrla bu konunun üzerinde durmayı kesecek misin? Büyükanneme kızgın değilim." Oliver Maria'ya yaklaştı. "Ve tüm gece burada dikilip bu konu hakkındaki sorularınla bana eziyet etmeye niyetliysen, ağzınla daha iyi yapabileceğin bir şey vereceğim."

Maria ona doğru baktı, aptala dönmüştü. "Anlama– "

Oliver sözünü öpücüğüyle kesti. Kasıklarına diz atmasına izin verdi. Ona tokat atmasına izin verdi. Tartışmak istemediği şeyler hakkında soru sormasından daha iyiydi bunlar.

Ama onu tekmelemedi Maria. Uzun süre öyle kaldı ama onunla mücadele etmedi.

Ona göz atmak için şüphe içinde geriye çekildi Oliver. "Beni yumruklamayacak mısın? Bıçak çekmeyecek misin?"

Maria'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ho-

şunuza giderdi, değil mi? Sizi tekmeleyeceğim ve öfkeyle uzaklaşacağım, siz de bana cevap vermek zorunda kalmayacaksınız. Ama numaralarını çözdüm artık, Oliver. Sırf sen– "

Oliver kadehi düşürerek onu tekrar öptü, böylece onu kendine doğru sürükleyecek ve dilini onun ağzına sokmak için soluğunun kesilmesinden faydalanabilecekti. Onun güzel, ipeksi ağzına doldu. Sıcak ve masumdu.

Oldukça tehlikeli.

Oliver hızlıca geri çekildi.

Maria çekilmedi. "Bu neydi... şimdi yaptığın?" soluksuz kalarak sordu.

Maria'nın tahrik olduğunun kesin kanıtı, göğsünün derinliklerinde bir şeyleri sızlattı. Ve bu iyi değildi. "Bu öpüşmenin başka bir yolu." Kendini durdurabilmek için başparmağını onun alt dudağına koydu. "Oldukça mahrem bir yolu."

Maria onun açıklamasını afallamış bir halde dinledi. Öpüşmenin başka bir yolu mu? Birden fazlası mı vardı? Bu nabzını fırlatıp kalbinde şimşekleri mi çaktırmalıydı? Ve Nathan neden bunu ona hiç yapmamıştı?

Tanrı aşkına, Nathan. Kötü adam karakterindeki Rockton'ın kendisini öpmesine izin vermişti, nişanlısını bir nebze olsun düşünmeden!

Hâlâ, Oliver ile öpüşmenin neden farklı olduğunu bilmek istiyordu. Sebebi Maria mıydı? Ya da Oliver'ın, saygı duyulası Nathan'ın sahip olduğundan çok daha fazla deneyime sahip olması mıydı?

"Bir daha yap," diye söyleyiverdi birden.

Oliver'ın cehennemin ağzı kadar kara gözleri, ay ışığında parladı. "Neden?"

"İstemiyor musun?" Kalp atışları hızlanmıştı. Sebebi kendisiydi. O kadar beceriksizdi ki Oliver gibi zevk düşkünü bir hergele bile onu tekrar öpme isteğinden yoksun kalıyordu.

"Tabii ki istiyorum," diye homurdandı Oliver. "Ama dizini kasıklarımda hissetmekten pek hoşlanmıyorum."

"Sana zarar vermem. Sadece... nasıl olduğunu görmek istiyorum. Hepsi bu."

Maria'nın üzerine diktiği gözlerini kıstı. "Nathan'ın seni hiç öpmedi mi?"

"Böyle değil."

"Hiç?"

Maria çenesini daha da dikleştirdi. "Tüm erkekler senin kadar arsız değil."

Ufacık bir gülümseme Oliver'ın dudaklarında belirdi. "Doğru." Ve onu tekrar öptü, hafif aralık duran dudaklarından faydalanarak ağzına dilini soktu.

Tarifsizdi, Nathan'ın ona verdiklerinden on kez daha heyecanlıydı. Teninin gerildiğini hissediyordu ve göğsü panikleyen kalbi için çok dardı. Her duyusu yükselmişti. Oliver'ın nefesindeki ekşi-tatlı şarabın tadı Maria'yı kendinden geçirmişti ve baharatlı kolonyasının kokusu onu sersemletmişti.

Dilini daha da içeri soktuğunda, tekrar ve tekrar, Maria'nın tek yapabildiği onun ceketine tutunmak ve beklemekti; tutunmasaydı bir milyon parçaya bölüneceğine emindi.

Deneme olarak, Maria da dilini onun ağzına soktu, nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Boğazından inleme sesi gelerek Oliver onu bedenine yasladı. Ve sonra ağzı, her şeyi tüketmek için daha yaratıcı, cüretli ve aç hale geldi.

Maria bunun Oliver için sadece bir oyun olduğunu kendine hatırlattı, bin kadına verdiği bin öpücükten sadece biriydi. Ama büyükannesinin dediklerini duymaya devam etti; *Hayal bile edemeyeceğiniz kırılgan bir yanı var.*

Oliver fısıldamak için ağzını açtı, "Nişanlın seni diğer adamların merhametine bıraktığına göre, tamamen aklını kaçırmış olmalı." Öpücüklerini çenesinden boynuna kaydırdı. "Seni hak etmiyor."

"Ama siz ediyorsunuz, öyle mi?"

"Tanrım, hayır. Buradaki fark, benim önemsemem."

"Hiçbir şeyi çok... önemsemezsin, yanılıyor muyum?"

"Bunu önemsiyorum." Eli memelerini kavramak için kaydı, Maria'yı şok ederek meme ucunu acıtarak ovdu. "Yıldızların ışığında bir melekle sevişmeyi önemsiyorum."

Sözleri Maria'nın zihninin hazla bulanmış derinlerine sızdığında, dondu. Sevişmek? Ahh, Tanrım! Ne yapıyordu? Oliver'ın eli göğüslerindeydi!

Maria onu uzaklaştırdı. "Yıldızların ışığında bir kadınla sevişmeyi kastettiniz, değil mi? Herhangi bir kadın bunu yapar. Ben ise zaten el altındayım."

Bir an, gözlerindeki şiddetli kızgınlık, Oliver'ın onun iddiasına karşı çıkacağı umudunu verdi. Oliver titredi ve kızgınlığı kaşlarını alaycı bir şekilde çatmasına sebep oldu. "Görüyorum ki beni iyi tanıyorsun."

"Evet," tıkanmıştı Maria. "Bunun için kız kardeşinize teşekkür etmeliyim. Lord Rockton'ın davranışlarına oldukça alışkınım." Çılgınca atan kalp atışlarını bastırmak için savaştı. Böyle bir hayale nasıl sürüklendiğini anlamamıştı.

"O zaman Rockton'ın öpüşmeye asla son vermeyeceği-

ni biliyorsun," ağır ağır konuştu ve ona tekrar ulaştı Oliver ama Maria, kollarını göğüslerinin önünde korumacı bir şekilde çapraz yaptı ve geriye doğru çekildi.

Uyuyan canavarı dürtmüştü ve şimdi tamamen uyanmadan kaçsa iyi olurdu. "Bir gece için yeterince pratik yaptık, bayım."

Oliver tekrar etti. "Pratik?"

"Öpüşmede tabii ki. Nathan ile evlenmeden önce öğrenecek çok şeyim olduğu ortaya çıktığından beri, kimsenin sizin kadar iyi bir öğretmen olmayacağına karar vermiştim. Özellikle, kız kardeşinizin Lord Rockton'ın kadınlarla ilgili yetenekleri hakkında verdiği ipuçlarından sonra."

Oliver'ın çenesindeki bir kasın seğirdiğini görünce, Maria hedefi vurduğunu anladı. "Anlatıldığı gibi bir performans sergileyebildim mi?"

"Hayatta kimse kurgusuyla eşleşemez. Kuşkusuz siz bile bunu biliyorsunuz."

"Evet," dedi Oliver soğukça. "Sanırım biliyorum."

"Ama bu hâlâ değerli bir ders ve bunun için size teşekkür ederim." Maria ondan tek bir şey öğrenmişti; Oliver'ı fazla ciddiye almamayı. Eğer el değmemiş erdemiyle ayrılmak istiyorsa bunu yapmalıydı.

Oliver evlenmeye niyetli olmadığını açıkça belli etmişti ve Nathan hakkındaki belirsizliğe rağmen, nişanlılığından da vazgeçmeye hazır değildi. Bu yüzden bundan sonra lord cenaplarına çok ama çok kayıtsız davranmalıydı.

"Bence diğerlerinin yanına dönmeliyiz, sizce de öyle değil mi?" dedi Maria.

"Sen git," dişlerinin arasından konuşmuştu Oliver. "Biraz yalnız kalacağım."

Bunun için şükrederek, oradan uzaklaştı.

Ancak yemek odasına ulaştığında, Oliver'ın büyükannesine neden kızgın olduğu yönündeki sorularına cevap vermediğini hatırladı.

Bölüm 9

Oliver Maria'nın eve aceleyle girişini izledi, yuvarlak kalçalarının yürürken aldığı şekil, tahrik hissini daha da arttırıyordu. Maria eğer bu akşam daha ileri gitseydi, ona yeni kıyafetler almak zorunda kalacaktı, onu yere yatırıp...

Koruduklarına lanet olsun. Öpüşü kadınların yatağına koşa koşa gelmesine neden olurdu ve o bunu, sadece sıkıcı nişanlısıyla evlilik için bir 'pratik' olarak değerlendirmişti! Gerçi, belli ki onu da eşit derecede sıkıcı buluyordu.

Hayatta kimse kurgusuyla eşleşemez.

Haddini bilmez velet. Şimdi hakkında nasıl kötü şeyler yazdığını bulmak için Minerva'nın kahrolası romanlarından birini okumalıydı.

Bu esnada, organı ayağının altındaki çiniler kadar sertleşmişti, yakında bir zamanda da rahatlamasının imkânı yoktu. Büyükanne vazgeçene kadar düşkün nişanlı gibi davranmalıydı ve şimdiden çevrilen entrikadan şüphelenmişti.

Maria cazibesiyle onu her tahrik ettiğinde Londra'ya geneleve giderse, onu asla ciddiye almazdı. Yani sıkışıp kalmıştı.

Maria'yı baştan çıkarmazsam tabii.

Kanı damarlarında yine kabardı. Eğer doğru davranırsa bu deli kızı yola getirebilirdi. Onu tekrar öpmesini isteyen oydu. Sıcak ve narin ağzını açan, onu yakan ve arzulamasına sebep olan Maria'ydı.

Kaskatı kesildi. Yanmak, evet. Ama bu kadar çok arzulamak? Hiçbir kadına karşı arzu duymamıştı. Onlar sadece oyun arkadaşıydılar, sadece şey olana kadar...

Ne olana kadar?

Gelecek önünde belirdi. Yıllarca bilinçsizlik içinde gecelerce içecekti. Yıllar boyunca kadınları yatağından geçirecek ve hayatından çıkaracaktı.

Ne seçeneği vardı? Evliliğe uygun biri değildi ve birazcık mantığı olan herhangi bir kadın bunu bilebilirdi. Serseri ve cibilliyetsiz biriydi.

Tıpkı baban gibi davranıyorsun...

Sadece babası Maria Butterfield gibilerle flörtleşmekten kaçınmazdı. Aile mülkünü, annesinin parasıyla emniyete aldıktan sonra bekârmış gibi dikkatli olmadan yaşamaya başlamıştı.

Bu annesini küçük düşürmüştü. Oliver onun her aldatmada daha kırılgan, daha kıskanç, daha incinmiş olduğunu görmüştü, en sonunda iki ayrı kampa yarılıp çocuklarını ortada bırakana kadar bu devam etmişti.

Kadehi kaldırırken, Oliver kadehin yüzeyindeki yansımasına zalimce baktı. Babasıyla kendisi arasındaki ayrım buydu; çocukken böyle bir anlaşma yapmanın etkilerini hissetmişti ve başka birinin üzerinde bunu denemeye hevesli değildi. Bu konuyla ilgilendiğinden beri, evlilik ve çocuklar onun için bağlılık anlamına geliyordu.

Ve babasının iştahına sahip olduğundan, kadınları ha-

yatına sokmayı reddetmeye başladı. Bu ne büyükannesi ne bir başkası içindi. Kesinlikle, ne de aile soyu ve Halstead Hall'un güvenliği içindi. Bu babasının yaptığı türde bir şey olurdu. En azından o, karısının ve çocuklarının hayatını mahvetmeyecekti.

Bu yüzden büyükannesi, Oliver babasının ayak izinden giderse diye deliye dönmüştü. Sadece büyükanneyi mutlu etmek için masum bir kızla evlenmeyecekti. Bu, Bayan Butterfield'ı baştan çıkarmayı düşünmemenin en iyisi olacağı anlamına geliyordu. Bekâr kalması için yaptığı planları yok edecek bir şey varsa bu da oydu.

Özellikle Maria'nın, Oliver'ın kendini savunmasının altında yatanı görmedeki esrarengiz ve oldukça tehlikeli yeteneğinden dolayı. Arkadaşları bile onun acımasız düşüncelerinin ve kısa aşk maceralarının, bir şeyleri gizlemek için olduğunu anlamıyorlardı.

Bu yüzden Maria onu cezbediyordu. Kendine ne kadar bunun geçici bir durum olduğunu söylerse söylesin, onun hakkındaki gerçeği öğrenirse ondan kaçabilirdi ama o arının çiçekten bal toplaması gibi, hâlâ ardında dolaşıyordu. Ondaki masumiyet ve merakın karışımı, kararlılık ve savunmasızlık onu tamamen büyülüyordu.

Sonra büyükannesinin parasını geri çevirdiği gerçeği vardı. Hangi kadın bunu yapardı? Ondan kurtulup gitmek için şansı vardı ama yapmamıştı. Hatta onu öpmesi için izin vermişti.

Düzensiz nefesler aldı. Onu öpmek yasak meyveyi tatmak gibiydi. Daha deneyimli bir kadınla paylaştığından çok daha fazla onu kendinden geçirmişti. Özellikle ona nasıl olacağını göstermesini istedikten sonra. Ona öğretirken bu kadar tatmin olacağını tahmin edemezdi.

Diğer zevklerini ona öğretmenin nasıl olacağını hayal etti. Bunu hiçbir tuzağa takılmadan yapabilirdi, yoksa yapamaz mıydı? 'Pratik' isteğiyle onu tahrik edip, ondan faydalanmaya ihtiyacı yoktu. Her şeyden öte, kadınları tatmin etmek onun en iyi yaptığı şeydi. Ve Maria'yı tutkuyla sancılanmasını, vücudunun ihtiyaçla titremesini, güzel ağzının daha fazlası için yalvarmasını izleme düşüncesi göğsünü sıkıştırdı. Neyi arzuluyorsa veren kişi kendisi olsun istiyordu, kollarına kendini bırakırken arzuyla bulanmış mavi gözlerini izlemek, adını inlerken zorlukla söylerken duymak...

Başını sallayarak aklından geçenleri kovmaya çalıştı. Bunu düşünmesi delilikti. Hâlâ bu geceden sonra kalıp kalmayacağını bilmiyordu. Ve eğer kalırsa, onu korkutma riskine girmesi aptallık olurdu.

Hayır, en iyisi öpüştüklerini unutmasıydı. Ve eğer olayın yaşandığı yerden uzaklaşmazsa bunu yapamayacaktı.

Kararlılıkla kapıya doğru yürüdü. Zaten çok önceden diğerlerinin arasına katılmalıydı. Maria ya da daha kötüsü Freddy'nin o yokken neler anlattığını sadece Tanrı bilirdi.

Ama yemek odasına girdiğinde orayı boş buldu, sadece Minerva vardı ve o da onu bekler gibiydi.

Aniden durdu. "Herkes nerede?"

"Jarret ve Gabe sigara ve şarap içmek için oyun odasına gittiler. Büyükanne uyumaya gitti. Bayan Butterfield da yorgunmuş ve kuzeni için de aynı şeyi söyledi, bu yüzden Celia onları odalarına götürdü."

Hayal kırıklığı yüzünün asılmasına sebep oldu. Bir aptal gibi davranıyordu. "Tamam o zaman. Sanırım diğerlerine katılacağım."

Kapıya doğru yöneldiğinde, Minerva ayağa kalktı. "Oliver, bekle."

"Evet?"

Minerva yanına çatık kaşlarla geldi. "Bayan Butterfield'la ne yapmaya niyetlisin?"

Onu soymak ve o mükemmel, nefis bedeninin her santimini öpmek istiyordu. Edeceği küfrü zor tuttu. Daha az önce yapmayacağının kararını vermemiş miydi?

Kız kardeşinin düşüncelerini okumaması için dua ederek, "Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum," dedi.

"Senin tüm imaların öyle olmadığı yönünde olmasına rağmen, çok tatlı ve saygıdeğer bir kadına benziyor. Bu korkunç elbiseyi nereden buldu bilmiyorum ama– "

"Aslında, o benim hatamdı. Onunla karşılaştığımda babası için matem elbiseleri giyiyordu ve o durumdayken neden nişanlanmaya kalktığını büyükanneme açıklayamazdı. Bu yüzden ben... ona genelevden bir elbise buldum."

Minerva onaylamadığını belli ederek, "Çünkü onu düşük bir kadın gibi göstermek istiyordun," dedi.

Oliver'ın tüyleri diken diken oldu. "Benden bunu halletmemi istediniz, ben de bunu yapıyorum. Metotlarımdan hoşlanmıyorsan eğer, kendi fikirlerini uygulayabilirsin."

Minerva onu yargılayan bakışlarla inceledi. "Ama senin metotlarını sorgulayan tek ben değilim, sanırım? Anlıyorum ki Bayan Butterfield'ın da aynı şekilde metotlarına itirazı var."

Homurdandı. "Bu durumu nazikçe özetlemenin bir yolu."

"Ahh, odada siz yalnızken Maria ne yaptı? Söyle!"

"Hiç şansın yok."

"Artık hiç eğlenceli değilsin," diyerek Minerva şikâyet etti. "Eminim, ne yaptıysa hak etmişsindir. Ve ben ondan

hoşlandım. Bu yüzden onu bu duruma sokmak haksızlıkmış gibi geliyor, yani– "

"Benim gibi aşağılık biri tarafından mahvedilmesi," Oliver onun yerine cümlesini tamamladı.

"Riske atmak," diyerek onu düzeltti Minerva. "Senin saygıdeğer bir kadını kasten mahvetmeyeceğini biliyorum. Ama kadınları kendine âşık etme ve ardından kalplerini kırma konusunda bir yeteneğin olduğunu kabul etmelisin."

"Tanrı aşkına, kadınlara hiçbir şey yaptığım yok." Kadehini masaya sertçe koydu. "Sadece evlenmeyi düşünmüyorum dediğimde dinlemiyorlar."

"Yine de, Bayan Butterfield'ın büyükanne ile ilgili bize yardım ederken bu kadar nazik olup, seninle alakası yüzünden zarar görmesine tanık olmak istemem. Durumun doğasını anlayacak birini tutman başka bir şey olurdu tabii. Bayan Butterfield, bekâr ve muhtemelen tıpkı diğer genç hanımlar gibi o da sana karşı savunmasız. Eğer senin niyetini yanlış anlarsa– "

"Anlamaz," Oliver araya girdi. "Ayrıca benimle ilgili romantik hisleri falan da yok." Pratik yapmanın dışında diye acıyla düşündü. "Onun gerçek bir nişanlısı var."

Minerva şaşkına döndü. "Dalga geçiyorsun benimle."

"Geçmiyorum. Bahsettiği Nathan kuzeni değil. Onunla nişanlı ve İngiltere'de bir yerde kayıp. Büyükanneye karşı yardım etmesi koşuluyla, onu bulması için bir adam tutacağım. Yani onun kalbini kırmam ya da başka bir zırvalık için endişelenmene gerek yok. Bu bir iş anlaşması, daha fazlası değil."

Kız kardeşinin gözleri ilgiyle parladı. "Gerçekten öyle mi?"

Bakışlarına odaklanabilmek için kendini zorladı. "Tabii ki öyle. Herhalde onunla gerçekten evleneceğimi düşünmedin."

"Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağından hiç emin olamadım."

"Büyükannem belli ki öyle yapabileceğimi düşündü, bu yüzden işe yarayabilir. Büyükanne şimdiden Maria'ya nişandan vazgeçmesi için para vermeye çalışmış."

Garip bir bakış Minerva'nın suratında belirdi. "Bu pek büyükanneme uygun gibi gelmedi bana."

"Neden olmasın?" Kardeşine göz ucuyla baktı. "Ne isterse almak için her zaman parasını kullanır."

"Ama istediği şey bizi evli görmek. Özellikle de seni."

"Bizi iyi bir evlilikle görmek istiyor. Aynı şey değil."

Minerva omuz silkti. "Öyle diyorsan." Abartıyla esnedi. "Sanırım ben de artık yatmaya gitmeliyim. Uzun bir gün oldu."

Kapıya doğru yöneldiğinde, Oliver seslendi, "Kitaplarından birini okumak istesem, bana bir kopyasını verir misin?"

Minerva kıkırdayarak tekrar ona doğru döndü. "Rockton hakkında ne yazdığımı mı merak ediyorsun?"

"Ne bekliyordun?" dedi küskünce. "Beni kötü adam yaptın."

"Şimdiye kadar üç kitap oldu. Daha önce onları okumak istemedin."

Onun merakına aldırış etmedi. "Meşguldüm, hepsi bu."

"Yaa."

Minerva daha fazla bir şey söylemeyince, Oliver sordu,

"Bir ya da iki tane ödünç verecek misin, vermeyecek misin?"

"Odana bir tane bırakacağım." Duraksadı, sonra sesini yumuşattı. "Bunun hakkında hepimizin şaka yaptığını biliyorum Oliver ama gerçek şu ki... şey, Jarret ve Gabe ne kadar iddia ederse etsin Rockton sen değilsin. Foxmoor ve Kirkwood için de birkaç benzerlik olsa da daha fazlası değil. Adını senden aldı, çünkü bunun seni güldüreceğini düşündüm." Gözünü kırptı. "Fakat sen ahlaksız bir herif olma düşüncesine öyle bayıldın ki."

"Ben aşağılık bir herifim," ağır ağır konuştu, "bunu fark etmediysen."

"Ne dersen de." Kapıya doğru tekrar döndü. "Ama bu zavallı kadına gerçekten kıyafet almalısın. O berbat kıyafeti giymeye devam edemez."

"Biliyorum. Seninkilerden olmaz mı?"

Minerva güldü. "Yarım ayak daha uzun ve onun gibi balık etli olmadığım için, bu zor olabilir. Ayrıca Celia daha da zayıf." Bir an üzerine düşündü. "Onu adam akıllı giydirmek bir servete mal olacak. Belki de büyükanneme sorsan– "

"Kesinlikle olmaz."

"O zaman tek seçeneğin ikinci el dükkânlar. Kıyafetlerin modası geçmiş olacaktır ama o Amerikalı. Herkes onlardan eski moda giyinmesini bekler."

"Harika fikir, teşekkürler. Yarın kasabaya gittiğimizde bu konuyla ilgileneceğim."

"Bir marangoza da uğramak isteyebilirsin. Hizmetlilerin merdiveninin ciddi tamire ihtiyacı var. Eğer halledilmezse biri düşecek."

"Biliyorum. Ramsden bir hafta önce bahsetti. Zaten

ona kiler katını tamir etmesi için Richmond'dan birini tutmasını söyledim."

"Uşağımız çiftçilerin seninle bahar ekimi hakkında görüşmek istediklerini de söyledi mi?"

"Bunun hakkında yazdı, evet. Bu hafta yapacağım."

"Aynı zamanda, salonun pencereleri– "

"Şimdiden ilgilenildi, Minerva." Ona yakından baktı. "Ne zamandır ev ile ilgili olanları önemsiyorsun?"

"Sen ne zamandır?" diye karşı çıktı Minerva.

Kaşlarını çattı. "Kendimi burada tekrar yaşamaya zorlanmış olarak bulduğumdan beri." Minerva şüpheyle bakınca, sertçe ekledi, "ama bir şey ifade ettiğini sanma."

"Kesinlikle anlıyorum." Bakışları muzipçe parladı. "Sen ne de olsa pişman olmaz ve baştan sona sorumsuz bir hilekârsın."

Onu ciddiye almadığından cesareti kırılarak, "Sana yakışan bir şey varsa o da unutmamak," diye gürledi Oliver.

"Bize bunu hatırlatmak için o kadar çok çalıştıktan sonra nasıl unutabilirim?"

"Kahretsin, Minerva– "

"Biliyorum, biliyorum. Sen benim korkutucu büyük kardeşimsin." Elini alayla salladı. "Uyumaya gidiyorum. Sabaha kadar çok fazla belaya bulaşma."

Minerva'yı isteklerine boyun eğdirmeye çalışan her erkeğin Tanrı yardımcısı olsun. O bir adamı canlı yiyebilir ve ardından parmaklarını yalayabilirdi.

Ama söylediği şeyi hatırladı; kiracılarla görüşmeden önce muhasebe defterinin üzerinden geçmeliydi. Hole yürüdü ve oyun odasındaki kardeşlerinin gülüşmelerini duyunca durdu. Sorumlulukları onu diğer yöne doğru çekiyordu; işine ve bekleyen muhasebe defterlerine doğru.

Gerildi. İşte böyle başlardı. İlk önce, birkaç küçük olayla başa çıkardı, sonra daha fazla ve daha fazlası ortaya çıkacaktı. Ev ve diğerleri onu pençesine alacak ve babası gibi olacaktı. Hiçbir şey yapmamaya hevesli, kimseyle evlenmeden, mülkün durumunu koruyacaktı.

Hayır, lanet olsun! Halstead Hall'un hayaletlerinin, onu olmak istemediği yere sürüklemesine izin veremezdi. Muhasebe defterleri yarına kadar bekleyebilirlerdi.

İçkinin ve oyun kartlarının olduğu bir gece önünde uzanıyordu ve ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Sonra büyükannesinin sözleri aklında belirdi.

Sen bu sürdürdüğün amaçsız hayattan daha iyisini hak ediyorsun.

Boğuk bir kahkaha attı. Büyükannesi yanılıyordu. Ruhunu saygınlığa kurban etmeden nasıl iyi olunacağını bilmiyordu.

Ve bunu yapmadan önce lanetlenebilirdi.

Bölüm 10

Halstead Hall'daki ilk sabahında, Maria yatak odasındaki kararmış gümüş aynanın önünde berbat kırmızı elbisesinin üst kısmını çekiştirirken dikildi. Saçlarını ören hizmetçiye, "Yakasını daha yukarı taşımak için yapabileceğin hiçbir şey yok mu, Betty?" diye sordu.

"Ahh! Tamamıyla unutmuşum, bayan." İlk girdiğinde sandalyenin üzerine yaydıklarından birini aceleyle çekti.

"Leydi Minerva dilerseniz onun pelerinini kullanabileceğinizi söyledi." Geniş dantelli yakayı Maria'nın üstüne serdi ve küçük düğmelerini bağladı. "Size uyacak kıyafetlerinin olmadığı için ne kadar üzgün olduğunu söylememi istedi ama bu yardımcı olabilir."

"Çok nazik." Maria görüntüsüne bakıp iç çekti. "Ne yazık ki bu, kıyafeti yalnızca çok daha az adi gösterdi."

"Evet, bayan." Kızın rengi attı. "Ben-ben demek istedim ki hayır, bayan."

Betty bir hizmetli için son derece ürkekti.

Öncesinde, Maria'yı yatağı yaparken bulduğundan beri tedirgindi. Bu konuda telaşa düşmüştü. Maria'ya kendisinin kusursuzca halledebileceği şeylerde yardım etmeye

çalışıyordu, hatta Maria tek başına yapmaya ısrar edince daha tedirgin oluyordu.

"Kıyafet için gerçekten ne düşündüğünü söyle, Betty. Önemli değil."

"İçinde çok güzel görünüyorsunuz."

Maria homurdandı. "Böyle düşünen bir tek senin efendin." Ve belli ki sebebi sadece, ahlaksız iblisin iyice ortada kalmış göğüslere karşı zaafı olması.

Bunun gibi bir elbise ile Nathan'ı bulacak olan adamla görüşemezdi. Adamın, O ve Oliver'ın... yakın olduğunu sanmasını düşünmek bile istemiyordu. Özellikle Oliver o ateşli bakışlarıyla bakmaya devam ederse.

Yutkundu. Nathan ona her zaman ağabeyce bakardı, Oliver'sa ne zaman o kara gözlerini vücudunda dolaştırsa, kendini çıplak hissediyordu. Maria'nın bunu önemsememesi ne korkunçtu?

Sonra onun o yıkıcı öpücükleri. Oliver'ın dudaklarının üzerinde kaymasının ve sıcak ağzının ayıp şeyler yapmasının hatırasıyla yanaklarına ateş bastı, şimdi bile ayaklarının yalpalamasına sebep oluyordu. Tanrı aşkına, neden bunu düşünmeden edemiyordu? Gece boyunca bir o yana bir bu yana dönerken, kollarındaki her anı tekrar yaşamıştı. Bu saçmaydı! Bu Oliver için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve onun için de hiçbir şey ifade etmemeliydi; bir nişanlısı vardı!

Onu hiçbir zaman böyle öpmeyen bir nişanlı...

Yüzünü buruşturduğunda, Betty, "Kıyafetlerinize yazık olmuş, hanımım," dedi. "Leydi Minerva, denizdeyken, giydiğiniz kıyafete varana kadar her şeyi mahveden fırtınayı bize anlattı."

Maria gülmemek için kendini zor tuttu. Belli ki Leydi Minerva her tür hikâyeyi uydurmada uzmandı.

"Leydi Celia da dilerseniz redingotunuzla birlikte onun örgü kaşkolunu kullanabileceğinizi söyledi. Dün geldiğinizde ne kadar üşümüş gözüktüğünüzü de anlattı."

Yaşlar Maria'nın gözlerini acıttı. Oliver'ın kız kardeşleri çok naziktiler. Hiç kız kardeşi olmamıştı ve ona aralarından biri gibi davranmaları derinden etkilemişti onu. "Mümkünse, onlara teşekkürlerimi ilet."

"Tabii ki, hanımefendi." Betty saç örgüsünü yapmaya konsantre olmasıyla uzun bir sessizlik oldu. Bir süre sonra, "Umarım iyi uyumuşsunuzdur, hanımefendi," dedi.

"Evet, çok iyi," diye yalan söyledi.

"Sert yatak sizi rahatsız etmedi mi?"

Evdeki yatağıyla karşılaştırılınca bu bir buluttu.

"Hayır."

"Küf koktuğunu biliyorum ama dün yatak odanızı düzgünce havalandırmak için zamanımız yoktu. Bu akşam daha iyi olacaktır."

Kahkahasını bastırdı. Prenseslere yaraşır bir odayı kim daha iyi hale getirebilirdi ki?

Tabii içindeki her şey ise zamandan çok çekmişti. Çarşaflar yıpranmıştı, üzerine oturduğunda sandalyeler gıcırdıyordu ve iç döşeme oldukça eskimişti. Odadaki tüm gümüşler kararmıştı.

Ama gümüştü; gümüş çerçeveler, gümüş şamdanlar, tuvalet masasıyla uyumlu gümüş ayna da gerçek gümüşle işliydi. Kubbeli yataktaki nakışlanmış eşyalar kırmızı kadifeydi, gümüşten ve altından iplerle tahtanın her yerine kuvvetlice kaplanmıştı. Solgun halılar bile özenle hazır-

lanmış desenlerle örülüydü. Burası ondan bir hayli üstün bir misafir için hazırlanmış olmalıydı.

Bayan Plumtree'nin ona bu odayı vermesinin sebebi bu muydu? Onu yıldırmak? Ya da Oliver'ın yaşadığı finansal zorluklar hakkında söylediklerini pekiştirebileceğini mi düşünmüştü?

Dar görüşlü Bayan Plumtree Maria'nın, harap bir evin İngiliz versiyonunda mutlu yaşayabileceğini tahmin etmiş olmalıydı. Bu yeri şimdiden sevmişti. Oldukça gotikti, dökülse de görkemini koruyan, zarif yapısı ve yarı saydam cildiyle modası asla geçmeyen büyük yaşlı bir kadın gibiydi. Leydi Minerva'nın kitaplarında böyle yerleri nasıl tasvir ettiğini şimdi anlıyordu. O bunların birinde yaşamıştı.

"Lord cenaplarıyla evlenecek olmaktan memnun olmalısınız," dedi Betty.

Betty'nin bu ani nişan hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmasındaki ilk hamlesi değildi. Tanrım, hizmetçiler her şey hakkında meraklılardı.

Rahatsız ediciydi; hangi hizmetçilerin Bayan Plumtree'ye karşı Oliver'ın yanında olduğunu bilmiyordu.

"Evet. Çok memnunum," dedi Maria hislerini belli etmeyerek.

"Yakışıklı bir centilmendir, efendimiz."

Maria, Oliver'ın hizmetlilerini rahat bırakmayan o adamlardan biri olup olmadığını merak ederek ona sert bir bakış attı. Ama kızın ifadesi boş bir ilgiden başka bir şey değildi.

Maria, "Burada uzun bir süredir mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet, hanımım ama diğer evdeydim. Orası satıldıktan

sonra uzun bir süre işsiz kalmaktan korktuk ama kasabada her birimiz için bir yer ayarlandı. Lord cenapları bu evi açmaya karar verdiğinde, eğer istersek eski işimize geri dönebileceğimizi bildirdi ve neredeyse hepimiz geri döndük."

Ahlaki değerleri olmayan bir adamın, hizmetlilerini bu denli önemsemesi ne kadar acayipti. "O zaman, o iyi bir efendi."

Betty kafasını salladı. "Çok iyi. Bize her zaman iyi davrandı. Sharpe ailesi hakkındaki çirkin dedikodulara kulak asmayın. Onlar iyi insanlardır. Eskiden o skandal yaşanmamış olsaydı, insanlar Lord Jarret'ın kumarı ve Leydi Celia'nın atış müsabakaları hakkında bu kadar kötü niyetle konuşmazlardı."

"Skandal mı?" Maria merakı uyanmıştı.

Betty'nin yanakları kızardı. "Özür dilerim, hanımım. Bildiğinizi sanıyordum. Yerli yersiz konuştum."

"Sorun değil. Ama ne– "

"İşte oldu, saçınız çok hoş gözüküyor." Son tokayı saçına kolayca yerleştirdi Betty. "Eğer başka bir şeye ihtiyacınız yoksa hanımım, gidip diğer leydilere yardım etmeliyim. Dördünüz için sadece iki kişiyiz, Bayan Plumtree'ninkiler henüz evden ayrıldı."

"Tamamdır."

"Teşekkürler, hanımım." Betty hoş bir reveransla onu selamladı ve Maria onun ardından bakarken kaçtı.

Geçmişte olan bir skandal. Bunun büyükannenin tuhaf planıyla alakası olabilir miydi? Oliver'a sormaya cüret edebilir miydi? Muhtemelen, her zaman olduğu gibi cevaplamayı reddedecekti.

Bir iç çekişle, hole gitmek için kahvaltının yapıldığı yeri

bulabilmeyi umarak odadan çıktı. Leydi Celia ona odayı tarif ederken dikkatini vermeye çalışmıştı ama yer öyle acayipti ki yürüdüğü koridorun nereye gideceğinden emin olamıyordu. Neyse ki onu kahvaltı odasına yönlendirecek bir uşağa rastlamıştı.

Oliver'ı büyükannesiyle, kız kardeşleriyle ve Freddy ile birlikte kahvaltı ederken bulduğunda şaşırdı. Leydi Celia, Oliver'ın erken kalkan biri olmadığı izlenimini vermişti. Tabii ki o kadar da erken bir saat değildi artık. Maria odasını toplamak için bir hayli zaman harcamıştı ve saat neredeyse dokuzdu.

Bayan Plumtree, Maria masaya yaklaşırken, "Ahh, Bayan Butterfield, nihayet," dedi. "Oliver da tam valizlerinizin başına gelenleri anlatıyordu bana. Ne yazık ki terzi size daha iyi bir kıyafet ödünç verememiş."

Çenesini dikleştirdi. "Gerçekten öyle."

"Ben de büyükanneye," diye ekledi Oliver, "yeni kıyafetler ısmarladığını açıklıyordum. Bugüne hazır olur demişti, değil mi, tatlım?"

Nefesini bıraktı. "Evet, bugün." Anlaşılan tüm aile kıyafetleri konusunda birlik olmuştu.

Freddy'nin hiçbir yardımı olmadığı için tek başına halledebilirdi bu konuşmayı. Yumurtalı börekleri mideye indirmekle o kadar meşguldü ki uydurdukları hikâyeye küçük de olsa bir tepki dahi vermemişti.

Oliver tostuna yağ sürmeye devam etti. "Kasabaya gidip, başka ne ihtiyacın varsa onları da almayı düşünmüştüm. Senin için de uygunsa tabii."

Bayan Plumtree bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Tabii," dedi Maria neşeyle.

Freddy hemen tepki verdi. "Gelmek zorunda değilim, umarım? Alışveriş yapmaktan nefret ederim."

"Refakat etmelisin," diyerek Maria onu azarladı.

Oliver, izah edilemez biçimde gerildi.

Freddy fark etmemiş gibiydi. "Ahh, doğru. Kılıcımı taşımalı mıyım?"

"Akşam onu geri verdim," Oliver aksi bir biçimde konuşmuştu.

"Anlıyorum," dedi Maria. Oliver bu konu hakkında bir hayli üzgün görünüyordu. Maria Freddy'ye baktı, "Kılıcı burada bırak. Oliver'ın bizi koruyabileceğine eminim."

Oliver nefesini bırakırken Maria ona alayla baktı. Gerginliğini üzerinden atmış ve rahatlamış gibi görünüyordu. Maria Oliver'ın bu sabah onun burayı terk edeceğini görmeyi beklediğini sezdi.

Farkına varması kısa sürede onu kendine getirdi. Büyükannesiyle yaptığı konuşmadan beri, bu kadına karşı çıkmada Oliver'a yardım etmek için hiddetli bir istek duyuyordu.

O andan beri, her şey halledilmiş gibi davranıyordu ki gerçekte hâlâ halledilmemişti.

Yarım saniye için, sözünden dönme olasılığını gözden geçirdi. Eğer kalırsa, Oliver Nathan'ı bulmada yardımcı olabilirdi. Ama aynı zamanda da Oliver o inanılmaz öpücüklerden ona daha fazla vermeye kalkışabilirdi de. Riske girmeye cesareti var mıydı?

Zorundaydı. Onun yardımı olmadan, Nathan'ı asla bulamazdı. Ve ne kadar muhteşem olursa olsun birkaç öpücüğe dayanabilirdi.

Onun hakkında ne demişlerdi? Kapıldığı bu aptal büyülü halden sıyrılmalıydı.

Kahvaltı gergin ilişkinin kanıtıydı. Oliver'ın büyükannesi, ailesi hakkındaki sorularla onu boğdu ve Oliver'ın durumuna yardım edecek cevapların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalan söylemeyi sevmezdi ama Oliver'ın ima etiğinden daha yüksek bir statüde olduklarını söylemenin de akıllıca olacağını düşünmüyordu.

Sonunda sorgunun bitmesine o kadar memnun olmuştu ki evin ön kısmına yürürken Oliver'ın elini sırtına koymasına karşı koymadı. Hatta bu ona tatlı bir ürperti verdi.

Avluya vardıklarında, Oliver başını yaklaştırdı. "Anlaşmamıza devam etmeye karar verdiğini düşünebilir miyim?"

"Şartları sonuna kadar yerine getirdiğiniz sürece. Hâlâ nişanlımı bulmalıyım, biliyorsunuz."

"Tabii ki."

"Büyükannene neden kasabadan kıyafet alacağımı söyledin? Bir şey almadan dönünce şüphelenecek."

"Bow Sokağı simsarıyla buluştuktan sonra, sen ve ben ikinci el dükkânlarına gideceğiz. Kıyafetleri modaya uymaz ama idare eder."

"Ödeyebileceğimi sanmıyorum– "

"Onları ben ödeyeceğim. Bu benim maskeli balom ve benim masrafım. Eğer sonradan istemezsen, her zaman hizmetçilere verebilirsin ya da tekrar satabilirim. Eğer sende kalsın istersen, bana yardımın için bir ikramiye gibi görebilirsin."

"Eğer bende kalırlarsa, Nathan evlenir evlenmez geri öder," dedi gergince Maria.

Ona yaklaştı Oliver. "Onu bulur bulmaz demek istedin. Eğer onu bulamazsan ne yapacağını düşündün mü hiç?"

"Hayır." Ardı ardına gerçekleşen kâbus gibi olaylar kal-

dırabileceğinden daha fazlaydı. Onu bulmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Ama durumun ağırlığı bir saat sonra, Jackson Pinter'ın sıkışık ve penceresiz odasına geldikten sonra daha da arttı. Çalışanlardan biri, Oliver'ın iyi arkadaşlarından biri tarafından tavsiye edilen Bow Sokağı simsarının, kısa sürede döneceğini söyledi. Sonra onları beklemeleri için yalnız bıraktı.

Oliver bir sandalyeye yerleşirken, Maria küçük odada volta atmaya başladı. Sert yüzlü adamların çizimleri duvarda asılıydı ve onların yanındaki cam kapılı dolaptaysa silahlar asılıydı. Bu ona simsarın işinin suçluları yakalamak olduğunu hatırlatıyordu.

Londra'nın en yoksul yerlerini bilen bir adama başvuruyorsa, işler gerçekten umutsuz bir halde demekti. Yine de eğer Nathan'ın başı beladaysa, bu simsarın onu bundan kurtaracağı kesindi.

Kapının yanındaki şapka rafında asılı duran etkileyici süvari kılıcına bakmaya giderken Freddy dehşet içinde, "İşte bu bir kılıç," dedi.

"Ondan uzak dur," diye ikaz etti Maria. "Seninkinden keskin olduğuna eminim."

Her zamanki gibi, Freddy ona aldırmadı. "Bununla ne yapabileceğimi düşünüyordum sadece," dedi kılıcı kaldırırken.

"Şimdiye kadar, bir kılıçla bir şey yaparken görmedim seni," dedi Oliver kuru bir şekilde. "Gerçi kuzeninin ne yapmaya kalkıştığını düşününce tüylerim diken diken oluyor."

Maria Oliver'a bir bakış attı ve bu, sadece onun gülme-

sine neden oldu. Bu esnada, Freddy kılıcı abartılı hareketlerle kınından çıkarıyordu.

"Lanet olsun, Freddy, koy onu geri!" Maria endişelenmişti.

"Ne kadar güzel bir çelik." Freddy kılıcı havada sallıyordu. "Adam Amca'nın bana verdiği bile bunun yanına yaklaşamaz."

Maria Oliver'a döndü. "Bir şeyler yap, Tanrı aşkına. Onu durdur."

"Ve bunun için kendimi mi şişleteyim? Hayır teşekkürler. Yavrucağın eğlenmesine izin ver."

Freddy ona saldırgan bir bakış attı. "Eğer bununla üstüne gelseydim bana yavrucuk diyemezdin."

"Hayır, delirmişsin derdim," dedi Oliver sakince. "Ama deneyip neler olacağını görebilirsin."

Maria Oliver'a dönüp, "Onu cesaretlendirme," dedi.

Kapı aniden açıldı ve Freddy elinde kılıçla hızla dönerek masadaki lambayı devirdi. Camdan lamba paramparça olunca, yağ geniş bir alana saçıldı ve fitili alev almasına sebep oldu.

Oliver sandalyesinden fırlayıp, önce ayakkabılarıyla ardından da ceketiyle söndürmeye çalışırken, Maria çığlık atarak geriye çekildi. Bir küfür dizisi havayı doldurdu; çoğu Oliver'dan çıkmıştı, gerçi Freddy de ateş en sevdiği pantolonuna ulaşınca birkaç tane savurdu.

Oliver, en sonunda cam parçalarıyla kaplanmış tahta zemindeki kömürleşmiş alanda yangını söndürdü ve üçü de kapıya doğru dönüp, koyu renk saçlı bir adamı bomboş bir ifadeyle manzarayı izlerken buldu.

"Dikkatimi çekmeyi umduysanız," diye belirtti adam, "bunu başardınız."

Mahvolmuş ceketini ve sararmış eldivenlerini yanındaki çöp kovasına fırlatırken, "Bay Pinter?" dedi Oliver. "Bu dramatik giriş için umarım bizi affedersiniz. Ben Stonevi–"

"Kim olduğunuzu biliyorum, lordum," diye sözünü böldü adam. "Emin olmadığım ofisimde yangın çıkararak yaptıklarınız."

"Bay Pinter," Maria araya girdi, daha fazla çenesini tutamayacak kadar utanmıştı, "kuzenimin yaptıklarından dolayı çok üzgünüm. Lambanın parasını ya da diğer ne zarar varsa ödeyeceğime emin olabilirsiniz."

"Saçmalık." Bay Pinter'ın bakışları Maria'ya kaydı. Bakışları yumuşak gibi gözükse de sesindeki kulak tırmalayan boğukluk ürperticiydi.

"Lamba çok kötü koktu. Zaten yeni bir tane alacaktım. Ve bu yanmış yer, bir kilimle oldukça kolay kapatılabilir." Oliver'a imalı bir bakış attı. "Lord cenaplarının bir tane hediye edeceğine eminim. Fazla bir tane vardır, Acton'daki kötü şöhretli bekâr evinde mesela."

Oliver dikleşti. "Görüyorum ki arkadaşlarım hakkımda dedikodu yapıyorlar."

"Günlerimi hukuku idame etmek için harcıyorum," Bay Pinter omzunu silkerek konuştu. "Üst sınıftan adamların neler yaptığını bilmek açısından faydalı oluyor."

Oliver kaşlarını kaldırdı. "Çünkü biz kanunları çiğniyoruz?"

"Çünkü çoğunuz kanunları çok az dikkate alıyorsunuz."

Karanlık bir şeyler Oliver'ın gözlerinde parladı. "Anlıyorum. Arkadaşım Lord Kirkwood üst sınıftan adamlar

hakkında böyle alaycı olduğunuzu biliyor mu? Sizi tavsiye eden oydu."

Bu Bay Pinter'ın tereddüt etmesine sebep oldu. "Lord cenapları mı sizi bana yolladı?"

"Araştırma hizmetine ihtiyacım olduğunda size ağzı sıkılık konusunda güvenebileceğimi söyledi. Güvenebilir miyim?"

"Nasıl bir tedbir gerektiğine bağlı."

"Bu beni ilgilendiren bir konu, Lord Stoneville'i değil," dedi Maria araya girerek. Bazı sebeplerden dolayı, Bay Pinter Oliver'la çalışmaya daha az hevesli görünmüştü. Belki de unvanı olmayan bir kadına yardım etmeye daha istekli olurdu.

"İlk anda tanıştırmadığım için ben affedin, Bay Pinter," dedi Oliver. "Bu benim nişanlım, Bayan Maria Butterfield."

Bu Bay Pinter'ı afallatmış gibiydi. "Nişanlınız mı var?"

"Onun gerçek nişanlısı değil," diyerek Freddy araya girdi. "Anlayacağınız, Lord Stoneville'in büyükannesi– "

Freddy'nin omzundan sıkıca tutup güç kullanarak onu kapıya doğru yönlendirirken, "Gel bakalım delikanlı," dedi Oliver sertçe. "Hadi kuzenin ve Bay Pinter'ı konuşmak için yalnız bırakalım, tamam mı?"

Kapıya doğru giderken, Oliver kılıcı Freddy'nin elinden ustaca kurtardı. Sonra kapı yolunda Bay Pinter'a bakmak için duraksadı. "Ne isterse yapın. Hizmetiniz karşılığında ödemeyi iyi tutacağım."

"Dedikodular var, lordum. Boğazınıza kadar borçluymuşsunuz. Buna emin misiniz?"

Maria nefesini tuttu. Başka bir adam olsa aşağılanmış hissedebilirdi, hatta adamı dışarı düelloya bile çağırabilir-

di. Ama Oliver gözlerini kısa da öfkelendiğine dair hiçbir işaret göstermedi. "Acton'daki bekâr evimi sattım, hatırladınız mı? Birkaç pound bulabileceğime eminim."

"Size birkaç pounddan fazlasına mal olacak. Eğer davayı alırsam tabii."

Ani bir parlama Oliver'ın gözlerinde belirdi. "Alacaksınız. Maria çok ikna edici olabiliyor." Freddy'den aldığı kılıcı şapka rafına astı ve Maria'ya göz kırptı. "Gerçi sizin yerinizde olsaydım, silahlarından uzak dururdum."

Maria kızarırken, o ve Freddy odadan çıktı. Bay Pinter kapıya gidip yardımcısını yerdeki camları süpürmesi için çağırırken, Maria'nın simsarı inceleme şansı oldu.

Otuz yaşında gösteriyordu, beklediğinden gençti. İnce ve uzun, bedeni saran bir ceket ve siyah yün kumaştan yapılma düz pantolon, sade gri bir yelek, beyaz keten bir gömlek giymişti ve basitçe bağlanmış bir fular takmıştı. Kemikleri belirgin yüzündeki kalın ve siyah kaşları ona yırtıcı bir görünüm veriyordu. Bazı kadınlar onu yakışıklı bile bulabilirdi... eğer donuk yüz hatlarını görmezden gelebilirlerse tabii.

Yardımcısı işini bitirip aceleyle çıktıktan sonra, Bay Pinter Maria'yı masasının önündeki sandalyeye buyur etti. Oturduklarında geriye yaslanıp parmaklarını birbirine geçirdi. "Yani lord cenaplarının nişanlısısınız, öyle mi?"

Bay Pinter'ın gözleri, keskin ve griydi. İşinin de gereği çabuk, derinlemesine bir bakışla Maria'yı inceledi. Tanrı'ya şükürler olsun ki redingotunu giymişti. Kıyafeti hakkında kim bilir ne düşünürdü? "Aslında, düşündüğünüzden daha karmaşık." Sabahleyin kasabaya gelirken, Oliver ile Bay Pinter'a ne anlatacaklarını kararlaştırmışlardı. Bay Pinter'dan Nathan'ı bulmak için yardım isterken oyunla-

rına devam edeceklerdi. Belli ki Freddy plana dikkat etmemişti. Fakat diğer taraftan, zaten nadiren bir şeylere dikkat ederdi. Babasının isteklerini anlatmak birkaç dakikasını aldı. Sözünü bitirdiğinde, Bay Pinter'ın yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu.

"Yani gördüğünüz gibi," dedi Maria, "Bay Hyatt bulunana kadar, geleceğim havada asılı olacak." "Marki bu hikâyenin neresinde?" Şimdi işin zor tarafı gelmişti. Nathan'ı ararken tanıştık. Bir şey başka bir şeyi beraberinde getirdi ve biz nişanlandık." Bu doğruydu, bir bakıma. "Bu olayı çözmek için, Bay Hyatt'ı olabildiğince çabuk bulmamın neden bu kadar önemli olduğunu anladığınıza eminim."

"Diğer bir deyişle, şu an iki tane nişanlınız var. Ve onlardan bir tanesinden sizi kurtarmamı ümit ediyorsunuz."

Yanakları kızardı. "Tabiri caizse."

"Lord Stoneville'in hizmetlerim için ödeme yapmaya niye bu kadar istekli olduğunu şimdi anlıyorum. Babanızın parasına nişanlınızı bulana kadar el koyamaz."

"Hayır, öyle değil!"

Bay Pinter'ın gözleri kısıldı. "Lordu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Uzun süredir değil."

"Yani kadınlar hakkındaki ününün farkında değilsiniz."

Çenesinin kaldırdı. "Aslında, bunun hakkında bilgim var ama önemsemiyorum."

"Yaa." Aşağılayıcı bir bakışla ileri doğru yürüdü. "Unvan sahibi bir beyefendiyi kazanarak, babanızın sizin için seçtiği adamla evlenmeden servetinizin sahibi olmanın

yolunu buldunuz. Bu Bay Hyatt oldukça yaşlı ve çirkin olmalı."

Göğsü öfkeyle kabardı. "Katiyen değil! Nathan, herhangi bir kadının onunla evlenmesinden gurur duyacağı iyi, boylu poslu genç bir adamdır!"

Kelimelerin ağzından çıktığı an yaptığı hatanın farkına vardı.

"Lord Stoneville'le gerçekten nişanlı değilsiniz, değil mi?" diye sordu adam muzip bir ifadeyle.

Bu rol yapma işinde gerçekten berbattı. "Ben... şey... anlayacağınız, bu çok... bu..."

"Karmaşık," dedi sakince adam. "Ama ben bir araya getirdim."

Önündeki açık kapıya doğru bakış atarak, masaya doğru eğildi Maria. "Lütfen, gerçeği kimseye söylememelisiniz. Nişanlımı bulana kadar sırrımızı saklamanız önemli."

"Sizin için mi önemli? Yoksa lord için mi?"

"İkimiz için de. Size yalvarırım, bayım– "

"Nişanlınızı anlatın bana," dedi adam iç çekerek ve not defterini çıkardı. "Gerçek olanı. Nerede olduğunu bilmeliyim, kaybolduğunu nasıl öğrendiğinizi, öğrendiğiniz her şeyi." Maria'nın üstündeki bakışlarını sertleştirdi. "Ve bu sefer gerçekleri öğrenmek istiyorum. Yalanın karıştığı davaları almam."

Gözlerini utançla yere indirdi. "Gerçek. Evet, bayım."

Devamındaki yarım saat içinde, onun ve Freddy'nin geçtiği tüm yolları anlattı, sorduğu tüm soruları olabildiğince cevapladı. Birkaç sayfayı notla doldurduğunda, defteri elinden bıraktı.

"Şimdi, Lord Stoneville'in bununla ne ilgisi olduğunu açıklamanızı istiyorum."

Elleri terledi. "Bana yardım ediyor."

"Neden?"

"Bunun nişanlımı araştırmakla bir alakası yok," dedi cesurca.

Bakışları Maria'nın üzerinde sabitlendi. "Onun yardımıyla ödenecek miktar, saygıdeğer genç bir hanımın karşılayabileceğinden daha fazlaysa alakası vardır."

Rengi atarak, dediğini bir kez daha tekrarladı. "Alakası yok. Sizi temin ederim."

"Söyleyin bana, Bayan Butterfield. Yardımı için güvendiğiniz adamın karakteri hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Yeterince biliyorum."

"Annesinin babasını öldürdüğünü ve sonra sw kendini vurduğunu biliyor musunuz?"

Maria şok oldu.

"Ahh, zavallı Oliver," diye inledi.

"Sizin yerinizde olsam bu kadar çabuk sempati duymazdım," Bay Pinter aniden söylemişti bunu. "O günden beri, zampara bir hayat sürdü. Size yardım etmesi için güvendiğiniz adam kabare dansçıları ve düşmüş kadınlarla olan ilişkileriyle ünlü. Halstead Hall'u harabeye çevirirken Londra'da lüks içinde yaşadı."

Göğsünde aniden oluşan darlık nefes almasını güçleştirdi. "Nerede oldu?"

Gözlerini kırptı adam. "Ne?"

"Babasının cinayeti ve annesinin intihar etmesi. Nerede oldu?"

"Mülklerindeki av kulübesinde. Neden?"

Bazı yerlerin çürümeye bırakılması daha iyidir.

Acı sözleri şimdi başka bir anlama geliyordu. "Kaç yaşındaydı?"

"On altı, sanırım."

"Sadece bir çocukmuş! Hiç merhametiniz yok mu? Ailesini düşünülecek en kötü şekilde kaybetmiş, sonra aniden kendini o yaşta dört genç kardeşin başında bulmuş. Böyle bir şey sizin başınıza gelse, her şey yolunda mı giderdi? Yoksa kendinizi bir bataklıkta mı kaybederdiniz?"

Bay Pinter kaşlarını çattı. "Hayır. Bu hayatı daha ayık kucaklayarak, bu trajediden ders çıkarırdım. Onun yerine, o ve kardeşleri pervasız davranışlarıyla zamanlarını skandallar yaratarak geçirdiler."

Sharpe ailesini düşündü – birlikteyken ne kadar güzeldiler ve iki kız kardeş şimdiye kadar ona ne kadar da nazik davranmıştı. Sonra, hizmetçinin diğer insanların aileye nasıl davrandığı hakkında söylediklerini hatırladı.

Ayağa kalkarak, kınayan bakışlarla adama odaklandı. "Onları kişisel olarak tanımadan, kendi değer yargılarınıza göre konuşuyorsunuz. Buna nasıl cüret edersiniz?"

Şaşırdığı belli olan Bay Pinter kızardı. "En kötüsünü size söylemedim. Ebeveynlerinin ölümünden sonra her şeyi üstüne aldı. Bazıları olaylara dair kabul ettiğinden çok daha fazlasını bildiğini söylüyor. Hatta orada bile olmuş olabilir, ne demek istediğimi anlarsınız."

Tepeden tırnağa ürperdi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, bayım. Kuşkusuz, şunu ima etmiyorsunuz– "

"Hiçbir şeyi ima etmiyor," dedi asit gibi yakıcı bir ses.

Kapı girişinde Oliver'ın dikildiğini gördüğünde midesi alt üst oldu. Oliver ceketi olmadığı için üzerine siyah bir pelerin giymişti. Soğukkanlılıkla maskelediği yüzü ve

kapüşonla örtülen koyu renk gözleriyle Maria'ya, bir defasında avını yakalarken gördüğü bir şahini hatırlattı.

İçeri girerken Oliver'ın pelerini hareketlendi. "Bay Pinter benim hakkımdaki düşüncelerini oldukça net söylüyor. Alçağım ve ahlaksızım. Güvenilmezim. Ve en önemlisi, muhtemelen kendi ailemi öldürdüm."

Bölüm 11

Pinter suçlamaları reddetmeyince, Oliver onu boğazlamak istedi. Bir kere olsun, geçmişi bin versiyonuyla çarpıtılmadan, neyse o olarak görülemeyecek miydi? Her seferinde dedikoduların bittiğini düşünüyordu ama tüm çirkinliğiyle yine baş gösteriyordu.

Ve Pinter'ın önerdiği ailesinin bu trajediden bir ders alması düşüncesi! Kahrolası dangalağın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ofisin dışından onu ilk duyduğu zaman, gelip Pinter'ı durdurmalıydı. Ama eğer orada durup dinlemeseydi, Maria'nın onu ve kardeşlerini böyle tatlı savunduğunu duyamayacaktı.

Hiç merhametiniz yok mu?

Bu sözler onun herkesten gizlediği bir parçasını gün yüzüne çıkardı. Hiç kimse onu şimdiye kadar hiçbir şey için savunmamıştı, özellikle de böyle sağlam ve samimi bir inançla. Sonra Pinter devam etmişti ve en kötüsünü söyleyerek, Maria'nın duyabileceği sempatiyi yok etmişti. Maria şimdi korkmuş gözlerle bakıyordu, bu Oliver'ın feryat etmek istemesine sebep olmuştu.

"Gerçekten de lordun ailesinin trajik ölümünün bir parçası olduğuna inanmış olamazsınız," diyerek Bay Pinter'ı suçladı Maria. Maria'nın saldırgan ses tonu Oliver'ı durdurdu. Gerçekten de söylentileri sorguluyor olabilir miydi? "Eğer öyleyse, düşüncelerinizi dedikodular üzerine inşa ediyorsunuz demektir," sözlerine ateşli bir şekilde devam etti Maria. "Bu durumda, sizi bu iş için tutmak istediğime emin değilim." Bir yumru Oliver'ın boğazında düğümlendi. Onun yanında duruyordu, dedikoducuların tarafında değil. Ama neden? Sadece birkaç arkadaşı şimdiye kadar bunu yapmıştı, o da Halstead Hall'daki o korkunç geceden çok önceden beri onu tanıdıkları içindi. "Ben gerçeklerle ilgilenirim, Bayan Butterfield," dedi Pinter kararlı bir halde. "Size sadece gerçeği söyledim." Oliver itiraf etmekten nefret etse de doğruydu. Oliver gerçekten de sefahat içinde yaşamış ve Halstead Hall'un harabeye dönüşmesine sebep olmuştu. Onu rahatsız eden gerçekler değildi, Pinter'ın bu kapanmamış yarayı Maria'ya göstermesiydi. "Evet," diye karşı çıktı Maria, "ama birkaç söze dayanarak sonuca varırken, işinizi düzgünce yaptığınıza nasıl güvenebilirim?" "Yeter, Maria," Oliver araya girdi. Pinter'dan hoşlanmıyor ya da adamın Maria'yı ona karşı doldurma niyetinin farkında olabilirdi ama adamı anlıyordu. Pinter birinci sınıf bir araştırmacıydı. Maria'nın hatrına, Oliver işini bilir davranmalı ve adama karşı kötü hislerini bir kenara koymalıydı. Hem, başka araştırmacıların da dedikodulardan haberi olabilirdi. Sadece, bu kadar dobra olmayabilirlerdi. Pinter, Oliver'ın duyduklarını başka tarafa çekebilirdi ama yapmadı. Ve Oliver inandıklarını samimice ortaya koyan bir adamı, bir dalkavuğa tercih ederdi.

"Çoğu centilmen gibi," Oliver devam etti, "Bay Pinter

zor durumdaki bir hanımı sefa pezevengi olarak bilinen ve katil olarak rivayet edilen birinden kurtarmayı diliyor. Onu tutmamız içim bir engel yok. Hatta, muhtemelen Bay Hyatt'ı bulmak için diğer meslektaşlarına göre daha titiz çalışacaktır." Bakışlarını adama çevirdi. "Davayı alacağınızı düşünmekte haklı mıyım?"

"Aslında haklısınız, lordum." Bakışları Oliver'ın gözlerine kilitlendi. "Ama bunun için sizin paranızı almayacağım. Bay Hyatt'ı bulursam o bana ödeyebilir. Bulamazsam o zaman ücret almayacağım. Bayan Butterfield'ın bunun için size mecbur olmamasını tercih ederim."

"Anlamıyorsunuz– " Maria açıklamaya çalıştı.

"Saçmalık. Adamın kahraman olmasına izin ver," Oliver anlaşmalarının yapısını açıklamasını engellemek için araya girdi. Maria'yı buradan, her şeyi anlatmadan önce dışarı çıkarmalıydı.

Oliver kolunu uzattı. "Gel, tatlım, daha alışveriş yapacağız. Eminim Bay Pinter da araştırmasına hemen başlamak isteyecektir."

Pinter inceden imalı emre karşı sinirlendi ama en azından, onaylarcasına kafasını salladı. "İyi günler, lordum." Adamın bakışları Maria'ya döndüğünde yumuşadı. "Bir şeyler öğrenir öğrenmez size raporumu sunacağım, Bayan Butterfield. Ve eğer bir şeye ihtiyacınız olursa– "

"Teşekkürler," dedi burnu havada ve lütufkâr bir tavırla Maria. "İyi olacağıma eminim. Bana Halstead Hall'dan ulaşabilirsiniz. Lordun ailesiyle kalıyorum."

Pinter'ın buna ne anlam vereceğini sadece Tanrı bilirdi.

Maria Oliver'ın kolunu tuttu ve kapıya yürüdüler ama

kapıda Oliver duraksadı, son bir söz söylemeden edememişti.

"İdrak etmişsinizdir, Bay Pinter. Ücretinizden vazgeçmeniz, Bayan Butterfield'ın size bağlı olduğu anlamına geliyor. Bu şu soruyu beraberinde getiriyor; yardımınız karşılığında ne bedel ödemesi gerekecek?"

Cevap beklemeden, Maria'yı kapıdan dışarı geçirdi.

Merdivenlere yöneldiklerinde Oliver, "Tanrı'nın belası ukala," diye söylendi.

"Onu tutmak zorunda değildik."

"Tabii ki zorundaydık. Denilenlere bakılırsa, o işinin en iyisi."

Merdivenlerden aşağıya inerken Maria onun koluna yapıştı. "Ama o öyle şeyler söyledi ki... senin hakkında zalimce şeyler. Ne kadarını duydun bilmiyorum– "

"Yeterince duydum," bitkindi, gözlerindeki acıyı görmesini engellemek için bakışlarını başka tarafa çevirdi. Pinter'a karşı onu savunması, düşüncelerini bir daha gözden geçirmeyeceği anlamına gelmiyordu neticede. Hastalıklı meraka ya da açıkça onaylanmamaya aldırış etmiyor olsa da Maria'nın o tavrını görmeye tahammül edemezdi. Üstelik tüm o güzel sözlerinden sonra.

"Ebeveynlerin için üzgünüm," diye mırıldandı.

Sesindeki yumuşak ilgi Oliver'ın kontrolünü neredeyse darmaduman etti. "Neden?" Sesinin sakin ve soğukkanlı kalmasını güçlükle sağlamıştı. "Bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

"Aynı şekilde sen de. Umarım onun imalarına inandığımı sanmıyorsundur."

"Neye istiyorsan ona inan. Önemli değil," diye yalan söyledi Oliver.

"Binanın girişine vardılar. Kapıyı tutarken, Maria bakışlarıyla onunkilerin birleşmesini zorlayarak duraksadı. "Önemli. Öyle konuşmamalıydı."

Bir an için, başka tarafa bakamadı Oliver. Maria'nın gözlerinde öyle çok şefkat vardı ki içinde saklanmak istedi.

Sonra kaçmak istedi.

Sonsuza kadar süremezdi bu. Nasıl olurdu?

Bakışlarını onunkilerden kaçırarak, öndeki merdivenlerden yukarıya çıkması için Maria'yı yönlendirdi. "Güven bana Maria, ima edebileceğinden çok daha azını söyledi. Söylentilerin tümünü anlatabilirdi; mirasa konabilmek için babamı vurduğumu ve sonra da silahı benden almak için çabalarken annemi vurduğumu mesela."

Maria eğer ortalıkta onları böyle aptalca şeyler yaparak savunacaksa, onun ve ailesi hakkında ne dendiğinin hepsini bilmeliydi. "Sonra babamın bir kadınla buluştuğunu, bu yüzden annemin onu öldürdüğüne dair söylentiler de var. Ya da büyükannemin babamı öldürmesi için para ödediğini, çünkü bunu annemin istediğini ama sonra bir şeylerin ters gittiği de yaygın bir söylenti. Son on dokuz yıldır herkes ailem hakkındaki bu şeyleri konuşuyor."

"Bu doğru olamaz!" diye karşı çıktı Maria.

"Bu insan doğası," dedi bezgin bir halde Oliver. "Eğer gerçek sıkıcıysa, insanlar çok daha ilginç versiyonlarını yaratırlar. Kimse o gece olanları bilmiyor, ben bile. En iyisi büyükannemin anlattıkları; annem babamı davetsiz gelen biri sanır ve onu vurur, sonra ne yaptığını fark edince de kederinden kendini vurur."

"Yani ölümleri sadece trajik bir kaza."

"Evet."

Yalan değildi. Büyükannesinin dediği buydu. Aynı zamanda çok da iyi biliyordu ki gerçek bu değildi. Yalnızca Maria'nın doğruyu bilmesine katlanamazdı – tetiği çeken o olmasa bile, sonuç aynıydı. Onun yüzünden anne babası ölmüştü. Ve yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Fayton Oliver'ın önünde durdu ve uşak basamakları yerleştirdi. Ama tam binerken Maria sordu, "Freddy nerede?"

Tanrım, kuzenini tamamıyla unutmuştu. "Köşedeki kulübüme götürdüm onu," dedi Oliver arkasından. "Bizim Pinter'la olan tartışmaya bulaşsın istemedim ve ayrıca, bizimle alışveriş yapmak istemediğini söylemişti." Aslında... kuzeninden kurtulmak istiyordu, çünkü Maria'yla bir süreliğine yalnız olmak istiyordu.

Freddy'yi bıraktığı an, bunun delilik olduğunu biliyordu. Fakat Maria içine fazlasıyla işlemişti, onunla yalnız geçirilecek zaman bu durumu daha kötü hale getirecekti. Dün akşam yatağında, onu düşünerek güç bela uykuya dalmıştı.

Ahh, bedenine sıkıca sarılıp kendini kaybetmek nasıl zevkli olurdu. Dişlerini gıcırdattı.

Onu böyle masumca baştan çıkarttığı için lanet olsun ona. Ve baştan çıkarıldığı için de lanet olsun kendine.

Pelerinin düğmelerini çözdü. Faytonun içi yeleksiz ve eldivensizken bile birden sıcak olmuştu. "İkinci el dükkânlarında işimiz bittikten sonra Freddy'yi alırız. Kulüpte o kadar fazla zarar veremez– "

"Ciddi misin? Freddy dünyadaki en gevşek ağza sahip kişi. Şimdiye kadar muhtemelen numaradan nişanlılığımızın tüm hikâyesini kulüptekilere teker teker anlatmıştır."

"Ahh ama bununla ilgilendim. Sessizliğini koruduğu

sürece, kulüpte ne isterse alabileceğini söyledim. Ağzı biftekle doluyken çok fazla şey konuşamayacağına eminim."

"Şaşıracaksın. Freddy tüm yanlış şeylerde beceriklidir." Ona tatlılıkla baktı. "Şunu anla ki ona yemekle rüşvet vermenin sonucu sana bir servete mal olabilir."

"Niye önemseyim ki? Pinter'ın ücretinden para kurtardım."

Maria'nın yüzü düşünce, hazır cevaplılığına lanet okudu. En son istediği şey ona Pinter'ı hatırlatmaktı.

"Kafana takman gereken şey zaten Freddy değil," dedi Maria kısık sesle. "Söylediğim bir şey yüzünden, Bay Pinter nişanlılığımızın yalan olduğunu tahmin etti. Özür dilerim."

Pinter'ın halinden zaten şüphelenmişti.

"Özür dilemene gerek yok. Anlamaması daha iyi olurdu ama Pinter zeki biri. Benim ünümü gayet iyi biliyor. Şüphelenmiştir. Ele vermek istemediğinden de eminim."

"Gerçekten istemedim. Fakat senin ve benim hakkımda kinayeli şeyler söylemeye başladı, sonra ben ve Nathan hakkında ve sonra– "

"Seni gerçekleri açığa çıkarman için kışkırttı. Önemli değil. Onun işi bu. Bu onu iyi bir araştırmacı yapıyor." Sesini yumuşattı Oliver. "Ve sen de benim kadar rol yapmaya alışkın değilsin. Bu senin doğanda yok."

"Hayır ama bu sırrı saklayacağıma dair sana söz verdim."

Omzunu silkti. "Ağzını sıkı tutacaktır, şimdi seni *korumaya* karar verdi. Büyükannem buna karışmadıkça sorun çıkmaz."

Araba yavaşladı, kısa bir süre için bazı el arabaları ve

faytonlar birbirine karıştı. Onunla biraz daha fazla zaman yalnız kalacağına Oliver şükrederken buldu kendini.

"Hyatt'ı bulma ihtimali hakkında ne söyledi?" diye sordu Oliver.

"Pek bir şey değil. Ama en azından buna öncekinden daha yakınım, sayende."

Onun teşekkürünü istemiyordu. Nathan Hyatt cehennemde çürüyebilirdi. Oliver bilgi için Freddy'yi kulüp yolu boyunca sorgulamıştı. Hyatt onu, yararına olacak sebeplerden dolayı istiyordu ki bunun, ne onun cömert kalbiyle ne de şiddetli bağlılığıyla alakası vardı. Bu sanki annesinin yaptığı hatayı izlemek gibiydi. Bu durum iyi bir şeyi beraberinde getiremezdi.

Maria'nın bunu görmesini sağlamalıydı. "Hyatt bulunmak istemiyormuş gibi gelmedi mi sana?"

Zorlukla yutkunarak, dışarıdaki gürültülü kalabalığa baktı Maria. "Evet."

"Ve eğer durum buysa? O zaman ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Bakışları Oliver'ınkilerle birleşti. "Neden? Bana onun yerine seninle evlenmeyi mi teklif ediyorsun?" Oliver kaskatı kesildiğinde aceleyle ekledi, "Şaka yapıyorum, seni şapşal. Bir kadın sana takıldığında bunu anlayamıyor musun?"

Hayır. Kadınlar evlilik hakkında ona nadiren şaka yaparlardı. Daha kötüsü, bu fikir ona olması gerektiği gibi tiksindirici gelmemişti.

"Bakire olman ne kadar kötü," dedi Oliver şakayla karışık, onu nasıl tedirgin ettiğini anlamasını istemiyordu.

"Diğer türlü, daha az çekici türden bir teklifle karşına gelirdim."

Maria muzipçe gülümsedi. "Ahh? Bana ırzıma geçmeyi mi teklif ediyorsunuz?"

Ağzından bu laflar çıktığı gibi, ikisinin arasındaki hava buz gibi oldu. "Aslında, hayır," Oliver duraksadı ve gözleri birleştiğinde konuşmasına devam etti. "Sana metresim olmanı teklif ediyorum."

Bölüm 12

Hava Maria'nın ciğerlerini terk etti. Bunda ciddi miydi? Söz konusu Oliver'sa hiçbir zaman emin olamıyordu; sadece onu şok etmek için bir şeyler söyleme eğilimindeydi. Dün bunu başarmıştı ama hemen farkına varmıştı ki bu onun, reddedilmekten korktuğu için insanlarla arasına mesafe koyma yoluydu. Eğer diğerleri haykırmadan önce bir şeytan olduğunu kendi kendine kanıtlarsa, o zaman kazanmış oluyordu.

Bu Maria'nın babasının piç olması hakkındaki davranışlarının aynısıydı. Bunu asla bir sır olarak saklamamıştı babası. Bu yüzden ona yukardan bakmasınlar diye, soran herkese soyunu anlatabilirdi. İki adamın da bu konuda bu kadar benzer olması ne kadar tuhaftı.

Farkları; Oliver onlara soğukkanlılıkla bıkkın bir tutum sergilerken, babasının kendini savunurken her zaman saldırgan olmasıydı.

Şu anın haricinde. Kendi sözlerine şaşırmış görünüyordu. Sonra bakışları sabitlendi ve için için yanmaya başladı, içindeki alevi tutuşturdu ve Maria, aniden ikisinin ne kadar yalnız olduğunun farkına vardı.

Maria, "Ahh ama *bakire* olduğum için," dedi sesini onunki kadar sakin bir tonda tutmaya çalışarak, "konu oldukça tartışmalı."

"Öyle olmadığını düşünelim," diye üsteledi, sesi pürüzlü çıkmıştı. "Sadece farz ediyoruz. Burada, benim korumam altında ikimiz de birbirimizden yorulana kadar kalabilirdin ve sonra Amerika'ya dönerdin. İngiltere'de zamanını nasıl geçirdiğini kimsenin bilmesine gerek yok. Farazi konuşuyorum, tabii ki."

Gerçekten de ona münasip olmayan bir teklifte bulunduğu düşüncesiyle, karnının altında bir şeyler hareketlendi. Şimdiye kadar hiçbir erkek ona bunu yapmamıştı, özellikle böyle günaha davet eden cazibeli biri. Böyle aşağılayıcı bir şeyi, methedilesi bir hale getirmeyi nasıl becermişti?

Dikkat, Maria, kendini ikaz etmişti. Ününü hilesizce kazanmıştı o. "Farazi olarak, beni sadece bir günlüğüne tanıyorsun. Bir metres seçmen için eminim daha uzun bir zamana ihtiyacın var."

"Seni ilk gördüğüm an istedim."

Görünüşü öyle bir açlığı sergiliyordu ki Maria, bu konuşmanın farazi bir tarafının olmadığını anladı.

Oliver'ın sözlerinin, kendi gardını nasıl yıktığını göstermemek için çabalarken, nükteyle cevap verdi, "Uzun metres kuyruğundan sondan beşinci falan mı olurdum?"

Oliver'ın nefes alış da onunki gibi düzensizdi. "Birinci." Sesindeki gerilim her sinirini titretiyordu. "Hiç metresim olmadı."

Bir kahkaha attı. "Sanki buna inanabilirmişim gibi."

"Bu doğru. Her zaman kadınlarla daha kısa süreli ilişkileri tercih ettim."

Bu onu şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. "Aynı zamanda bu tercihinizi benim için değiştirdiğinize de inanmalıyım. Farazi olarak tabii."

Araba ikisini taşımak için küçük geldi. Oliver, onun karşısındaki yerinden kımıldamadı, varlığı Maria'yı etkisiz hale getirmişti. "Neden olmasın? İnsanlar değişir."

Maria'nın yüzüne bakarken bakışlar dipsiz bir karanlığa dönüştü. "Sana çok güzel davranabilirdim. Başka hiçbir şey istemezdin, yemin ederim."

Maria tek kaşını kaldırdı. "Saygınlığın dışında."

"Saygınlığın canı cehenneme," diye söylendi Oliver.

"Bunu söylemek senin için kolay. Kaybedebileceğin bir şey yok. Diğer taraftan ben her şeyimi kaybedebilirim."

Onu tamamıyla yalayıp yutmaya hazır görünüyordu. Oturduğu yerde sinirle kıpırdandı.

"Önemseneceğinin garantisini veririm," dedi Oliver, sesi derindi. "Başının üzerinde bir çatın olurdu. Büyükannem çılgın planlarından vazgeçtikten sonra, kardeşlerime destek olmaya devam edecek ve ben kendi gelirimle geçinebilirim. Çok şeye ihtiyacımız olmazdı, belki Chelsea'de bir kır evi. İstediğin mirasın küçük bir kısmını kullanabilirdin. En azından adresini değiştirdiğinde, sana bir mektup yollama nezaketinde bulunmayan Hyatt gibi bir şerefsize bağlı olmazdın."

Bu acıtmıştı. Korkularının en kötü ifadesiyle, "Belki yapmadı," dedi.

"Freddy'ye göre, Londra Denizcilik'ten bizzat kendisi ayrıldı. Aynı zamanda Freddy, pansiyondaki kirasını da tamamen ödediğini söyledi. Çirkin bir tuzağa düşüp, kaybolan bir adamın hikâyesine benzemiyor pek."

Freddy'nin gevşek ağzına lanet olsun. Oliver onu kulü-

be bırakırken söylenmemesi gereken kim bilir daha neleri ağzından kaçırmıştı.

"Nathan'ı tanımıyorsun. O yapmış olamaz... yapamaz..."

"Seni tek bir kelime etmeden terk etmesi mi? Görünen o ki yapabilir ve yaptı."

Bu dobra sözleri Maria'nın kalbini paramparça etti. "Seni tanıyorum Oliver ve ne ona ne de sana ihtiyacım var. Gerçekten de benimle evlenmekten kaçıyorsa, babamın parasını üstüme alırım ve bununla güzel bir hayat yaşarım."

"Ele geçirdiğinde. Ama Hyatt ortaya çıkana ya da ölümü kanıtlanana kadar finansal olarak zor durumda olacaksın. Bu karışıklığı çözmen yıllarını alabilir."

"Ben-ben babamın bunun için bir şart koymuş olacağına eminim."

"Evet – sana bir koca satın aldığı gibi."

"Bana koca satın almadı!" Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Yapmadı."

Sesindeki kırılmışlık, Oliver'ı etkilemiş gibi gözüküyordu. Yaslandı, gözleri kötü bir arzuyla parladı. "Bir koşul hazırlamışsa ve sen kısa sürede paranı alsan bile, iffetli ve saygın bir kız kurusu olmanın dışında, bu sana ne verecek?"

"Evlenebilirim," diye karşı çıktı.

"Ve hiçbir zaman erkeklerin sana senin için mi yoksa paran için mi kur yaptığını bilemeyeceksin."

"Bu sadece bedenim için istenmekten daha kötü değil."

"Ben sadece bedenini istemiyorum, ben... " Pes etti, ortaya çıkardığı şeyden belli ki tedirgin olmuştu. "Tut-

kusuz bir evliliğin nasıl olduğunu hayal bile edemezsin. Benimkilerin evliliği öyleydi. Evliliklerindeki tek duygu küskünlüktü. Tartışmalar arasında, zar zor aynı ortamda bulunurlardı."

Maria eldivenleri yavaşça çıkarırken bakışları onu felce uğrattı. "O adamla evlenmeye pek hevesli olduğunu görüyorum. Bu adam, seni de diğer varlıklarıyla beraber rafa kaldıracak ve sadece yararlı olduğunda seni kullanacak." Oturduğu yere eldivenleri savuran Maria'nın ellerini kendi ellerinin içine aldı, başparmaklarıyla ellerini ovdu. "Tabii onu bir daha görebilirsen."

Bu sözler Nathan hakkındaki korkularını su yüzüne çıkarmıştı – onu sadece hırslarına hizmet edeceği kadar arzuluyordu. Bunları duymak istemedi Maria. Oliver'ı bu kadar yakınında istemedi. Onun dokunmasını ve arzulamasını istemedi.

Ellerini onunkilerden kurtardı ve pencereden dışarı bakmak için kaydı. "Bu giyim mağazası ne kadar uzaklıkta bu arada?" dedi Maria, tıkanarak konuşmuştu.

Oliver aniden perdeleri kapadı, sonra onun yanına geçti. Maria kaskatı kesildi. Oliver tek koluyla belinden yakalayıp, kendine doğru sertçe çektiğinde karşı koymadı.

Çatlak bir sesle, "Nelerden vazgeçtiğini bilmiyorsun bile," dedi Oliver. "Bir adamın dokunuşunun altında darmadağın olmanın ne demek olduğunu bilseydin, saygıdeğer bir evliliğin ruhsuz rahatı için bunu fırlatıp atmaya bu kadar istekli olmazdın."

Onun sözcüklerine karşı Maria gözlerini kapadı ama bu sözler onu baştan çıkarmak için tasarlanmıştı ve öyle de oldu. Dün akşam yalnızca onun merakından dolayı yaşanmıştı. Şimdi, parfümünün baharatlı esansı onu çarpar-

ken ve nefesi yanaklarını ısıtıyordu, daha fazlasını bilmek, daha fazlasını hissetmek istiyordu.

Oliver'ın sesi fısıltıya dönüştü, "En azından neyi kaçırdığını göstermeme izin ver."

Maria onu çıplak hayal etti. Bu Maria'da düzensiz bir titremeye sebep oldu. Durum üzerinde kontrolü ele geçirmeye çalışarak, "Bakire olduğumu unuttun mu?" dedi.

"Hayır. Bittiğinde hâlâ öyle olacaksın," dedi Oliver. Dudaklarını boynuna bastırdı, bu Maria'yı kendinden geçirdi. Sonra başlığını çözdü ve diğer koltuğa fırlattı, böylece öpücüklerini saçına kondurabilirdi. "Sadece sana tutkuyu tattırmak istiyorum, tatlım. İkimiz arasında neler olabileceğini görmen için yeterli."

"Oliver..." ona doğru dönerek karşı koydu Maria.

Bu bir hataydı, Oliver elleriyle başını tuttu ve onu öptü. Cesurca. Tutkuyla.

Ve Maria onu durdurmak için kendine gelemedi bile. Ne kadar şiddetle öptü! Onu tekrar ve tekrar öpüp, nabzını dört nala koşan vahşi bir ata çevirirken, Oliver nefes almasına zar zor izin verdi. Onu kendine daha yakınlaştırmaya mı yoksa itmeye mi çalıştığından emin olamayarak, parmaklarını gömleğinin içine soktu.

Önemli değildi. Oliver onu tamamıyla ele geçirmişti ve bunun da farkındaydı. Dili onunkiyle karışmışken elleri onu sardı ve öpücüklerinin vahşi coşkusuyla başparmakları boğazını okşamak için sevecenlikle kaydı.

Diğer perdeyi kapamak için geriye uzandı Oliver, sonra onu kucağına çekti.

Maria dudakların kenetlenmesinden kaçtı. "Oliver, bunu yapmamalısın– "

"Şişş," sonra ağzını çenesine doğru sürükledi, boynunu öptü.

"Bunu yapmama izin ver. Yemin ederim seni incitmeyeceğim."

Fiziksel olarak olmayabilir ama diğer şekillerde onu çok daha kötü incitme kapasitesi vardı. Ailesi hakkındaki korkunç skandalı bilmeden önce, onu adi bir herif olarak bertaraf edebilirdi. Fakat anne babasını ondan alan dünyaya sayıp söven, onun hakkında dedikodu yapan insanlara karşı kafa tutan kızgın çocuğu görmüştü bir kere.

Bu Maria'nın kalbini kırmıştı. Daha önce hiç olmadığı gibi onun için acı çekiyordu. Redingotunun kurdelesini açarken Maria onu durdurmadı. Bunu onun beklemediği bir saygıyla yaptı, nefesi tatlı bir şekilde düzensizdi ve gözleri talepkardı.

"Bir kadın ve bir erkek arasında olanlar hakkında tamamıyla bilgi sahibi olduğumu söyleyemesem de," utancını saklamak için fısıldayarak konuşuyordu Maria, "birkaç şey biliyorum."

"Öyle mi?" dedi redingotunu açarken Oliver. Yüz hatları sertleşti. "Hyatt'ın sana öğrettiği şeyler mi?"

"Hayır." O kadar çabuk cevap verdi ki Oliver'ın gözlerinde meraklı bir zafer parıltısı belirdi. "Halam... biraz anlattı."

"Ahh." Maria baygın bir gülümsemeyle Oliver'a bakarken, redingotunu omuzlarına itti, sonra kısa kesim elbisesini ortaya çıkardı. "Sana ne demişti?"

"Bana dedi ki..." Oliver göğüslerinden birinin taşmış üst kısmına öpücük kondururken sesi giderek azaldı. Dudaklarının her öpüşüyle daha da hızlı atarken, kalbi ağzından

fırlayacak gibi oldu. "Dedi ki... erkekler... dokunulmaması gereken yerlere... dokunmak isteyebilir."

"Bunun gibi mi?" Oliver elini kaldırarak göğüslerinden birini kavradı.

Tanrı aşkına. Oliver göğsünü yavaşça, şehvetle yoğururken yanakları kızardı. Elbisesinden meme ucuna parmağıyla bastırdığında, Maria eğer durmazsa ölebileceğini düşündü.

"Evet," diye nefes aldı. "Se-sevdim bunu." Bunu yapmasına izin vermemeliydi ama ona öğretmek istediği şeyleri görmek için yanıp tutuşuyordu. Üstelik, onun masumiyetini almayacağına dair söz vermişti ve ona güveniyordu. Bu ne kadar da tuhaftı.

Ağzı şimdi daha aşağılara, diğer göğsünün eğimine doğru kayıyordu. "Bir adamın dokunmaktan daha da fazlasını isteyebileceğini de öğretti mi?" Kısık sesle sormuştu. Korsesini aşağıya çekti.

Kombinezonunu çözerken Maria nefesini tuttu.

Göğsünü çıplak bırakırken, "Bunu yapmak isteyebileceğini?" diye homurdandı. Sonra ağzı göğüs ucunu kapladı, onu emdi ve ısırdı.

Saf, katışıksız zevk Maria'yı sardı. Böyle iyi hissettiren hiçbir şey çirkin olamazdı. Kendinden uzaklaştırmak için elini siyah saçlarına yaklaştırdığında, onu kendisine doğru çekerken buldu.

Kadınların bu hovarda adamın numaralarına neden kapıldığına şüphe yoktu. Tanrı aşkına, ağzı hayal bile edemeyeceği şekilde ona zevk veriyordu.

"Oliver, bunu yapmak gerektiğine emin misin– "

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu ağzının kenarından Oliver.

"Bu... ahh, Tanrım..."

"Bunu bir evet olarak kabul edeceğim." Kucağının üzerinde onu geriye yatırdı; göğüsleri onun şeytani ellerinin merhametine kalmıştı, gerdanı onun maceracı dudaklarına açıldı. "Bu işi bir bakire ile hiç yapmamıştım, bunu biliyor muydun?" Boynuna doğru fısıldamıştı bunları. "Şimdiye kadar hiç istememiştim."

Bunu, ne kadar durdurmaya çalışsa da kelimeler kalbine takılıp kaldı. Maria gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru çekti. Uykuluydular, göz kapakları ağırlaşmıştı. Derin bir uykudan yeni uyanmış bir adam gibi gözüküyordu Oliver.

O zaman neden kendisi yeni uyanıyormuş gibi hissediyordu?

"Niye şimdi?" diye sordu. "Niye benimle?"

Bakışları metal siyahına dönüştü. "Bilmiyorum." Onu tekrar öptü, hırsla. Parmakları göğsünü sertçe okşadı ve diliyle bir kez daha göğüs ucuyla oynadı.

Sonra eli, göğüslerinden aşağıya kaydı ve eteğini kaldırdı.

Maria ağzını onunkisinden çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Bir adamın bir kadına dokunmak istediği başka yerleri de vardır." Elini eteğinin altına soktu. "Halanın sana bunu asla söylemediğini farz ediyorum."

"Söyledi ama bunu sadece bir kocanın yapması gerektiğini de söyledi."

"Ya da müstakbel bir âşık," dedi boğuk sesle. Elini bacaklarının arasına koydu ve Maria şok içinde bacaklarını kapadı. "Maria..." soluk aldı, ismi dua gibiydi onun dudaklarında. "Benim için aç. Okşamama izin ver, meleğim."

Melek? Melekler ahlaksız heriflerin kucağına oturmazdı – düşmüş olanlarından değilse tabii.

"Sadece seni okşamayı istiyorum," dedi Oliver.

Maria Oliver'ın onu sardığı şehvet büyüsüyle savaşırken boğuk bir kahkaha attı, ellerini neresine istiyorsa koyması için ona ıstırap veren türden bir büyüydü bu. "Yemin ettin ama yemin ettiğinde bile ne kadar güvenilmez olduğunu biliyordum."

Oliver, karşı çıkma ve kahkaha atma arasında kalmış görünüyordu. "Bak." Ellerini bacaklarının arasından çekti ve onu kucağından indirdi. Sonra Maria'nın elini pantolonun üstündeki kabarıklığın üstüne koydu.

"Bir adama nasıl acı vereceğini iyi biliyorsun. Bu yüzden, okşamadan daha ötesine gitmeye cüret edersem, bana ne gerekirse yapman için sana izin vereceğim."

Elini incecik kumaşın kapladığı şişkinliğin üzerinde gezinmesini sağladığında, Maria boğuk bir ses çıktı. "Tabii seçme şansım varsa, seni okşarken beni okşamanı tercih ederim."

Elinin altındaki şişkinliğin daha da büyüdüğünü görürken ağzı açık kalarak, "Nasıl olacağını bilmiyorum," diye fısıldadı Maria.

"Sadece ov." Elini, tekrar eteğinin altına sokmak için Maria'nın elinin üzerinden çekti. "Yukarı ve aşağı." Maria bunu yaptığındaysa şiddetli bir şekilde nefes aldı Oliver. "Tanrım, evet. Bunu sevdim."

Bu esnada Oliver, Maria'nın içliğinde bir yırtmaç bulmuş ve elini içeriye sokmuştu. Ancak el, bu defa halasının her zaman 'özel yer' olarak tanımladığı o yere ulaşmıştı. Maria inlediğinde, Oliver'ın gözleri alev alev parladı. "İşte

bu, meleğim. Benim için aç... sana zevk vermeme izin ver..."

Tanrı aşkına, ona ne yapıyordu... kelimeler yoktu, sesler yoktu, sadece o vardı. Maria devinim halinde kıvranıp avcunu aşağıya doğru iterken, Oliver sihirli parmaklarıyla ona zevk vermeye devam ediyordu.

"Hoşuna gitti, öyle değil mi?" Bunu tüy gibi hafif öpücükler kondurmak için ona doğru eğildiğinde boğuk bir sesle demişti.

Maria sıcak yüzünü onun gömleğine gömdü.

"Utanılacak bir şey yok," diye fısıldadı Oliver. "İffet taslayan toplum ne derse desin, kadınlar da erkekler kadar zevk almak için yaratıldı." Usta parmakları bir ödül arıyormuş gibi nemli buklelerini taradı.

Ne zaman terlemişti? Rose Hala bunun hakkında hiçbir şey söylememişti, sadece o 'özel yer' bir erkek için hazır olurdu ve sonra adam 'şeyini' onun içine sokardı.

Oliver oraya 'şeyini' sokmamıştı. O parmağıydı... tuhaftı, öyle yumuşakça okşamıştı ki içinden sadece bağırmak gelmişti. Bir parmağın böyle... çok... muhteşem hissettirebileceğini kim bilebilirdi.

"Meleğim," diye mırıldandı Oliver, "sıcak bir kadife gibisin." Nefesini zorlukla bıraktı ve bedenini ona yasladı.

Bu ona, onun da Oliver'ı okşaması gerektiğini hatırlattı.

Bunu yaptığındaysa, Maria'nın başını döndürecek kadar çarpan bir öpücükle Oliver dudaklarına yapıştı.

Nefesi kesilmişti, dizleri titriyordu ve vücudunu sarsan keyif dalgalarıyla ürperdi.

"Ahh, Tanrım, evet..." diye mırıldandı Oliver, "Evet... bunu yapmaya devam et..."

Neyi yapmaya? Ahh. Doğru. Hâlâ pantolonunun içindeki kabarıklığa bastırıyordu, son birkaç dakikayı saymazsak, Oliver'ın ona yaptığı aynı ritmik hareketleri o da ona yapıyordu. Aniden boğuk bir çığlık yükseldi boğazından ve pantolonun içindeki şişkinlik parmaklarının altında kasıldı. O an, kumaş elini de nemlendirerek ıslandı.

Maria ne yapacağından emin olamayarak elini geri çekti. Ama Oliver başını geriye attığında derin bir iç çekti, Maria bunun ona zevk verdiğini anlamıştı. Bir gülümseme Oliver'ın dudaklarında asılı kaldı ve yüzü mutlulukla aydınlandı.

"Meleğim..." Ona bakarken göz kapakları kapanmıştı. "Sen... muhteşemsin."

Ben günahkârım, diye düşündü Maria.

Tam anlamıyla değil. Onun iffetini almamıştı ama hâlâ günahkârdı. Çünkü Oliver haklıydı. Şimdi tutkuyu tatmıştı ve tekrar onu tatmamaya nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Araba aniden durdu ve arabacı dışarıdan bağırdı, "Bayan Tweedy'nin giyim mağazası, lordum."

Maria donup kaldı, sonra panik içinde fırladı. Yüce Tanrım! Korsesi çözüktü, bir fahişe gibi kucağındaydı Oliver'ın. Uşak kapıyı her an açabilirdi!

Kucağından inmesine yardım ederken, teskin etmek için, "Her şey yolunda," dedi Oliver. "Acele etmeye gerek yok. Uşak arabamın perdeleri kapalıysa, kapıyı açmaması gerektiğini bilir."

Dediklerini anlaması bir saniye sürdü, sonra kanı dondu. Her zaman bunu yapıyordu – onun gözünde sadece diğerlerinden biriydi. Ona tutkuyu göstermekle ilgili söyledikleri, onu metresi yapma teklifi, onu baştan çıkarmak

için hesaplı sözlerdi. Eğer mağazaya varmamış olsalardı, neler olabilirdi?

Korsesini giymesine yardım etmek için elini uzattı ve Maria onu itti. "Deneme bile! Bunu kendim yapabilirim."

Oliver'ın yüzü üzgün bir hal aldı. "Maria," dedi kısık, acılı bir sesle, "sorun ne?"

Gözyaşları gözlerine dolmuştu ve Maria aniden onları gizlice sildi. Aptal gibi davranmış olabilirdi ama onu ağlarken görmesine izin vermeyecekti. Burada değil, şimdi değil... asla. "Sorun yok," diye yalan söyledi.

Tanrı'ya şükürler olsun saçı açılmamıştı. Başlığını sıkılaştırırken ve pelerinini omuzlarının üzerinde bağlarken, içinden saçını sonsuza kadar sabit kalacak gibi tokaladığı için Betty'ye teşekkür etti.

Ama redingotunu tek başına giymeye çalıştığında, Oliver küfür etti ve ona giymesinde yardım etmesi için ısrar ederek elinden kaptı.

Bağlarken zorluk yaşayınca, Oliver elini onun parmaklarının üzerine koydu. "Hadi, meleğim, sorunun ne olduğunu söyle bana."

"Bana öyle seslenme." Bağlama işini hemen halletmek için elini geri itti. "Ben melek değilim. Senin meleğin kesinlikle değilim. Tutku hakkında verdiğin ders için sana teşekkür etsem de bu, bir daha tekrarlayacağımız bir şey değil."

Oliver onu durdurmadan önce, kolu çevirip kapıyı açtı.

"Kahrolsun, Maria– " diye söylendi ama uşak basamakları koymak için geldiğinde kendini zapt etti.

Yalnızca o anda Maria yüzüne bakmayı göze aldı; Oliver onu vahşi bakışlarla izliyordu.

İçinde oluşan küçücük pişmanlığı göz ardı etmek için kendini zorladı. "Bence en iyisi Freddy'yi gidip alman, siz dönene kadar ben alışverişi bitirmiş olurum. Birkaç elbise seçmem uzun sürmez ve sen de zaten bunu sıkıcı bulursun."

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi Oliver.

Maria onu buradan uzaklaştırmalıydı. Arabanın içinde başka bir 'başbaşa' görüşmenin ardından hayatta kalamazdı. Sesine rica eder bir ton vermek için kendini zorladı. "Lütfen, eğer kalırsanız, sinirlerimi bozacaksınız."

Bu Oliver'ı düşündürdü. "Bir kadının yalnız kalması tehlikeli."

Uşak, "Ben kalırım," diyerek Maria'yı şaşırttı. Oliver sert bakışlarla ona döndüğünde, tiz bir sesle ekledi, "siz isterseniz, lordum."

Oliver bakışlarını Maria'ya çevirdi, sonra iç çekti. "Pekâlâ, John," dedi uşağa. "Eğer isteği buysa. Mağaza sahibine elbiselerin parasını döndüğümde ödeyeceğimi söylersin."

Maria kaskatı kesildi. Kapalı perdeler... onun için aldığı elbiseler... Bu, İngiliz sosyetesinde bir nişanlı için kabul edilir olabilirdi ancak Oliver uzun zaman onun nişanlısı olamazdı.

Böyle şeyler yapmasına izin verirse, nişanlılıklarını bitirirken dünyanın gözünde mahvolmuş biri olabilirdi.

Hiçbir şey söylemedi. Şu anda sadece onu uzaklaştırmak istiyordu.

"İyi olacağına emin misin?" dedi Oliver, sesinde endişe vardı.

"Evet." Gülümsedi Maria. "Gerçekten, lordum, burada kalmanız için bir sebep yok."

'Lordum' kelimesi onu kaskatı kesti. "Nasıl istersen."

Arabacıya seslendi, "Beni acele Blue Swan'a götür."

Arabacı arabayı sürdü ve Maria nefesini serbest bıraktı. En azından, Oliver'ın yapmaması gerektiği şeylere kalkışacağı yalnız yapılacak bir yolculuktan kaçmış oldu.

Mağazanın dışında uşakla konuşmak için durdu. "Mümkünse, John, mağaza sahibine ödemeden bahsetmezsen sevinirim. Bunu ben halletmek istiyorum."

"Ama lord hazretleri dedi ki– "

"Ne dediğini biliyorum." Omuzlarını dikleştirdi. "Bu benim istediğim."

John kafasını salladı, tuhaf bir ifade yüzünde belirdi.

"Pekâlâ. Ancak sizi uyarmalıyım, bu mağaza diğer ucuzcu ikinci el dükkânlarına benzemez. Bayan Tweedy en iyi kalitedeki kıyafetlere sahip olmakla övünür, o yüzden pahalıya patlayabilir."

Çok pahalıya mal olmamasını umdu Maria.

Mağaza muazzam görünüyordu. Sırmalı, işli balo elbiseleri ve iyi kalitede oldukları belli keten basmalar masaların üzerine yayılmışken, pahalı saten ve ipekten yapılma havalı başlıklar şapka askısına takılmıştı. Günlük giysiler, açık dolaplarda muntazamca katlanmış olarak duruyordu; kaliteli muslin ve yünden yapılmaydılar. Yarım botlar ve dans pabuçları, atkılar ve kadın iç gömlekleri – bir kadının giyim için ihtiyacı olabileceği her şey buradaydı. Darthmouth'ta böyle bir şey hiç görmemişti.

Ürünlere bakmak için mağazanın içinde dolaşırken, mağazanın sahibi kendini tanıttı. Maria birkaç elbiseye ihtiyacı olduğunu açıkladı ve ekledi, "İyi tasarım ve kumaştan yapılma, oldukça da modaya uygun yas kıyafetlerim

mevcut. Sizinkilerle benimkini değiş tokuş etmeyi düşünür müydünüz?"

Kadın Maria'nın iyi yapım redingotuna baktı, "Eğer iyi kaliteyse, kesinlikle isterim. Her zaman yas kıyafetlerine ihtiyacı olan hanımlar oluyor ve modaya uygun olanlarını bulmak çok zor," dedi.

Maria bunu yapmaktan nefret ediyordu ama Oliver ile yaptığı bu anlaşma bittiğinde, gerekirse buradan aldığı kıyafetleri boyayabilirdi. Yas zamanının bitmesine sadece iki ay kalmıştı – o zamana kadar İngiltere'den ayrılırsa, artık yas kıyafetlerine ihtiyacı kalmayabilirdi. Ve genelevden beri yanında taşıdığı bir tane elbisesi vardı.

O ve Freddy'nin kaldığı pansiyona gitmesi için, John'un yanına tezgâhtarlardan birinin verilmesi için kadınla anlaştı, böylece bu iki genç adam gidip onun bavulunu alabileceklerdi.

John gitmeden önce, Maria onu kenara çekti.

"Yas kıyafetlerimle ilgili bir şey demezsen sana çok müteşekkir olurum, özellikle Bayan Plumtree'ye. Lord da bu duruma aynı derecede müteşekkir olacaktır eminim. Sana karşılığında verebileceğim bir yüzüğüm var– "

"Hayır, hanımım. Ağzımı sıkı tutmak için sizden bir şey almayacağım. Bu benim işim."

Ona minnet duyarak gülümsedi Maria. "Teşekkürler."

Şapkasının kenarıyla kızgınlıkla oynarken, mağazanın giriş kısmına baktı ve sonra ona döndü. "Söyleyin hanımım, lordum arabada sizi üzecek bir şey yaptı mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Maria.

John şüpheyle baktı. "Genç bir hanıma zarar vermek ona göre değildir ama belki de nişanlısı olduğunuz için sizinleyken bazı kuralları unutmuş olabilir. Sadece bilmeni-

zi istiyorum ki eğer dilerseniz... size yardım edebileceğim herhangi bir durum olursa– "

"Çok iyisiniz," dedi Maria, gerçekten etkilenerek. "Ancak merak edeceğiniz bir sebep yok. Efendiniz çok kibar."

"Tamam o zaman." Hızlı bir selamlamayla, tezgâhtara katılmak için gitti ve elbiseleri almak için birlikte oradan ayrıldılar.

Oliver ona birçok açıdan oldukça nazik davranmıştı. Sözünü tutmuş ve Bay Pinter'ı bulmuştu. Ona kıyafetler almayı teklif etmişti ve Freddy'ye, herhangi bir erkekten beklenenden çok daha fazla müsamaha göstermişti.

Ama faytonun içindeki davranışları nazik değildi. Çünkü artık Nathan'la evlenirse neleri kaçıracağını biliyordu; onun uysal öpücüklerine razı olacaktı.

Kıyafetleri seçmek için mağazada dolaşırken, kendine tutkunun belki de iki kişi arasında zaman içinde gelişebileceğini söyledi. Belki bir kere Nathan'la evlenirse, her şey sonunda iyiye dönerdi.

İçinde bir yerde, yaramaz tarafı ona Oliver'ın ateşli öpücüklerini hatırlattı. Kendisine yalan söylediğini biliyordu. Çünkü tekrar öpmek istediği tek erkek artık Oliver'dı.

Bölüm 13

Oliver ve Freddy, Blue Swan'dan çıktıklarında, Oliver delikanlının yediği mükemmel yemek hakkında gevezelik yapmasına dikkatini çok az vermişti. Tek duyabildiği Maria'nın ona *lordum* demesiydi.

Ve yüzünün görünüşü! Küçük mü düşmüştü? Yoksa sadece utanmış mıydı? Kör şeytan, onu kollarında çok tatlı bir halde haz alırken gördükten sonra, boşalmaya hazır olduğunda Maria nasıl da kendine hâkim kalmıştı? Arzularını kontrol edemeyen azgın bir yeni yetme gibi, pantolonunun içine de boşalmıştı. Şimdi Halstead Hall'a gidip kıyafetlerini değiştirene kadar pelerinini üstünde tutmalıydı.

Tutkuyla ilgili ders için teşekkür etsem de... Bunun, onun için başka hiçbir anlamı yok muydu? Belli ki yoktu; *Bu tekrar edeceğimiz bir şey değil,* demişti.

Fikir harika da olsa, Maria haklıydı. Ayrı kalmalıydılar, onun için olduğu kadar kendi iyiliği için de bu doğru olandı.

Ona metresi olmasını teklif etmişti! O, hayatında hiçbir zaman metres edinmemişti. Hatta bir kadının diğer kadın

kadar iyi olabileceğini gördükten sonra, metreslerin çok fazla belaya sebep olduğuna dair arkadaşlarına şaka yapardı.

Bir metresin onun gardını düşürüp, sırlarını ortaya çıkarmasının korkusunu yaşıyordu. Sonra ailesi, bu yüzden onu terk edebilirdi ve buna katlanamazdı.

Arkadaşlarına karşı bile, sırlarını güven içinde gizli tutuyordu. Ama Maria ile...

Konuşmalarında tüm o sağduyuyu ne zaman kaybettiğini anlamaya çalışarak, pencereden dışarı baktı. Onun hakkındaki dedikodulara inanmadığını söylediğinde mi olmuştu? Ya da ondan önce, söyledikleri için Pinter'ı eleştirdiğinde mi?

Hayır. Tüm o şeylerin olması şaşırtıcı olsa da, düşüncesizliğini kışkırtan, Hyatt'ın bulunmak istemediğini söyledikten sonra, Maria'nın suratındaki kaybolmuş ifadeydi. Şimdi bile gözlerinde yükselen korkuyu görebiliyordu, annesinin gözlerinde gördüğüne oldukça benzeyen ehemmiyetsiz, istenmeyen olmanın korkusu.

Ve birden, Maria'ya istenen biri olduğunu hissettirmeyi her şeyden çok arzu etmişti.

Bunu çok iyi başardığından değildi. Onu sadece bir metres olarak istemesinden, Maria sadece çok az gururlanabilirdi. Bunu onu küçültmek için dememişti – sadece, onunla tüm dünyadan uzakta bir yerde, bir kır evinde olmayı istiyordu.

Evlilik boyun eğmeydi, cep harçlığı ve soyun devamlılığı için bir çocuk anlamına geliyordu. Bir kır evi ise sadece o ve Maria demekti.

Ne kadar aptaldı. Maria gibi orta sınıftan bir kadın bile daha fazlasını isterdi. Ve o bunu veremezdi. Buna kalkış-

manın düşüncesi onu hasta etti, çünkü o asla Maria'yı mutlu edemezdi. Eline yüzüne bulaştırırdı ve mutsuzluğun mirası devam edebilirdi.

Ama onun kendini aptal Nathan'la ziyan ettiğini izlerse lanetlenirdi. Kayıtsız bir nişanlıdan çok daha iyisini hak ediyordu o. Haz içinde gözlerini karartacak onu ürpertecek, titretecek ve o tatlı ağzını onun için açarken...

Homurdandı. Onunla bu kadar ileri gitmemeliydi. Bu onu korkuttu. Daha kötüsü, Oliver'ın tepkisi kendini de oldukça korkuttu, çünkü bunu tekrar yapmayı çok fazla istiyordu. Hiçbir kadın için böyle hissetmemişti.

Freddy konuşmaya hâlâ devam ediyordu ve birden bir kelime onu yakaladı.

"Ne dedin?" diye sordu Oliver.

"O biftek biraz daha tuz istiyordu– "

"Ondan önce," dedi.

"Ahh. Evet. Senin kuzenin olduğunu söyleyen biri vardı. Bay Desmond Plumtree, sanırım."

Midesi alt üst oldu. Desmond ne zaman böyle özel bir kulüpte üyelik kazanmıştı? Bu o piçin sonunda sosyetede kabul edildiği anlamına mı geliyordu?

"Bana sorarsan," Freddy devam etti, "ailede onun gibi biri varsa, kimin düşmana ihtiyacı var ki? Küçük düşürücü biri. Bana senin babanı nasıl öldürdüğünü ve herkesin bunu bildiğine dair saçma sapan şeyler söyledi."

Freddy burnunu çekti. "Ağzı bozuk bir hödük olduğunu ve eğer senin iyi bir adam olduğunu göremiyorsa, o zaman kırık bir sokak lambasıyla kasaba tellalı kadar kör olduğunu söyledim ben de. Ve tüm bu hoş beylerin bulunduğu Blue Swan'a ait olmadığını da."

Bir an Oliver tek kelime edemedi. Sadece Desmond'un

bu küçük derse verdiği tepkiyi hayal edebildi. "Ve... o ne dedi?"

"Şaşırmış görünüyordu, sonra kart oynamakla ilgili bir şeyler söyledi ve oyun odasına koşar adım gitti. İyi bir baştan savma oldu... tüm acıbadem kurabiyelerini yiyordu."

Oliver ona bakakaldı, sonra gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen ve Maria – siz Amerikalılar dedikodulara kulak vermez misiniz hiç?"

"Şey, tabii. Eğer anlamlıysa. Ama o anlamlı değildi. Eğer babanı öldürdüğünü herkes biliyorsa, şimdiye kadar asılmış olurdun. Burada oturduğuna göre, bunu yapmış olamazsın." Freddy işaret parmağını şakağına koydu. "Basit bir mantık yürütme hepsi bu."

"Tabii." dedi Oliver. "Basit mantık." Boğazına bir yumru oturdu. Maria'nın kendini savunması bir şeydi; o bir kadın ve yumuşak kalpliydi. Gerçi, diğer tüm kadınlar dedikodular karşısında öyle davranmamıştı. Ancak Freddy gibi hassas bir delikanlı da onu savunmuştu... gerçi onun bu saflığıyla alay etmesi ya da omzundan tutup ona 'iyi bir arkadaşsın' demesi mi gerektiğini bilemiyordu

"Ahh, bak," dedi Freddy, mağazaya yanaşmadan önce başka bir konuya geçmişti bile.

"Mopsy alışverişi bitirmiş gibi gözüküyor, şükürler olsun."

Oliver gözlerini kıstı. Ya 'Mopsy' kıyafetlerini çoğu kadından çok daha özensiz seçiyordu ya da bir terslik vardı.

Arabadan çıktıktan sonra, mağaza sahibiyle yapılan küçük konuşmadan sonra, Maria'nın yas kıyafetlerini yenilerinin parasını ödemek için değiş tokuş yaptığı ortaya çıktı. Gururunu anlıyordu ama bu çok fazlaydı.

"Nişanlım alışverişi bitirmedi," dedi Oliver mağaza sahibine. "Alacağı tüm gelin çeyizinin yanında birkaç şeye daha ihtiyacı var."

"Oliver, lütfen!" Maria onu yanına çekerken tıslayarak konuştu. "Düşünecekleri şey– "

"Nişanlıma adam akıllı giysi almaya gücümün olduğu mu? Umarım düşünürler." Onu etkileyebilecek tek şeyi kullandı. "Diğer türlü, söylentilerden de çok borcum olduğunu farz edecekler. Tabii ki, eğer hakkımda ağız dolusu dedikodu yapmalarını izlemekten hoşlanırsan..."

"Kesinlikle hayır!" Mağaza sahibine bakarak sesini alçalttı. "Ama sana zaten şimdiden verdiğim yükü daha da arttırmak istemiyorum."

"Şimdi Pinter gibi konuştun."

Maria ona endişeyle baktı. "Demek istediğim– "

"Sana kıyafet borcum var," diyerek sözünü kesti. "Bir yük verdiğin falan yok. Özellikle de Pinter'ın ücret almayı reddetmesinden sonra." Hem Oliver, güzel mavi gözlerini tamamlayan Cezayir menekşesi rengi ipekten yapılma elbise içinde ve aptal bir pelerinle saklamaya ihtiyaç duymadan göğüslerini düzgünce ortaya çıkartarak, onu güzel giyinmiş görmek istiyordu.

Lakin bunu ona söyleyecek falan değildi. Bu Maria'yı sadece dehşete düşürürdü.

"Kimse kötü giyinen biriyle nişanlanacağıma inanmaz," diyerek devam etti. "Yanılsamayı muhafaza etmeliyiz. Seni... o kadınlardan biriymişsin gibi tanıştırdığımda büyükannemin kesinlikle ilk geceden yumuşayacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Senin için para harcadığımı görünce, ciddi olduğuma inanacaktır."

Onun bocaladığını görebilirdi, bu yüzden üzerine gitmeye devam etti.

"Bana bunu yapmam için izin vermezsen, faytonda seni küçük düşürdüğümü sanacağım."

Bir hayli kızararak, bakışlarını Oliver'ın göğsüne indirdi. "Beni küçük düşürmedin. Bunu yapmamam gerektiği halde devam etmene izin verdim."

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi sertçe Oliver. "Kötü davranan bendim ve bunun için af dilemesi gereken benim. Ayrıca sana birkaç değersiz süs almayı çok istiyorum." Daha fazla karşı çıkmayı beklemeden, mağaza sahibine döndü ve, "Bayan Butterfield daha büyük bir gardıroba ihtiyacı olduğuna benimle aynı fikirde," dedi.

"Çok iyi, efendim. Geride tuttuğum birkaç tane özel parçam var. Birkaç değişiklikle, nişanlınıza uygun olacağına inanıyorum." Mağaza sahibi onları aceleyle içeri davet ederken, Oliver fısıldamak için yaklaştı, "Korkularını yatıştıracaksa, daha önce yaptığım metresim olma teklifimi geri alıyorum. Aşağılamak istememiştim ve umarım bunu anlarsın. "

Oliver'ın beklediği kadar rahatlamış gözükmese de, "Teşekkürler," dedi.

Kendisi de beklediği kadar rahatlamış hissetmemişti gerçi.

Artık onu, bulunduğu konuma daha yakışan saygıdeğer elbiseleri denerken izlemeliydi. Kollarında ne kadar şiddetle parçalara ayrılsa da onun saygıdeğer olduğunu hatırlaması suları daha da bulandırdı. Aniden, en uygunsuz şekillerde okşamak için kendini özgür hissettiği kadının, kaçtığı dokunulmaz bakirelerden biri olduğun anımsadı. Bu, tekrar unutmaması gerektiği bir şeydi.

İki saat sonra, oradan birçok kıyafet ve diğer gerekli şeylerle ayrıldılar. Oliver onu şallarla ve ayakkabılarla memnun edebilmiş olsa da kendisi, böyle bir yerden almak zorunda olduğu için rahatsızlık duymuştu. Bayan Tweedy ikinci el dükkânları arasında en iyisi olabilirdi ama yine de ikinci eldi.

Oliver onu son moda pahalı ipekler içinde, boynunda pahalı mücevherlerle görmek istiyordu. Bu daha önce hiç hissetmediği çılgın bir arzuydu, yatak eşlerinin giyimini hiç önemsememişti. Fakat Maria'nın kıyafetlere düşünceli bakışı, belli ki onun Oliver'ın parasının çok ötesinde bir alışveriş yapıldığını hissettirdi ve bu Oliver'ın boğazına bir şeyleri oturttu.

İşte bu yüzden hiç metresi olmamıştı. Bir kere bir kadın sempatisini kazanınca, kaybetmiş demekti. Bir kedinin elindeki yumak gibi, erkeği parmağında oynatabilirdi. O andan sonra, kasasını açmasına sadece küçük adımlar kalır ve onun sırlarını görmesine izin verdikçe... işte bu yüzden onları senden nefret ederken bulursun.

Ealing'e yolculukları sessizlik içinde geçti. Oliver ona bakmadan edemezken, Maria ona bakmaktan kaçındı. Oliver onu konuşmaya katmaya çalıştı ama tatlı meleği sessizdi ve Oliver onu nasıl geri kazanacağını bilmiyordu.

Freddy bile bir şeylerin değiştiğini anlamış olmalıydı, boş konuşmalarını en aza indirmişti. Halstead Hall'a ulaştıkları zaman, Oliver'ın sinirleri son haddindeydi.

Dün akşamı görmezden gelmek için, muhasebe defterleri üzerine çalışmaya gitse de bunu yapamadı. Sayfaları çevirip alışverişleri not etse bile bir saat sonra dahi Maria'nın zevkten inlemeleri kulaklarında çınlamaya devam etti.

Onu rahatsız eden ve hayallerden kurtaran, kapıdan ge-

len ses oldu. Saate bakınca, iki saatin geçtiğini anlayarak şok oldu. Jarret içeri girdi ve masanın çevresinde dolaşıp karşısına dikildi.

"Harika. Hizmetçi burada çalıştığını söylediğinde, onu kesinlikle yanlış duyduğumu düşünmüştüm."

"Çok hoş. Burada birkaç haftalığına kalacak bile olsak bazı şeyler halledilmeli." Oliver arkasına yaslanarak, kaşlarını kaldırdı. "İşleri üzerine almak istemiyorsan tabii. Rakamlarda benden daha iyisin."

Jarret bakmak için defteri çevirdi. "Bilmiyorum. Enteresan şeyler biliyormuşsun gibi geldi." Oliver'ın karşısındaki sandalyeye kendini bıraktı. "Hem, cumartesimi Blue Swan'da geçirmek için yarın şehre gidiyorum. Kirkwood'un kardeşi orada olacak ve onun kurnazca oynadığını bilirsin."

"Ve kötü de ama havanda olduğunda avantaj sağladığın bir gerçek."

Omzunu silkerek, Jarret ellerini göğsünün altında birleştirdi. "Gelirlerimizi arttırmak için bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm."

"O zaman bankerlerle kart oynamalısın, avukatlarla değil. Giles Masters bizi bu delikten kazıyıp çıkarmak için her şeyi yapacaktır."

"Bunu demen ilginç. Dün akşam Minerva bana, Bayan Butterfield'ın kaybolan nişanlısından bahsetti. Sonra bu sabah, genç Freddy ile biraz sohbet ettim ve Bay Hyatt ile evlenmeyeceğini varsayarsak, Bayan Butterfield'ın oldukça iyi bir servete sahip olacağını öğrendim. Bunun farkında mıydın?"

Oliver masanın üzerindeki sürahiden kendine bir kadeh brendi koydu. "Ne kadar çok olduğu hakkında bir bil-

gim yok. Amerika'da küçük bir gemi şirketi ne kadar eder ki?"

"New Bedford Gemicilik'i hiç duymadın mı?"

"Niye duyayım ki?" Brendiden bir yudum aldı. "Pek de bildiğim bir sektör değil."

"Hımm. Param olduğunda yatırım yaptığım bir endüstriydi ki bu sıklıkla olmaz, bilirsin."

Jarret mükemmel bir kumarbazdı ve genellikle kaybettiğinden fazlasını kazanırdı ama acınacak bir alışkanlığı vardı ki zaman zaman büyük riske girerdi ve bu da sıklıkla onu sonunda batırırdı. Oliver bunu hiçbir zaman anlamamıştı; kardeşi kadere meydan okumaya çalışır görünüyordu.

"Kaynaklarımla konuşmak için şehre gittim. Şirket hakkında neler öğrenebilirim görmek için aslında. Tüm kaynaklara göre, New Bedford Gemicilik çeyrek milyon pound değerinde. Yarısını aldığını farz edersek, harika bir yüz bin poundun mirasçısı."

Oliver brendisini yutarken tıkandı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Para hakkında asla şaka yapmam."

Oliver'ın bu inanılmaz haberi hazmetmesi bir an sürdü. "Bu kadar çok olduğunun farkında mı?"

"Sanmıyorum. Freddy en fazla on bin dolar olabileceği yönünde tahminde bulundu ki bu, onun için muazzam bir rakam gibiydi. Maria'nın babasının tutumlu olduğu ve babasının işiyle ilgili birçok şeyden onu uzak tuttuğu sonucuna vardım."

Oliver da nedenini biliyordu. Adam Butterfield'ın, kızının hayatını yattığı mezardan bile yönetmek istediğini anlamıştı. Servetin büyüklüğünün farkında olursa,

Maria'nın kendi seçtiği kocaya karşı çıkabileceğini biliyor olmalıydı.

Bu aynı zamanda, Hyatt'ın da Maria'ya gerçek sevgi göstermemesine rağmen onunla evlenmeyi kabul etmesini de açıklıyordu. Kendi yarısını satmayı seçse bile muhtemelen Maria'nın bunu alacak gücü yoktu, böylece evlilik Hyatt'a daha büyük avantaj sağlıyordu. Maria'ya ise daha az avantaj.

Bu düşünce yüzünden suratı asıldı.

"Yani gördüğün gibi, sevgili ağabeyim," Jarret devam etti, "problemlerimizin cevabı önünde duruyor. *Mış* gibi yapmayı unutabilir ve onunla gerçekten evlenebilirsin. Bu tüm sorunlarımızı çözerdi."

Hiddet Oliver'ın bedenini kapladı. "Bu aynı zamanda beni babam kadar da kötü biri yapardı."

"Bu seni rahatsız mı eder?"

"Tabii ki eder! Gerçekte annemi mezara götüren babamdı." En son dokunuşu Oliver yapmış olsa da. "Bayan Butterfield'ın parası için yapacağım evliliği aklından çıkarabilirsin." Bu fikir onu hasta etmişti.

"O zaman belki de arabanın içinde onu baştan çıkarmaya kalkışmamalıydın," dedi Jarret sert bir sesle.

Oliver donakaldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Jarret'ın yüzünde, insanların kız kardeşlerini aşağıladığını duyduğunda beliren o sert ifade vardı. "John, sen ve Bayan Butterfield'ın giyim mağazasının önünde dakikalarca perdeler kapalı halde ve Freddy olmadan durduğunuz hakkında beni bilgilendirdi. Aynı zamanda, sonunda çıktığınızda, Bayan Butterfield'ın oldukça alt üst gözüktüğünü de söyledi."

Oliver'ın kızgınlığı yeni bir hedef bulmuştu. "Görünen

o ki dedikoducu hizmetlilerimle konuşmam gerek. Çenesini kapalı tutması için iyi para ödeniyor sanıyordum."

"Bir şey, iyi bir adamın vicdanını rahatsız ediyorsa, dünyanın tüm parası önüne de serilse bu onu sessiz kalmasını sağlamaz. Hem Bayan Butterfield'dan hoşlanmış gibiydi." Jarret'ın ses tonu sertleşti. "Hepimiz hoşlanıyoruz. Onun, oynayıp bir kenara fırlatabileceğin kabare dansçılarından biri olmadığını çok iyi biliyorsun. O saygın bir kadın. Eğer babam gibi olmamakta bu kadar kararlıysan, belki gelecek sefer elini ona sürerken bunu hatırlarsın."

Jarret'ın belirttiği gerçek, Oliver'ın kızgınlığını bir parça olsun dindirmedi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Saygıdeğer biri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, lanet olsun! Diyorum ki..." Sebepsiz yere olan bu aşırı öfkesini bastırmak için çabaladı. "Bu ahmak Hyatt onunla parası için evlenmek istiyor ve o da babasına olan bağlılığı ya da ilişkilerinin iyiye gideceğine dair aptal inancıyla, kandırılmaya boyun eğiyor. Hata yaptığına dair onu ikna etmeliyim."

"Onu baştan çıkarmaktan daha iyi yollar düşünebilirsin," dedi Jarret kuru kuru. "Bunun yerine onunla konuşmayı dene. Hatta zamanını onu tanımak için bile geçirebilirsin. Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum ama ona, fethedilmesi gereken başka bir kaleymiş gibi muamele etmek yerine, saygın bir kadına davranılması gerektiği şekilde davranırsan daha başarılı olabilirsin."

"Ona– " daha fazla bir şey söylemeden önce kendini tuttu. "Tavsiyen için teşekkürler ama Maria'ya nasıl davranacağımı çok iyi biliyorum."

"Bunu zamanla göreceğiz." Jarret ayaklandı, sonra elle-

rini masaya koymak için eğildi. "Ama şunu bil; hiçbirimiz, sırf büyükannemizi kışkırtmak için genç bir kadını mahvetmene izin vermeyeceğiz."

Oliver da ayağa kalktı. Kardeşi ona bu şekilde kızmaya ve böyle vaaz vermeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı ve Oliver şimdi de olmasına izin veremezdi.

"Nasıl istiyorsam öyle davranmamı, ne gibi bir hinlikle durdurabileceğini düşünüyorsun?"

Jarret zalimce gülümsedi. "Onu senden çalmaya çalışabilirim."

Aklının derinliklerinde bir yerde, Oliver kendisine yem atıldığını biliyordu ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Jarret'ın, Maria'nın ilgisini çekmeyi düşünmesi bile onu sarsmıştı.

"Eğer ona dokunursan," dişlerinin arasından konuşuyordu Oliver, "bu ailede birinin canı çok yanar."

Anlaşılmaz bir bakışla, Jarret masadan uzaklaştı. "İyi." Buz gibi bakıyordu. "Ama uyarıyorum – ailenin geri kalanı da ona elini sürmeyeceğinden emin olmak istiyor." Bir cevap beklemeden, kapıya yöneldi Jarret.

Oliver, öfke ve diğer tarifsiz duygularla orada dikilip titredi. Kardeşinin küstahlığı, yani ne yapması gerektiğine dair emir vermesi tek kelimeyle gülünçtü. Ve en sadık adamının bile cesaret ettiği şeyi düşündü.

Bir şey iyi bir adamın vicdanını rahatsız ediyorsa, dünyanın tüm parası önüne de serilse bu onu sessiz kalmasını sağlamaz.

Yüzünü buruşturdu. Bu konuyla ilgili konuşmak için Jarret'a gitmişse, John'ın vicdanı gerçekten rahatsız olmuş olmalıydı. Ve uşağın neler olduğuna dair tahminde bulun-

ması gerçeği, Oliver'ın kanını dondurdu. Hizmetlilerinin bunu düşünebileceğini nasıl da fark etmemişti?

Birden, perdeler kapalı olduğunda hizmetlilerin kapıyı açmaması gerektiğini söylediğinde Maria'nın yüzünün aldığı hali hatırladı.

Sandalyeye kendini bırakarak, şömineye boş boş baktı. Onun neyi vardı böyle? Onu sadece küçük düşürdüğü ve korkuttuğunu düşünerek suçluluk duyuyordu ama bundan daha fazla suçluydu.

Arabadan indikten sonra elbette öyle farklı davranacaktı. Elbette kıyafetlerin parasını ödemesine karşı çıkacaktı. Onu hizmetlilerinin önünde fahişelerinden biri olarak ifşa etmişti ve Maria bu konuda son derece duyarlı davranmıştı.

Haklı bir sebeple, tabii ki. Saygıdeğer bir kadındı. Ve bir mirasçı. Hem de çok zengin bir mirasçı. Onun bu kadar değerli olduğunu tahmin edememişti. Maria'nın kendisi bile bunu fark etmemişse, alçak Hyatt ondan faydalanmak için neler yapardı.

Oliver geri kalan brendisini de yuvarladı, sonra bardağı sertçe masaya koydu. Onu o adamdan kurtarmalıydı. Ona büyükannesiyle ilgili yardımdan dolayı bunu borçluydu.

Bu iş bittiğinde, Bayan Maria Butterfield artık gözü servette olan hırslı bir sansara zincirlenmiş olarak yaşamayacaktı. Yardım edebilirse bu olmayacaktı.

***

Hetty sandalyede uyuklarken, açılan kapı sesiyle uyandı. Kendisinden başka kimin kütüphaneye girdiğini anlamaya çalışıyordu ve Minerva'nın sesini duydu, "O zaman?

Ne düşünüyorsun? Oliver ve Bayan Butterfield hakkında haklı mıyım?"

Sandalyede büzülürken, köşede fark edilmemek için dua etti.

"Öyle gözüküyor." Bu Jarret'ın sesiydi. "Onun için içten hislere sahip görünüyor. Bir kadın için böyle davrandığına hiç şahit olmamıştım. Onu görmeliydin. Onun peşinden gideceğimi söylediğimde bana vurmaya hazırdı."

"Ne kadar dâhiyane bir yaklaşım!" diye bağırdı Minerva. "Ondan hoşlandığını sana söylemiştim. Ve onun da Oliver'dan hoşlandığını sanıyorum. Geri dönmelerinden sonra odasına gittim ve Oliver'ın nasıl davrandığını sorduğumda utanıp kızardı."

"İşte bu sorun. Maria'dan hoşlanması bir şey ama saygıyla hareket ederek etkilemesi tamamen başka bir durum. Oliver bir kadının çevresinde böyle olmaya alışık değil, ona izin verilmeden... şey..."

"Yatağa götürmesine mi?"

Hetty öfkelendi.

"Tanrım, Minerva, böyle şeyler söyleme! Böyle şeyleri bilmemen gerekir."

"Öff. Çapkın bir babadan ve üç çapkın erkek kardeşten bir şeyler duymadan zor büyüyebilirdim."

Hetty kahkahasını zapt etmek için dudaklarını ısırdı.

"O zaman, en azından bilmiyorsun gibi davran, olur mu?" diye parladı Jarret. "Bir gün böyle bir şeyi toplum içinde söyleyeceksin ve kalbimin durmasına sebep olacaksın."

"Onları bir arada tutmak için bir yol bulmalıyız," dedi Minerva. "Çok iyi biliyorsun ki Oliver evlenirse, büyü-

kanne hepimizin evlenmesi hakkındaki saçma fikrinden vazgeçecektir. O sadece Oliver'dan bir varis istiyor."

Hetty kaşlarını kaldırdı. Büyük torunu onu şaşırtmıştı.

"Ve sen de onu, kendini kurtarmak için giyotine yolluyorsun, öyle mi?" Jarret şakayla karışık onu iğneledi.

"Hayır!" Sesi yumuşaktı. "Onun, birinin onu kendinden çekip almasına ihtiyacı olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ya da yaşlandıkça gaddarlaşacak." Duraksadı. "Bayan Butterfield'ın mirasa sahip olduğunu ona söyledin mi?"

Bu kesinlikle Hetty'nin dikkatini çekmişti. Kızın parası olduğunu hayal etmemişti.

"Evet ama bunun bir hata olmasından korkuyorum. Onunla serveti için evlenmesini teklif ettiğimde kızdı."

Tabii ki kızdı, seni aptal. Hetty gözlerini devirdi. Gerçekten, torunu ağabeyi hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu?

"Tanrı aşkına, Jarret, bunu önermemeliydin. Servet avcılarının elinde heba olacağına dair endişelenmesini sağlamalıydın."

En azından Minerva'nın bir beyni vardı.

"Kahretsin," dedi Jarret. "Keşke miktarı abartmasaydım."

"Ahh, Tanrım." Minerva iç geçirdi. "Ne kadar dedin?"

"Aslında... üç katını söyledim."

Minerva pek de leydilere yakışmayacak bir küfür etti. "Bunu neden yaptın? Şimdi onun *yanına* yaklaşmayacak. Para için evlenmekten nasıl nefret ettiğini şimdiye kadar anlamadın mı?"

"Erkekler böyle şeyler söylerler ama sonunda yola gelirler."

"Oliver değil! Her şeyi mahvettin!"

"Bu kadar dramatik olma," dedi Jarret. "Hem, bir pla-

nım var. Oliver'ın yanından ayrılırken tohumlarımı attım. Gel, diğerleriyle konuşalım hadi. Hepimizin birlikte hareket etmesi gerekiyor." Odadan ayrılırken Jarret'in sesi giderek kaybolmuştu. "Eğer yalnızca..."

Hetty duymak için uzandı ama konuşmayı kaçırdı ama hiç önemli değildi.

Mutlu bir şekilde gülümsedi. Görünen o ki bu durumla tek başına ilgilenmek zorunda kalmayacaktı. Yapması gereken tek şey, arkasına yaslanıp Jarret'ın Oliver'a yaptıklarını izlemek olacaktı. Bu esnada Minerva'nın, Oliver'ın bir eş bulmasının onların çıkmazını çözeceğini düşünmesine izin verecekti. Bu onun daha çok uğraşmasını sağlayacaktı.

Sonuç olarak, uğraştıkları sürece neden ya da nasıl yaptıklarının bir önemi yoktu. Tanrı'ya şükürler olsun ki torunları onun entrikacı genlerini taşıyorlardı. Bu onu gururlandırdı.

Yani Oliver onu razı edeceğini düşünüyordu, öyle mi? Oliver şok olacaktı. Bu defa, sadece büyükannesini dert etmemeliydi. Sharpe çocuklarının her biri Bayan Butterfield'ın tarafındaydı, öyle mi? Güldü.

Zavallı Oliver'ın hiç şansı yoktu.

Bölüm 14

Maria yemeğe inmek için odasından çıktığında, derinden bir ses geldi, "Şehre yaptığımız yolculuktan sonra kendini toparladığını görüyorum."

Döndüğünde Oliver'ı kapısının yanındaki sandalyede otururken bulmuştu. Onu mu bekliyordu? "İyi akşamlar, lordum," dedi Maria, Oliver ayağa kalkarken. "İyi görünüyorsunuz."

Gerçekte, yemek kıyafeti tanıdığı tüm adamlardan daha çok yakışmıştı ona. Gömleğinin ve kravatının beyazı, zeytin rengi teniyle tatlı bir karşıtlık yaratmıştı ve iyi kadifeden siyah çatalkuyruklu ceketi, siyah gözlerinin vuruculuğunu arttırmıştı. Fakat, altın ipekten yapılma süslü yeleği ona aynı zamanda da onun kendi durumundan çok daha yüksek bir mevkide olduğunu hatırlatıyordu. Bir de tenine yapışan siyah kaşmirden sıkı pantolonunun ona hatırlattıkları vardı.

Hayır, yaşananları düşünmemeliydi. Hepsi geride kalmıştı.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," baştan aşağı onu süzerken mırıldandı Oliver.

Maria titrediğini hissetti.

"Teşekkürler." Mağrur ve sakin görünmeye çalışıyordu. "Çok dar olmayan elbiseler giymeyi tercih ederim aslında."

Oliver bakışlarını onun göğüslerine indirdi.

Gözlerinde açıkça belli olan hayranlığı görünce, bu gece için seçimi Betty'nin rehberliğinde yaptığı için sevindi. Diğer kepaze elbiseden sonra, dekolteli herhangi bir şeyi giymeye gönülsüzdü ama bu üzerinde güzel durmuştu. Somon rengi her zaman ona yakışırdı ve saten kurdele süslemesi güzel ve zarif hissettirmişti.

"Yani ailenizle yemek için yeterince düzgün?"

"Seni bunun içinde görmeyi hak dahi etmiyorlar." Sesindeki gizli öfke Maria'nın nefesini kesti. "Dileğim sadece senin ve benim– "

"Harika görünüyorsun," dedi başka bir ses. Lord Gabriel Oliver'ın önünde belirmişti, her zamanki gibi baştan aşağı siyahlar içindeydi. Yüzünden haylazlık okunuyordu. "Özür dilerim geç kaldım Bayan Butterfield ama ağabey, ben gelene kadar ona arkadaşlık ettiğin için teşekkürler."

Oliver ona doğru baktı. "Sen ne demek istiyorsun?"

"Genç hanımı aşağı yemeğe götürüyorum."

"Bu iş nişanlısına kalmalı, öyle düşünmüyor musun?" dedi Oliver.

"Sözde nişanlı. Onun üzerinde gerçek bir iddian yok. Ve tüm gün onu kendine sakladığından..." Lord Gabriel kolunu uzattı. "Gidelim mi Bayan Butterfield?"

Maria ne yapacağını bilemeyerek tereddütte kaldı. Fakat Oliver, akıl sağlığı için tehlike teşkil ediyordu ama kardeşi öyle değildi. Bu yüzden Lord Gabriel ile birlikte olmak daha iyiydi.

"Teşekkürler, bayım," dedi kolunu tutarak.

"Hey bir dakika bekle. Böyle yapamazsın – "

"Nasıl? Misafirimize arkadaşça davranmayı mı?" Lord Gabriel sordu, yüzünde masum bir ifade vardı. "Gerçekten moruk, bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Fakat Bayan Butterfield'ı başka bir adamın kolunda görmek seni üzdüyse, çekilebilirim."

Lord Gabriel'in sözleri Oliver'ın düşünmesine yol açmış gibiydi. Maria'dan kardeşine dönerken, gözlerinde bir değişiklik olmasa da gülümsedi. "Hayır, bu iyi," dedi gergince. "Kesinlikle iyi."

Oliver arkalarında hole doğru yöneldiklerinde, Lord Gabriel bir an için ona şüpheyle baktı. Entrikanın ne olduğundan emin olamasa da bu, Oliver'ı rahatsız ettiği için devam etti.

Bu olay tüm hafta devam edecek olan olayların sadece ilkiydi. Oliver ve o ne zaman kendilerini yalnız bulsa, kardeşlerinden biri bir eğlence teklifi için ortaya çıkıyordu; bahçede bir gezinti, Ealing'e bir yolculuk, bir iskambil oyunu. Her defasında, Maria'nın anlayamadığı bir sebeple Oliver daha da sinirleniyordu.

Ta ki...

Hayır, bu çılgıncaydı. Ailesinin yaygaracılarının onları ayırmaya kalkması Oliver'ı rahatsız ediyorsa, bu sadece Maria'yı baştan çıkarma şansını kaybetmekten nefret etmesin başka bir şey olamazdı.

Ne de olsa, ona metresi olmasını teklif etmişti. Bu onu gerçekten önemsediği için değildi. Ondan herhangi bir şeyi ummanın hiçbir anlamı yoktu.

Ummak? Bu tamamen gülünçtü. Ondan hiçbir şey ummuyordu, zaten bir nişanlısı vardı.

Sorun şuydu; Halstead Hall'dayken Nathan'ı düşünmek zordu. Bu yerin dünyaya ait olmayan havası, her günü bir kitapta yaşanıyormuş gibi yapıyordu. Bir gün bir tuvalet odasına dikkatsizce asılmış bir Rembrandt karşısında tökezlerken, başka bir gün bir sıçan onun yoluna çıkabiliyordu. Bu ev çaputu da, hazineyi de içinde barındırıyordu.

Ve hizmetliler! Ona kraliçe arıymış gibi çevresinde dolanarak hizmet ediyorlardı. Bunu anlayamıyordu, üstelik sayıları o kadar da çok değildi. Peki nasıl oluyordu da bir şey taşırken ya da daha iyi okuyabilmek için bir sandalyeyi ışığın altına çekerken veya mutfağa atıştırmaya gittiğinde bir ya da ikisi ayağının altında oluyordu? Sharpe ailesinin buna nasıl dayandığını anlamıyordu.

Bu esnada, Oliver'ın kardeşleri, Foxmoor Düşesi tarafından düzenlenen Sevgililer Günü balosu hakkında ardı arkası kesilmeden konuşuyorlardı. Gün yaklaştıkça Maria daha çok geriliyordu, özellikle de Madam Plumtree'nin orada Oliver'ın nişanlılıklarını duyuracağı hakkında konuşmaya başlamasından beri. Belli ki Oliver'ın öngördüğü gibi yelkenleri suya o kadar çabuk indirmeyecekti.

Balo gününden bir gün önce, bir hizmetli ona lord hazretlerinin onunla çalışma odasında konuşmak istediğini söylediğinde Maria rahatladı.

Bu onunla yalnız konuşması için tek şanstı. Aceleyle giderken, kardeşlerinden birinin ortaya çıkmaması için dua etti.

İçeri girer girmez, Oliver kapıyı kapattı ve ona oturması için yer gösterdi. Sonra volta atmaya başladı, belli ki rahat değildi. Maria'nın kalbi hızla atıyordu. Bay Pinter'dan haber mi almıştı? Nathan hakkında kötü haber mi vardı?

En sonunda, masanın arkasında durdu. "Hizmetlilerim seni gücendirecek bir şey mi yaptı?"

Gözlerini kırpıştırdı. *Bu* kesinlikle tahmin edilemezdi. "Kesinlikle hayır."

"Ama edindikleri bu izlenimle çalışıyorlar."

"Nedenini düşünemiyorum."

"Sabahleyin yatağını kendin yaptığını söylediler."

"Şey, evet."

Oliver buna kaşını kaldırdı. "Ve şöminede ateşini kendin yaktığını ve çayını kendin gidip aldığını."

"Niye yapmayayım?"

Gözleri kısıldı. "Evinde hiç hizmetlin yok mu?"

"Kesinlikle var." Çenesini yukarı kaldırdı. "Arabacımız ve seyisimiz var, bana ve halama çamaşırda ve mutfakta yardım etmesi için de iki hizmetçimiz."

Gülümsedi. "Ahh, sorunu anlamaya başladım."

"Ben anlamadığımdan, umarım bana da açıklarsın."

"İngiltere'deki hizmetliler yardım için değil işleri yapmak için oradadırlar."

"Ne demek istiyorsun?"

Masaya yaslandı. "Yatağını kendin yaptığında, onlar bunu yaptıkları işi onaylamadığın için olduğunu farz ederler. Bu ateşi yaktığında da böyledir, kendine çay koyduğunda da. Sana hizmet etmek istiyorlar ve sen onlara buna izin vermezsen başarısız olduklarını düşünürler."

"Bu saçma. Her zaman onlara yardıma ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

"Ziyadesiyle. Ve bu sözlerle onları hayatlarının amacından uzaklaştırıyorsun, bu da gururlarını incitiyor."

Betty'nin her zaman takındığı huzursuz bakışı hatır-

layınca irkildi. "Kuşkusuz kimsenin hayattaki esas gayesi hizmetçi olmak olamaz."

"İngiltere'de öyle." Sesi nazikti. "Bir Amerikalı olarak bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama İngiliz hizmetlileri yaptıkları işten dolayı büyük gurur duyarlar. Hem hizmet ettikleri aileden hem de içinde bulundukları ailenin konumunun öneminden. Görevlerini yapma şansını reddettiğinde, onlara saygı duymuyormuşsun gibi hissettirirsin."

Yanaklarına sıcak bastı. "Ahh, canım. Her zaman ayakaltında olmalarının sebebi bu mu, benim için bir şeyler yapmak için çabalamaları mı?"

"Evet. Sen kendi başına daha fazla iş yaptıkça, onlar daha fazla hatalı olduklarını düşünüyorlar."

"Sadece onların işini kolaylaştırmak istemiştim. Büyükannenin hizmetlileri Londra'ya döndüğünden ve böyle büyük bir evin çok fazla işi olacağından– "

"Biliyorum. Doğru." Masanın arkasına geçip oturdu. "Sadece işlerini yapmalarına izin ver. Yakında onların hanımı olacağına inanıyorlar, o yüzden seni memnun etmeye çok istekliler."

Yutkundu. Bu beklediği girişti. "O konuya gelirsek, yarın akşam baloda gerçekten de *nişanlılığımızı* duyurmaya niyetli misin?"

Kafasını salladı. "O kadar ileri gitmeyecek. Büyükanne bu zamana kadar belki blöfümü gördü ama savaşı halk önüne asla taşımaz. Ailenin öneminin fazlasıyla farkında. En sonunda, iddiadan vazgeçecek, seni temin ederim."

"Ya yapmazsa? Eğer bunu açıklarsan, söylenenler Nathan'ın kulağına gidebilir..."

Yüzü sertleşti. "Söylenenler kimsenin kulağına gitmeyecek, çünkü duyuru hiçbir zaman yapılmayacak."

"Umarım haklısındır." Son zamanlarda Nathan hakkında gerçekten de vicdanı sızlamaya başlamıştı. Onunla evlenmeyi kabul etmişti, kesin söz vermişti. Ve Oliver her önüne çıktığında, Maria onursuzca davranıyordu.

"Güven bana, Maria, sorun çıkmayacak."

Garip bir sessizlik oldu. Maria kalktı. "Şey, o zaman, bu kadarsa– "

"Gitme," o da ayağa kalkarken mırıldandı.

Maria ona baktı. Gözleri onu en dehşete düşürecek şekilde taramıştı, sonunda Maria alt üst olmuş görünüyordu.

"Neden?"

"Son zamanlarda konuşmak için güç bela zaman buluyoruz, kardeşlerim seni devamlı meşgul ediyorlar." Sesi duygusuzdu. "Otur, lütfen. Konuşalım."

Konuşmak? Bu sözler Oliver'a ait olamazdı. "Pekâlâ." Tavrının değişmesinden sersemleyerek yerine tekrar oturdu. "Ne hakkında konuşmak isterdin?"

Oliver aniden umutsuzca çekici kıza baktı.

Maria ise masanın üzerindeki kitaba göz attı ve afacan bir dürtü içini kapladı. "Minerva'nın romanını okuduğunu görüyorum."

Maria'yı şaşırtan bir şey oldu; Oliver'ın rengi attı. "Kız kardeşimin nelerle uğraştığını görmem gerektiğini anladım."

"Yani Minerva'nın gotik korku romanlarındaki dünyasına ilk dalışın mı?"

"Evet." Bu konuyla ilgili konuşmaktan rahatsız oluyormuş gibi görünüyordu ki bu, Maria'nın daha çok konuşmak istemesine sebep oluyordu.

"Mükemmel bir ilk seçim yapmışsın. *Göldeki Yabancı* en sevdiğimdir."

Kaşlarını çattı Oliver. "Neden? Rockton bir kılıç düellosuna girdiği için mi?"

Maria gülümsedi. "Minerva yaşamasına izin verdiği için. Çünkü genelde kötü karakterleri korkunç bir sonla öldürür."

"Ahh ve sen de korkunç kısımlardan nefret ediyorsun." Ona bakmak için, Oliver sandalyede geriye doğru yaslandı. "Korkunç kısımlardan hoşlanıyorsan, Rockton'ın öldürülmemesine neden sevindin?"

"Onun niye bu kadar kötü birine dönüştüğüne dair merak uyandıracak yeterince ipucu veriyor. Ve eğer ölürse, cevabı asla öğrenemem."

Oliver onu yakından izledi. "Belki de kötü biri olarak doğmuştur."

"Kimse kötü doğmaz."

"Yaa?" dedi Oliver kaşlarını kaldırarak. "Yani hepimiz iyi doğuyoruz?"

"İkisi de değil. Hayvanlar gibi başlarız, hayvanların ihtiyaç ve istekleriyle. Aile, öğretmenler ve diğer iyi örnekler bu istek ve ihtiyaçları gerektiğinde, daha iyisi için, nasıl frenleyeceğimizi gösterirler. Fakat yine de bu eğitime kulak vermek ya da nasıl istiyorsak öyle davranmak bizim tercihimize kalmıştır."

"Cinayet ve kargaşa seven bir kadın için oldukça filozofsun."

"İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamak hoşuma gidiyor."

Bir an bunu özümsemeye çalıştı. "Ben bazılarımızın, Rockton gibi kötü karakterle doğduğunu düşünürüm."

Sözlerini dikkatle seçti. "Bu Rockton'a davranışları için uygun bahaneyi sağlıyor."

Yüz hatları kaskatı oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ahlaklı ve disiplinli olmak zor iş. Ya da belki de basitçe, dürtüleriyle savaşmaya niyeti yoktur. Ve bunun sebebini bilmek istiyorum. Bu yüzden Minerva'nın kitaplarını okumaya devam ediyorum." Oliver gerçekten de düzeltilemez biçimde kötü olarak mı doğduğuna inanıyordu? Ne kadar trajik! "Rockton'ın kötülüğünün sebebini sana söyleyebilirim." Oliver masayı dolaşmak için ayağa kalktı. Onun yanına gelip eğildi ve saçının bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırdı. Tatlı bir ürperti Maria'yı sardı. Onun üzerinde niye böyle bir etkisi vardı? Bu kesinlikle adil değildi. "Yaa?"diyerek durumu idare etti Maria. "Rockton her şeye sahip olamayacağını biliyordu," dedi boğuk bir sesle Oliver eli çenesinde. "Bir kadın kahramana sahip olamaz. Bir kadın onun bu halini idare edemezdi, bu... ahlaksız dürtülerini yani. Onu hâlâ istiyor olmasına rağmen bu istek onu tüketirdi." Nefesi boğazında kaldı. Ona en son dokunmasının üzerinden günler geçmişti ve nasıl bir şey olduğunu bir dakika için bile unutamamıştı. Onun böyle yakınında olması, böyle şeyler söylemesi... Onu kontrol eden değişken duygularla savaşıyordu.

"İsteği onun her zerresini tüketiyordu çünkü ona sahip değildi. Eğer sahip olabileceğini düşünse, onu istemezdi." "Doğru değil." Sesi kalınlaşarak, Maria'nın çenesine şefkatle dokundu ve bu Maria'nın göğsünde bir sızıya sebep oldu. "Rockton bile diğerlerine benzemeyen bir kadını fark ederdi. Bunca kötülüğüne rağmen kadının iyiliği onu büyülerdi. Yalnız bu iyiliğe sahip olabileceğini düşünür, sonra ruhunda uzanan kara bulutlar yükselir ve kötülükten

başka bir şey onu zapt ederdi." "Sonra hatalar yapar," dedi Oliver parmaklarıyla onun boğazındaki boşluğa dokunurken. "Ruhundaki kara bulutları yükseltecek tek kişi kendisidir," dedi Maria nabzı üçe katlanmış şekilde.

Okşamasını durdurdu Oliver. "Yani elim mahkûm, o halde?" "Hayır!" Bakışları Oliver'ın gözlerini yakaladı. "Kimse mahkûm değildir ve kesinlikle Rockton da değil. Onun için hâlâ bir umut var. Her zaman olacak." Gözleri alev alev parladı ve Maria uzağa bakamadan Oliver öpmek için eğildi. Yumuşaktı, sevecendi... enfesti. Emin olduğu tek şey onun dudakları yine kendisininkinin üzerindeydi; onu hissediyordu, onu tadıyordu, olabildiğince onu hissediyordu. "Maria..." Oliver onu kollarıyla sararken, göğsüne bastırdı. "Tanrım, faytondaki o günden beri sadece seni düşünüyorum." Her engeli ortadan kaldırarak, ağzı yine onunkini buldu. Maria onu yeleğinden tutmak için ellerini ceketinden içeri kaydırdı. Onun nesi vardı? Ona karşı koyabilecek gücü yok gibiydi. Ahlak ve disiplinden konuşmak onun için bu kadar kolayken, bunu pratiğe dökmek ne kadar zordu! Sadece bir öpücükle onu her şeyi görmezden gelecek hale getiriyordu.

Sadece bir öpücükle değil. Ağzı onunkini yiyip bitiriyordu, Oliver arsız niyetlerle ne istese alıyordu. Her kıvrımı ve eğimi yeniden öğreniyormuş gibi elleri Maria'nın vücudunda dolaştı, tenine her hassas dokunuşuyla onu ateşlendirdi. Ve Maria bundan büyük zevk aldı. Oliver çok hâkimdi, zavallı Nathan'dan çok farklıydı.

Bu ona dokunma isteği uyandırıyordu, her yerini tanıma isteğini. Oliver onu keşfederken, o da onu keşfetti; ellerinin altındaki kaslar şaşılacak derecede sıkıydı. Kaslarının sert olması onu durdurmadı, aristokrat ama ateş-

li olan bu adamın belli ki vücudu üzerinde inanılmaz bir hâkimiyeti vardı.

Peki neden ruhu üzerinde hâkimiyeti yoktu? Sadece buna izin verse, ne kadar fazlasını olabileceğini niye görmüyordu?

Ne kadar istekli olduğunu göstermek için Maria'nın poposunu kavradı ve onun yumuşak etinin üzerindeki etkisini kanıtlayana kadar sıkıştırdı.

Bu Maria'ya onun dudaklarından çekilmesi için güç verdi. "Bunu yapamayız."

Oliver onun dudaklarından yoksun kalınca, sıcak ve hassas öpüşlerini boynundan aşağıya indirdi. "Hoşumuza gittiği sürece yapabiliriz."

Maria onu iterek geriye çekildi. "Senin için böyle olabilir ama ben yapamam. Ben hâlâ başka bir erkeğe verdiğim söze bağlıyım. Birlikte olduğumuz geçen zamanda bunu unutmuş olabilirim ama yapmamalıyım."

Kapıya doğru döndüğünde, onu yakaladı ve kendi vücuduna doğru çekti Oliver. "Hyatt'ı unut," dedi haşince, sesinde çaresizlik vardı. "Senin için doğru adam olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Önemli değil. Bir söz verdim. Ve onu tutmak zorundayım."

Bir eliyle göğsünü kavrarken, "Sana sözünü unutturabilirim," diye mırıldandı, hassas dokunuşlarla ovdu ve bu Maria'ya tarifsiz bir haz verdi.

Diğer eli bacaklarının arasını okşamak için elbisesinin içinden kayınca, Maria'dan bir inleme yükseldi. Oliver onun kulağını öptü ve dişiyle kulak memesini hafifçe ısırdığında, nefesinin ağırlığını hissetti. Hazzın yoğunluğu onu öyle uyardı ki kendini onun karşısında kedi gibi geri-

nirken buldu. Kalçasını onun pantolonundaki kabarıklığa doğru sürtüyordu.

Hırıltıyla onu kollarında çevirdi ve ellerini göğüsleriyle doldurup, meme uçlarını okşarken onu tekrar öptü ve bu Maria'yı deliye çevirdi.

Neden bu adam onu vahşi tutkuları olan bir yaratığa dönüştürebiliyordu? Yalnızca o erdemliliğin her prensibini ona unutturmaya kalkıyordu.

Kapıdan vurma sesi geldi. Donup kaldılar.

"Ne var?" Maria kucağından uzaklaşmaya kalktığında onu sıkı tuttu ve bağırdı Oliver.

"Bayan Butterfield seninle mi, Oliver?" Celia'nın yumuşacık sesi kapının ötesinden duyuldu.

"Evet," dedi Maria ondan uzaklaşma şansını kullanarak. Ve kendi güçsüzlüğünden.

İçinden küfür etse de kollarından ayrılmasına izin verdi Oliver.

Celia birden içeri daldı; meraklı bakışları Maria'dan Oliver'a döndü. "Minerva balo için kıyafetine uyacak mükemmel ayakkabıyı bulduğunu söyledi. Denemek ister misin?"

"Memnun olurum, teşekkürler." Zıvanadan çıkmış soluk alıp verişini bastırabilmek için yapabileceği tek şey buydu, kalbinin muazzam hızdaki atışını durdurabilmenin bir yolu yoktu.

Kapıya doğru yürürken, Oliver'ın bozulduğunu hissetti. Celia'nın yanına ulaştığında Oliver, "Umarım konuşmamızı daha sonra sonlandırırız, Maria," dedi.

Onu görmek için döndüğünde Oliver elinde Minerva'nın kitabını tutuyordu, yüzünde kara kara düşünen bir ifade vardı. Fakat sesi kadife kadar yumuşaktı,

cazibenin sesi... günahın sesi. "Rockton'ın kötü olmasının sebebi üzerine henüz bir anlaşmaya varamadık."

Maria onun gözlerinde saf çaresizlikle beraber sıcaklığın yoğunluğunu buldu. "Bunun hakkında hemfikir olacağımız konusunda şüpheliyim, lordum. Fikirlerimiz uyuşmuyor. O yüzden daha fazla tartışmamızın gerekli olduğunu sanmıyorum."

Maria odayı onun kız kardeşiyle kol kola terk ederken, buna cevap vermemesi için dua etti. Çünkü o üstüne geldikçe daha güçsüz oluyordu ve bir gün, verilen sözlerinin, ahlakının ve gururunun pencereden uçup gideceğinden korkuyordu.

Bölüm 15

Oliver kitabı odanın karşısına fırlattı. Erkek ve kız kardeşleri, Maria'yı ondan uzak tutmaya kararlıydılar. Bu tahammül edilemezdi!

Geçen haftayı, dayanmaya alışkın olmadığı bir ızdırap içinde geçirmişti. Ailesinin onu etkilemesini beklemişti; onun yerine dürüst ve sıradan olmayan düşünceleriyle ve ne demek istediğini açıkça dile getirme huyuyla o onları etkilemişti.

Kaşlarını öldürecekmiş gibi çattı. Eğer, Jarret'ı ona kur yaparken görürse ya da Gabe bir kere daha onu güldürürse ikisinin de boğazını seve seve sıkacaktı. Jarret muhtemelen Gabe'e onun servetinden bahsetmişti ve şimdi ikisi de onun iyiliği için yarışıyordu. Eğer aralarından biri onu kaparsa ailenin bazı problemleri çözülebilirdi. Ve *Oliver* onunla evlenmeyeceğini kesin dille anlattığından beri...

Ellerini yumruk yaptı. Erkek kardeşleri ona sahip olamazdı. Hyatt ona sahip olamazdı. Buna izin veremezdi!

Ve yıldırım hızıyla nedenini anladı; kıskanıyordu. Tanrı onu korusun, Maria'yı kardeşlerinden kıskanıyordu!

Arkadaşlarını kıskançlıktan acı çekerken görmüştü, an-

nesinin bu yüzden umutsuz birine dönüşmesini izlemişti. Kendilerini bu kadar etkilemesine izin verdiklerinden dolayı, her zaman onların çıldırmış olduğunu düşünmüştü. Hiçbir kadın onun içinde benzer duygular uyandırmamıştı, buna bağışıklığı olduğunu sanıyordu.

Maria'nın onun hisleri üzerinde böyle hayret verici bir gücü olduğunu anlayınca, bağlanmaktan ödü koptu. İnkâr edemezdi, bunu sindirmesi ucuz içkiden daha beterdi. Bununla başa çıkmanın ve kardeşlerini ondan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bunu nasıl yapacaksın? Onlar en azından ona saygıdeğer bağlar teklif ediyorlar. Sen ise sadece itibarını zedeleyecek şeyler.

Eğer ona daha fazlasını teklif ederse, annesinin ızdırap çektiği aynı cehenneme mahkûm edebilirdi onu. Ancak ona daha azını teklif eder ve o da kabul ederse, o zaman onu daha da kötü bir kadere mahkûm ederdi.

Kazanmanın tek yolu onun zarar görmeden gitmesine izin vermekti. Bu, ya başka biriyle evlenmesini ya da servetini alıp Amerika'ya dönmesini izlemeye tahammül etmesi anlamına geliyordu. Her ikisini de istemiyordu.

Elleriyle yüzünü ovaladı, kelimelerin ötesinde yorgundu. Düşünmesi gereken daha önemli konular varken, bu delice takıntı enerjisini tüketiyordu. Şehre inip, gözlerini kapayıp sonuçlarını düşünmeden borç içinde yüzebilirdi.

Fakat buradayken, sürekli tek başına batmadığı hatırlatılıyordu. Hizmetçileri ve çiftçileri gibi, ailesi de onunla birlikte batıyordu. Bu kahrolası ev, kasıtlı olarak geride bıraktığı hayatı hatırlatarak onu aşağıya çekiyordu.

Çocukluğunu, babası tarafından mülkü nasıl idare edeceğini öğrenerek geçirmişti; çiftçileri nasıl yöneteceğini ve paralarını iyi yatırımlara harcadıklarından nasıl emin ola-

cağını... nasıl ilgileneceğini. Babasının, annesinin mutluluğunu feda edip Halstead Hall'u ayakta tutmasının boşa gitmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Tabii sonra o meşum hafta sonu geldi.

İçinden yemin etti. Bu yerden kaçmalıydı!

Hızlı adımlarla giderek, kapıyı kuvvetle açtı ve John'ı çağırdı. Uşak göründüğü an emrini verdi, "Arabamı buraya getir. Şehre gidiyorum."

John gözlerini kırpıştırdı. "Yani yemekte burada olmayacaksınız, lordum?"

"Hayır. Kahvaltı için de, eğer mümkünse."

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca John'ın yanakları kızardı. "Bayan Plumtree'ye ne söylemeliyim, efendim? Ya Bayan Butterfield'a?"

Vicdanı onu rahatsız etti. Bunu görmezden geldi. "Ne istersen onu söyle," dişlerinin arasından konuştu. "Şimdi, derhal benim Tanrı'nın belası arabamı getir!"

"Evet, lordum." John görevini yerine getirmek için hızla uzaklaştı.

Bu ayık sürdürülen hayat onun için çok fazlaydı. Hovardalık yapıp içerek, ona kim ve ne olduğunu hatırlatacağı güzel bir akşama ihtiyacı vardı. Yalnızca ondan sonra bu nişanlılık maskaralığına devam edebilirdi.

Ancak ondan sonra sahip olamadığı bu aptalca özlemleri yok edebilirdi.

***

Maria o akşamüstü, yapmaması gerektiğini bildiği halde, yemek için titizlikle hazırlanmıştı. Fakat Oliver'ın sesindeki o acıyı sürekli duyuyordu. *Bunca kötülüğüne rağmen kadının iyiliği onu büyülerdi.*

İyilik? Zar zor. Onu büyüleme fikrini sevmişti gerçi. Eğer bu onun için başka bir heves olarak kabul edilmiyorsa tabii. Bu zamana kadar gördüğü kadarıyla, güzel kadınlar sıklıkla Oliver'ın ilgisini çekiyordu ama yalnızca kısa süre için. Hizmetlilere nasıl davranacağını bilmeyen basit bir Amerikalı, bu süreyi diğer kadınlardan nasıl uzun kılabilirdi ki?

Bunun pek olası olmadığını kendine söyleyip, yemek odasından içeri girerken hâlâ umudu vardı. Herkes orada olup onun yokluğunu fark edene kadar...

Oliver'ın eksikliği üzerine yorum yapma isteğiyle mücadele etti ama yerine otururken bu savaşı kaybetti. "Lord cenapları bu akşam neredeler?"

Kardeşlerinin rahatsız bakışları üzerinde toplandı.

"Şehre gitti." Freddy neşeyle söylemişti. "İngiliz lordlarını bilirsin. Her zaman eğlenceden hoşlanırlar."

Freddy'ye baktı, sonra hizmetlinin biraz önce servis ettiği çorbaya kaşığını daldırırken buz gibi bir ifade takınan Lord Jarret'a yöneldi. *Biraz eğlence.*

Lord Jarret büyükannesine kaçamak bir bakış atarak, "Akşamını kulüpte geçiriyor," dedi. "Muhtemelen kumar oynuyordur."

"Ben sanıyordum ki bu akşamüstü Lord Gabriel'e onun genele– " Freddy bir haykırmayla sözlerini yarıda bıraktı ve sonra Celia'ya dönüp kaşlarını çattı. "Bu ne içindi?" "Ahh, üzgünüm, ayağına mı bastım?" dedi Celia şirince. "İstemeyerek oldu." Acıyan ayağını ovmak için eğilirken, ona kaşlarını çatarak bakmaya devam etti Freddy.

Genelev. Tabii ki. Oliver eğlenmek için başka nereye gidebilirdi ki? Başını çabucak eğip kaldırdı; göğsüne oturan acıyı uzaklaştırmak için çabalıyordu. Celia'nın onu

korumaya çalışması nazikçeydi ama masada oturanlardan büyükanne dışındaki herkes, onun geneleve koşar gibi gitmeye hakkı olduğunu biliyordu. Ne kadar budalaydı, onu gerçekten önemseyebileceğini ummuştu! Oliver sadece bir şeye önem verirdi; haz. Eğer bunu ondan alamazsa, elde etmek için başka bir yere giderdi.

"Kulübe gittiğini keşke bilseydim," dedi Freddy. "Beni de yanında götürmesini rica edecektim." Freddy çorbasından büyük bir yudum aldı. "Beni arkadaşlarıyla tanıştıracağına söz vermişti."

"Bunun için başka bir şansın olacağına eminim, Freddy," dedi Maria, sesinin umursamaz çıkması için dua ederek.

Kırıldığını herkesten saklamaya kararlı olarak ekledi, "O zaman, Lord Foxmoor'un yarın akşam düzenlediği balo hakkında– "

"Sadece Foxmoor," dedi Gabe yardımcı olarak.

Kız kardeşi onu dirseklediğinde, "Baloda kendini utandırmasını mı tercih ederdin? Bu iyi olmaz," dedi telaşla Gabe.

Utanç duygusu Maria'nın yanaklarını kızarttı. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu.

"Düklere 'lord' denmez Bayan Butterfield." Bu nazik düzeltme Oliver'ın büyükannesinden gelmişti, gözlerinde anlayış vardı.

Maria'nın bakışları kadınınkilerle birleştiğinde, Bayan Plumtree kendine gelmiş görünerek bakışlarını sertleştirdi.

"Teşekkürler." Maria çenesini biraz kaldırdı. "Yarın akşam aptal durumuna düşmeden önce başka ne bilmem gerekiyor?"

"İyi olacaksın," dedi Minerva nazik bir gülümsemey-

le. "Herkes ad çekme işine öyle odaklanacak ki bir ünvanı yanlış kullandığını bir nebze olsun önemsemeyecekler. Öyle değil mi, Jarret?"

"Tanrı biliyor ya öyle." Jarret Minerva'ya kaşlarını çattı. "Sevgililer günü olayıyla ilgilenmeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki bu ad çekme işiyle ilgili her şeyi unutmuşum. Budala suratlı bir hanımın ismini çekmemem için bir yol var mı? Böyle şeylerde şansım hep berbattır."

"Siz burada ad mı çekiyorsunuz?" diye sordu Maria. "Amerika'da evlenmemiş beyler, o yılki sevgililerini görmek için evlenmemiş hanımların isimlerinin arasından çekiliş yaparlar."

"İngiltere'de de böyle yapılıyor," Celia araya girdi, "Foxmoorlar bunu eğlencenin bir parçası olarak yapıyor tabii. Bir adam bir kadının ismini çektiği zaman, birlikte kapanış valsini yapıp bir akşam yemeği yiyorlar, hepsi bu."

"En azından günün ilerleyen zamanlarında yapılıyor," dedi Freddy. "Mekânda gözleri kapalı olarak oraya buraya toslayan bir grup kadın olmayacak."

"Freddy," dedi Maria alçak sesle, "eminim İngilizler sevgililer gününde öyle saçma şeyler yapmıyordur. Bu muhtemelen bir Amerikan geleneğidir."

"Aslında hayır," dedi Minerva. "Buradaki birçok insan hâlâ bu batıl inançlara sahip. Bu saçmalık, tabii ki. Yani, kızın sevgililer gününde gördüğü ilk adama sonsuza kadar bağlanması düşüncesi ama bazı insanları buna ikna edemiyorsun."

Jarret başını salladı. "Kesinlikle yarın sabah bir iki tane hizmetçiyi, aşklarıyla tanışmadan önce yanlış adamı görmemek için gözlerini elleriyle kapamış yürürken bulacaksınız." Gabe'i işaret etti. "Efsaneye göre bu adam, sadece

gözleri kapalıyken yapıp yapamayacaklarını görmek için onlardan bir şeyleri kaldırmasını istemekten hoşlanıyor. İşte böyle bir iblis bu adam."

"Eğer, böyle gülünç bir hurafenin bir parçası olacak kadar aptallarsa bunu hak ediyorlardır," dedi Bayan Plumtree öfkeyle. "Hizmetçilerimden hiçbirinin bunu yapmasına izin vermem. Bu taşra cehaleti."

"Bence romantik," dedi Celia hayalperestçe. "Kaderine eşini seçmek için izin veriyorsun. Yıldızlar hizaya geliyor ve aniden hayallerinin adamıyla karşılaşıyorsun."

"Ya da kâbuslarının adamıyla," dedi Maria, bir hafta önce kaderin onu Oliver'a nasıl ittiğini düşündü. "Bana sorarsanız, kader bu açıdan çok yanardöner. Geleceğim için kadere güvenemem."

Minerva ona şarap bardağının üzerinden baktı. "Belki de akıllıca bir politika."

Bu, Sharpe kardeşlerin arasında aşk, evlilik ve sosyetede kendine uygun bir eş bulmanın ne kadar zor olduğuna dair bir tartışma başlattı. Büyükannelerine gizlice attıkları bakışlardan, Maria bu konuşmaların çoğunun Bayan Plumtree için yapıldığını tahmin etti. Fark ettiğini bile sanmıyordu gerçi. Bu akşam muhtemelen Maria ile aynı sebepten, dikkati dağılmış görünüyordu.

Yemeklerini bitirir bitirmez, dinlenmeye çekilmek için izin istedi. Onlardan kaçmak zorundaydı Maria, düşünceleriyle birlikte yalnız kalmalıydı. Fakat odasına ulaşamadan, Freddy arkasında belirdi.

Onunla yüz yüze gelmek için duraksadı. "Ne oldu?"

Endişelenmiş görünüyordu, karnını iyi doyurduğundan bu, oldukça sıra dışı bir durumdu. "Lord Stoneville'in

geneleve gitmesi ile ilgili ağzımdan kaçırdığım sözler yüzünden üzgünsün."

"Bu beni niye üzsün ki? Nereye dilerse gitmeye hakkı var."

"Ama ben yanıldım," diye karşı çıktı Freddy. "Kumar oynamaya gitti. Lord Jarret öyle dedi."

Maria kaşlarını kaldırdı. "Lord Jarret, ağabeyinin kusurlarını büyükannesinden saklamak için ne gerekiyorsa onu söyler. Ama benden saklamasına gerek yok. Lord cenaplarının kusurlarını biliyorum."

Yürümeye başladığında, Freddy elini omzuna koydu. "Özür dilerim, Mopsy. Elime yüzüme bulaştırdım. Duygularını incitmek istememiştim."

"İncitmedin. İyiyim, gerçekten." Boğazı sıkıştı. "İkimiz de Lord Stoneville'in beni sadece bir amaç için araç olarak gördüğünü biliyoruz."

"Bu doğru değil," dedi Freddy ciddiyetle. "Sana nasıl baktığını gördüm. Bu bakış benim tabakta son kalan pastırmaya baktığım gibi. Senden hoşlanıyor."

"Saçmalama."

"Sen de ondan hoşlanıyorsun."

Titrek bir soluk verdi. "Ben Nathan'dan hoşlanıyorum."

"Ama Bay Pinter Nathan'ı bulamazsa– "

"O zaman eve döneriz ve Nathan'ın geri dönüşünün uzun sürmemesini umarız."

"Lord Stoneville'le evlenebilirdin," dedi Freddy.

Histerik bir kahkaha boğazında düğümlendi. Hayır. Evlenemezdi, Oliver istese bile olmazdı. Fakat bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu. "Her fırsat bulduğunda ge-

neleve koşan bir adamdan düzgün bir koca olacağını sanmıyorum."

Freddy omuzlarını düşürdü. "Umarım gitmemiştir."

"Niye diğer beylere katılmıyorsun? Gerçekten, çok iyiyim."

Freddy rahatlama ifadesiyle başını salladı, sonra hole koşar adım gitti.

Onun gidişini izledi, kalbi boğazındaydı. *Sen de ondan hoşlanıyorsun.*

Öyleydi. Ama bu daha ileriye gidemezdi. Kalbini, onu tutkuyla öpüp ardından geneleve giden bir adama kaptıracak kadar aptal değildi.

Bölüm 16

Polly'nin fahişeleri önünde gösteri yaparken Oliver, her zaman oturduğu sandalyede brendi içiyordu. Ve o hissetti...

Hiçbir şey hissedemedi. Ne bir tutku. Ne sevişme isteği. Sadece kendinden, her zerresine kadar nefret etme duygusu vardı.

Polly'nin fahişeleri ne zamandan beri böyle... üzgün görünüyorlardı? Madam onu memnun etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu, ilgisini çekmek için en popüler kızlarını ona sunuyordu. Yumuşak sözleri, harika vücutları ve erotik el kol hareketleri onun için heba olmuştu. İlk defa, gülümseyişlerindeki yapmacıklığı ve saklamaya çalıştıkları can sıkıntısını gördü.

Daha kötüsü, durmadan onları Maria'yla karşılaştırıyordu. Onun gülümseyişi asla yapmacık değildi. Nadiren olabilirdi ama bir kere kazandığında bu gerçek zaferi elde etme hissiydi, kıymetliydi çünkü içtendi.

Tüm istediği cebini doldurmakken, bir fahişenin gülüşünü kazanmanın zaferi neydi?

Onları parasız yatağa götürmeyi talep etmeyi düşündü-

günden değil ama onların vücudunda unutma kandırmacasına devam edebilirdi. Kendi sefilliğinde batarken, genellikle onlarınkine dikkatini vermezdi.

Şimdi sadece tek görebildiği buydu. Görünüşe göre, bir gecede ahlaksız tatlı dostlardan, erkeklerin arzularını tatmin ederek zor yaşamlar yaşayan kadınlara dönüşmüşlerdi.

Ahlaklı ve disiplinli olmak zor iş.

Maria'nın sözlerini aklından silip atmak için, geri kalan brendisini kafasına boş bir umutla dikti. Bunun hakkında ne bilirdi ki o? Başındaki dertleri nasıl unutmayı seçtiği onu ilgilendirmezdi. Zevkleri için para ödedi, hem de oldukça sağlam ödemişti.

Mülkü harap bitaptı, kiracıları çiftlikleri için alacakaranlıktan şafağa çalışıyordu, hizmetlileri geçimleri için ona güveniyordu ve kardeşleri hepsini kurtarması için ondan medet umuyordu.

Soğuk bir ürperti onu tittretti ve brendi bile onu ısıtamadı.

"Lordum," dedi Polly, şehvetli bir gülümsemeyle sandalyesinin koluna tünerken. "Belki de damak tadınıza uyacak biraz daha taze ve tatlı bir şeye ihtiyacınız var."

Bu ilk 'bakire' önerisi değildi. Her zaman ticaretin çirkin tarafıyla ilgilenmeden nazikçe ama ciddi bir şekilde reddederdi – şehre gelen taşra kızları, dünyayı görmeye aç olurlardı ve Polly gibi zeki kadınlar yüzünden hayatlarını popolarının üzerinde geçirmeye başlarlardı.

Bu sefer, bu düşünce onu isyan ettirdi. Kendi suçu olmamasına rağmen, Maria'nın başına böyle şeyler geleceği düşüncesi aklından çıkmıyordu. Bazen saygıdeğer bir kadınla düşmüş bir kadın arasındaki çizgi kâğıt inceliğinde

olabiliyordu. O bunu herkesten daha iyi bilirdi. Peki ya aynısı kız kardeşlerinin başına gelirse?

Midesi alt üst olup, kalkmaya zorladı kendisini, "Hayır," dedi şiddetle karşı çıkarak. "Tanrım, hayır!"

Sokağa kusmak için genelevden çıkarken sendeledi. Brendi yüzündendi. Kahrolası ucuz brendi, onun hastalıklı ruh haliyle haşır neşir olarak, sıradan arayışında bile hazzı bulmasını engelliyordu.

Kahrolası şeytan, eğer onu öldürse hazza ulaşabilirdi! Gidebileceği başka yerler vardı, daha az paragöz yerler. Bu ihtiyacı olan şeydi.

Gece biterken kabareye ulaşıp, soyunma odalarında âşıklarını eğlendiren yarım düzine dansçıyı bulacağı kulise geçti. Eğlenceli kızlardı, her zaman şehirdeki geceye hazırlardı. Şu an ihtiyacı olan şey eğlenceli kızlardı.

Flört etmelerinin üzerinden henüz on dakika geçmişti ki ona yetti. Hatırlı olan herhangi bir adamın onları hoşnut edeceğini düşünmeden duramıyordu – eğer şimdi şuracıkta ölse, bir içkiyle yas tutar, dans eder ve haftaya kadar da onu unuturlardı.

Aniden, bu yeterli gelmedi.

Bu farkındalık onu tökezletti. Ağız dolusu söverken, oradan tavernaya gitmek için ayrıldı, sonra bir kulübe, sonra kulüpte birinin onu sürükleyip götürdüğü ve kibar fahişelerin olduğu bir partiye. Ancak bir tek kendini içkiyle canlandırabildi ve hatta bu bile gecenin sonunda onu hasta etti.

Bir yararı yoktu. Maria onu bir şekilde etkilemişti. Olağan uğraşlarına dönmeden önce, onu aklından ve bedeninden arındırmalıydı.

Eğer yapabilirse. Arabasını çağırtıp adama eve gitmesini söylerken, bu düşünceler onu rahatsız etti.

Ev? Halstead Hall bir yuva değildi! Bu tatlı küçük bakirenin onu ele geçirdiği yerdi. Geleceği düşünmeye başlıyorsun, sorumluluğunun ağırlığını hareketlerinizi şekillendirmesine izin veriyorsun. Olanaksız için umut etmeye başlıyorsun. Düşünmeye başlıyorsun ki belki de sen aslında...

Koltuğa yerleşirken inledi. Ona olan bu takıntısı delilikti. Şehirdeki tüm gecesini ateşli bir fahişeye dokunmadan geçirmişti, hatta bunu *istememişti* bile. Bu çılgınlıktı!

Eve dönüş yolunda, Maria aklını tüketmeye devam ediyordu. Maria ve onun kötü kadere mahkûm edilmediğini söylerken gözlerindeki ışıltı. Masum öpücükleri ve onun körpecik bedeni. Hepsi aklında sarmaş dolaştı.

Hissetmek istemiyordu, lanet olsun! Tüm bu yıllar boyunca hissetmeden sağ kalmıştı. Şimdi saklı kalan tüm hisler ortaya saçılıyordu, ne kadar derinde kapalı tutsa da engel olamıyordu.

Halstead Hall'a gelir gelmez, onun odasının olduğu kata giden merdivenlere doğru yürüdü. Sonra tereddütle durdu; onu görme takıntısı ızdırap veriyordu. Denemeye cesareti var mıydı?

Yukarıdan gelen erkek sesleriyle düştüğü ikilemden sıyrıldı. Kardeşleri yukarıda mıydı? Hay aksi!

Yarı sarhoş, merdivenlere atladı ve onları Maria'nın kapısının dışında sandalyelerinin tepesinde iki seksen uzanırken buldu. Gabe bir demet menekşeyi tutarken, Jarret'ın dürülü parşöment kâğıtları elindeydi.

"Siz iki hödük gece yarısı burada ne yapıyorsunuz?" diye gürledi Oliver.

"Neredeyse şafak vakti," dedi Gabe sakince. "Gece yarısı demek zor olur. Sarhoş halinle senin fark etmen pek olası değil."

Tehditkâr bakışlarla, Oliver onlara doğru bir adım yaklaştı.

Gabe Jarret'a baktı. "Belli ki koca adam bugünün ne olduğunu hatırlamak istemiyor."

"Umarım haklısındır," diyerek karşılık verdi Jarret, sesinde kınama vardı.

Hantal işleyen beyniyle ne demek istediklerini anlamaya çalışırken, Oliver ikisine de baktı. Anladığında ise homurdandı. Sevgililer günü. Bu onu hemen ayılttı.

"Bu Maria'nın kapısının önünde pusuya yatmanızı açıklamaz."

Jarret ayağa kalkarken ona sert bir bakış attı. "Niye önemsiyorsun? Eğlenmek için şehre koştun. Bu bana alanı boşalttın gibi geldi."

"Yani siz ikiniz de adım atmaya niyetlisiniz?" diye parladı Oliver.

"Neden olmasın?" Gabe ona ters ters bakarken dikildi. "Büyükanneye karşı çıkman işe yaramadığına göre ve biz de evlenmek durumunda olduğumuzdan, Bayan Butterfield'a bunun için gidebiliriz. Bir varis ve çok da iyi bir kız, fark etmemişsen söyliyeyim. Fahişeler ve kabare dansçıları için onu bir kenara atacak kadar aptalsan, senin yerini almaktan büyük mutuluk duyarız. En azından iyi niteliklerini takdir etmeyi biliyoruz."

Maria'nın herhangi bir şeyini erkek kardeşlerinin takdir etme fikri kanını kaynattı. "Öncelikle, onu kimse için bir kenara atmadım. İkinci olarak, kahrolası alanı boşalt-

mıyorum. Kesinlikle sizin gibi iki servet avcısına bırakmıyorum."

Hol tarafından gelen hizmetçilerin ayak sesleri, dikkatlerini o yöne çekti. Betty onlara doğru yavaşça yürüyordu, bir eli gözlerini gölgeliyordu.

O an anlamıştı. Kardeşleri, sevgililer gününde bir kızın ilk gördüğü adama tutulması hakkındaki o aptal hurafe için buradaydılar.

Betty yaklaşırken onlardan herhangi birine bakmaktan dikkatlice kaçınarak, "Günaydın, efendim," diye mırıldandı.

Şeytani sırıtış Gabe'in yüzünü aydınlattı. "Betty, yakala!" diye bağırdı ve ona bir menekşe fırlattı.

Önünden geçip yere düşerken parmağını dahi oynatmadı. "Lord cenapları izin verirseniz," dedi kararlı ve ters bir tonda, "Hanımım beni çağırdı."

Burnunu çekerek onları küçümser tavırla, Maria'nın odasına geçip ardından kapıyı sımsıkı kapattı.

"Bu utanç vericiydi," dedi Jarret Gabe'e. "Betty ve John'ın sevgili olduklarını çok iyi biliyorsun."

"Sabah ilk onu görebilmesi için ortaya çıkmaması benim suçum değil," dedi Gabe omuz silkerek.

"Yapamazdı," dedi Oliver. "John benimleydi."

"Biliyoruz. Hepimiz biliyoruz. Ve tabii o da biliyor." Gözlerini kırpıştırarak, kafasını Maria'nın kapısına eğdi.

Buz gibi öfke Oliver'ın içini dağladı, en çok kendine kızdı. Tabii ki şehirde geçirdiği gecesini duymuştu. Nasıl duymayabilirdi? Hizmetliler konuşmaya meyilliydi ve bunu bir kez daha yok sayacak kadar aptaldı o. Ama buradan uzaklaşmayı öyle çok istemişti ki...

Şimdi onu daha da çok adam yerine koymayacaktı.

Dikleşti. Tamam, bunu atlatmalıydı. Ve yapabilirdi de. Kardeşlerine, ona yaklaşıp kur yapmasına izin veremezdi. Onu keşfeden kişi kendisiydi. Onu buraya getiren, elbiseler alan oydu ve tüm parsayı toplamalarına izin vermeyecekti. Bu fikir midesini bulandırdı.

İnledi. İşte yine olmuştu; kıskançlıkla bitip tükenmek. Hastalık gibi bir şeydi bu, gece gündüz onu yiyordu. Kendini iyileştirmenin bir tek yolu vardı. Onu yatağa atmalıydı.

Evet, cevap buydu. Bir kere onun kollarında rahatladığında, bu takıntılı hali kesinlikle sona erecekti ve kendini yine bulabilecekti. İstediği gibi yaşamaya geri dönebilirdi ve davranışlarının sonuçlarını görmezden gelebilirdi. Yapması gereken buydu. Bu istekle doldu. Tanrı'nın belası ailesinin bunu engellemeye çalışmasının önemi yoktu.

Bu hafta dalaverelerini yeterince çekmişti. Oyunlarını oynamalarına ve nereye isterse götürmelerine izin vermişti ama daha fazlası olmayacaktı. Maria onundu. Tek yapması gereken, buna ikna etmekti. Ve bu sevgililer günüyle ilgili aptal hurafelerin bir parçası olması anlamına geliyorsa, bunu da yapacaktı.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi, "benim yerime büyük zaman geçirdiniz ama artık bitti."

Yapmacık bir tebessümle, Jarret Gabe'e baktı. "Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum. Senin yerine mi?"

"O zaman, belki de örnekle göstermeliyim." Oliver Gabe'in elindeki menekşeleri aldı, sonra Maria'nın kapısını çaldı. Kapı aralığında ikisi de ne olduğunu anlayamadan dikilivermişti. Bir saniye sonra, kapı hızla açıldı ve Maria onu gördü.

"Oliver! Burada ne yapıyorsun?"

Kelimeler onu tamamıyla yıkmıştı. Keten elbisesinin üzerine beyaz pamuklu şalı vardı, ikisi de çenesine kadar çekilmişti; rahibeler gibi sade ve temizdi. Böyle bir kılıkta olması, onda Polly'nin kızlarının hiçbirinin asla böyle görünmeyeceği fikrini uyandırdı. Tek istediği onu odaya sokmak ve kendinden geçerek sevişmekti.

Onun yerine, menekşeleri uzattı. "Senin için. Sevgililer günü için."

Mavi gözleri buza döndü. "Bunları genelevdeki arkadaşlarına götür. Hiçbirini istemiyorum."

"Lütfen, Maria," dedi kısık sesle, "açıklamama izin ver."

"Bana hiçbir açıklamada bulunmaya mecbur değilsin." Arkasında duran ve onları hevesle dinleyen Betty'ye bir bakış atarak mırıldandı, "Sadece senin numaradan nişanlınım, sonuç itibariyle. Bu yüzden bana izin verirsen– "

"Vermem." Gözlerinde parlayan gözyaşlarını görmemiş olsaydı, oradan uzaklaşabilirdi. Fakat eğer şimdi yapmazsa lanetlenebilirdi.

Onun canını yakmıştı. Hiçbir kadını incitmemek için yemin etmişti ve bu yüzden, kadınlarla olan ilişkilerini hep mesafeli tutmuştu. Eğer bağlanırlarsa, durum çirkinleşmeden önce onlardan ayrılırdı.

Her şeye rağmen yine de onu, en az incitmek istediği kadını incitmişti. Onu bu denli üzdüğü için kahroldu. Şimdi hiçbir şey veremezdi, hiçbir şey yapamazdı ve yüzündeki yaralı ifadeyi silemezdi.

"Bugün gördüğün ilk erkeğim," diye belirtti, "yani resmi olarak senin sevgilinim."

Nahoş bir kahkaha attı. "Aptalca batıl inançlar yüzünden mi? Sanmıyorum."

"Çünkü olmak istiyorum," dedi alçak sesle Oliver. "Ve sen de olmamı istiyorsun."

Bakışları bir taşı parçalayabilirdi. "Bir fahişenin yatağından kalkıp gelen sarhoş bir ahlaksızı mı sevgilim olarak isteyeceğim? Dünyada kalan son erkek değilsen, asla."

Kapıyı yüzüne çarptı.

Kardeşleri güldü ama onları görmezden geldi. Kızgın olduğu için onu suçlayamazdı; öyle olması için ona iyi bir sebep vermişti.

Ancak bu bir şeyi değiştirmedi. Şimdi giderse kahrolabilirdi. Öyle ya da böyle, Maria Butterfield onun olacaktı. Öyle ya da böyle, yatağını onunla paylaşmalıydı.

Bölüm 17

Maria sevgililer gününün çoğunda ondan kaçtı. Zor olmamıştı; o geceden sonra gününün yarısını uyuyarak geçirmişti. Biraz olsun umursadığından değildi. Onunla ilgili olarak dersini almıştı. Gerçekten de almıştı. Öğleden sonra yolladığı bir buket zambak bile bunu değiştirememişti.

Artık bu akşamki balo için hazırlanıyordu, sadece yarım düzine defa onu düşündüğü için kendisiyle gurur duyuyordu. Sadece saat başlarında.

Betty zarifçe yapılmış saçına bir diğer devekuşu tüyünü sıkıştırırken, "İşte, sonuncusu" dedi.

Celia'ya göre bu yılın yeni modası, çok sayıda tüyün saça gevşekçe yerleşleştirilerek kullanılmasıydı. Maria saçındaki tüylerin düşmemesini umdu. Betty onları yerlerinde tutmak için sihirli bir formül kullanmış gibi görünüyordu, Maria yine de yerinde kalacaklarından şüpheliydi.

"Çok hoş görünüyorsunuz, hanımım," diye ekledi Betty.

"Bu," dedi Maria, "sadece senin becerin sayesindedir Betty."

Betty kızardığını saklamak için başını eğdi. "Teşekkürler, hanımım."

Maria, Oliver'ı dinlemiş ve sayısız işi onun yapmasına izin vermeye başlamıştı; hizmetlinin bu kadar değişmesi harikaydı. Oliver haklı olduğunu kanıtlamıştı. Betty gururla parlıyordu. Maria, en kısa sürede hepsine nasıl davranması gerektiğini bilmeyi diledi. Bu çılgın İngilizlerin hizmet etmekten böylesine hoşlanması, onun Amerikalı demokratik zihnini afallatmıştı.

Betty, fildişi rengi satenden yapılma kıyafetine hayranlıkla bakarken, "Bu akşam lord cenaplarının sizi gördüğünde dilini yutacağına bahse girerim," dedi.

"Umarım boğulup kalır," diye söylendi Maria.

Muzip bir bakışla Betty, Maria'nın başının üstünden geçen ve altın mozaikten broşla bağlanan beyaz tülü kabarttı. "John, efendimin dün akşam genelevdeki o sokak kızlarından hiçbirine dokunmadığını anlattı. Yerin sahibinin, lord cenaplarının önüne getirdiği her kadını reddettiğini söyledi."

"Bundan şüpheliyim." Betty güvenilmez sahibinin onurunu kurtarma kampanyasına, onu duymazdan gelerek devam etti. "Sonra Lord Stoneville, kabareye gidip kolunda tek bir dansçı olmadan ayrılmış. John daha önce bunu hiç yapmadığını söyledi."

Bir parçası, zavallıca bunun gerçek olduğunu inanmak istese de gözlerini devirdi. Betty gömleğinin kenarıyla broşu parlattı. "John kendinden geçene kadar içtiğini, sonra eve tek bir bayanı dahi öpmeden geri döndüğünü söyledi. John dedi ki – "

"John efendisinin davranışlarına bahane bulmak için hikâyeler uyduruyor."

"Ahh, hayır, hanımım! John asla yalan söylemez. Ve daha önce hiç bu kadar erken gelmediği hakkında güvence verebilirim ve kesinlikle... olmadan, Acton'daki eve bir ya da iki aşifte getirirdi... şey için, biliyorsunuz."

Maria yelpazesini aceleyle alırken, "Boğulması için yardım etmek için mi?" dedi.

Betty güldü. "Bu da bir bakış açısı, değil mi? İki bayan dilini boğazına sıkıştırmaya çalışıyor, düşünsenize."

"Bunu yapmaları için iyi para öderdim." İç çekmeyle, Maria kapıya döndü. "Aşiftelerini eve getirmekten, sadece büyükannesi ve kardeşleri yüzünden kaçınıyor. Acton'da bekâr evinde yaşıyordu. Aradaki fark bu işte."

Betty'nin yüzü düştü. "Sanırım bu doğru."

Maria sakince, "Fakat beni neşelendirmeye çalıştığın için teşekkürler," dedi. "Bana karşı çok iyiydin ve bunu takdir ediyorum."

Hizmetli gözlerinin içi gülerek ona baktı. Gerçekten, Betty'yi mutlu etmek çok kolaydı.

Merdivenlerden aşağıya inerken, diğerlerinin büyük hole çoktan geldiklerini fark ederek rahatladı. Oliver ile yalnız kalamazdı. Hizmetçileri onun için bahaneler üretiyorsa, kendisinin de bunu yapmaya başlayacağını rahatlıkla hayal edebiliyordu. Ya da daha kötüsü, bunu yapmamasıydı. Onun üzerinde hakkı yoktu ve geneleve gitmesi onu ilgilendirmemeliydi.

Böyle hissetmesi yüzünden sadece kendini suçlayabilirdi.

Özellikle onun inişini izlerken, sıcak, derin bakışları vücudunu kavurmuştu. Tanrı yardımcısı olsun ama harika görünüyordu – fazla yakışıklıydı. Günah ve cazibenin karışımı; her kadını ahlaksızlığın içine çekebilirdi.

Alşılagelmiş siyah takımının üzerine, koyu mavi yünden yapılma pelerin giymişti ve bu, mum ışığında saçlarını mavi-siyah gösteriyordu. Beyaz ipek eldivenleri, yanaklarını okşayan uzun ve dar parmaklarını sarmıştı. Bu okşamalar dün mü olmuştu? Bir ömür geçmiş gibiydi. Alnından saçlarına kayan elinin narin hareketlerini düşünmeden edemiyordu.

Anıları yüzünden somurttu. Kadınların her yerde onu takip ettiğine şüphe yoktu. O böyle şeyler yaparken nasıl etmeyebilirlerdi ki? Ne zaman şimdiki gibi ona açlıkla baksa, büsbütün nefesi kesiliyordu.

Bunun için lanet olsun ona. Onun için kendisini, kalbini, hiçbir şeyini kaybetmeyecekti. Dün akşamdan sonra olamazdı.

Oliver ona gülümseyerek yaklaştı. "Üzerinde böyle kusursuz duran her elbise, süslenmesi için ek bir şeyi hak ediyordur." Kadife bir kutu uzattı.

Oliver kutuyu açtığında, Maria elmas kaplı kopçasıyla güzel bir inci kolyeyle karşılaşınca nefesi kesildi.

"Açıkça, bu elbiseye ait," dedi Oliver ve kutusundan çıkardı. "Kolye annemindi."

Maria kardeşlerine baktı, hepsi şok olmuş görünüyordu. Büyükannesi dengesini yitirmemek için dimdik duruyordu.

Sesini alçalttı. "Bunun uygun olacağını sanmıyorum–"

"Sen benim nişanlımsın. Sana hediye vermem kimseyi ilgilendirmez."

Hediye mi? Tanrı aşkına, ona ödünç verdiğini düşünmüştü. "Bu çok pahalı." Ve bunu sadece dün akşamı unutturmak için yapıyorsun.

"Eğer o kadar pahalı olsaydı, bunu şimdiye kadar satmış olacağımı düşünmüyor musun?"

Haklıydı. Yine de çok değerliydi. Bu büyük bir hassasiyetin belirtisiydi ama aynı zamanda, bu şartlar altında gülünçtü de. "Kesinlikle Minerva'nın ya da Celia'nın olmalı."

Celia hoppaca, "Ahh, benim için çok ağır," dedi fakat yabancı birine annesinin kolyesini sunulmasını şaşkınlıkla izliyordu. "Boynunda demir olan tavuklara benzerim."

"Ben de inci sevmem," diye ekledi Minerva.

Maria'ın gözleri Minerva'nın bakışlarıyla buluştu. "Görüyorsun ki sadece benim affımı satın almak istiyor... haddini aştığı için."

Minerva Maria'ya muzipçe gülümserken, Oliver kaskatı kesildi. "Kabul etmek için çok fazla sebep var. Bu yine de onu affetmen anlamına gelmiyor."

"Belki de bu konuya karışmamalısın, Minerva," diyerek Bayan Plumtree buz gibi bir sesle araya girdi.

Ona doğru baktıklarında ekledi, "Benim kızımın incileri, en nihayetinde. Eğer biri bir şeyler söyleyecekse bu ben olmalıyım. En azından Bayan Butterfield bunu kavrayacak kadar sağduyulu."

Garip bir sessizlik üstlerine çöktüğünde, Maria yanaklarının utançla kızardığını hissetti. Bayan Plumtree'nin torununa attığı hor gören bakış, böyle önemli bir aile yadigârını vermesini onaylamadığını gösteriyordu.

Geçen hafta boyunca ara ara, Maria Bayan Plumtree'nin ona bakarken yüzünün yumuşadığını düşünmüştü ama belli ki sadece hayal görmüştü.

Oliver, "Onlar bana ait, büyükanne," diye payladı. Kadife kutudan onları çıkarırken, Maria'nın arkasına doğru

geçti ve onları boynuna taktı. "Ve kime istersem ona veririm."

Maria ağırlık boğazına otururken, "Lütfen, Oliver," diye mırıldandı, "herhangi bir soruna sebep olmak istemiyorum."

"Sorun yok." Büyükannesine surat asarak, kolunu uzatmak için yanına geçti.

Maria Bayan Plumtree'ye kaçamak bir bakış attı ama kadın ona bakmıyordu, belli ki hâlâ Oliver'ın pervasız hediyesinin etkisi altındaydı. Zaten kadının ne düşündüğünün ne önemi vardı? Oliver onunla gerçekten evlenecek değildi ya. Bayan Plumtree onu hor görürse, o zaman Oliver'ın planının başarılı olacağı daha olasıydı ve Maria en sonunda bundan kurtulabilirdi.

Gerçek şu ki; Maria Bayan Plumtree'den hoşlanmaya başlamıştı. Kadının dobra düşüncelerinin sıklıkla Maria'nın düşünceleriyle uyuşması dışında, başka bir neden söyleyemezdi.

İki araba öne çekildi. Freddy, Jarret ve Gabe ile birlikte ilkiyle gitmek istediğini belirtti, apaçık onları idol olarak almaya başlamıştı ve Ceila da onlarla birlikte gideceğini söyledi. Genç kadın her zaman, erkeklerle kadınlarla olduğundan daha rahat görünüyordu.

Freddy arabanın içine girerken, Maria son bir tavsiye vermek için kendini tutamadı. "Baloda diğer beyleri takip etmeyi unutma. Burada Amerika'dan farklı olarak başka şeyler yapıyor olabilirler."

Freddy gençlik ateşiyle çenesini kaldırdı. "Ben çocuk değilim, Mopsy. Nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Araba ayrıldığında ve diğeri Oliver, Minerva ve Bayan Plumtree için önlerinde durduğunda, Oliver Maria'nın

elini tuttu. "Freddy iyi olacaktır," diyerek onu çikolata kadar yumuşak sesiyle rahatlattı. "Bundan şüphen olmasın."

Oliver, büyükannesine arabaya binmesi için yardım ederken Minerva kahkaha attı.

Kaşlarını kaldıran Oliver, "Bunu eğlenceli mi buluyorsun Minerva?" dedi.

"Sen, Foxmoor ve diğerleri, Bay Dunse'ın yaşındayken sürekli sorun çıkarıyordunuz, bunu hatırlıyor musun?"

Ailesinden biri ilk defa Oliver'ın gençliğinden bahsediyordu. Maria karışmamaya çalıştı ama yapamadı. "Yıkılmış Oliver'ı bir oğlan olarak sadece hıncını çıkarırken hayal edebiliyorum."

Oliver Minerva'ya yardım etti ve sonra kendisi de içeri geçerek yanına oturdu. "O kadar kötü değildik."

Minerva, "Bir de beni dinle," dedi ve göz kırptı. "Sıkıcı bir akşamüstü, o ve arkadaşları uşak üniformalarını giyip bir baloya gitti. Sonra likör içmeye, kendilerinden yaşlı hanımlara göz kırpıp flörtleşmeye başladılar. Tabii onların hepsi utanıp, eğlenceyi yüksek sesle eleştirene kadar. Evin hanımı çevirdikleri dolabı anlayınca, birkaç kuvvetli genç adamı ayarlayıp onları dışarı attırdı. Onlar da bahçesindeki taştan yapılmış küçük aşk tanrısı figürünü çaldılar ve fidye için not yolladılar."

Oliver, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Sen, on bir yaşındaydın o zamanlar."

"On iki," dedi Minerva. "Büyükannenin tüm hizmetlilerinin konuştuğu tek şey buydu. Sosyetede büyük heyecan uyandırmıştı. Fidye ne kadardı? Hanımın kızından her birinize bir öpücük mü?"

Oliver belli belirsiz gülümsedi. "Hiçbir zaman ödeme-

di. Görülen o ki kızın talipleri karşı çıkmıştı. Ailesinden bahsetmiyorum bile."

"Tanrı aşkına," dedi Maria.

"Aklıma gelmişken," Oliver sesli düşünüyordu, "sanırım Kirkwood o heykel hâlâ bir yerlerde tutuyor. Bunu ona sormalıyım"

Maria, "Sen de Freddy ve kuzenlerim kadar kötüsün," diye onu azarladı. "Darthmouth'a doğru yapılan geçit töreni gününde, belediye başkanının arabasının tüm camlarına sabun sürdüler. Bu fark edildiğinde kopan yaygarayı görmeliydiniz."

Oliver, "O adam da kendini beğenmiş bir aptal mıydı?" diye sordu.

"Zamparaydı, aslında. Halamı zorla öpmeye çalışmıştı. Üstelik evliydi de!"

Oliver ağır ağır konuşarak, "O zaman umarım pencerelerine sabun sürmekten fazlasını yapmışlardır," dedi.

Bu yorum Maria'yı şaşırttı. "Ve sen, tabii ki hiç evli bir kadın öpmedin?"

"Öpmemi istememişlerse hayır," dedi, sesinde tuhaf bir gerginlik vardı. "Ancak benim hakkımda konuşmuyorduk, Dartmouth'un adi belediye başkanından bahsediyorduk. Pencerelerini sabunlamak bir ders oldu mu ona?"

"Hayır ama arabanın içine onun için bıraktıkları hediye işin püf noktasıydı. Şehrin en iri ineğinden almışlardı."

Oliver ve Minerva da güldüler. Bayan Plumtree ise gülmedi. Maria'nın yanında ölüm kadar sessizdi, belli ki tüm konuşulanlardan utanmıştı.

Minerva, "Erkekler neden hep diğerlerinin temizlemeye zorlandığı pislikleri yaratmada beceriklidirler?" diye sordu.

Maria, "Çünkü bunun bizi nasıl rahatsız ettiğini bilirler," dedi.

"Oliver'ın nasıl böyle yüzkarası birine dönüştüğünü bilmiyorum," dedi Bayan Plumtree, sessizliğini bozarak hepsini şaşırtmıştı. "On dört yaşındayken kusursuz bir centilmendi; babasıyla gidip kiracıları ziyaret eder, hesapları nasıl dengede tutacağını öğrenmek için idari memurla saatlerini geçirirdi..."

Oliver sert bir biçimde, "O kadar da kusursuz değildim, büyükanne," dedi. "Hatalarım vardı."

"Sonuçları yoktu, ta ki anne babanın–"

Oliver, "Ondan önce Eton'dayken başımı soktuğum belayı hatırlamıyor musun?" dedi.

"Püff, o bir şey değildi. Diğer keratalarla arkadaş olmaya başladıktan sonraki çocukça şaklabanlıklardı. Tatillerde eve geldiğinde hürmetkâr bir evlat ve büyük bir mülkün gelecekteki varisi gibi davranıyordun. Kendini derslerine ve evi geliştirmek için araştırmalara adamıştın. Sorumluluk sahibi bir genç adamdın."

"Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yoktu," dedi dişlerinin arasından Oliver. "Hiç olmadı."

Bu kaba sözler arabanın içinde yankılandı. Maria, Bayan Plumtree'nin yanında gerildiğini hissetti, sanki kalbi çıkacak gibiydi. Oliver'ın büyükannesi kendi akıbetinin çok farkında ve torunlarının hayatının nasıl olması gerektiğine dair acımasız düşünceleri olabilirdi ama yabancı biri bile, onları kendi yöntemiyle önemsediğini görebilirdi.

Oliver titrek bir nefes aldı. Gergince, "Beni affet," dedi. "Yersizdi."

Maria, "Kesinlikle öyleydi," dedi. "Senin hakkında güzel şeyler söylüyordu."

Bakışları onunkilerle birleşti. "Ailemi nasıl hüsrana uğrattığımı, dile getiriyordu."

"Eğer bundan hoşlanmıyorsan, neden onları hüsrana uğratmaya bir son vermiyorsun?" diye karşı çıktı Maria.

Minerva yumuşakça, "Sayı!" dedi.

Dişlerini gıcırdatarak, Oliver başını pencereden dışarıya doğru çevirdi; tüm bunlardan uzak olabilmeyi istediğine şüphe yoktu. O köşesine çekilirken, Minerva, Oliver daha çocukken yaptıklarına dair ardı ardına hikâyeler anlattı.

Maria bu hikâyelerden etkilenmek istemiyordu ama kendine engel olamıyordu.

Halstead Hall'un önündeki gölette, Hintlilerin yılanları kutularından çıkarmak için kullandıkları yöntemleri, balığı 'tavlamak' için uyguladığı esnada dibi boylamasının hikâyesini dinlerken kahkahalar attı. Gabe'in kekini kendisiyle paylaşması için kandırmaya çalışırken kekin zehirli olabileceği ve kendisinin tadıp, bundan emin olacağına dair anlattığı diğer bir hikâyeye gülmemeye çalıştı.

Ama Minerva beş yaşındayken, saçını çeken erkek çocukların üzerine atladığı ve ona sataşanları yumruklayarak Minerva'yı kurtardığı hikâye, Maria'da ağlama isteğine sebep oldu. Kardeşini koruyan Oliver hâlâ yaşıyordu. Ya diğeri, tasasız Oliver nereye gitmişti? Kardeşleri ebeveynlerinin ölümü yüzünden onun kadar buruk görünmüyorlardı. Bu sadece daha büyük olmasıyla mı alakalıydı? Yoksa bunun sebebi başka bir şey miydi?

Ani bir sarsılma yüzünden bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Çoktan şehre gelmişlerdi ve bunu fark etmemişti, Minerva'nın hikâyelerine fazlaca dalmıştı. Şimdi harikulade evlerin sıralandığı bir sokak üzerinde, diğer araçların da

olduğu bir kuyrukta durmuşlardı. Bu kısım, Londra zenginlerinin yaşadığı yer olmalıydı.

Bayan Plumtree, "Ah," dedi, "Foxmoor'un malikânesine yakınız. Burada bir hengâme olacağını tahmin etmeliydim." Bakışlarını Oliver'a çevirdi. "Sanırım sosyeteyi şok etmekten kastın, bu akşam Bayan Butterfield ile olan nişanını duyurmak."

Oliver rahatsız olduğuna dair herhangi bir iz göstermeden, "Kesinlikle," dedi. "Bunu kendin yapmak istemiyorsan tabii. Benim yerime yapmana çok daha fazla mutlu olurum, büyükanne. Sen bunu duyurmak için bütün ilgiyi üzerinde topladığında, Maria ve ben başımızla onaylar ve gülümseriz."

Bayan Plumtree ağzını hiddetle açtı. Sonra birden kapadı. Tekrar konuştuğunda sesi gergindi, tabii Maria yaşlı kadının gözlerinde bir parıltı yakaladığına yemin edebilirdi. "Belki yaparım. Tanrı biliyor, sen bunu adabıyla yapmazsın."

Arabadaki gerginlik ortadan kalkmış gibiydi. Hem Bayan Plumtree hem de Oliver diğerinin tükürdüğünü yalamasını bekliyordu.

Sonra araba malikânenin önünde durdu ve o an bozuldu. Bir uşak koşarak basamağı yerleştirdi ve kapıyı açtı. Oliver her birinin inmesine yardım etmek için dışarı çıktı.

Oliver Maria'nın kolundan tutup ona ilk basamağa basmasına yardım ederken Maria, "ateşle oynuyorsun. Büyükannen bunu yapabilir," dedi.

Fısıldayarak, "Bugün değil," diye cevap verdi Oliver. "Onu benim kadar tanımıyorsun." Maria'nın elini tuttu. "Asla duyuruyu yapmayacak. Göreceksin."

Maria, Bayan Plumtree'ye kaçamak bir bakış attı ve kalbi hop etti. Maria'yla gözleri birleştiğinde kadının gizlice gülümsediğini fark etti. Bu Oliver'ın planı için kötü bir işaretti.

"Oliver– " diye söze başladı Maria.

Celia, "Oliver, şükürler olsun ki buradasınız!" diye haykırdı. Basamakların başındaydı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Aptalca bir şey yapmadan önce Gabe'i kurtarmak zorundasın. Chetwin burada ve o aptal yarıştan sonra neredeyse yumruk yumruğa girişecekler. Oyun salonundalar."

"Ahh, Tanrı aşkına! Foxmoor'un o gerizekalıyı davet ettiğine inanamıyorum." Aceleyle gitti Oliver.

Oliver evin içinde kaybolur kaybolmaz, Celia ve Minerva Maria'yı içeriye çektiler; ikisi de sırıtıyorlardı. "O geri gelmeden önce, acele etmeliyiz."

Lord Gabriel ve Lord Jarret ile buluştular, beraberlerinde birkaç genç adam daha vardı.

Maria, "Lord Gabriel!" diye haykırdı. "Ağabeyiniz– "

"Evet, biliyorum. Ve o gitmişken..."

O ve Jarret diğer beyleri tanıştırdılar. Oliver dönene kadar, Maria kardeşlerinin arkadaşlarının hepsine dans etmek için söz verdi.

Gabe'i orada, olabildiğince kaygısız dikilirken görünce hiddetle baktı. Kız kardeşine bakarken şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka olsun diye beni Chetwin'in peşinden koşturmak senin mi fikrindi?"

Celia mutlu bir şekilde, "Kafam karışmıştı, hepsi bu," dedi. "Sen gittiğin sırada biz de Maria'yı çevreye tanıtıyorduk."

Çevresindeki beyleri dikkatlice incelese de, "Ona hoş

karşılandığını hissettirdiğiniz için teşekkürler," dedi. Sonra kolunu Maria'ya uzattı. "Gel, canım, seni ev sahipleriyle tanıştırayım, böylece dans edebiliriz."

Gabe ikisinin arasına girerek, "Üzgünüm, dostum," dedi, "ama çoktan ilk dans için bana söz verdi."

Oliver'ın bakışları Maria'ya döndü, karanlık ve suçlayıcıydılar. "Vermedin."

Maria suçlu hissetmeye başladı, sonra kendini toparladı. Neden suçlu hissedecekti ki? Dün akşamı genelevde geçiren oydu. Büyükannesiyle olan savaşa kendini bu kadar kaptırıp, ilk dans için teklif dahi etmeyen gene oydu. .

Onun bakışlarına sertçe karşılık vererek, çenesini kaldırdı. "Bundan hiç bahsetmemiştin. İlk dansı istediğine dair bir fikrim yoktu."

Kaşlarını çattı Oliver. "O zaman seni ikinci dansa kaldırırım."

"Korkarım ki o da benim," diye araya girdi Jarret. "Aslında, sanırım Bayan Butterfield her dans için birilerine söz verdi. Doğru değil mi beyler?"

Bu durum Oliver'ı iyice öfkelendirdi. "Canınız cehenneme."

Bayan Plumtree yelpazesiyle koluna vurdu. "Gerçekten Oliver, çevrende genç hanımlar varken sarf ettiğin sözlere dikkat etmelisin. Bu saygıdeğer bir toplantı."

"Umrumda değil. O benim bü– "

Son anda dilini tuttu. "Maria benimle gel. En azından bir dansı hak ediyorum."

Celia afacan bir gülümsemeyle, "O zaman belki de başka birine daha söz vermeden önce ona sormalısın," dedi.

Gabe kolunu Maria'ya uzattı. "Gelin, Bayan Butterfield," ağabeyinin sözlerini taklit ederek, "sizi ev sahipleriyle

tanıştırayım," dedi. Maria onun kolunu tutarken Oliver'a sırıttı. "Çekilişte onunla akşam yemeği yemek için isminin çıkması için dua etmeye başlasan iyi olur, koca adam. Çünkü onunla bu akşam dans edebilmenin tek yolu bu."

Bölüm 18

Oliver, Maria kardeşiyle yürürken içinden kardeşini öldürmeyi planlıyordu. Jarret ve diğer beyler de Celia ve Minerva'nın peşinden, onu fuayede büyükanneyle birlikte bırakarak balo salonuna geçtiler.

Büyükanne sakin bir sesle, "O bir Amerikalı," dedi. "Böyle bir yerde tek başına nasıl davranacağını bilemez. Seninle dans etmesi gerektiğini kavrayamadı. Yine de söylemeliyim ki ona bunu bir kerecik bile olsa sormalısın."

Oliver ona baktı. "Onun nişanlısıyım."

"Fakat kesinlikle öyleymişsin gibi davranmıyorsun. Dün akşam gittiğin yeri göz önünde bulundurursak..."

Yanakları kızardı. "Kahretsin, büyükanne– "

Yelpazesiyle omzuna tekrar vurdu. "Bu korkunç hal ve hareketleri nereden öğrendin bilmiyorum."

"Keser misin?" yelpazesini elinden aldı Oliver. "Yemin ederim, sen ve Maria bir adamın çığlık atarak gecenin körü sokaklarda koşmasına yetersiniz."

İç çekmeyle, yelpazesini ona geri verdi. "Biraz çığlık atmaya ihtiyacın var. Ruhuna iyi gelirdi."

Huysuzca kahkaha attı. "Sen ve Maria iyi bir çiftsiniz.

O da benim ruhumu kurtarmak istiyor. Biri ona bunun ümitsiz bir dava olduğunu söylemeli."

"Öyle mi?" dedi büyükanne sakince ama sonra kaşlarını çattı. "Prudence'ın incilerini o kıza verdiğine inanamıyorum."

Rahatladı. Büyükanne Maria'yı asla onun eşi olması için uygun bulamazdı. "Onlar benimdi."

Gerçekte, kolyeyi sadece bu akşam takması için vermeye niyetliydi. Ama onu o elbiseyle görünce, içindeki bir şeyler onu dürtmüştü.

Maria'yla evlenme konusunda ciddi olduğuna dair onu daha nasıl ikna edebilirdi ki? Maria'ya incileri vermesinin *tek* sebebi buydu.

Oliver, "Gidip Foxmoor'u bulalım," dedi. "Onunla konuşmam gerekenler var. Ve senin de yapacağın açıklama hakkında eşiyle konuşman gerekir."

Büyükanne gözlerini kıstı.

"Bu komediyi bu kadar ileriye götürmek zorunda olmadığını sen de biliyorsun. Buna şimdi bir son verebilirsin."

"Ya da sen ultimatomundan vazgeçebilirsin," diye cevap verdi Oliver.

"Asla."

Sertçe bakarak, "Senin seçimin," dedi Oliver. "Ama eğer sen yapmazsan ben yapacağım."

Onun teslim olmasını sağlayacak tek yol, kendisinin asla vazgeçmeyeceğini göstermekti ve bunun bu şekilde çözüleceğini hissetti. Çünkü eğer nişanlılık herkesin önünde açıklanırsa, büyükanne aile onurunu kurtarmaya kendini mecbur hissederdi ve asla Katolik bir Amerikalı'yı kabul etmezdi.

Foxmoor'u düşesle birlikte balo salonunun girişinde misafirleri kabul ederken buldular, Oliver'ı yanına çekmek için dünden razıydı. Bu esnada büyükannesi eşiyle konuşmak için gitti. Tabii ki, Oliver nişanlılık duyurusunu yapmak için onunla konuştuğunu gayet iyi biliyordu. Hepsi Oliver'ın yararına bir şovdu.

Foxmoor, "Neden buradasın?" diye sordu. "Hatırladığım kadarıyla, geçen sene sevgililer gününde bir baloya sadece tabut içinde katılacağına dair yemin etmiştin." Oliver'ın arkasına baktı. "Tabut nerede?"

"Bana bir iyilik yaptığın sürece istediğin eziyeti yap. Çekilişte hile yapmak için yardımına ihtiyacım var."

Foxmoor gözlerini kıstı. "Eğer karımın en sevdiği sosyal etkinliği bahtsız kardeşlerine numara yapmak için kullanmana izin vereceğimi sanıyorsan– "

"Öyle değil. Bir kadının son valsi benimle yapması için yardımını istiyorum."

Çenesini eliyle dramatikçe ovuştururken, Foxmoor geriye doğru yalpaladı. "Sen? Seçkin bir bayanla dans mı etmek istiyorsun?" Oliver'a yaklaştı. "Sen de biliyorsun ki çekilişe sadece genç ve saygın kadınlar katılıyor."

Oliver dişlerini gıcırdattı. "Tamamıyla farkındayım."

"Ve sen onlardan biriyle dans etmek istiyorsun." Foxmoor kahkahayı patlattı.

"Ahh, Tanrı aşkına, bunu yapabilir misin?"

Arkadaşı neşeyle, "Kesinlikle," dedi. "Ne dilersen. İstersen ayı gökyüzünden koparayım ve yıldızlar akşam yemeğini aydınlatsınlar."

"Ben ciddiyim, kahrolası. Onunla dans etmeliyim, tamam mı? Bu önemli."

"O zaman neden sadece ona sormuyorsun?"

"Sordum ama erkek kardeşlerim bana tuzak kurdular." Parmaklarını dikkatsizce saçında gezdiriyordu. "Ona söyleyene kadar, diğer tüm arkadaşlarını onunla dans etmesi için ikna etmişler."

"Yüce Tanrım! Sen Gabe'in bana ve Loisa'ya tanıştırdığı küçük tatlı bayandan bahsediyorsun, değil mi? Bayan... Butter bir şey? Halstead Hall'da misafir olan?"

"O, evet."

Foxmoor kaşlarını çattı. "Şimdi neden onunla dans etmek istediğini anladım. O tam senin kalemin, yani benim karımın balosunu bunun için kullanmak– "

"Kahrolası şeytan, Foxmoor! Hayatında bir kere olsun, istediğim bir şeyi yargılamadan yapabilir misin? Sadece bir iyilik istiyorum, kör olası kadınla bir dans ve sen bunun için bile yardımcı olmuyorsun!"

Foxmoor şaşırmış gözükünce, Oliver kendini çok kuvvetli bir şekilde ifade ettiğini anladı.

Arkadaşının yüz ifadesi daha karmaşık bir görünüme büründü. "Maria, öyle mi?"

"Onun vaftiz adı."

"Evet, onu anladım." Balo salonuna doğru baktı. "Çekilişte hile yapmamı istiyorsun? Pekâlâ. İsmini şapkaya attığında, küçük bir hokkabazlıkla engelleyeceğim, sonra sana uzatacağım ve sen de şapkadan onun adını çekebileceksin. Çok kolay."

Oliver gözlerini kıstı. "Bunu daha önce de yaptın."

Foxmoor hafifçe gülümsedi. "Bir ya da iki kez. Âşık olan adamlar genellikle, leydilerinin sevgililer gününde başka biri tarafından seçilme riskinden hoşlanmazlar."

Oliver, "Ben âşık değilim," diye parladı. "Eğer düşündüğün buysa– "

"Tabii ki değil." Ama dük ikna olmamış görünüyordu. Yüzündeki o şüpheli ifadeyi silip atmak için Oliver, gerçekten de aklında onu baştan çıkarmanın olduğunu söyleyecekti. Ama akşam yemeği dansı için Maria ile çift olma şansını riske atmamak için bunu yapmadı. Kardeşlerinin onu en iyi şekilde korumaya çalıştıklarından beri, yalnız konuşmak için tek şansıydı bu.

Kalabalıkta onu aramak için başını çevirdi. Gabe ile dans ediyordu. Ahh, Tanrım! onu nasıl da baştan çıkarmak istiyordu. Bir perçem saçını indirirken, onu öpmek istiyordu. Sonra yapışan kıyafetini omuzlarından indirmek; göğüslerini okşamak ve meme uçlarını yalamak istiyordu. Eteğini kaldırıp, ağzını bacaklarının arasına gömerken sıcacık gülümsemesini görmek istedi.

Onun gülümseyişini görmek istedi. Bunu, onu yatağında istemesinden neredeyse daha çok arzuladı.

İsa adına, sorunu neydi? Bir gülümsemeyle, tutku dolu bir geceyi nasıl karşılaştırırdı?

Dün çalışma odasında, Maria'nın ona gülümseyişini hatırlaması bile nabzını hızlandırıyordu. Maria'dan önce Oliver Maria'nın onunla konuşmasını istemişti, ona şaka yolla takılmasını ve hatta azarlamasını.

O candan olmayan bakışları ve ondan kaçınmaktaki ısrarı. Ama bu geceden sonra...

Bu ona yıldırım gibi çarptı. Bu akşam büyükanneyle olan savaşı kazanırsa, Maria'nın kalmak için bir sebebi olmayacaktı. Anlaşmaları sona erecekti.

Üzerine bir titreme geldi. Buna izin veremezdi. Onu metresi yapması konusundaki teklifini tekrarlayacaktı ve bu sefer onu ikna da edecekti. Bunu yapması için onu baş-

tan çıkaracaktı. Gidemezdi, henüz olmazdı. Bunun düşüncesine bile katlanamıyordu.

Foxmoor, "Katılmıyor musun?" dedi.

Oliver gözlerini kırpıştırdı. Doğru cevap olmasına dua ederek, "Tabii ki," dedi.

"Evliliğin her adamı mahvettiğine dair küçümseyen açıklamalar yapmayacaksın yani?" diye bastırdı Foxmoor.

"Bu akşam küçümseyen açıklamalar yapacak havada değilim."

"Söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemedin, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. Foxmoor fazla zekiydi.

Dük ona yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Kirkwood hakkında konuşuyordum. Bu akşam Leydi Kirkwood yanında olmayınca, nasıl kaybolmuş gözüküyor."

Oliver garip bir biçimde bu düşünce yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak, "Taze gülü şimdiden terk mi etti?" dedi.

"Ahh, alışkın olduğum Stoneville işte burada. Ama hayır, duymadın mı yoksa? Kendi tutsaklığında. Bugün yarın ilk çocuklarının dünyaya gelmesini bekliyorlar."

Beklenmedik bir biçimde, göğsünde bir darbe hissetti. Kirkwood baba olacaktı. Bu günü göreceğini hiç düşünmemişti. Şimdi tüm arkadaşlarının çocuğu olabilirdi... ve onun olmazdı.

Kaşlarını çattı. Ne demekti bu? Çocuk istemiyordu. Kendinden daha kötü bir baba hayal edemiyordu.

Peki ama neden Maria'nın çocuğuna hamile olduğu hayali zihninde hortlamıştı? Neden kendini, mavi gözlü bir erkek çocukla birlikte eski bir kayıkta, ona Halstead Hall gölündeki en iyi balıkçılık alanlarını gösterirken hayal et-

mişti? Ya da siyah saçlı bir kıza, Celia'nın eskiden yaptığı gibi başparmağını ağzına dayamışken, bir hikâye okurken düşünmüştü?

Lanet olsun. Minerva'nın çocukken yaptığı yaramazlıklar hakkındaki tüm o konuşması beynini zehirlemişti, Minerva'nın anlattığı huzurlu çocukluğa özenmişti. Bu bir çocuğa bunu verme isteği yaratmıştı.

Ama yapamazdı.

Foxmoor, "Bildiğim kadarıyla Kirkwood bu akşam gelmek istemiyordu," dedi, "fakat karısı ısrar etmiş. En son dedikoduları duymak istediğini söylemiş." Dük homurdandı. "Sanki Kirkwood da nasıl dedikodu derleyeceğini bilirmiş gibi! Kadın belli ki aşkından kör olmuş."

Ve bu bir sorundu: Aşk tuzağa düşürene kadar insanı kör ederdi. Bir kere yakalandın mı, seni tarihe gömerdi.

O bunun için fazla zekiydi.

Ama gece geçmek bilmeyip, Maria'nın tüm o genç ve yakışıklı beylerle dans edişini izlemek zorunda kalırsa, her şeyden sonra o kadar zeki olup olmadığına dair merak etmeye başlayacaktı. Çünkü Maria'yı onlarla görmek gerçekten canını acıtıyordu. Aptallardan biri onu defalarca güldürmüştü – fevkalade kötü bir sınırı aşma. Diğeri dans bittikten sonra, elini belinde tutup hemen çekmemişti – esaslı bir günah. Ve çekilişten önceki, kulağına eğilip onun yanaklarını kızartacak bir şeyler söyleme cüretinde bulunmuştu – bu öyle affedilemez bir suçtu ki Oliver onu kamçılamak istedi. Tüm hayatı boyunca, bu kadar çok adamı aynı anda kamçılamak istememişti.

Beyler çekiliş için toplanırken, bir şekilde sakin kalmayı başardı. Maria'yı bir kâğıt parçasına adını yazıp Foxmoor'un şapkasının içine koyarken izledi ama Foxmoor'un el ça-

bukluğuyla işi hallettiği hakkında bir şey söyleyemezdi. Tüm süreç boyunca nefesini tuttu, ancak adamlar isimleri çekmeye başlayıp, Foxmoor, Oliver çekerken şapkaya anlamlı bir gülümsemeyle bir kâğıt parçası bırakınca rahatlayabildi.

Kâğıdı alarak sesli okudu, "Bayan Maria Butterfield."

Maria tek laf etmedi, ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, gelecek dans ve akşam yemeği için Maria onundu.

★★★

Maria gecenin geri kalanına gülümseyerek devam etti. Gabe ve Jarret'ın arkadaşları iyi, nazik adamlar olsa bile tüm misafirlerin onun hakkında fısıldaştıklarını hissetmişti. Fısıltılar, ne zaman bir Sharpe'larla birlikte olsa had safhaya ulaşıyordu ve bu onların arkadaşları tarafından yapılan bir baloydu! Diğer hadiselerin nasıl olacağını sadece hayal edebilirdi.

Belki diğerlerine davet edilmemişlerdi. Celia ve Minerva sadece kardeşleriyle ya da Sharpe kadınlarına hizmet için çağrıldıkları anlaşılan kardeşlerinin arkadaşlarıyla dans ediyormuş gibi görünüyordu. Maria Minerva'yı tek başına dikilirken birden fazla dansta görmüştü ki yüzünden anlaşılacağı üzere, tüm bu dedikoduların onu yıldırmasına karşı koyuyordu.

Danslar arasında, Maria dedikoduları duydu, "Fakir Amerikalı kız... evet, Sharpe ailesi... inanabiliyor musun?" Özellikle, edepsiz bir kadın eski skandalı büyük bir zevkle yeniden gündeme getirdi. Neyse ki Maria'nın dans eşi,

Gabe'in yakın arkadaşlarından biriydi ve kadının saldırılarını ters bir cevapla kırdı.

Tüm bunlar olurken, Maria Oliver'ın nerede durduğunun ve neler yaptığının farkındaydı. Tek bir kadınla dans etmemişti ki o, bunun nedenini merak etmişti. Yine de böyle düşünmemesi gerektiğini bilse de bunu gurur okşayıcı bulmuştu. Çoğu zaman, Oliver onu izledi – gerçi daha çok onu gözleriyle yiyip bitirmişti.

Bunu yapmadığında, dans eşlerini asık suratlı bir halde bakışlarıyla takip ediyordu. Bir tanesi, Lord Stoneville'in kıskanıyor gibi göründüğünden bile bahsetmişti.

Bunu çok zor bir ihtimal olarak düşünmüştü.

Şimdi ona doğru yürürken, onun ismini çektiği için Maria rahatsız edici şekilde kendini mutlu hissetti. Tüm akşamı gülümseyerek, haset dolu yorumları görmezden gelerek ve İngiltere'de kardeşi Nathan'ı arıyormuş gibi yaptıktan sonra, onu tanıyan biriyle birlikte olmak güzeldi.

Çekiliş devam ederken, Oliver onun yanında durdu. Freddy çok tatlı küçük bir kızın ismini çekmişti ki bunun üzerine kendisiyle oldukça övündü. Giles Masters isimli bir adam Minerva'nın ismini çekti. Adam memnun olmuş görünüyordu; Minerva'ysa tabii ki hayır.

Sonra Oliver kulağına fısıldamak için eğildi ve Maria kimin hangi ismi çektiğini takip etmeyi kesti. "Bu akşam güzel zaman geçirdiğini görüyorum."

"Bunu niye söyledin?" diye fısıldadı Maria.

"Elini tutan her genç aptala gülümsedin," diye söylendi Oliver.

"Ve sen de onlara bön bön baktın," diyerek bu konuya dikkat çekti. "Bu senin berbat zaman geçirdiğin anlamına mı geliyor?"

"Mümkün olsaydı, bakmaktan daha fazlasını yapardım. Bir nişanlın olduğunu unuttun mu?"

"Sahte bir nişanlı."

"Hyatt'ı kastediyordum."

Suçluluk boğazında tıkanıp kaldı. Sonra bir şeyleri fark etti ve ona merakla baktı. "Ne zamandan beri nişanlımın menfaatlerini koruyorsun?"

Yüzüne öfkeli ama sükûnetini koruyan bir ifade oturdu. "Sadece düşünüyordum ki nişanlı olan bir kadın, genç aygırları ilgi göstermeleri için cesaretlendirmemeli?"

"Ve ben de düşünüyorum ki nişanlı rolünü yapan bir adam, sahte nişanlısının burnunun dibindeyken geneleve gitmemeli," diye tısladı.

Sanki konuşacakmış gibi baktı Oliver ama çekiliş bitmişti ve herkesin eşleriyle beraber sahneye gelmesi duyuruldu.

Yerlerini bulduklarında, "Kesinlikle haklısın," dedi. Bakışları onunkilere kilitlenmişti, gözleri pişmanlıkla doluydu. "Dehşet verici şekilde saçma bir davranıştı. Ve bir daha asla olmayacak."

"Bu şimdi bir özür mü?" diye hemen cevap verdi.

Alçak ama kuvvetli bir sesle, "Hayır," dedi. "Özür dilerim, seni hizmetlilerimin önünde utandırdım. Özür dilerim, laubalice davrandım. En çok da sana özür dilerim, benim için önemsizmişsin gibi hissettirdim. Çünkü öyle değil."

Gözlerini indirdi Maria, sözlerinin onu nasıl derinden etkilediğini görmesinden korkmuştu. "Önemli değil."

Elini tutup onu belinden kavradı, dikkat çeken bir halde kendisine yaklaştırdı. "Önemli," dedi Oliver.

Müzik başladı ve deneyimli olduğunu belli eden hare-

ketlerle onu valse çekti. Onun kollarındayken, Maria onun diğer kadınlarından biriymiş gibi hissetmedi. Bakışları asla kendisininkinden ayrılmıyordu ve elini sahip çıktığını belli eder halde tutuyordu ki bu onun nabzını zıplatmıştı.

"Bu bir teselli olacaksa," diye mırıldandı Oliver, "dün akşam berbat zaman geçirdim."

"İyi. Hak ettin." Gülümsedi. "Öyle ya da böyle umursadığımdan değil."

Boğuk bir sesle, "Umursamıyormuşsun gibi yapmaya son ver," dedi Oliver. "İkimiz de umursuyoruz ve bunu biliyorsun. Hayal edebileceğinden çok daha fazla umursuyorum."

Ona inanmak istiyordu ama nasıl yapabilirdi? "Bunları sadece beni yatağına götürmek için söylüyorsun."

Neşeyle gülümsedi. "Kadınları yatağa atmak için buna ihtiyacım yok, hayatım. Genellikle kendi istekleriyle orada olurlar." Gülümseyişi soldu. "İlk defa bir kadından özür diliyorum. Ne düşündüklerini biraz olsun umursamam ki bunun için epey uğraşırlar. O yüzden eğer bunu seni tatmin edecek şekilde yapamıyorsam, lütfen beni affet."

Oliver onu çok nazikçe tutuyordu, bu ağlama isteği uyandırıyordu. Yaptıkları her hareket baştan çıkarıcıydı – onunkiler geri giderken Oliver'ın bacaklarının ilerlemesi, elinin belini sarması, valsin ritmi. Oliver'la sonsuza kadar tüm salonu dönerek dans etmek istiyordu. Beyni, ona karşı koymasını söylüyordu ama kalbi ise tam tersini.

Kalbi tam bir aptaldı.

Bakışlarını omzundan yukarı yöneltti. "Babam geneleve gitmeye alışkındı. Bir daha evlenmemişti ve bu yüzden oraya... ee... ihtiyaçlarını gidermek için giderdi. Kuzenlerim çalışırken ve halam yakınımızda oturan büyükanne-

me bakarken, birkaç kere onu gidip almak zorunda kalmıştım."

Bunları neden ona söylediğini bilmiyordu ama bunu biriyle konuşmak onu rahatlatmıştı. Hatta halası ve kuzenleri bile bu hiç olmamış gibi davranmayı tercih ediyorlardı. "Küçük düşürücüydü. O... eve gelmeyi unutabiliyordu ve paraya ihtiyacı oluyordu, bu yüzden onun arkasından gitmek zorundaydım."

"Yüce Tanrım."

Maria'nın bakışları onunkilere kilitlendi. "Kendimi böyle bir pozisyona sokmamak için yemin ettim." Çenesini kaldırdı Maria. "Bu yüzden Nathan'ın nişanlım olmasından mutluyum. O nazik ve münasip biri. Asla geneleve gitmeye alışamaz."

Oliver'ın gözleri esrarengiz bir şekilde parladı. "Hayır. Seni adamların narin merhametine terk etti."

Gülümsemeye çalıştı. "Terk edilmenin birden çok yolu var. Bir kadının kocası her zaman bir genelevdeyse, yolun yarısını geçmiş demektir. Sonuç aynı."

Ona doğru bakarken yüzüne sert bir ifade oturdu. Sonra uzağa doğru baktı. Şaşılası derecede sakin bir tonda, "Annem babamı genelevden gidip hiç almamıştır," dedi. "Tabii gittiğini biliyordu. İlk yıllarında, eve döndüğünde bu yüzden tartışıyorlardı. Babam sinirlenerek evi terketmesinin ardından saatlerce ağlardı."

"Nereye gittiğini nasıl biliyordu?" diye fısıldadı Maria, böyle şeyler yüzünden anne babasının kavgalarını izleyen çocuk için üzülmüştü. Ebeveynlerinin birliktelikleriyle ilgili olaylardan ilk defa bahsetmişti.

"Çünkü eve, üzerine sinen ucuz parfüm ve kadın kokularıyla geliyordu. Bu asla unutamayacağın bir koku."

Maria ona baktı. Bu sabah erken saatlerde, kapısına geldiğinde, içki kokuyordu ama parfüm değil. Bu küçük bir detaydı, yine de Betty'nin dedikleriyle birleştirince bu içini rahatlattı.

Acı bir sesle, "Onu durdurabilmeyi dilerdim," diye sözüne devam etti. "En sonunda, annem kendi başının çaresine baktı."

Annesinin babasını kasıtlı olarak mı öldürdüğünü ima ediyordu? Trajik bir kaza olduğunu iddia etmişti.

"Oldukça iyi bir çiftiz, öyle değil mi?" dedi Oliver ve çevresinde danseden çiftlere baktı. "Buradayız, şimdiye kadar yazılmış en aptal müzikte dans ediyoruz. Yüzlerce yapılabilecek küçük konuşmaya rağmen, tek konuşabildiğimiz genelevler ve ölüm."

"Bunları hiç konuşmamaktan daha iyi."

Bakışları karardı Oliver'ın. "Büyükanne gibi konuştun."

"Umrumda değil. Ondan hoşlanmaya başladım."

"Ben de hoşlanıyorum – bana cehennemi yaşatmadığı zamanlarda."

Maria ona şaşkınlıkla baktı. "Çevremdeyken niye bu kadar kabasın? Diğer erkekler yapmıyorlar. Ve diğer kadınların çevresindeyken de bu kadar kaba olmadığını söyleyebilirim. Neden sadece benimleyken?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Oliver. "Seninleyken kendim gibi olabiliyorum, sanırım. Ve madem bir çirkefin ağzı pis oğluyum, genelde– "

Parmaklarını dudaklarına bastırdı Maria. "Böyle konuşma. Her zaman ifade ettiğin gibi, kötü biri değilsin." Sonra, samimi hareketinin diğerleri tarafından fark edildiğini anlayarak elini tekrar omzuna koydu.

Kulak tırmalayan bir sesle, "Daha önce böyle düşünmüyordun," dedi Oliver. Eli, onu okşamadan duramıyormuş gibi gizlice belinde gezindi.

"Sana şüphenin yararlarını sunmayı istiyorum diyelim."

Valsi sessizce bitirdiler ve bu sadece Maria'nın daha çok tahrik olmasına sebep oldu. Oliver'ın bakışları yüzünü bırakamıyormuş gibi duruyordu, onunkiler de öyle. Maria, adab-ı muaşerete göre fazla yakın dansettiklerini anlayana kadar, birlikte attıkları her adım onları daha yakınlaştırmış gibiydi. Ama umrunda değildi. Saf bir mutluluk yaşamıştı.

Ve bir şeyi değiştirmiyordu – bu uygunsuz etkilenmenin dışında aralarında bir şey yoktu. Ama kendini hâlâ onun yüz hatlarını aklına yazarken buldu.

Diğer eli onunkine sıkıca sarıldı ve eldivenli başparmağı, Maria'nın başparmağı ve işaret parmağı arasındaki kavisi okşuyordu ki bu da çoktan kabarmış duyularını ateşledi. Müzik durduğunda, omzuna koyup yemeğe geçmeden önce elini esnetti.

Aralarındaki kıvılcımı fark ederek, Maria sordu, "İngiltere'deki akşam yemeği adetleriyle ilgili bilmem gereken bir şey var mı? Seni ya da aileni utandırmak istemem."

İçini ürperten derin bir sesle, "Beni asla utandıramazsın," dedi Oliver ve ekledi, "utanmam için, benim için ne düşündüklerini önemsemem gerekir ve önemsemiyorum."

Bunun tamamıyla doğru olduğuna inanmaya başlamıştı.

Geri kalan misafirler, holün karşısındaki yemek odası-

na akın akın gidiyorlardı ama Maria tamamen yalnızmışlar gibi hissetti. O da böyle mi hissediyordu ya da sadece aralarında daha derin bir bağ olduğunu uyduruyor muydu?

Akşam yemeği odasına ulaştıklarında, Oliver iki boş sandalyesi olan bir masaya onu ustalıkla yönlendirdi. Güzel bir kadın, sandalyeleri kapmak için kasti olarak yollarını kesti.

Ondan önce en yakın sandalyeyi tutarak sakin bir sesle, "Pardon, Kitty," dedi.

"Ama önce biz fark ettik."

"Seni burada görmek ne kadar şaşırtıcı, Stoneville," kadın düşüncesini lütfedercesine belirtti, sonra da Maria'yı yargılar bir ifadeyle inceledi. "*Yeni* arkadaşın kim?"

Öyle aşağılayarak söylemişti ki Maria kızardı, kadının neyi ima ettiğinden kesinlikle emindi.

Oliver da anlamış olmalıydı; çenesinde bir kas seğirdi. "Leydi Tarley, Bayan Maria Butterfield. Bayan Butterfield, yakın zamanda Amerika'dan geldi ve kız kardeşimin misafiri."

Leydi Tarley tek kaşını havaya kaldırdı. "Sizinle tanışmak ne güzel, Bayan Butterfield." Ses tonundan sözlerinin yapmacık olduğu anlaşılıyordu. "Ve üzerinizdeki ne kadar güzel bir elbise. Elimden çıkarmadan önce giymekten hoşlanırdım. Benim için özel yapıldığındaki gibi tül korseyi aynı kullandığınızı görüyorum. Üzerinizde çok güzel durmuş."

Sıcaklık Maria'nın yanaklarına alev alev bastı. Böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydi.

Oliver'ın gözleri yırtmaca kaydı. "Bir yanlışın olmalı Kitty. Terzi tasarımı Bayan Butterfield'a gösterirken hemen yanındaydım. Daha önce yaptığından adapte ettiğine

eminim." Ona hafifçe gülümsedi. "Bir şeyi sadece senin için yaptığını söyleyen modacıya asla güvenme. Özellikle de istediğini ödemeye hevesli değilsen."

Leydi Tarley'in gözleri parlayıp söndü. "Broşu hatırlıyorum. Arkasında bir çizik olduğunu söyleyebilirim, benimkinde olduğu gibi."

Maria'nın elbisesindeki broşa ulaştığında, Oliver elini sıkıca kavradı. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan ellerini nişanlının elbisesinden uzak tutarsın."

Leydi Tarley elini kurtardığında, bir kaplanın avının kokusunu alması gibi gözleri coşkuyla parladı. "Nişanlın mı? Şey, şimdi, bu ilginç bir haber oldu değil mi?"

Maria homurdandı. Oliver'ın bunu söylediğine inanamıyordu.

Görülen o ki kendi de inanamamıştı – kolu elinin altında gerilmişti. "Henüz bir açıklama yapmadık, o yüzden bu konuda sessiz kalırsan minnettar oluruz."

"Kesinlikle, Stoneville." Dudağını pamağıyla bastırdı. "Hiç kimseye söylemem."

Aceleyle gördüğü ilk kadını seslenerek durdurduğunu görünce, Maria, "Sır olarak tutmayacak, değil mi?" diye sordu.

Oliver,"Hayır," diye homurdandı. "Hepsinin canı cehenneme. Özür dilerim, Maria. Bana ne oldu bilmiyorum. Kendime inanamıyorum, unutup– " Kendini tuttu ve ona bir sandalye çekti. "Burada kal ve bunu durdurmak için elimden geleni yapacağım."

Oliver Leydi Tarley'in arkasından büyük adımlar atarak ilerlerken, Maria kendini gülümserken buldu. Ona kızgın olmalıydı, bu dedikodu Londra gazetelerine düşüp Nathan'ın kulağına gidebilirdi. Peki niye kızgın değildi?

Çünkü bunu, onu utançtan kurtarmak için yapmıştı. Oliver içinden geldiği gibi konuşurdu. Evlilik fikriyle nasıl savaştığı göz önünde bulundurulursa, bir şeylerin böyle ortaya çıkmasına izin vermesi şaşırtıcıydı. Bu ona umut vermişti. Hayır, ondan gelecek herhangi bir şeye umut etmesi için deli olmalıydı – özellikle de açıklamasıyla birlikte dehşete düştüğünü gördükten sonra. Leydi Tarley'in konuştuğu kadın, birkaç söz duyduktan sonra çöpten balık bulan bir kedi gibi mutlu olarak aceleyle Bayan Plumtree'nin yanına gitti. Bayan Plumtree Maria'ya baktı ve onu şok ederek göz kırptı. Göz kırptı! Maria son birkaç saatte neler olduğunu bilmiyordu ama her nasılsa Bayan Plumtree, Oliver'ın eşi olarak onu onaylamamadan, tüm kalbiyle onaylamaya geçmişti. Tanrım. Bu akşam, Oliver'ın tahmin edemediği bir yöne doğru ilerlediğinden paniğe kapılmıştı. Ve en kötü tarafı da kalbinin küçücük, aptal bir parçası bundan memnundu.

Bölüm 19

Oliver sesli küfür ederek Kitty'nin arkasından gitti. Bu kindar yaratık Maria'yı nasıl aşağılardı? Kadının boğazını sıkmak istiyordu.

Kitty ondan, arkadaşı Anthony ile birlikteyken Oliver'la görüşme isteğini reddettiğinden beri nefret ediyordu. Anthony ondan kısa süre sonra ayrılmıştı ve ilişkilerinin bitmesiyle ilgili Oliver'ı suçlamıştı. O günden sonra ona hor gözle bakmıştı.

Onun nasıl biri olduğunu, Anthony'nin de anladığını tahmin ediyordu. Anthony'nin yeni karısı ona Leydi Tartley* diyordu.

Ve şimdi, onun yüzünden, Maria büyükannesiyle olan savaşın içine daha da çekilmişti. Kitty salonda yıldırım gibi zikzaklar yaparak dolaşıyordu, herkese en son dedikoduyu anlattığından şüphe yoktu.

Her adım atışında, biri onu durdurup 'o Amerikalı kız' ile gerçekten nişanlı olup olmadığını soruyordu. İlk birkaç kişiye resmi olmadığını söyleyerek karşı çıksa da, vazgeçti.

* Tart: Ahlaksız kadın anlamına gelmektedir.

Ondan sonra, hikâye kendi ahengiyle hızla yayılmaya başladı. İnkar etmek sadece onu ateşlerdi.

Aniden büyükanneyle Kitty'nin en yakın arkadaşını konuşurken gördü ve rahatladı. Büyükanne bu hikâyeyi derhal bastırabilirdi. Ve dedikodu bittiğinde kazanmış olurdu, çünkü eğer vazgeçmezse nişanlanmasıyla ilgili haberi gazetelere yollamakla tehdit edebilirdi. Planından vazgeçmekten başka çaresi yoktu.

Sadece... dedikoduya bir son verecekmiş gibi durmuyordu. Diğer kadınla büyük bir şevkle konuşuyordu. Ve odanın karşısından gözleri onunkilerle buluştuğunda, kulaktan kulağa konuşurken yüzü gülerken, her şeyi yanlış anladığı kafasına dank etti. *Her şeyi.*

Ona blöf yapmıyordu. Maria'ya rüşvet vererek defetmeye çalışmalar, onaylamayan bakışlar ve tüm o küçümseyen düşüncelerle ilgili zırvalıklar... başından beri, büyükanne istediği şey için onu kışkırtıyordu.

Çaresizlikten duyduğu bulantıyla, onu düşesin yanına giderken gördü ve kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra düşes ayağa kalkıp bir açıklama yapacağını belirterek bardağını havaya kaldırdı. Zafer gülüşüyle, büyükanne torununun nişanını duyurdu; Stoneville Markisi ile Dartmouth, Massachusetts'li Bayan Maria Butterfield nişanlanmıştı.

Tüm bakışlar Oliver'a yöneldi, fısıldaşmalar tekrar başlamıştı.

Buna inanamıyordu. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Dövüşü kaybetmişti, hatta belki tüm savaşı.

Ve en kötüsü de Maria'nın durumuydu. İşin bu kadar ileri gitmeyeceğine dair yemin etmişti, bunun Hyatt'ın kulağına gideceğine dair endişelenmemesi gerektiğini söylemişti. Büyükannesi duyuruyu yapabileceğine dair

onu uyarmaya çalışmıştı ama onu dinlememe aptallığına düşmüştü. Şimdi bunun bedelini ödemeliydi.

Birkaç saniye içinde, o ve Maria iyi dileklerde bulunanlar tarafından çevrelendi, ikisi de bir diğerine ulaşabilecek durumda değildi. Arka planda, şimdiden, neden bu kadar önemsiz biriyle evlendiğine dair söylentilerle çalkalanmaya başlamıştı. Yaptığı gaf yüzünden kendine kızıyordu, Maria ailesinin yıllardır maruz kaldığı çirkin dedikoduların konusu olacaktı.

Ona ulaşabilmesi için yolu açması yarım saatini almıştı ama onunla konuşamadan önce Minerva onu kolundan yakaladı. "Büyükanne gitmek istiyor."

"Şaşırdım," diye homurdandı. "Şimdi amacını başarmış oldu, ortalıkta dolaşıp hava atmasını bekliyordum."

Minerva'nın dudakları onaylamadığını belirterek inceldi. "Yorgun olduğunu söyledi ve yalan söylemiyor. Yüzünden anlayabiliyorum. Celia ve ben onu eve götürüyoruz."

"İyi." Maria'nın üç kadınla konuştuğu tarafa baktı, zorlukla gülümsüyordu ve acayip bir koruma isteği içini sardı. "Maria'yı da götür. Bunalmış görünüyor. Buradan ayrılmadan önce bu durumdan ne kurtarabilirim ona bakacağım ve ona göz kulak olmaya çalışmadan bu daha kolay olacak. Bir şeyler yapmazsam her şey gazetelere çıkacak ve gerçek nişanlısı duyacağı için Maria üzülecek."

Bu gerçekleşirse umrunda olacağından değildi gerçi. Hyatt onu hak etmiyordu. Fakat ona söz vermişti ve sözünü tutmalıydı.

"Leydi Tarley nasıl oldu da sizi öğrendi– "

Kızgınlıkla, "Sorma," dedi. "Zaten inanmazsın."

"Büyükannemizin tepkisine bakılırsa, planının işe yaradığını söyleyemeyeceğim."

"Büyükanne beni oyuna getirdi."

"Anlaşılan hepimizi oyuna getirdi." Ona yaklaştı. "Ne yapacaksın?"

"Hiç bilmiyorum. Bu konunun gazetelere düşmesini engellemeliyim. Bu kadarını Maria'ya borçluyum."

Neyse ki, Maria ailenin diğer kadınlarıyla gitmeyi kabul etmişti ve bu onun işini kolaylaştırdı. Sonraki bir saatini, baloda basınla bağlantısı olan herkesi bularak geçirdi ve Maria'nın Amerika'da olan ailesini bilgilendirdikten sonra nişanlandıklarını duyuracaklarını açıkladı.

O, kardeşleri ve Freddy eve gidene kadar, sorularına cevap veremeyecek kadar bezgindi. Neyse ki Freddy, balo, beylerin güzel ceketleri ve yediği muhteşem yemek hakkında anlattığı aptal konuşmalarla sessizliği dolduruyordu.

Halstead Hall'a varır varmaz, Oliver diğerlerine iyi geceler dileyerek baloda elinden kaçırdığı basınla bağlantıları olanlara mektup yazmak için çalışma odasına yöneldi. Uyumaya karar verdiğinde saat iki olmuştu.

Fakat huzursuzdu. Yaşanan fiyaskodan sonra Maria'yla özel olarak tek bir kelime bile konuşamamıştı. Bunu nasıl karşılamıştı? Ondan nefret ettiyse bunun için Maria'yı suçlayamazdı?

Onunla konuşmalıydı. Geç dahi olsa, belki de hâlâ ayaktaydı. Sabaha kadar beklerse, onun yanına gidebilmek için kahrolası ailesine savaş vermesi gerekecekti. Hem, bu dedikodunun gizli kalacağına dair ona güvence vermeden rahat edemezdi – gerçi kendi de dedikodunun sınırlı kalacağına tümüyle emin değildi.

Saniyeler sonra, Oliver onun odasındaydı. Kapının altından mum ışığını görünce rahatladı. Uyanık olmalıydı.

Fakat kapıyı çaldığında bir cevap alamadı. Tereddüt etti. İçeri girmemeliydi. Bu saatte davet edilmeden odasına girmeye hakkı yoktu ama mumları yanarken bırakmak da güvenli değildi, öyle değil mi?

Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyordu. İçeriye göz atmak için kapıyı araladı. Yatak kenarındaki masasının üzerinde, mum o uyurken üzerine altın rengi ışığı yansıtıyordu. Koyu sarı renk saçları yastığın üzerine saçılmıştı ve tıpkı küçük bir kızın bebeğini tuttuğu gibi, göğsünün üzerinde duran bir kitaba sarılmıştı. Pikenin altında ortaya çıkan vücudu küçük bir kıza ait olmadığını belli ediyordu, yetişkin bir kadına aitti – çaresizce arzuladığı bir kadına.

Ama konunun bununla alakası yoktu. Buraya bunun için gelmemişti. Güvenliği için sadece mumu söndürmeye gelmişti.

İçeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı. Yatağın yanına geldiğinde kitabın başlığını gördü; *Göldeki Yabancı.* Derin bir nefes salıverdi.

Dün çalışma odasında konuştukları kitabı seçmesi kötüye mi delaletti?

Ona Oliver'ın hatalarını hatırlattığından şüphesi yoktu. Geneleve gittiği için onu affedip affetmediğinden bile emin değildi. Bu havada kalmıştı. İçindeki sinsi ses *kendini ona affettirebilirsin* dedi. *Yatağa atlayabilirsin ve neler olduğunu daha anlamadan onu baştan çıkarabilirsin.*

Uzun bir an ona baktı. Sonra kafasını salladı. Hayır, yapamazdı.

Görülen o ki vicdanı vardı. Bunu kim tahmin edebilirdi?

Her şeye rağmen, belki de babam gibi biri değilimdir.

Birden ortaya attığı bu düşünce onu sersemletti. Bu

mümkün müydü? Maria ortaya çıktığından beri hallaç pamuğuna dönmüştü, kendi gibi değildi. O mu sebepti? Yoksa ikisi miydi? Onunla birlikteyken bu mümkün müydü... daha iyi olması? Farklı belki de?

Bu düşünce çılgınlıktı.

Artık onu daha fazla izleyemezdi, yanaklarının pürüzsüzlüğünü ezberleyemez, saçının zerafeti onu allak bullak edemezdi. Transta gibiydi. Ansızın Maria'nın gözleri açıldı ve Oliver nefesini tuttu. Maria ona baktı ve uykunun büyüsü güzelliğini yitirirken gülümsedi. Bir gülümseme! Onun için.

Bu onun mahvolma nedeniydi.

Kulakları uğuldarken, eğildi ve kusursuz dudaklarından onu öptü – kendini durduramamıştı. Ne yaptığını fark ettiğinde aniden geri çekildi ama Maria onu boynundan yakalayıp bir kere daha öpmesi için kendine çekti.

Oliver onun ağzı tarafından tahrik edilmesine izin verdi, bir ziyafete katılmış aç bir adam gibi dudaklarıyla besleniyordu. Bir anlık saadetten sonra, yatağa oturdu ve Maria dirseklerinin üzerinde doğruldu. Onu kendisine çekip daha da şehvetle öpmesi için bu bir davetti. Maria parmaklarını onun saçlarına gömdü ve onun sıcak, yumuşak ağzının içine dilini sokarken alçak sesle boğazından hırıldadı.

Gül ve baharat kokuyordu. Bunun yeterli olup olamayacağını düşündü, onun kokusunu almayı... o tadını... ellerinin altında göğüslerine dokunmayı...

Kahretsin!

Ondan uzaklaşarak ayağa kalktı. "Affet beni, Maria. Bunu yapmak– "

"Niye buradasın, Oliver?"

Gözleri merakla parladı ve doğrularak oturdu. Örtü

düştü ve göğüsleri açığa çıktı. Omuzlarına düşen altın saç tutamı ve uykudan buğulu bakan gözleriyle, her adamın rüyası gibi görünüyordu.

Arzuları onu ele geçirip delirtiyordu. Küfür ederek yataktan uzaklaştı ve volta atmaya başladı. "Bu akşam baloda olanlar yüzünden senden özür dilemek için geldim."

Ardından gelen uzun sessizlik Oliver'ı tedirgin etti. Sonunda yumuşak bir sesle, "Önemli değil. Bu gafı yapmak hiç istemediğini biliyorum."

Ona sertçe baktı. "Kızgın değilsin?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, baklayı ağzından çıkaranın Freddy olmasını bekliyordum. Sadece, nişanlı mı olduğumuzu yoksa nişanlı rolü yaptığımızı mı söyleyeceğinden emin değildim. En azından büyükanneni sinirlendirecek bir şey demedin."

Sinirle güldü. "Bu oldukça önemli. Bizim nişanlanmamızı istiyor. O da numara yapıyordu, akıbetimiz bu olana kadar seni onaylamıyormuş gibi yapıyordu."

"Ya da belki de ne alabilirse onu kabul ediyordur."

"Öyle ya da böyle, sen beni uyarmaya çalıştın." Yatağa döndü. "Senin dinlemedim, özür dilerim. Sen balodan ayrıldıktan sonra, basından olabildiğince kimsenin izini sürdüm." Onlara neler söylediğini açıkladı, sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hikâyem yeterli gibi gözüktü ama basın dedikoduya bayılır, özellikle evlilikle ilgili olanlar favorileridir."

"Önlemeye çalıştığından eminim. Bildiğimiz kadarıyla, Nathan Londra gazetelerini görebileceği bir yerde bile olmayabilir. Olaylar ona ulaşmadığı sürece sorun yok."

Maria'yı her zaman onun kıymetli Nathan'ı ilgilendiri-

yordu, onun kahrolası 'nazik ve münasip' nişanlısı. "Umarım konuşulanlar kulağına gider."

Gözleri onunkilerle buluştu. "Öyle mi?"

"Evet. Ulaşmadığına emin olmak için elimden geleni yapsam da o kör olası dangalak okur ve neyi bırakıp gittiğini anlar. Seni kaybetmeyi hak ediyor."

İfadesi temkinliydi, yataktan çıktı ve sabahlığını aldı. "Peki ya ben? İyi bir kocayı haketmiyor muyum?"

Sabahlığı parmaklarından çekti ve yere bıraktı. "Hyatt asla sana iyi bir koca olamaz."

"O zaman yalnız yaşayacağım, peki ya ondan sonra?"

"Hayır." Belinden kavrayarak onu kendine çekti. "Benimle evleneceksin."

Konuştuğu an, istediğinin bu olduğunu anladı, hem de sonsuza kadar. Bu onu deliler gibi korkutsa bile istediği buydu.

Belli ki bu Maria'yı da korkutmuştu, ona şok içinde bakıyordu. "Bunu niye yapayım?" diye fısıldadı. "Niye yapasın?"

"Sana sahip olmamın tek yolu bu, öyle değil mi?" Sözlerinin, evlenme teklifi alırken çoğu kadının beklediği gibi süslü olmadığını biliyordu. Ama Maria çoğu kadın değildi. Maria onu anlardı.

Bakışlarını indirdi. "Bu evlenmek için oldukça iyi bir neden."

Onu öpmek için başını eğerken ,"Benim için yeterince iyi," dedi Oliver.

Titrek bir iç çekişi serbest bıraktı. "Bir hafta önce sadece senin metresin olmak için uygundum ve şimdi eşin olmak için mi uygunum?"

"Uygunlugun bununla hiçbir alakası yok."

"Ailenin kim olduğu ya da nereden geldiğin biraz olsun umrumda değil. Hiç de olmadı." Maria sessiz kaldığında devam etti. "Seni istiyorum. O zamanlar istiyordum ve şimdi de istiyorum. Bu bir adamın evlenmesi için sebep değil mi?"

Yüzündeki ifade anlaşılacak gibi değildi. "Erkekler kadınlarla aynı sebepten evlenirler. Çünkü âşık olmuşlardır."

"Aşk sadece ihtirasın şık bir ifadesidir." Bu, onun felsefesi olmuştu ve eğer bu konuda ona yalan söylerse lanetlenirdi. Onu yatağını paylaşması için yalvarması yeterli değil miydi?

"Buna inanmıyorum," dedi Maria sertçe.

"Yani Hyatt'a âşıksın?"

Geriye çekildi. "Bu farklı."

"Nasıl? Onunla basit nedenlerden dolayı evlenmek istiyorsun. Neden benimle değil?"

Sesi çatlayarak güldü. "Bizim için basit nedenler ne?"

"Senin kayıp nişanlından haber almayalı üç ay oldu. O yüzden, ya seni yoksulluktan kurtarmak için zamanında seninle nişanlı olduğunu hatırlamasını umacaksın ya da benimle evleneceksin. Ben buradayım ama o değil. Seni kendin için istiyorum. Onun içinse sen sadece parasın."

Gözleri parladı. "Benimle evlenmek istiyorsun, çünkü büyükannen yola gelmiyor. Ailenin onun servetinin mirasçısı olabilmesini garantiye almanın tek yolu bu, o zaman bu da parayla ilgili, öyle değil mi?"

Bu insafsız sözler içinde bir şeyleri darmadağın etti.

Oliver ne derse anladığını, onun için duyduğu arzuyu fark ettiğini sanıyordu. Ama anlaşılan onu hiç tanımıyordu. Boşa kürek çekiyordu.

"Beni affet," dedi sertçe Oliver. "Bunu böyle gördüğünü anlamalıydım. Gelecekte seni rahatsız etmemeye çalışacağım."

Oradan gitmek için topuklarının üzerinde döndü.

Bölüm 20

Ani öfkesine lanet okuyan Maria, Oliver'ın kapıya doğru gidişini izledi. Onu kırmak istememişti. Sadece, Nathan'ı servet avcısı olarak resmetmesinden yorulmuştu.

Ama kalbinde, onun evlenme teklifi etmesinin sebebinin bu olmadığını biliyordu. Evliliğe karşı büyük savaş vermişti; Maria'nın servetini isteseydi bunu yapmazdı. Maria o gitmeden önce kolundan yakaladı. "Özür dilerim, Oliver. Bunu demek istememiştim. Teklifin beni gafil avladı, hepsi bu."

Kolu, elinin altında gergindi. "Beni bir servet avcısı olarak değerlendirmek için her hakkın var." Kapıya boş boş baktı. "Ama anlamadığın, paran için seninle evlenecek muhtemelen son adamın ben olduğum."

"Neden?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Maria cevaplamayacağından korktu. Konuşmaya başladığında, sesi onu dehşete düşürecek kadar güçsüzdü.

"Babam annemle evlendi, bu kahrolası evi ayakta tutmak için zengin bir eşe ihtiyacı vardı." Derin bir iç çekti. "Ne yazık ki annem, bu alışverişin doğasını çok geç olana

kadar anlamadı. Babamın ona âşık olduğunu düşünüyordu ve kendisini de ona âşık olduğuna inandırmıştı. Bir peri masalı yaşadığını düşünüyordu. Bir markiyle birlikte olmak oldukça havalı bir şeydi."

Sesi titriyordu. "Ama peri masalı sarayına yerleştiğinde gerçeği öğrendi. Babam sadece onu serveti için istiyordu. Amaçları için doğru eşi kazanmak için her şeyi yapardı."

Sesi sertleşti. "Onun için hayatını değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Karısı olsun ya da olmasın, Londra'ya kadınlar için gitmeye devam ediyordu. En sonunda, onları bu durum mahvetti. Ona bu muameleyi göstermeseydi ve annemin onu sevmesi için çaresizce arzu duymasaydı, annem asla–"

Birdenbire sustuğunda, önemli bir şey söylemek üzere olduğunu bilerek sertçe baktı. "Asla neyi?" diye sordu yumuşakça, neredeyse diyeceklerinden korkuyordu ama bilmeye de ihtiyacı vardı.

Oliver elinden kurtularak, ateşin önünde dikilmek için gitti. Turuncu alevde yalnız ve karanlık silüeti gözüküyordu. "Daha önce sana yalan söyledim."

Nefes alış verişi aksadı. "Ne hakkında?"

"Anne babamın ölümü hakkında. Büyükannem herkese, annemin babamı bir başkası sanıp yanlışlıkla öldürdüğünü söyledi ama doğrusu... onu kasten öldürdü. Sonra da kendi hayatına son verdi."

Kalp atışları hızlandı. "Bundan nasıl emin olabilirsin? Gerçekte ne olduğunu kimsenin bilmediğini söy– "

"Oradaydım."

Başı döndü. İnanmayarak, "Bunu gördün mü?" dedi.

"Hayır. Sonra. Çok geç kalmıştım."

"O zaman niyetinin ne olduğundan kesin emin değilsin."

Sert kahkahası Maria'yı titretti. "Evet. Eminim. Annem onun arkasından gitti, ona kızgındı... bir şey yüzünden. Büyükannemin onun arkasından gitmesini istedim, çünkü annesinin onu sakinleştirebileceğini biliyordum ama o aşırı tepki verdiğimi düşündü. Hava kararıp annem geri dönmeyince, büyükannem ve ben avcı kulübesine gittik."

Sesi fısıltıya dönüştü, Maria çatıya vuran yağmur damlalarının çıkardığı ses yüzünden onu duyabilmek için yaklaştı.

"Işıklar yanmıyordu," dedi. "O yer ürkütücü duruyordu. Büyükannem atlarının ahırda durup durmadığına bakmak için gittiğinde, beklememi söyledi ama bunu yapmadım. Yapamazdım. İçeri daldım. Onları bulan kişi bendim."

"Ahh, Oliver," nefes aldı. Böyle vahşi bir manzarayla karşılaşmayı hayal bile edemiyordu Maria, üstelik kendi ailesinin işin içinde olması onu ne hale getirirdi kim bilir. Onu orada tek başına, zamanında yetişemediği için kendini suçlayarak durduğunu düşününce midesi altüst oldu.

Bunca yıl buna nasıl dayanmıştı?

Yanına gelerek, elini sırtına dayadı ama Oliver bunu farketmiş gibi değildi.

Alçak ve korkunç bir sesle, "Tavandan yere kadar kan sıçramıştı," dedi. "Hâlâ bazen kabuslarımda bunu görüyorum. Annem halının üzerinde göğsünde bir delikle yatıyor. Tabanca elinde gevşekçe duruyor. Ve babamın yüzü..."

Ürpertiyle sesi giderek yok oldu ve Maria ona zayıf bir rahatlık vereceğini bilse de sırtını okşadı.

Bir an sonra devam etmeye başladı, sesi birazcık daha normaldi. "Babam için yapacak bir şey kalmadığı açıkça belliydi ama hareket ettiğini sanarak annemin yanına git-

tim hemen. Tabii ki geç kalmıştım. Onu kaldırmayı denediğimde buz kadar soğuktu. Her yerime kan bulaştı. Büyükannem beni böyle buldu; annemi tutarken, ileri geri doğru sallanırken ve hıçkırırken. Onu elimden zorla almıştı."

Şimdi Maria hıçkırıyordu, onun kaybı ve asla görmemesi gereken bir şeye şahit olan bir çocuk için ağlıyordu.

Boğuk bir iç çekti. "Ondan sonrasını çok hatırlamıyorum. Büyükannem beni bir şeyle sardı ve cehennem zebanileri peşimizdeymiş gibi son hızla eve döndük. Yolculuk esnasında beni sardığı şeyi kaybettim ve birkaç uşak beni kanlı elbiseler içinde gördü. Benim için önemli değildi ama büyükannem insanların neler düşünebileceğini biliyordu. Polise haber verdikten sonra, beni tamamıyla soydu ve kıyafetlerimi yaktı. Sonra uşaklara sessiz kalmaları için para verdi ve bir yabancının av evine girmesiyle ilgili hikâyeyi uydurdu. Polis memuruna da rüşvet vermişse şaşırmam. Fakat pek işe yaramadı. Hizmetliler sessiz kaldı ama bir ev partisinin ortasındaydık ve misafirlerin çıkan arbedeyi ya da benim ortadan kaybolduğum gerçeğini fark etmemeleri imkânsızdı. Söylentiler böyle başladı."

Maria'nın göğsü öfkeyle doldu. "İnsanlar böyle acımasız olabiliyorlar."

"Evet." Ona baktı, gözleri akmayan gözyaşlarından dolayı kızarmıştı. "Ama şimdi para için neden asla evlenmeyeceğimi anladın. Ve sana da bunu yapmana izin vermem. Bu bir tuzak ve seni yok eder."

Ağzıyla onunkini öyle uzun, çaresizce öptü ki bu Maria'nın ruhunu sarstı. Maria onu omuzlarından kavradı. Oliver onu kendine çekerken ve bedenini okşarken, onun kulağına fısıldamak için ağzını onunkinden ayırdı,

"Benimle evleneceğini söyle, meleğim. Benimle evlenmelisin."

Aklında kalp kıran hikâyesiyle, onun tüm bunları yanlış sebeplerle istemesinden korktu. "Sadece beni Nathan'dan kurtarmak istiyorsun."

"Böyle fedakâr bir sebepten değil, seni temin ederim." Dudaklarını boynuna kaydırdı. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Tanrım, sana nasıl ihtiyacım var."

İhtiyaçtan bahsediyordu ama aşktan değil. Üstelik aşka inanmıyordu.

Bu sarsıcı bile olsa, en azından dürüsttü. İstediği her şey için her zaman açık sözlü olmuştu.

"Demek istediğin; bana yatağında ihtiyacın olduğu."

"Sadece orada değil ve bunu biliyorsun." Geriye çekildi, kararlılığı yüz hatlarını keskinleştirmişti. Elerini büyük ellerinin içine alarak, bakışlarını onunkiyle birleştirdi. Bunu kanıtlayacağım. Evlenme teklifimi kabul et, ben de bu akşam ve evlenene kadar her gece, tek uyuman için seni yalnız bırakayım. Saygın bir beyefendi gibi davranacağım. Ve bunu başka kimse için yapmam."

Kan akışının hızlanmasından kulakları uğuldamaya başladı. Buna gayet inanabilirdi. Ve arzunun ötesinde bir şeyler yüzünde parlıyordu. Ya da o sadece gökkuşağının üstünde olmayı mı diliyordu?

"Bilmiyorum Oliver. Nathan'ı bulana kadar– "

"Nathan!" Karanlık ve çalkantılı bir ruh hali onu sardı. "Nathan'ı unut. Sana sahip olmasına izin vermeyeceğim." Gözleri tutkuyla yuvalarından fırlamıştı. "Vermeyeceğim."

Vals yaparken kendini kaybettiğindeki gibi, adımları

bilinçsizce onu yatağa doğru çekti ve bu Maria'yı gerdi. "Beni yalnız uyumak için bırakacağını söylemiştin."

"Onu düşünüp, ona kendini borçlu hissederken değil. Bunun olmasına izin vermeden önce seninle sevişeceğim. Çünkü öyle ya da böyle, seni eşim olarak istiyorum. Bunu yapmak için seni mahvetmek zorunda olsam bile."

Yaşadığı gerilim, ne kadar bastırmaya çalışsa da titremesine sebep oldu. "O zaman benimle evlenmeye ihtiyacın yok. Bende arzuladığın her şeye sahip olacaksın."

Kulak tırmalayan bir kahkaha attı. "Sende arzuladığım her şeyi almak bir ömür sürecek."

Sözleri onu duraksattı. Belki de gerçekten ona ihtiyacı vardı. Belki daha da fazlasını hissediyordu.

Alaycı bir gülümsemeyle önce ceketini ardından yeleğini çıkarırken, "Dahası, senin ahlakını bozacak bir şey yaparsam ailem beni şişe geçirip kızartır."

"Bunu yapmana izin vereceğimi sanma," diye belirtti Maria.

Kara gözleri mum ışığında parladı. "Ahh ama olacaksın." Ve bununla birlikte, ince bir kumaşla örtülmüş göğsünü ağzına almak için başını eğdi.

Gözlerini inleyerek kapattı. Bu kibirli iblis kendinden çok emindi ve iyi bir sebebi vardı. En baştan çıkarıcı haliyle, onu tatlı günahlara davet ediyordu. Bu kararlı davranışlara nasıl dayanabilirdi?

Dayanamazdı. Kumaşın üzerinden meme ucunu ısırdı, bu, Maria'nın onun eşsiz ağzına daha yakın olmak için parmak uçlarında yükselmesine sebep oldu. Geceliğini çözerek belini ortaya çıkardı, göğüslerini arzulu bakışları için açtı. Sonra bir dizinin üzerine çöktü ve diğer göğsünü okşarken meme ucunu diliyle sertleştirdi.

"Ahh, Oliver..." diye nefesini saldı.

Diliyle yaladığı meme ucuna burnunu sürterken, "Göğüslerine aşığım," diye mırıldandı Oliver. "Seni her gördüğümde, onları elbisenden dışarı çıkartıp, daha fazlası için yalvarana kadar emmek istiyorum."

"Bu kesinlikle... dedikoduya... sebep olurdu," Maria tıkanarak konuşuyordu.

Diğer meme ucunu da tüm şehveti ve sonsuz okşama isteğiyle ağzına aldı. "Sana dokunmaya aşığım. Bundan asla bıkmam." Genzinden gelen bir sesle inledi ve Oliver ona şehvetle gülümsedi. "Çıkardığın seslere aşığım, sınırlamadan tutkuya kendini bırakışına."

Kızardı Maria. "Beni de senin gibi günahkâr davranırken görmeye âşıksın."

Gözleri tehlikeyle karardı. "Ve günahkâr olduğunu düşünmene aşığım. Günahkârlığın ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok, hayatım." Ateşli bakışları onunkilere kilitlendi, geceliğini yukarı çekti. "Ama sana göstermekten mutluluk duyarım."

Bundan başka bir uyarıyı dile getirmeden, içliğinin yırtmaçlarından bacaklarının arasını öpmek için başını eğdi. "Oliver!" diye şok içinde bağırdı Maria. Dili, en hayrete düşürecek noktalarda kıvrımlarını daha derinlemesine yalamaya başladığında inledi, "Oliver... melekler adına..."

İçliğinin yırtmaçlarını daha çok açarken, "Bunu uzun süre yapmak istiyorum," dedi Oliver ve okşamasına devam etti.

Bu gıdıkladı ve Maria aniden kendini çektiğinde, Oliver onu kalçalarından yakaladı ve ağzı yolunu buldu.

Maria kesinlikle ölebileceğini düşündü. Ya da çığlık atacağını. Veya bu pervasızlığa eşit bir şey. Dili, faytonda

elinin hissettirdiğine benziyordu, sadece daha kuvvetli... daha utandırıcıydı.

Fakat arzusu utancına ağır bastı. O yüzden Oliver, "Bu yatakta daha iyi yapılır," demek için geri çekilip ayağa kalktığında, onun ardından istekle gitti.

Bunun ne kadar yanlış olduğunu ya da baştan çıkarıcılığı ile ünlü bir adama kendini vermenin ne kadar aptalca olduğunu düşünmek istemiyordu. Çünkü bu akşam, Oliver o adam değildi. Ölen annesi için ağlayan çocuktu, geçmişini unutmak için kendini içki ve kadınlarla kaybeden genç adamdı, para için evlenmeyeceğine dair yemin eden markiydi.

Onun sevgilisi olabilecek adamdı. Ve başka bir endişeye düşmeden, onu yatağın üzerine yuvarlamasına izin verdi. Bacaklarını ayırmasını ve bedenini onunla tamamlaması için teslim oldu.

Oliver ona öyle zevk veriyordu ki örtüye tutunup, keyfini sürmekten başka hiçbir şey yapamayacak hale geldi. Bir adamın ağzıyla böyle harika şeyler yapabileceği kimin aklına gelirdi?

Yalnızca o gün faytonun içinde olduğu gibi; kıvranıyor, geriliyor ve aynı şekilde onu göğe çıkarması için yalvarıyordu. Ve boşalmasından dolayı zorlukla nefes alırken, kalbi davul gibi atıyordu.

Oliver alçak, ipeksi bir tonda, "Hazzın zirvesine ulaşmana aşığım, " dedi, kravat ve gömleğini çekip attı. "Arzunun kendisini böyle bulmana aşığım."

"Öyle mi?" Kalktı ve pantalon düğmelerine ulaştı. Onu gömleksiz görmekten keyif alarak, "İzin ver," diye mırıldandı Maria.

Demir gibi sert göğsünde kıllar vardı. Bir parça da göbe-

ğinin üzerindeydi, oradakiler yoğunken pantalonun başladığı yerde azalıyordu. Meme uçları sert küçük noktalardı, ayağa kalkıp onları yalamadan kendini alamadı. Oliver ona nasıl zevk verdiyse o da aynısını yapmak istiyordu.

İnlerken, Oliver onu kendine doğru çekip sıkıca tuttu. "Böyle edepsiz bir kıza dönüşeceğini asla tahmin edemezdim," dedi.

"Hoşuna gitti mi?"

Saçının içinde ellerini yumruk yaptı, nefesi ağırlaşmıştı. "Hoşuma gittiğini çok iyi biliyorsun."

Tenine karşı gülümsedi. Böyle ahlaksız olmanın eğlenceli olabileceğini hiç hayal etmemişti, onun okşamalarına bir adamın karşılık vermesinin onu böyle tahrik edeceğini de. Yeni keşfettiği kadınsı cilveleri test ederken, dudaklarını daha aşağıya kaydırıp dokunuşlarıyla onu yay gibi gerdi. Dişlerini etine hafifçe geçirdi.

"Tanrı beni korusun," dedi boğuk bir sesle Oliver. Maria'nın ellerini çekti, pantalonunun ve iç çamaşırının bağlarını açtı, sonra basit bir hareketle neyi var neyi yoksa ortaya serdi.

Maria baktı. Başka bir şey yapması mümkün müydü? Ortaya çıkardığı bu kocaman şey yüzüne doğru dikilmişti ve beklediğinden daha koyu, daha kalın ve daha uzundu.

Aniden, Maria'yı ürküterek hareket etti.

"Dokun bana," dedi Oliver. "Oraya dokun." Sonra, neredeyse sonradan aklına söylemek gelmiş gibi, "lütfen," dedi.

Bu görgü kuralları birbiriyle uyuşmaz gözükmüştü, özellikle de onun için ve bu Maria'yı güldürdü.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye

mırıldandı Oliver. "Anladığım kadarıyla öyle. Rockton Markisi yalva– "

'Şey'ini eline alırken muzipçe gülümseyerek, "Sus," dedi. "Sen Rockton değilsin. Sen sadece sensin. Yalvarman komik olsa bile."

Maria okşarken Oliver inledi, elinin altındakinin irileştiğini görmek onu hayrete düşürmüştü. Oliver'ın parmakları onunkilerin üzerinde kapandı. "Hoşuma gitti. Evet."

Onu nefesi tıkanmadan sadece bir an okşadı, "Daha fazlasına dayanamam tatlım."

Elini uzaklaştırdı ve onu yatağa doğru çekti. "İçinde olmak istiyorum."

Oliver onun içliğini çıkardığı zaman Maria panik oldu. Geceliğini üzerine geçirirken, "Bunu asla yapmam, biliyorsun," diye ona hatırlattı.

Hüzünle gülümsedi. "Biliyorum meleğim. Biliyorum."

Bacaklarının arasına diz çöktü ve bu, Maria'nın paniğini daha da arttırdı. "Hiç bir bakireyi... yatağa attın mı?" diye tiz bir sesle sordu.

"Hayır." Yalnızca kısa bir süre önce zevk alan ıslak etini eliyle tutarken, gözleri oyunbaz bir şekilde parladı. "Ama normalden farklı olduğunu sanmıyorum."

Parmağını Maria'nın içine soktu ve bu onun nefesini kesti.

"Ha-halam Rose ilk defasında acıdığını söyler. Ve kan da olabilirmiş ve– "

Sözünü bir öpücükle kesti, bedeni onunkinin karşısında sertti ama tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı da. Bir eliyle kendi ağırlığını vermezken, diğer eliyle de aşağısını okşayıp onu öpüyordu.

Kollarını boynuna doladı ve kendini öpüşmeye bıraktı. Bu tanıdıktı. Bu hoşuna gidendi. Öptüğü ilk kadınmış gibi, zevkin her yudumunu katık eder gibi onu yavaşça, hevesle öpmesini seviyordu.

Öpüşlerinden haz almakla o kadar meşguldü ki içinde iyice hissettirene kadar, parmağını daha büyük bir şeyle değiştirdiğini anlamadı.

Ağzını onunkinden çekerek gerildi.

"Rahatla." Ateşli bakışlarla gözlerine baktı. "Vücutlarımız bunu yapmak için tasarlandı, göründüğü gibi tuhaf değil. Ve sana ne öğretilirse öğretilsin, bu dünyadaki en doğal şey."

"Doğal hissettirmiyor."

"Çünkü sen karşı koyuyorsun." Sonra fısıldadı, "Bununla savaşma. İzin ver. Söz veriyorum olması gerekenden fazla canını yakmayacağım."

İçine daha fazla girerken, "Bu korkunç derecede güven verici," dedi.

Boğuk bir kahkahayla, ağzını kulağına bastırdı Oliver.

"Kafanı bundan uzaklaştırmak için sana bir fıkra anlatabilir miyim?"

Tek kaşını kaldırdı Maria. "Terbiyesizce, sanırım."

"Tabii ki."

İçine, daha derine girdiğinde Maria kaskatı kesildi, bunu engellemesi olanaksızdı.

Çok yabancıydı bu olanlara; ona, içinde sahip olmak, hem de bu kadar yoğun ve bu kadar hantalca. "Pe-peki."

"Yaşlı bir adam kızına en hızlı büyüyen şey nedir diye sorar. Kız, 'Eyer topuzu,' diye cevap verir. Baba, 'Nasıl yani?' diye sorar. 'Çünkü,' der, 'at üzerinde uşağın arkasında giderken düşmekten korktum, belinin çevresinden

uzanıp eyer topuzunu tutmamı söyledi. Tuttuğumda parmaktan büyük değildi ama eve vardığımızda bileğimin çevresi kadar büyümüştü!"

Aynı kalın topuz şimdi de onun içinde büyüyordu, gülmeden edemedi. Ve o gülerken Oliver bekâretini aldı.

Acısa da hayal ettiğinin yanından geçecek kadar kötü değildi. Ve onu hissetmek, böyle şiddetli bir şekilde birleşmek, tarif edilemezdi.

"İyi misin?" diye kulağına mırıldandı, zorlukla konuşmuştu.

"Evet," diyerek soluk aldı Maria.

"Daha iyi olacak."

Sonra verdiği sözün doğruluğunu ispatladı. Kendini çekip defalarca içine girdi, acısı yerini ıslak bir sıcaklığa bıraktı ve sonra, kaçınılmaz sıcaklık onu girdabına çekti, tüm sinirlerini yaktı, kanını eritti.

Oliver çatlak bir sesle, "Tanrım, meleğim," dedi, "Cennette gibi hissettiriyorsun."

Maria daha önce hissettiği aynı hazzı ararken, yılan gibi kıvrıldı. Oliver inledi, "Bana karşılık verme şekline aşığım." Saçına bir öpücük kondurdu. "Ve saçına aşığım. Baharat gibi kokuyor."

Maria başını kaldırıp yüzüne baktı. "Aşka inanmayan bir adam için, bu kelimeyi çok fazla kullanıyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı. Tuhaf bir dehşet yüz hatlarında belirdi. Sonra dudaklarından öpmek için tekrar eğildi.

Bir çiçeğin baharı karşılamak için başını çevirmesi gibi onun dudaklarına uzandı. Çünkü onun kollarında olmak baharı hissetmek gibiydi, kışın gri ölümünün ardından dünyanın canlanması gibiydi.

Oliver'ın öpücüğü ateşlendi, Maria'dan yeterincesini

alamayacakmış gibi dürtüleri daha ısrarcı oldu. Artık içine daha sert giriyordu ve bu Maria'nın soluğunu kesiyordu. Onu öperek, dizlerini daha yukarı çekti. Böylece kendisi için tutuşan Maria'ya daha bir tutkuyla girip çıkabilecekti.

Maria alevleri düşünmemeye çalışsa da ateş içinde daha çok genişledi. Her siniri içinde yandı ve sıcaklık erimiş lav gibi taştı. "Bu... ahhh... sevgilim, Oliver..."

Alnında ter damlaları belirdi. "Evet," dedi boğuk bir sesle Oliver. "Evet, meleğim. Şimdi benimsin. Benim, anladın mı? Benim... benim... benim..."

Kelimeler Maria'nın kulağında yankılandı; parlak ve akkor hazzın vahşi alevi o kadar yoğundu ki çığlık attı.

Oliver inlemeyle, Maria'nın içine kendini bütünüyle bıraktı. Ve bedeni onunkiyle aynı zamanda titredi, Oliver onun bakışlarını yakaladı ve son defa ekledi, "Benim."

Bölüm 21

Oliver tavana boş boş bakarak, Maria'yı kollarına alıp uzandı. Panik içinde belirmişti. Saygın bir kadına gerçekten evlenme mi teklif etmişti? Ve teklifini kabul etmesi için, gerçekten isteyerek, kızlığını mı bozmuştu? Bu nasıl olmuştu?

Bir an onu uyurken izlerken ve onu yalnız bırakacağına yemin ederken, hemen ardından hiç bilmediği bir tutkuyla onunla sevişmişti.

Bu onun kanını dondurdu.

Bunu anlamadığından değildi. Birçok kadınla yatmıştı ama hiç böyle olmamıştı. Maria'yla mı alakalıydı? Diğerlerinden farklıydı ve bakireliğiyle alakalı değildi. Bu yaklaşımıyla ilgiliydi – çok işini bilir, çok büyüleyici. Edepsiz ve masumdu, tatlı ve hoşça hafifmeşrep. Hangisini beklemesi gerektiğini asla bilemiyordu ve süprizleri gardını düşürüyordu.

Tanrı aşkına, avcı kulübesindeki korkunç geceyi bile anlatmıştı ona! Aklını mı kaybetmişti? Geri kalanını da anlatsaydı onun hakkında ne düşüneceğini sadece Tanrı bilirdi. 'Kurtulabileceğine' bir daha kesinlikle asla inanmaz-

dı. Maria'nın hayalkırıklığını önlemek için gereken neyse yapmalıydı. Yumuşak ve nazik şefkatine bağımlı olmuştu ama bu şefkatin tiksinmeye dönmesinden ödü kopuyordu.

Ama önemli değildi. Onun bekaretini almıştı ve evlilik bunu düzeltmenin tek yoluydu.

"Oliver?" diye fısıldadı.

Bakışlarını aşağıya indirip güzel yüz hatlarına baktı; kızarmıştı ve bir öküzün inceliğiyle sarf ettiği aynı iftiharı yaşadı. *Benim... benim... benim.*

Kelimeler hâlâ kulağında yankılanıyordu.

Kesinlikle bu onu aşardı. "Ne oldu, hayatım?"

"Sevişmek hep böyle midir? Böyle yakıp tutuşturur mu?"

Tipik Maria tarzıyla, doğru yere parmak basmıştı. Yakıp tutuşturmak; farklı yapan buydu.

Yalan söylemeyi düşündü ama yapamadı, ona öyle bakarken olmazdı, yüzündeki kırılgan ifadeye bakarken. "Hayır, her zaman olmaz. Benim için en azından, nedense."

"O zaman senin için de mi özeldi?"

Öyleydi ve hatta fazlasıydı. Onu ne kadar da çok endişelendiriyordu.

"Muhteşemdi, meleğim."

"Abartmana gerek yok, biliyorsun. Be-ben anladım." Diğer tarafa doğru baktı Maria.

Eliyle çenesini tutarak yüzünü kendine çevirdi Oliver. "Anladığını düşündüğün şey nedir?"

Alt dudağını emin olmayarak ısırdı. "Şey, çok fazla kadınla..."

"Hiçbir kadınla böyle bir gece geçirmedim."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Burnuna bir öpücük kondurdu. Su mermeri gibi inanılmaz beyaz teninin üzerindeki çilleriyle, şımarık küçük burnuna bayılıyordu. Ve şeftali renkli dudaklarına. Onların böyle öpülesi olmasına bayılıyordu.

Aşka inanmayan bir adam için, bu kelimeyi çok fazla kullanıyorsun.

Gerildi. Bunun bir anlamı yoktu. Bu sadece bir tasvirdi, hepsi bu.

"Bu kesinlikle sevgililer günü için en uygun sondu." Maria eğilerek ona baktı. "Söyle bana, baloda ismimi çekmen gerçekten bir şans mıydı?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Celia eve dönerken, bunun kaderin işi olduğunu düşündüğünü söyledi."

Kaşlarını kadırdı Oliver. "Kaderin yardımcısı Foxmoor Dükü ise tabii. Çekilişte benim için hile yaptı."

Oliver'ı şaşırtarak Maria kahkaha attı. "Kendinden utanmalısın! Şans eseri adımı çekmiş olabileceğini düşünmüştüm ama kasti olarak hile yapmak... Hiç prensibin yok, değil mi?"

"Konu sen olunca yok," dedi.

Bu cevap Maria'yı memnun etmiş gibiydi. Onu büyülediğini bilmenin rahatlığıyla, Oliver'ın yanında kedi gibi gerindi, göğüsleri çarşafın altında baştan çıkararak hareket etti.

Bu Oliver'ı aniden tahrik etti. "Yerinde olsam bunu yapmazdım, sevgilim."

"Neyi?" Maria'nın bakışları merakla doluydu.

"Kendini böyle sergilemen. Korkarım seninle yine sevişeceğim."

Nazlı bir gülümseyiş dudaklarına kondu. "Gerçekten mi?" Onun yanına kaydı, elini deneyimli fahişeler gibi çıplak göğsünün üzerinde kaydırdı.

Oliver elini yakaladı. "Ciddiyim, canım. Beni tahrik etme. Öyle hızlı arkana geçerim ki ne olduğunu anlayamazsın."

"Peki bunda sorun ne?"

Oliver parmaklarını onunkilere doladı. Neden ona dokunmadan duramıyordu? "Bu senin ilk seferindi. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ahh." Hoşnutsuzlukla baktı. "Sanırım ben küçük bir sorun." Alaycı bir bakış attı. "Sevişmenin böyle... gayret gerektireceğini kim bilebilirdi? Ya da tiryakilik yapacağını?"

"Hiçbir fikrin yok." Şimdiden organı çarşafın altından kaya gibi olmuştu. "Ama evlendikten sonra, senin bu deneyimleri tatmandan mutluluk duyacağım."

Gülümsemesi soldu. Elini onunkinden çekerek sırtını ona doğru döndü. İyiye işaret değildi. Daha kötüsü, Maria'nın çekilmesi onun göğsünde tanıdık olmayan bir dehşet meydana getirdi. Onunla yatmasına izin verdiğinde, evlilik konusunun halledildiğini düşünmüştü.

"Evleniyoruz tatlım," dedi. "Başka bir seçenek yok." Oynaşmak için onu kendi tarafına çevirerek omzuna bir öpücük kondurdu. "Sabahleyin, özel evlenme iznini almak için şehre ineceğim. Şansımız yaver giderse, bir ya da iki gün içinde evlenebileceğiz."

Yüzünü buruşturarak, "Hemen mi!" diye karşı çıktı Maria. "Hayır Oliver, yapamayız! O kadar çabuk olmaz."

Dikkatlice ona baktı Oliver. "Neden olmaz?"

"Önce Nathan'ı bulmalıyım. Onunla olan nişanlılığımı sona erdirdiğimi ilk benden duymayı hak ediyor."

İçi kıskançlığın verdiği öfkeyle doldu. "Ama bunu sona erdiriyorsun."

"Evet, tabii ki," gözlerini devirdi Maria. "Artık iffetli değilim, diğer türlüsü ona haksızlık olurdu."

"Sana sahip olduğu için şanslıydı. Madem ayrılıyorsun, beklemek için bir sebep göremiyorum. Seni ardında bırakan oydu, hatırladın mı?"

Yüzünün rengi değişti, geceliğini alıp yataktan ayrıldı. Hareketsizce onun geceliği kafasından geçirmesini izledi Oliver, sonra kol kısmından dışarı çıkarmak için elini ahenkle salladı. Bu hareket utanmazca kadınsıydı, defalarca tanık olduğu sahnelerden biriydi ama o, bir şekilde bunu şiirsel yapıyordu, saçları beline ateş rengi ipek bir perde gibi düşüyordu.

Düşünme biçimi onu şaşırttı. Aklını yitiriyordu sanki. "Benimle evleniyorsun, Maria."

Maria yüzünü çevirdi, şimdi savaş için kuşanmıştı. "İlk önce, ikimiz için nasıl bir evlilikten bahsettiğini bilmeliyim."

Dikkatlice, karyola başlığına dayandı Oliver. "Tam olarak neyi soruyorsun?"

"Geçen akşam, geneleve gitmenin 'dehşet verici şekilde saçma bir davranış' olduğunu ve bir daha asla olmayacağını söyledin. Bu konuda ciddi miydin?"

Gerildi. Bu mühim bir soruydu. "Böyle bir konuyla ilgili seni asla utandırmayacağımı kastettim."

Maria'nın gözleri karardı. "Diğer bir deyişle geneleve ziyaretlerin gelecekte daha gizli saklı olacak, bu mu?"

"Hayır! Evet... Tanrı beni korusun, bilmiyorum." İçini

yeniden panik kapladı. Ona sadık olması için söz vermesini istiyordu. "Bunu dediğimde, evlenebileceğimizi düşünmemiştim."

"Yani," dedi buz gibi bir sesle Maria, "ebeveynlerininki gibi modern İngiliz evliliğini kastettin."

"Kesinlikle hayır," dedi sertçe Oliver. "Kahretsin, Maria! Cevaplayamayacağım bir soru soruyorsun." Yataktan kalkarak, iç çamaşırlarını giymek için çabaladı. Hayatında ilk defa, çıplak olması kendini savunmasız hissettirmişti. "Ben annemle babamınki gibi bir evlilik istemiyorum. Ve bilmiyorum ki becerebilir miyim... "

"Sadık olmayı mı?"

Oliver'ın bakışları onunkine kilitlendi. "Kesinlikle."

Zorlukla yutkundu, sonra iç çamaşırını almak için yatağa gitti. "Peki, en azından dürüstsün."

Oliver yatağa girdi ve onu kollarına aldı. "Sadık olamam demiyorum – sadece söz verebilir miyim bilmiyorum. Bunu daha önce hiç denemedim."

Ona doğru bakarken gözleri parladı. "Korkarım, bu benim için yeterli değil."

Kanı buz kesti. "Ne demek istiyorsun?"

"Oliver, geneleve gittiğini duyduğumda– "

"Tek bir fahişeyle bile yatmadım," diye lafını kesti. "Tüm geceyi içerek geçirdim. Hepsi bu, yemin ederim."

"Evet, o kadarını anladım. Ama o zaman bunu bilmiyordum. Bana bağlı olmanı beklememem gerektiğini kendime ne kadar hatırlatsam da bu canımı acıttı. Kaldırabileceğimin neredeyse fazlasıydı. Evli olsaydık ne kadar canımın yanacağını tahmin edemiyorum ve bunu öğrenmek de istemiyorum."

Ona doğru baktı Oliver, duyduklarına güçlükle inana-

bilmişti. "Eğer benden ölmeyen bir aşk ya da onun gibi bir saçmalık için yemin etmemi bekliyorsan– "

Acıyla fısıldayarak, "Bunun senden beklenilmeyeceğini bilecek kadar seni tanıyorum," dedi Maria. "Ama yarım bir kocadan daha fazlasını hak ediyorum. Bunu bana öğreten sendin."

Sözcükler yüzüne tokat gibi inmişti. "Beni reddediyorsun," dedi Oliver açıkça. İnanamıyordu.

Maria kendini yatıştırmaya çalışarak, yanaklarını avcuna aldı. "Benimle gerçekten evlenmek istemiyorsun, kabul et. Hiç istemedin."

"Ne istediğimi bilmiyorsun." Ellerini kendi avcunun içine alarak, ellerine sert bir öpücük kondurdu. "Seni istiyorum."

"Ama kendi koşullarınla. Ben o koşulları kabul edemem." Ellerini onunkilerden çekerek kollarını kucağında birleştirdi. "Bence şimdi gitmelisin. Hizmetliler az sonra hareketlenir."

"İyi. İkimizi birlikte bulurlar ve senin de seçeneğin kalmaz."

Yüzünden isyanı okunuyordu. "Her zaman seçeneğim olmuştur. Fakat artık beni utandırmayacağına dair söz vermiştin. Şimdi verdiğin sözü bozuyor musun?"

Oliver bunun üzerine utandı, bu duygu ona o kadar yabancıydı ki ilk başta anlayamadı. Onunla gerçekten evlenmeyebileceği düşüncesi ile göğsünde yükselen çaresizlikle savaştı.

"Maria, lütfen... " diye başladı ama sonra sustu. Kahretsin! Bu bir gecede ona ikinci yalvarışıydı. Bir kadına hiçbir şey için yalvarmamıştı.

"Aptalca davranıyorsun," diye söylendi. Odayı büyük

adımlarla dolaşırken, eşyalarını toplayıp nasıl gözüktüklerini önemsemeden hızla çekip aldı. "Gideceğim ama ne dersen de, seni mahvetmeyeceğim ve olanlar yüzünden tek başına acı çekmene izin vermeyeceğim. İkimiz de yorulduk. Uzun bir gündü... ve gece. Bu tartışmaya yarın devam ederiz."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Öyle mi?" Oliver ona doğru geldi, küstahça bir şehvetle onu öpmek için çekti. Maria kollarında kas katı durunca, kaşlarını çatarak geriye çekildi. İnadı bitmez tükenmez gibiydi. "İstediğimde çok ikna edici olabiliyorum."

Ancak onu tedirgin ettiğini gördükten sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Fakat odasına gidene kadarki tüm yol boyunca sözleri onu perişan etti: *Yani ebeveynlerininki gibi modern İngiliz evliliğini kastettin.*

Canı cehenneme, istediği son şey buydu.

Ama bir şeyleri farklı yapabilir miydi? Çünkü haklıydı; bundan daha iyi bir kocayı hakediyordu. Sadece o koca olup olmadığını bilmiyordu.

Fakat bir önemi yoktu. Bekâretini almıştı ve evlilik düşüncesi onu ne kadar korkutursa korkutsun, onun düşünmeden yaptığı bu hareket yüzünden acı çekmesine izin vermeyecekti.

Yarın özel evlilik iznini alacaktı. Sonra evlenebilirlerdi. Olacak olan kesinlikle buydu.

Bölüm 22

Oliver gittikten sonra, Maria olduğu yerde kalakaldı. Biraz önce, bekaretini alan adamın evlenme teklifini gerçekten geri mi çevirmişti? Aklını mı kaçırmıştı?

Sadık olamam demiyorum – sadece söz verebilir miyim bilmiyorum.

Çenesini dikleştirdi. Hayır, kesinlikle akıllıcaydı. Belki bu İngiliz leydileri için kabul edilebilir koşullardı, bu sayede muhteşem bir evde yaşayabilirdi ve ona malikânenin hanımı denebilirdi ama bu kişi o değildi. Yarım bir evlilik yeterli değildi.

Bunu bir dakika bile daha fazla düşünemezdi. Oliver ile evlilik fikrinin onu baştan çıkarmasına izin vermemeliydi.

Kararlı bir şekilde, üzerindeki kanları temizledi ve pis suyu, yağmurun onu yok etmesini dileyerek pencereden dışarıya döktü. Yatağındaki çarşafı değiştirdikten sonra ateşe attı, yanışını seyretti. Tanrı'ya şükür daha önce kendi yatağını yapmıştı ve temiz çarşafların nerede tutulduğunu biliyordu.

Ancak Oliver'la yaptığı ahlaksız şeylerin izlerini sakladıktan sonra, kendini güvende hissederek yatağa atladı.

Ama bir yararı yoktu. Durgun ve sükûnet içinde kaldığında, artık hiçbir şey yaşanmamış gibi davranamayacağını anladı. Hâlâ yastığında onun kokusunu alabiliyordu.

Ağlamaya başladı. Halstead Hall'un baştan çıkaran büyüsünde Sindrella yatağında yatıp, gözyaşı akmayana ve kendini hasta edene kadar ağladı.

Daha sonra, Oliver'ın anne babasının kötü evliliği hakkında konuşurken nasıl aynı şekilde yaptığını hatırlayarak, sönmek üzere olan ateşe baktı. Sesi çok çaresizdi. Ona her şeyi söyledikten sonra evlenmeyi nasıl isteyebilirdi?

Büyükannem beni böyle buldu; annemi tutarken, ileri geri doğru sallanırken ve hıçkırırken. Onu elimden zorla almıştı

Üzerine bir titreme geldi. Tüm o zaman boyunca, bazı şeyleri atladığını fark etti.

Annem onun arkasından gitti, ona kızgındı... bir şey yüzünden.

O bir şey neydi? O akşam ona söylediğinden daha fazlası olmuştu, bundan emindi. Ailesinin ölümü, hayatını bir süreliğine bir boşlukta geçirmesine sebep olabilirdi ama on dokuz yıl?

Kulağa mantıklı gelmiyordu. Oliver mantıklı gelmiyordu. Onu anlamaya çalışmaktan bıkıp usanmıştı. Ve ondan daha da fazla etkilendiği için endişeliydi.

Onu olduğundan fazla mı görüyordu? Oliver baştan çıkaran ve ahlaksız olan birinden fazlası değil miydi?

Buna inanmak istemedi. Fakat Nathan'ın onu terk etmesi göz önünde tutulursa, belli ki erkekleri anlama yeteneği yoktu. Bu yüzden söz konusu Oliver olunca içgüdülerine güvenmekte emin olamıyordu.

Bir ara alacakanlığa doğru, kısacık bir uykuya daldı. Uyandığında, güneş gökyüzünde yükselmişti. Tüm gün

yatmak istedi, sefaletinin içinde bir başına ama cesaret edemedi. Diğerleri fark edebilirdi. Ne yaparsa yapsın, dün akşam olanları onlardan gizlemeliydi.

Yeni keşfettiği şehvetin, yanaklarından anlaşılmaması için dua ederek Betty'yi giyinmesi için çağırdı. Betty'nin balo ve orada olanlar ile lordun elbisesine nasıl tepki verdiğiyle ilgili hevesli sorularını cevapladı ama birkaç kayıtsız cevaptan sonra, Betty onun konuşma havasında olmadığını anlayıp onu rahat bıraktı.

Ailenin geri kalanı ile yüz yüze gelmek için yeterince iyi göründüğünde, akşamüstünden biraz önceydi. Merdivenlerden aşağıya inerken, Celia'nın alt kattan, "Ne yapıyorsunuz burada, Bay Pinter?" dediğini duydu.

Maria'nın nabzı hızlandı.

"Uşağınıza söylediğim gibi, Leydi Celia, Bayan Butterfield'ı görmek istiyorum."

"Neden olduğunu anlayamıyorum."

"Nişanlısını bulmak için beni tuttu."

Maria oraya ulaştığında Celia, "Sesiz ol, seni aptal," diye tısladı. "Büyükannem bunu bilmiyor."

"Umrumda değil." Sesi sert, neredeyse kızgındı. "Ve kesinlikle, siz ve ağabeyinizin karıştığı bu çirkin plana bulaşmak istemiyorum. Sadece Bayan Butterfield ile konuşmak istiyorum."

Merdivenlerden hızla aşağıya inerken, "Buradayım, Bay Pinter," diye seslendi Maria. Alışılmadık şekilde kızaran ve Celia'dan daha dik duran Bay Pinter'a baktı. "Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum."

"Bir kaç ay önce, Bay Pinter kazanmak üzere olduğum bir atış karşılaşmasında ortaya çıktı. Çok kabaydı ve ödülü-

mü kazanmadan önce karşılaşmaya son verdi. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Hadiseyi benden oldukça farklı hatırlıyorsunuz, Leydi Celia. Kazanmak üzere değildiniz. Karşılaşma hemen hemen yeni başlamıştı." Genç kadına yaklaşmak için adım attı, genellikle belirsiz bir ifade olan yüzünden öfke okunuyordu. "Ve neden son verdiğimi gayet iyi biliyorsunuz. Siz ve Lord Jarret'ın arkadaşları bunu halk parkında yapıyordunuz ve birini incitebilirdiniz. Huzuru sağlamak için var olan bir adam olarak, bahtsız birini sizin yüzünüzden çalılıklarda ölü yatarken bulmak istemedim."

Celia ona alttan baktı. "Orada kimse yoktu. Bundan emindik."

"Siz öyle diyorsunuz. Fakat yapacak daha iyi bir şeyi olmayan, sosyeteden ve de pervasız bir bayanın, birkaç aptalla aklına esti diye atış yapmasına izin veremem."

"Sizi kızdıran bu, değil mi? "diye tısladı Celia. "Her erkek gibi silahı iyi kullanmam. Ve ben pervasız değilim, bunu bilin!"

Bay Pinter cevap verecekmiş gibi durunca Maria araya girdi. "Benim için haberleriniz mi vardı?"

Bay Pinter gerildi ama sonra utanmış gözüktü. "Özür dilerim, Bayan Butterfield. Evet, haberlerim var. Özel konuşabileceğimiz bir yere geçebilir miyiz?"

Celia araya girerek, "Oliver dönene kadar beklemelisiniz," dedi.

Maria, "O gitti mi?" dedi. "Nereye?"

"Şehre. Bir süre dönmeyecek." Bay Pinter'a kaçamak bir bakış attı. "Evliliğiniz için özel izin almaya gitti. O yüzden sanıyorum ki Bay Hyatt ile ilgili herhangi bir konu–"

Maria, "Bu konuya karışmazsan memnun olurum, Celia," diyerek konuşmasını böldü. "Bay Pinter'a ödemeyi ben yapıyorum, o yüzden bu yalnızca beni ilgilendiren bir iş."

Celia ona şaşkınlıkla baktı. Geçen hafta arkadaş olmuşlardı ve Maria onunla hiç sert konuşmamıştı.

Celia sert bir tonla, "Anlıyorum," dedi. "O zaman siz ikinizi konuşması için yalnız bırakıyorum." Yemek odasına doğru sessizce ilerledi.

"Bu taraftan." Maria kütüphaneyi gösterdi, suçluluğun acısını hissediyordu. Sharpe kardeşleri bu bir hafta içerisinde çok sevmişti, ama insanları uzaklaştırma eğilimleri vardı ve bu zorbalığa katılamazdı. Bu onun hayatını etkiledi, sadece büyükanneleriyle olan savaşı değil.

O ve Bay Pinter kütüphaneye doğru giderken, Pinter kısık sesle sordu, "Stoneville neden özel izin alıyor?"

"Çirkin anlaşmamızın bir parçası," diye yalan söyledi.

Kütüphaneye girerlerken, "Bu çirkin olmaktan öteye gidiyor," dedi. "Sizin yerinizde olsam, Bayan Butterfield–"

"Ama değilsiniz, öyle değil mi?" Kapıyı kapatarak yüzünü ona doğru döndü. "Sizi Nathan'ı bulmanız için tuttum, tavsiye vermeniz için değil."

Çenesi gerildi ama bu paylamayı kafasıyla onayladı.

Suçluluk duygusu onu hançerledi. Bu işi ona bir ödeme almadan yapıyordu, daha iyi muameleyi hak ediyordu. "Beni affedin, Bay Pinter. Zor bir gündü." Omuzlarını düşürdü. "Nathan'ı buldunuz mu?"

"Evet."

Nefesini tuttu. Şimdi babasının parasının mirasçısı olabilirdi. Artık hem Oliver'dan hem de Nathan'dan kurtula-

bilirdi, tabii eğer bunu istiyorsa. Rahatlamış hissetmeliydi ama tek hissettiği yaklaşan kaçınılmaz olanın ağırlığıydı.

"Ölmedi, değil mi?" diye sordu, ilk korkusunu dile getirdi.

"Hayır." Aniden rahatsız gözüktü adam. "Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Bayan Butterfield ama görünen o ki nişanlınız, babanızın şirketini bağımsızca idare ediyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Southampton'da, Londra'dan ayrıldığından beri de oradaymış. Onu bulmak bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama izlerini saklamada ihtiyatlı olmuş."

"Bu olamaz. Dolandırıcı değildir o. Bir hata olmalı. Başka birini bulmuş olmalısınız."

"Bir Amerikalı ismi Nate Hyatt, sürat teknesi satıyor? İngiltere'de yaptığı işin bu olduğunu söylediniz, değil mi?"

Bedenini bir titreme sardı. "Evet," diye nefes alıp verdi.

"Ve korkarım ki izler doğruca ona gidiyor."

Şefkat Bay Pinter'ın gri gözlerinde parladı. "Southampton'da, Amerikan şirketi Massachusetts Sürat Tekneleri'nin sahibi olarak kendini tanıtıyor. Southampton gemicilik şirketlerine gemi satmaya çalışıyor. Süreç uzun sürmüş ama bir potansiyel alıcı bulmuş; Bay Kinsley. Adamın Bay Hyatt'ın vekâletname onayına sahip olması uzun zaman alacak."

"Onaylama! Nathan yeni bir şirket kurmuşsa o bunu nasıl yapabilir?"

"Baltimore'dan biri onun hikâyesini destekliyor."

Kalbi hop etti. "Orası ailesinin geldiği yerdi. Sanırım bu

plana yardım etmesi için onların ismiyle ticaret yapıyor." Bu çantayı neden rehin verdiğini açıklıyordu; üzerinde Maria'nın şirketinin ismi yazılıydı.

Bu fikir içini kemirdi. "Anne babası öldü ama babasının ailesi gemicilik işinde ve sayısız bağlantıları var. Onun adına yalan söylemesi için birini kandırmış olmalı."

"Kim olduğunu bulamadım ama dilerseniz araştırmaya devam ederim."

"Bir anlamı yok." Artık nerede olduğunu biliyordu, gidip cevapları kendi alacaktı.

Tüm bu zaman onun için endişeleniyordu ve o, onun arkasından şeytani işler çeviriyordu. Bunu nasıl yapabilmişti?

Bay Pinter, "Bir şey daha var," dedi Maria.

Ses tonu, kalbinin atışlarını hızlandırmıştı. Daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildi. "Evet?"

"Southampton'daki söylentilere göre, şirket sahibinin evlilik çağına gelmiş kızıyla birleşmek niyetinde. Dedikodular evlilik teklifinin kapıda olduğunu öngörüyor."

Kan beynine sıçradığından Maria'nın kulakları uğuldadı, ışığın içeri dolduğu pencereye gözünü dikerek daldı gitti. Bay Pinter'ın verdiği bu haber de onu parçalara ayırmıştı.

Nathan'a âşık olduğundan değildi. Öyle olsaydı, onun aylar süren yokluğundan sağ çıkamazdı. Kesinlikle Oliver'la o gece yaşanmazdı.

Ama gururu çok derinden yaralanmıştı, bir adamın karakterini okuyabileceği konusunda kendine güveniyordu. Tüm bu zaman boyunca, Nathan'ın onurlu biri olduğunu düşünmüştü ama düzenbaz bir iblisten başka bir şey değildi. Oliver haklıydı.

"Hyatt'a babanızın ölüm haberini verebilirdim," Bay Pinter onun arkasından devam ediyordu, "fakat bunu yapmam için bir izin vermemiştiniz ve bu işi kendinizin halletmek isteyeceğini düşündüm."

"Hakikatten öyle istiyorum." Haklı nefreti göğsünü yakarken, onunla yüzyüze gelmek için döndü. "Southhampton buradan ne kadar uzakta?"

"Güney kıyısında. Düzgün bir araç ve iyi hava ile yolculuk rahatça on iki saat sürer, belki daha az."

Yolculuk için parası olmadığından on iki yıl da sürebilirdi. Çaresizce iç çekti.

"Eğer müsade ederseniz, Bayan Butterfield," Bay Pinter devam etti, "sizi oraya götürmekten mutluluk duyarım. Arabam bekliyor, uzun yolculuk için zaten hazırlanmıştı."

Ona şaşırarak baktı.

Ona hafifçe gülümsedi. "Durumu daha ileriye taşımayı isteyebileceğinizi düşündüm."

"Evet, ama... şey, tüm bunların karşılığını size ödemem zaman alabilir ve at arabası ile yolculuk oldukça pahalı olabilir..."

"Bunları hiç düşünmeyin. Geçmişinizi oldukça iyi araştırdım ve zaman içinde ödemenizi yapacağınız konusunda size güvenebileceğimden eminim."

Maria onu öpmek istedi. "O zaman derhal yola çıkmalıyız. Freddy'yi getireceğim ve valizlerimi toplayacağım."

"Pekâlâ. Araca bakıp ikiniz için hazır olup olmadığına emin olacağım."

Maria kapıya döndü, sonra duraksadı ve elini kuvvetlice sıkmak için geri döndü.

"Teşekkürler, Bay Pinter. Yardımınıza müteşekkirim."

Nazikçe gülümseyerek "Önemli değil," dedi. "Bay Hyatt gibi hilekârların genç hanımların güvenini kötüye kullanmalarını izlemekten hoşlanmam. Çevirdiği pis oyunların ortaya çıkmasını hak ediyor ve size bunu yapmanız için yardım etmekten çok ama çok mutluyum."

Bir başka minnettar gülümsemeyle karşılık verdikten sonra, aceleyle gitti. Minerva yanında belirince hemen yukarı çıkamadı. "Celia haberlerin olduğunu söyledi."

"Bay Pinter nişanlımı buldu. Kısa süre içinde onunla buluşmak için kıyıya gideceğiz." Nathan'ın karakteri hakkında nasıl aldatıldığını itiraf edemeyecek kadar utanmıştı. Ve kesinlikle Minerva'ya tam olarak nereye gittiğini söylemeyecekti; Oliver'la bağlantısı olsun istemiyordu.

"Ağabeyim ne olacak?"

Maria yukarı doğru çıkarken umursamaz bir hal takındı. "Ne olmuş ona?"

Minerva ona yetişebilmek için acele etti. "Özel izni almaya gittiğini söyledi, o yüzden ben de sandım ki– "

"Yanlış sanmışsın." Kalbi başka türlüsünü düşünüyor olabilirdi ama bu sefer onu dinlemeyecekti. Geçmişte onu yanlış yönlendirmişti. "Dün akşam baloda oynanan komediye rağmen aramızda bir uzlaşma yok."

"Ama seni önemsediğini biliyorsun. Ona söylemeden çekip gidemezsin!"

"Evet, gidebilirim." O dönene kadar kalsaydı, gidişi için savaşabilirdi. Sadece yarım bir evlilik istiyor olabilirdi ama aynı zamanda başka birinin de ona sahip olma fikrinden hoşlanmıyordu.

Muhtemelen korkaklık yapıyordu ama Oliver tüm gücüyle karşı çıkarsa, yenik düşeceğini biliyordu. Üstelik

cesareti yoktu; Oliver onu ezip geçerdi. Şimdiden bunu yapmaya çok yaklaşmıştı.

Minerva onu kollarından tutarak durdurdu. "Maria, bu adil değil!"

"Adil!" Omuzlarını ondan kurtardı. "Neyin adil olduğunu bilmiyorsun! İlk önce beşiniz tarafından bu aptal oyunu oynamam için yönlendirildim, böylece nişanlımı bulabilecektim. Ve sonra Nathan, evlenmeyi düşündüğüm adam. Güvendiğim adam..."

Gözyaşları aktığında, çok fazla şey söylediğini fark etti. Yapabildiğinin en iyisiyle gözyaşlarını silerken, sakince konuşmaya çalıştı. "Önemli değil. Bunu yapmalıyım ve Oliver'ın buna karışmasına izin veremem. Bu ben ve Nathan'la ilgili."

"Geri dönecek misin?"

"Bunu yapmam için bir sebep yok. Belli ki büyükanneniz geri adım atmayacak, yani Oliver'ın planı işe yaramadı. Ve ben yapamam... yapmamalıyım..." geçirdiği uzun gece ve kötü haberler onu kötü etkilemişti ve gözyaşları yanaklarından döküldü.

Minerva üzgün görünüyordu. "Ahh, canım, Oliver'ın planını hiç önemsememiştim. Tek düşündüğüm sendin. Sorun ne? Ne oldu?"

Maria gözyaşlarını sildi. "Halledebileceğim bir şey değil."

Minerva hararetle, "Oliver yapmaması gereken bir şeyi mi yaptı?" diye sordu. "Çünkü yapmışsa, yemin ediyorum– "

"Hayır, öyle bir şey değil," diye yalan söyledi Maria. "Lütfen, gitmeliyim. Bu acil."

Minerva başını salladı. "Pekâlâ. O zaman sana yardım edeceğim."

"Nasıl?"

"Öncelikle, valizimi tanıdığım herkesten daha hızlı toplarım."

"Teşekkürler," Maria soluğunu verdi. "Ama Freddy'ye yardım etmen benim için daha iyi olacaktır. Onun toplanması sonsuza kadar sürer ve her zaman bir şeylerini unutur."

Minerva, "Tamamdır," deyip Freddy'nin odasına yönelince Maria rahatladı. Eğer Minerva ona fazla yakın olursa, her şeyi anlatması için onu ayartabilirdi ve bu da berbat bir durum yaratırdı.

Neyse ki Betty hâlâ Maria'nın odasını topluyordu. Hiçmetçi nereye ve neden gittiği konusunda onu soru yağmuruna tutsa da Maria sessizliğini korudu. Bir valizi toplamayı bitirmişlerdi ve ikincisi de toplanmak üzereyken kapı çaldı. Minerva olduğunu düşünerek Maria kapıyı açtı.

Bayan Plumtree karşısındaydı.

Bölüm 23

Maria, Bayan Plumtree'nin aceleyle odaya geçmesini ve açık valizlerini incelemesini izledi. "Hizmetliler yolculuğa çıkacağını söylediler."

Maria inlemesini bastıramadı. Oliver'ın büyükannesiyle uğraşmak zorunda kalmadan kaçmayı umuyordu. "Evet, hanımefendi. Bay Pinter... eee... Freddy'nin kardeşini bulmuş, o yüzden onu alıp getirmeye gidiyoruz."

Bayan Plumtree karanlık bir bakış attı. "O zaman neden tüm eşyalarını yanına alıyorsun?"

Aslında hepsini yanına almıyordu. Betty, Oliver'ın aldığı her şeyi paketlemişti ve yanına sadece yas kıyafetlerini alacaktı. Ama bunu kadına söyleyemezdi.

Bayan Plumtree Betty'ye sert bir bakış atarak, "Bizi yalnız bırak, lütfen," dedi.

Hızlı bir reveransla, Betty odadan çıktı.

Maria konuşmaya başladı, "Bayan Plumtree, sanıyorum– "

"Her şeyi açıkça konuşalım, olur mu?" dedi Hetty. "Oliver'ın bazı planlar yaptığını biliyorum ki sen de kendi sebeplerin için buna izin verdin."

"Ve siz de kendi sebepleriniz için izin verdiniz." Maria suçlamıştı.

"Doğru." Ona kederli bir bakış attı yaşlı kadın. "Korkarım ki rol yaptım. Emin olmak zorundaydım. Anlayacağınız, ondan faydalanmaya çalışmayacacağınızı bilmeliydim."

"Ondan faydalanmak mı?" dedi sertçe Maria. "Ya onun benden faydalanmasına ne demeli?"

Sesinde korkunun iziyle "Yaptığı bu mu?" diye sordu Hetty. "Bu yüzden mi kaçıyorsunuz?"

Maria iç çekti. "Hayır." Ahlaksız bir kadın gibi kendini onun kollarına atarak nasıl faydalanmış olabilirdi ki?

Bayan Plumtree yüzünü inceledi. "Tüm o adi davranışlarının altında o iyi bir adamdır. Ve gerçekten seninle evlenmek istiyor. Dün akşam balodan sonra buna emin oldum. O yüzden teklifini kabul edin, Tanrı aşkına. Ve bana torunlar verin. Tek istediğim bu."

"Ya benim istediğim?"

"Sen de onu istiyorsun. Ona ne zaman baksan bunu görebiliyorum, tıpkı onun sana baktığında gözlerinde gördüğüm gibi."

Maria başka yöne döndü, kalbi hızla çarpıyordu. "Oliver ne istediğini bilmiyor."

"Belki." Bayan Plumtree gelip elini Maria'nın omzuna koydu. "Ve bu benim hatam. Onun çok uzun zaman kendi başına kalmasına izin verdim. Ama en sonunda dönüş yolunu buluyor. Ve eğer şimdi giderseniz– "

"Dönüş yolunu bulmuyor, görmüyor musunuz?" Maria kadına dönerek bağırdı. "Hâlâ kulübedeki korkunç gecenin suçluluğunun pençesinde."

Bayan Plumtree'nin gözleri dehşetle açıldı. "Sana ondan bahsetti mi?"

"Evet. Annesinin arkasından nasıl gitmek istediğini ve sizin beklemek istediğinizi bana anlattı. Anne babasını ölü olarak bulanın o olduğunu, kana bulandığını ve sizin hizmetlilere rüşvet verdiğinizi de anlattı."

Bayan Plumtree ürperdi. "Bu konuyu kimseyle konuşmaz, canım. Hatta benimle bile, üstelik ben oradaydım. Benim bildiğim kadarıyla, ne kardeşlerine anlattı, ne de arkadaşlarına. O akşam neler olduğuna dair konuştuğu ilk kişisin. Bu seni ne kadar çok önemsediğini kanıtlar."

Maria yutkundu. "Fakat gittiği yolu değiştirmeye yetmez."

"Ama ona bir şans verebilirsen– "

"Yani kızınızı ortasına bıraktığınız aynı kâbusla mı yaşayayım?" Bayan Plumtree'nin rengi sararınca, Maria, "Beni affedin. Böyle söylememeliydim," dedi.

Bayan Plumtree ellerini iki yana bıraktı. "Hayır. Haklısın. Lewis'in iyi bir koca olamayacağını tahmin etmeliydim. Evliliği asla desteklememeliydim, Prudence'ın onu ikna etmesi için asla cesaretlendirmemeliydim." Zayıf bir nefes bıraktı. "Ama Prudence'ın aşkının onu değiştirebileceğini düşünmüştüm."

"Tıpkı benim aşkımın Oliver'ı değiştirebileceğini düşündüğünüz gibi."

Afallayarak, kadın ona umutla baktı. "Ona âşık mısın?"

Maria ona ifadesizce baktı. Öyleydi. Ona âşıktı. Değilmiş gibi davranamazdı.

Fakat o Maria'ya âşık değildi. Aşkı 'ihtirasın şık bir ifadesi' olarak tanımlıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve akmamalarını umdu. Bayan

Plumtree'nin elini tutarak, "Lütfen ona söylemeyin, size yalvarıyorum. Kazanmak için her şeyi bana karşı kullanır."

"Canım– "

"Ona söylemeyeceğinize dair yemin edin! Kızınızı düşünün."

"Kızımı düşünüyorum. Oğlunun şu an sürdürdüğü yaşamdan daha iyisini isterdi." Bayan Plumtree şaşırtan bir güçle elini sıktı. "Babası gibi olduğunu düşünüyor gibisin ama aslında annesi gibidir. Tüm bu zaman boyunca, neden babasının yolundan gitmekte ısrar ettiğini bilmiyorum ama bu onun gerçek karakteri değil, yemin ederim."

Maria, "Nasıl emin olabilirsiniz?" diye fısıldadı.

Bayan Plumtree'nin mavi gözleri çektiği acıdan dolayı doldu. "O akşam ona bir şeyler oldu, avcı kulübesine gitmeden önce yani. O ve annesinin ağız dalaşına girdiğini söyledi ve annesinin Lewis'e bakmaya gitmesinin sebebi buydu. Oliver ne hakkında olduğunu söylemedi ama onu derinden yaraladığını biliyorum. O zamandan beri yarasını görmezden geldi. İhtiyacı olan şey, bunu birinin iyileştirmesi. Ve bence bunu sen yapabilirsin."

"Bunu yapmak istemiyorum." Elini Bayan Plumtree'nin elinden çekti.

"Hayatımı geri istiyorum, sıradan Amerikalı hayatımı, insanların ima ettiklerini söyledikleri ve ne isterlerse– " Kendini zor tuttu. Onun sıradan Amerikalı hayatı bile yalandı. Nathan bunu kanıtlamıştı.

Yine de bu, Oliver ona karşılık vermeyerek, kendisinin ona âşık olarak acı çekmesinden daha iyiydi.

Bayan Plumtree, "Görüyorum ki gitmenizi engelleyemeyeceğim," dedi. "O yüzden sizi daha fazla sıkboğaz

etmeyeceğim. Tek yapabileceğim, sizden henüz ondan vazgeçmemenizi istemek. Bence hâlâ sizi şaşırtacak gücü var."

"Tabii ki böyle düşünürsünüz, siz onun büyükannesisiniz. Fakat bu kadar kör olmaya gücüm yetmez."

Arkasını dönerek eşyaları toplamaya gitti.

Bayan Plumtree tuvalet masasına doğru gitti ve bir şeyi aldı. "Bunları alıyorsunuz, değil mi?"

Maria dönüp Oliver'ın ona verdiği incilerin bulunduğu kutuya baktı. "Tabii ki hayır. Onları almaya hakkım yok."

"Ve ben olduğunu söylüyorum." Kadın kutuyla Maria'ya doğru geldi. "Bunlar kızıma aitti. Bunları almanı istiyorum."

Maria başını salladı. "Siz de onun gibi inatçısınız."

"Ortak olduğumuz bir nokta."

"Hepimizin ortak noktası." Bayan Plumtree inceden gülümsedi. "Pekâlâ. Siz dönene kadar saklayacağım." Sesi yumuşamıştı.

"Her zaman kapımız sana açık, tatlım. Oliver'la aranda ne geçerse geçsin."

Maria ona şaşkın gözlerle baktı.

Bayan Plumtree'nin gülümseyişi genişledi. "Seni ailenin bir bireyi olarak görmek isterdim ama madem mümkün değil, eğer beni bir arkadaş olarak görürsen bundan onur duyarım."

Maria'nın boğazında bir şeyler düğümlendi. "Teşekkür ederim. Ben de bunu isterim."

"Ve bir önemi olacağından emin olmasam da sırrını saklayacağım. Oliver'ın, düşündüğün gibi kolayca seni bırakacağından şüpheliyim."

"Güvenin bana, bu kaçışımdan dolayı mutlu olacak."

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Sadece, eğer burda kalırsam benimle zorunluluktan evleneceğini biliyorum." *Kararına tutku karışmayınca tabii. Ahh benimkine de öyle.*

Bayan Plumtree odadan çıkarken sadece kuşkulu görünüyordu.

Maria Oliver'a büyükannesi kadar inanmak istedi. Gururu kırılmıştı, hepsi bu. Bir kere gittiğini duyacak ve diğer işleriyle ilgilenecekti, diğer planlarına... onun ünvanı ve büyükannesinin serveti için evlenecek başka bir kadın bulacaktı.

Zorlukla yutkundu. Onu, evlilik yeminlerini bozarken gördüğünde acısının çok daha kötü olacağını kendine hatırlattı.

Tüm hayatı boyunca tekrarını yaşamaktansa, geçmişte bırakmak daha iyiydi.

Onu bırakmak kalbini kırsa bile bunu yapacaktı.

***

Oliver Halstead Hall'a akşam saat dokuz gibi vardı. Canterbury Başpiskoposu'na ulaşıp, onu özel izin için ikna etmek uzun zamanını almıştı. Sadece Maria'nın erkenden dinlenmeye çekilmemesini umuyordu. Onu görmek için deliriyordu ve bu durum kendisini de şaşırtmıştı.

Avludan geçip büyük hole doğru ilerlerken, Minerva onu yakaladı. Sinirli görünüyordu. "Özel izin almak ne kadar sürüyor?"

"Neden? Ne oldu?"

"Maria, Freddy ile toplanıp gitti."

Kalbi bir an durdu sanki. "Nereye gitti?"

"Söylemedi. Tek bildiğim Bay Pinter'ın bu akşamüstü nişanlısıyla ilgili haberlerle gelmesi. Sonra o ve Freddy adamla birlikte ayrıldılar."

"İyi halt ettiler!" Parmaklarını saçlarında öfkeyle gezdirdi. "Bana bir şey demeden mi gitti?"

"Büyükanneyle ilgili planların işe yaramadığından kalması için bir sebep olmadığını söyledi. Bu evlilik için özel izin almanın, ikinizin anlaştığı anlamına geldiğini sandığımı söyledim ama o inkâr etti."

Oliver ona boş boş baktı, kan damarlarında yavaşça akıyordu. İnkâr etmişti. O zaman dün akşam evlilik teklifini reddederken samimiydi.

Maria aptal değildi. Aptal olan oydu, ilk aşkına toy bir çocuk gibi davranmıştı.

Ve tüm gününü kendisini, onunla evlilik fikrine hazırlamaya harcamıştı! Halstead Hall'a dönüş yolu boyunca onu sarmalayıp öpmekten, bundan tam anlamıyla emin olmasa da, onu evliliklerinin yürüyeceğine inandırmaya ikna etmekten başka bir şey düşünememişti. Belli ki Maria'nın kuşkusu yoktu.

Dişlerini gıcırdattı. Ne kadar aptaldı. Nişanlısı hakkında tek bir söz duymuştu ve kaçıp gitmişti, sadece onun parasını önemseyen o Amerikalı piç ile evlenmeye dünden hazırdı. Açıkça, servet avcısını ünlü bir hovardaya tercih ediyordu.

İyi ama parası yoktu, nasıl bu seyahati karşılayabilirdi ki?

Sonra incileri hatırladı. Yolculuk parası için Ealing'de incileri kolayca satabilirdi. İnciler İngiltere'de herhangi bir yere yolculuk yapmaya yetecek değerdeydiler.

"Bana bir mektup bile bırakmadan mı gitti?" sormadan

edememişti, gerçi onu karasevdaya düşmüş bir adam gibi gösterse de umrunda değildi. "Neden gittiğine dair bir şey bile söylemedi mi?"

"Hayır. Bir şeyler onu üzmüştü ama onunla bunun hakkında konuşmama izin vermedi." Minerva ona yakından baktı. "Ona bir şey yapmadın, değil mi?"

"Kaçmasına neden olacak bir şey yapmadım." İffetini almak dışında. Yaptığı berbat evlilik teklifi onu dehşete düşürmüştü.

Şaşkınlıkla, çalışma odasına yöneldi. Gittiğine inanamıyordu.

Maria'yı kendinden uzaklaştırdığına inanamıyordu.

Çalışma odasında, masasının üzerinde duran Minerva'nın diğer kitaplarına yakından göz attı. Bu aklına hatıraları da getirmişti – Maria onunla şakalaşıyordu ve onunla felsefe tartışıyordu, Maria mavi cam kadar berrak gözleriyle ona umutla bakıyordu.

Kaşlarını çattı. Diğer adamlar için umut belki vardı ama onun için değil. Annesini ve babasını ölüme sürüklediği gün, tüm umutlarını kaybetmişti.

Minerva onun ardından çalışma odasına geldi. "Maria'yı geri getirmek için ne yapacaksın?"

Nahoş bir kahkaha attı. "Hiçbir şey. Geri gelmek istemiyor. Bana bir not bile bırakmadıysa, ya da burda kalamadıysa..."

Lafını tamamlamadı, kelimeler onu boğuyordu. Oliver onu evliliğe zorlamıştı ve o, bu zorbalığı iyi karşılamamıştı. Kaçarak gittiğine dair gerçekten bir şüphesi var mıydı?

Minerva, "Bir şeyler yapmadan duramazsın!" diye karşı çıktı. "Arkasından gitmeli ve onu evlenmeye ikna etmelisin."

"Neden?" Yüzüne hiddetle baktı. "Böylece, sen ve diğerleri büyükanneyle uzlaşmaya varın diye mi? Ve bu... Maria'yla olan delilik bardağı taşıran son damlaydı. Sonsuza kadar burada yaşamak için plan yapmaya başlayabilirsin, çünkü büyükannemiz bizi evlendirene kadar durmayacak ve ben kimseyle evlenmiyorum." Eğer Maria'yla evlenemiyorsa...

Sırtını kardeşine dönerek, brendi şişesinin yanındaki bardağı aldı ve ağzına kadar doldurdu.

Hayatının değişebileceğini, Maria'nın onu bir şekilde kurtarabileceğini düşünerek delirmiş olmalıydı.

Onu kimse kurtaramazdı.

Minerva, "Büyükanneyi ve onun dayatmalarını önemsemiyorum," dedi. "Ama Maria'yı önemsiyorum. Ve o da seni önemsiyor."

"O zaman o bir aptal," dedi hırçınca Oliver. "Hem, önemseseydi Hyatt'ın ardından gitmezdi."

"Diyorum ki o– "

"Bu konuya karışma Minerva." Bardaktan büyük bir yudum aldı. "O seçimini yaptı. Bitti."

Küfretti ve öfke içinde gitti. Orada dikilip içti, hiçbir şeyi umursamadan, Maria'yı ve dün akşamı düşünmeden uyuşuk halde kalmaya çalıştı.

O gitmişti, kahretsin! Evliliğin zincirlerinden kaçtığı için mutlu olmalıydı.

"Hepsinin canı cehenneme!" Boş bardağı masaya vurarak koydu.

Büyükanne arkasından, "Ahh, bu kesinlikle duruma yardımcı olur," dedi.

Tam da ihtiyacı olan şey – başka bir kadın ona eziyet

ediyordu. Onu görmezden gelerek bardağına biraz daha brendi koydu.

"Böyle davranabileceğini söylemişti," diye sözüne devam etti büyükannesi. "Onun gidişini umursamayacağını, bu sığ kaçışın için kendini kutlayacağını."

Brendisini sessizlik içinde içti.

"Ona kolay vazgeçmeyeceğini söyledim. Sanırım yanılmışım."

Acı bir kahkaha patlattı. "Bu sefer işe yaramayacak, büyükanne."

"Ne işe yaramayacak?"

Tek kaşını kaldırarak onunla yüz yüze geldi. "Ne istersen yapmam için beni oynatma çalışmaların. Hatalarımdan ders aldım." Ve şimdi bu eğitimin bedelini ödüyordu – bu kaybın acısı göğsüne ağırlık yapıyor, onu bir enkaza çeviriyordu. "Görülen o ki Maria da. Bu yüzden ilk fırsatta kaçıp gitti."

"Kaçtı, çünkü sana karşı koyamayacağından ve sana teslim olmadan yanında duramayacağından korktu. Bir kadın çevrendeyken kendine güvenmediğinde, bunu anlamalısın."

Dediklerinin üzerinde bıraktığı etkiyle savaştı. "Sebep ne olursa olsun, beni terketti. Bir ahmak gibi arkasından gitmeyeceğim."

"Yani Amerikalı nişanlısının ona sahip olmasına izin veriyorsun?"

Kıskançlığına oynuyordu – diğer taktiklerinden biriydi bu da. Maalesef işe yarıyordu.

Dişlerini gıcırdattı. "İstediği Hyatt'sa o zaman yapamam– "

Oliver gözlerini kıstı. "Nişanlısını nereden biliyorsun?"

"Minerva söyledi."

"Tabii ki söyledi." Kalan brendiyi içerek bardağı masaya bıraktı. "Bu lanet olası evde kimse sır tutamaz."

"Senin dışında."

"Yine başlama," diye gürledi Oliver.

"Neden? Aptal bir Amerikalı adamın ardından gitmesine izin vermenin de sebebi bu. Tüm bunları önemsemiyor musun?"

Maria'nın o ahmak Hyatt'la birlikte olma düşüncesi midesini alt üst etse de, "Hayır," diye yalan söyledi. "Seçimini yaptı. En azından bunu kabul edebilirim."

"Yolculuk yapmak için hiç parasının olmaması canını sıkmıyor mu?"

"Eminim ona verdiğim incileri satmakla akıllılık etmiştir."

"Aslında, hayır. Onları burada bıraktı." Masaya topallayarak geldi ve kadife kutuyu sürahinin yanına koydu. "Onların üzerinde hakkı olmadığını söyledi."

Kutuya baktı. Parasız yolculuğunu nasıl ayarlamıştı? Kardeşleri ona mutlaka bir şeyler vermiştir ama çok fazla olamazdı. Posta arabasıyla yolculuk etmek zorunda kalmıştır belki de. Maria ve Freddy'nin korunmasız, yankesici ve ahlaksız hancılar için kolay av olarak yolculuk ettiği düşüncesi – eşkiyalardan bahsetmiyordu bile – yüreğini sıkıştırdı.

Kendini ikna etmesi gittikçe zorlaşsa da zorla, "Umrumda değil," dedi.

"O zaman, o ve Freddy'nin Bay Pinter'la gittiğini de umursamazsın. Onu nişanlısıyla buluşturmaya götürdü."

"Canı cehenneme!" Zafer büyükannesinin gözlerinde

parladığında, dilini tutamadığı için lanet okudu. "Yalan söylüyorsun."

Tek kaşını kaldırdı büyükannesi.

Oliver hole hızla giderek bağırdı, "Minerva!"

Bir saniye içinde, merdivenlerde sesini duydu.

Minerva yaklaşırken heyecanla sordu, "Ne var?"

"Maria buradan nasıl ayrıldı?"

Gergince bakışlarını ondan büyükannesine çevirdi. "Bay Pinter'la birlikte gitti. O ve Freddy'ye nereye gitmek isterlerse götüreceğini söyledi. Aslında çok nazik bir davranış– "

"Piç kurusu!"

"O bir beyfendi," büyükannesi araya girdi, "o yüzden onunlayken güvende olduğunu sanıyorum."

"Bir beyfendi. Doğru." Tüm yol boyunca Oliver hakkında anlatacağı berbat şeylerle geçirecekti; en fena maceralarını anlatacak, Maria'yı ona karşı zehirleyecekti.

Bu niye önemli olsundu ki? O gitmişti. Geri dönmeyecekti. Şu an, onun için ne düşündüğünü önemsememeliydi.

Ama önemsedi.

Daha kötüsü, Pinter centilmen şövalyeyi oynamaktan hoşlanırdı ve asil sözlerinin ardında, centilmen şövalyeler herkes gibi güzel bir kadına âşık olabilirlerdi. Pinter ona Tanrı bilir nereye götürmek için para ve zaman yatırımı yapıyorsa – onun için ücretinden vazgeçtiğinden söz etmeye gerek yoktu – karşılığında kesinlikle bir şey bekliyordu.

Maria şu an kırılgandı, kafası karışmış ve üzgündü. Arabanın içinde Maria ile saatlerce, belki de günlerce yalnız kalmak için önündeki tek engel o aptal Freddy'den başkası değildi. Pinter kolayca...

Eğer parmağını ona sürerse o herifi boğazlardı!

"Ne kadar önce ayrıldılar?"

Minerva, "Beş saat kadar önce," dedi.

"Ve nereye doğru gittiler?"

"Bilmi– "

"Southampton," büyükanne büyük adımlarla ilerleyen Oliver'a ayak uydurmaya çalışarak araya girdi. Ona baktığında ekledi, "Seyislerden biri Bay Pinter'ın arabacısından almış bu bilgiyi."

Tüm gece yolculuk ederse, sabahleyin orada olabilirdi. Kışın gece yolculuğu yapmak ideal değildi ama ay görünüyordu. Pinter'ın faytonu ve atının çok da iyi olmadığını düşünerek, Oliver onların ulaşmasından sadece birkaç saat sonra orada olurdu.

Southampton'a vardığında onları nasıl bulacağını bulmalıydı ve şehir çok da küçük değildi. Bir de onu Pinter'dan uzaklaştırmanın üstesinden gelmeliydi.

"Minerva," dedi, "arabacıya gidip Southampton'a gitmek için hazırlık yapmasını söyle. Bir saat içinde yola çıkacağız."

"Tamam," dedi Minerva ve aceleyle gitti.

Gerekli eşyaları toplamak için merdivenlere yöneldiğinde büyükanne onu kolundan yakaladı. "Onu geri getireceksin, değil mi?"

Büyükannesinin endişeli yüzüne baktı. "Eğer gelmek isterse. Bunu isteyeceğinden emin olamam." Onu evliliğe zorlama konusu çoktan kapamıştı.

Büyükanne kaşlarını çattı. "O zaman bu yolculuğu niye yapıyorsun?"

"O kendini beğenmiş Pinter'ın ondan yararlanmaya çalışmasını önlemek için. Parasız ve sadece Freddy yanın-

dayken çok korunmasız. O bir erkek, hangi erkek Maria'ya karşı koyabilir ki?"

"Ardından gitmenin tek sebebi bu mu?"

"Evet."

Ama bunu söylerken bile yalan olduğunu biliyordu. Ardından gidiyordu, çünkü onun Hyatt'ın kollarında olması fikri onu kanser gibi yiyip bitiriyordu. Çünkü tek kelime etmeden ondan ayrılma fikrini kaldıramıyordu.

Hepsinden önemlisi de ardından gidiyordu, çünkü önünde uzayıp giden yılları görebiliyordu; yalnız ve onun varlığından yoksun. Ve bu yüzleşmek için çok ama çok zordu.

Bölüm 24

Balonun ardından uykusuz geçirdiği geceden dolayı yorgunluktan tükendiğinden, Maria araba Halstead Hall'dan ayrılır ayrılmaz hafif bir uykuya daldı. Fakat Bay Pinter ne kadar rahat bir yolculuk yapacaklarını söylese de, yoldaki çukurlar tarafından ölümüne sarsılan bu köhne araba, iyi bir uyku çekmeye yardımcı olmuyordu. Bu yüzden bir handa yemek yiyip tekrar yolculuğa başladıktan sonra, o ve Bay Pinter Nathan'la ilgili durumu konuşmaya başladılar.

Freddy'nin bu konuyla ilgili kararlı fikirleri vardı. "Kılıcım yanımda. Onu düelloya çağıracağım. Hakkından gelirsem mirasınla ilgili bir problem kalmaz."

"Komik olma. Nathan'la düello falan yapmayacaksın," dedi Maria. Freddy kılıç konusunda işinin ehli de olsa, o ölürse kendini asla affetmezdi.

Freddy, "Lord hazretlerine gideceğini söylemeliydin," dedi. "Gelip Nathan'la mücadele etmesine izin vermeliydin."

Bay Pinter'ın konuşmaya olan ilgisini görmezden geldi. Yemekte, o ve Oliver arasındaki anlaşmayı açıklamıştı ve doğal olarak Oliver'ın onu yatağa attığı ile evlenme teklif

ettiği kısımları anlatmamıştı. "Lord Stoneville'le alakalısı yok bunun," dedi ciddiyetle Maria.

"O senin nişanlın, öyle değil mi?" Freddy ısrar ediyordu.

"O büyükannesi için düzenlenmiş sahte bir şeydi ve bunu sen de biliyorsun. Bu konuda sessiz ol, olur mu?"

Onu şaşırtarak, "Tamamıyla sahte olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Tabii ki öyleydi."

"Leydi Celia ve çocukların baloya giderken bana dediklerine göre değil. Dediler ki sana verdiği o inciler servet değerindeymiş."

Bay Pinter oturduğu yerde dikleşti.

Maria Freddy'ye rahatsız edici bir bakış attı. "Saçmalama. Lord cenaplarının dediği gibi, eğer o kadar değerli olsalardı şimdiye kadar satardı."

"Leydi Celia onlardan ayrılmayı kaldıramayacağını söyledi. Babasının aldığı mücevherleri satmış. Ama Bayan Plumtree, o incileri sosyeteye ilk takdim edilişinde annesine vermiş ve bu onları özel yapıyor."

Maria'nın nefesi boğazında düğümlendi. "Celia'nın yanlışı olmalı," diyebildi usulca. "Yanlış anlamış olmalısın."

Ama kalbinde, yanlış anlamadığını biliyordu. Bu, Halstead Hall'dan böyle ansızın ayrıldığı için içinde büyüyen suçluluk duygusunu daha da arttırdı. Korkağın tekiydi. Oliver teklifinin reddedilmesinin düzgünce, yüzyüze yapılmasını hakediyordu.

Yine de, onu dün akşam reddetmişti. O is bunu kolayca yok saymıştı. Bir kişi, diğerinin kararını destekleme gücünden yoksun olunca da kaçmak korkaklık sayılır mıydı?

Maalesef, Freddy'nin dedikleri Bay Pinter'ı tekrar özel evlilik izniyle ilgili soru sormaya yöneltmişti. Oliver hakkında daha fazla konuşmak istemediğini açıkça belirtince konu kapandı. Oliver'ın durumunu korumaya çalıştığı için, Bay Pinter muhtemelen onu aptal olarak görmüştü. Önemsemedi. Oliver'ın tüm o yıllar boyunca ebeveynlerinin ölümü yüzünden çektiği acıları her düşündüğünde kalbi sızlıyordu.

Southampton'a ulaştıklarında saat sabahın ikisi olmuştu. Nathan'ın kaldığı yere hemen şimdi gitmek istese de Bay Pinter, nişanlısıyla yüzleşmeden önce dinlenmesini salık verdi. Haklıydı; hayatı boyunca hiç böyle yorulmamıştı.

Neyse ki hanlardan birinde boş oda vardı, böylece Bay Pinter, bir tane Maria için ve bir tane de kendisi ile Freddy için oda tutabildi. Onlardan ayrılmadan önce, Bay Pinter'ı yanına çekti ve onu erken kaldırıp Freddy'yi uyurken odada bırakmasını söyledi. Freddy'nin o kılıç yanındayken onlarla birlikte Nathan'ı görmeye gelmesine izin veremezdi.

Sonra, Maria odasına gitti. Kıyafetlerini bile çıkarmadan kendini yatağa attı ve deliksiz bir uykuya daldı.

Sağlam meşe kapıdan gelen sesle uyandığında, bir an geçmiş gibi hissediyordu. Ama ateş sönmüş olduğundan, odadaki acı soğuk bunun mümkün olmadığını kanıtlıyordu.

Bay Pinter kapıdan, "Bayan Butterfield?" diye seslendi.

"Yedide kalkmak istediğinizi söylemiştiniz. Size yardımcı olması için bir hizmetçi getirdim."

Yataktan zorlukla kalkıp, ayaklarını sürüyerek kapıya gelirken, "Teşekkürler!" dedi. Suratsız kızın içeri girmesi

için kapıyı açtı ve kapının kenarından kafasını uzatıp Bay Pinter'a, "Kısa süre içinde aşağıda olacağım," dedi.

Yolculuk edenlere aceleyle yardımcı olmaya alışkın olduğu belli olan hanın hizmetçisi, Maria'ya yolculuk kıyafetlerini yas kıyafetleriyle değiştirmesine yardımcı oldu. Bu, Maria'nın güzelim kıyafetlerine özlem duymasına sebep oldu. Betty'nin tatlı konuşkan halinden söz etmeye gerek bile yoktu.

Buna bir son ver! En azından, bir yalanı daha fazla yaşamayacaksın. Kendin olmaya dönüyorsun.

Ama başka bir yerde olmayı arzularken bu kendisi miydi? Haltead Hall'da, o muhteşem peri masallarından çıkma yatağında uyanıp, aşağıda aileyle kahvaltıya inene kadar Betty'nin ona atıştırması için bir fincan çay ve biraz tost getirmesine alışmıştı. Ateşi harlamadan önce, Betty ona giyinmesinde yardım ederken ev hakkında konuşurlardı. Oliver'ı görmeyi dört gözle beklerdi...

Ahh, bir yararı yoktu. Onu düşünmeden duramıyordu. Fakat düzenbaz Nathan'ı gördüğünde neler söyleyeceğine odaklanmalıydı.

Odadan ayrıldı, aşağıdaki gürültüyü duyunca adımlarını hızlandırdı. Freddy uyanmıştı.

Bay Pinter'a, "Sizinle geliyorum," diyordu. "Görüyorum ki buradan bensiz sıvışmayı planlıyordunuz."

Maria onların yanına geldiğinde, "Saçmalık," dedi.

"Bay Pinter ve benim, Nathan hakkında hâlâ konuşmamız gereken bir iki konu var. Kahvaltı etmek için seni, şehrin girişinde gördüğümüz dükkândan bize turta alman için uyandıracaktım."

Freddy'nin yüzü turta sözüyle aydınlandı. Sonra gözlerini kıstı. "Kahvaltıyı neden burada yapmıyoruz?"

Tanrı'ya şükür dediklerini duyacak kimse yoktu, "Bu handaki kahvaltı çok pahalı, öyle değil mi Bay Pinter?" dedi Maria.

Tepkisizce, "Evet, çok pahalı," dedi.

"Olabildiğince paradan kısmamız gerektiğini anladım." El çantasından birkaç bozuk para çıkardı ve en şirin gülümsemesiyle kuzenine uzattı. "Yani bir iyilik yapıp bize biraz turta getirirsen harika olacak."

Temkinli görünüyordu ama turta en sevdiği şeydi. "Ahh, pekâlâ," diye homurdandı. "Fakat hemen döneceğim. Bensiz bir yere gitmeyin."

"Tabii ki."

Görüş alanından çıkar çıkmaz, Bay Pinter'ı kapı dışına çekti ve şanslarına ters yönde olan adrese doğru yola koyuldular. Gidecekleri yerin nerede olduğunu bilmediğinden, bu numara Freddy ve kılıcını güven içinde uzak tutardı.

Küçük hoş kırevine ulaştıklarında, Bay Pinter Nathan'ı sordu. Evin sahibi, onları içinde hoş eşyaların olduğu bir oturma odasında bırakarak çağırmaya gitti.

Beklerken, Maria kapının görüş açısından ve Bay Pinter'dan uzağa, pencerenin önüne doğru gitti. Nathan'ı hazırlıksız yakalamak istiyordu.

İçeri girdiğinde, nasıl olduysa, Nathan onu hazırlıksız yakalamıştı. Bay Pinter'a doğru ilerlerken, Nathan tamamıyla farklı biri gibi görünüyordu. Favorilerini neredeyse çenesine kadar uzatmıştı ve düz, sarı dağınık yerine saçları gevşek dalgalarla açılmış haldeydi. Saçlarını kıvırmaya mı başlamıştı?

Ve kıyafetleri! Modayı her zaman hafife alırdı. İşte şim-

di burada, tam karşısındaydı ve Sharpe kardeşleri bile gölgede bırakacak hoşlukta iyi kıyafetler içerisindeydi.

Hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi davranırken, onu bu kadar iyi halde görünce kızgınlığı içini öyle bir sardı ki o an çevresindeki her şeyi yakıp yıkabilirdi.

Ve hâlâ onu fark etmemişti, zavallı adam!

Nathan Bay Pinter'a bir iş adamının sakin tonuyla, "Yardımcı olabilir miyim, bayım?" diye sordu.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bay Pinter cevaplayamadan önce, "Günaydın, Nathan," dedi Maria.

Ona doğru dönerken yüzü kıpkırmızı oldu. "Maria! Burada ne yapıyor– " kıyafetlerine dikkat edince duraksadı. "Ne oldu?"

Medeni olmaya çalışarak, "Babam öldü," diye cevap verdi.

"Tanrım!" yürekten üzülmüş gibiydi. "Çok üzgünüm. Duymamıştım."

"Evet, bunu gayet iyi biliyorum." Kelimeler ağzından dökülüyordu. "Sana birkaç tane mektup yolladım ve hiç cevap vermedin. Bu esnada, babamın lanet isteği yüzünden vekiller miras işini sensiz halledemediler."

Ona doğru yürüdü, her adımında öfkesi daha da büyüyordu. "Azalan kaynaklarımı İngiltere'ye yolculuk yapmak için kullanmak zorunda kaldım. Şimdi, Bay Pinter'a bile seni bulması için vermem gereken ücreti ödeyemiyorum. Ve işte buradasın, onun şirketini mahvedebilecek bir iş kurmak için, *benim babamın* sana öğrettiği bilgiyi kullanıyorsun!"

Nathan ona doğru adım atarken boğuk bir sesle, "Açıklayabilirim," dedi.

Ama şu an Maria'yı durdurabilecek bir şey yoktu. "Ve

tüm bu zaman, bir yerlerde ölmüş olabileceğini düşündüm!" Acımasızca durdurmak için uğraşsa da gözleri yaşla doldu. "Freddy ve ben, başına talihsiz bir olay geldiğinden emin olarak Londra'nın sokaklarını aşındırdık."

"Ahh, sevgilim, ben– "

"Sakın bana sevgilim deme!" diye bağırdı Maria. "Her şey yalandı, değil mi? Evlenme teklifi, öpücüklerin."

"Maria," dedi Bay Pinter'a bakış atarak, "bunlardan burada bahsetmen münasip– "

"Münasip!" Maria hırsla haykırmıştı. "Peki ya iş ortağına yalan söylemek ve ondan çalmak? Bunlar *münasip* mi?"

Kendini geri çekti Nathan, belli ki alınmıştı. "Babandan çalmadım. Bunu asla yapmam."

"Gerçekten mi? Yani bir şekilde, satmak için bir filo hız teknesi tedarik ettin, hem de yarısı sana ait olmasa bile?"

Korkmuştu. Bay Pinter'a başka bir bakış atarak sesini alçalttı. "Bu konuşmayı özel olarak yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle hayır." Suç hakkında okuduklarından bir ya da iki şey öğrenmişti.

Bir dolap çeviren kimseler, her zaman kurbanlarının yumuşak kalbini onlara karşı kullanırdı. Nathan'ın yalanlarına inanma isteğini geri püskürtmek için, Bay Pinter'ın sağlam sağduyusuna ihtiyacı vardı. "Bay Pinter'ın buna tanık olmasını istiyorum. Sana güvenmiyorum."

"Bu doğru değil!" Onu samimi bakışlarla süzdü. "Bunu ikimiz için yaptım."

"İkimiz için mi?" Böyle bir iddiada bulunabildiği için çok şaşırmıştı.

"Dört yılın nişanlılık için uzun bir zaman olması seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

"Evet ama baban dedi ki– "

"Biliyorum." Dudakları hor görürcesine kıvrıldı Nathan'ın. "Seni, bana emanet etmeden önce şirketi yönetebilmemden emin olmak istediğini söyledi."

"Seni sadece test ediyordu. Sana her zaman inanmıştı. Başka türlü olsaydı, vasiyet olarak niye sana şirketin yarısını bıraksın?"

"Bıraktı mı? Bunu yapacağını söylemişti. Fakat söz verdiği gibi yapacağından asla emin olamamıştım." Maria'yı şaşırtarak ellerini tuttu. "Dört yıl boyunca seni bana ödül olarak öne sürdü ve ne zaman evlilik konusunu gündeme getirsem hazır olmadığımı söyledi."

Yüzüne baktı. "Bu doğru olamaz!"

"İnan bana, öyle." Ellerini sıktı. "Yarısını bir başkasına satmadan önce benden olabildiğince faydalanmak istediğinden korktum."

Elini onunkinden çekti. "Bunu niye yapsın? Mirasını bırakacağı bir oğlu yoktu. Öldükten sonra şirketi yönetmesi için senin gibi güçlü bir adama ihtiyacı vardı."

"Fakat evlenmemize izin vermiyordu. Bekleyemezdim. Bir eş istiyordum."

"O yüzden bir tane bulmak için İngiltere'ye gittin?"

"Hayır!" Nathan sinirle favorilerini kaşıdı. "Londra'da iş anlaşmalarını halledebilirsem evlenmemize izin vereceğini söyledi." Ama görüşmeler suya düştü. Babanın yaşlı bir adam olduğunu söyleyip durdular; şirketin sadece yarısına sahip olduğumdan New Bedford Gemicilik'in gemileri sağlayacağına güvenemezlermiş. Babana bir şey olursa bu onları belirsizlik içinde bırakırmış."

Maria ona kuşkuyla bakarken sesini yumuşattı. "Nişanlı olduğumuzu açıkladım, ama böyle resmi olmayan bir anlaşmaya güvenmeyi reddettiler. Benimle evlenmekten

vazgeçebileceğinden ve kendi yarını başka bir ortağa satmandan korktular. Bu onları yarı yolda bırakırdı."

"Bunu yapmayacağımı biliyordun."

"Evet ama onlar bilmiyordu. O yüzden, bağımsız bir şirket olarak gemiler için anlaşma yapabilirsem Amerika'ya güçlü dönebilirim diye düşündüm. Baban evliliği onaylamazsa işteki yarımı almakla ve yeni anlaşmamla ona diş gösterebilirdim."

Kulağa çok ikna edici geliyordu... bir şey dışında. "Peki ya ben? Geleceğini düzenlerken– "

"Bizim geleceğimiz," diye onu düzeltti Nathan.

"Nişanlılığımız hakkında fikrini değiştirip değiştirmediğini bilmeden ve bir yerlerde ölüp kaldığından habersiz geride kaldım."

"Başka çarem yoktu," onunla ne zaman iş hakkında tartışsa takındığı o sabırlı tonla konuşmuştu.

Onun küçümseyen davranışlarını şimdiye kadar nasıl farketmemişti? "Eğer sana yazsaydım, baban bunu duyardı. Özel olarak haberleşmemize hiç izin vermediğini biliyorsun. Ellerimin boş kalması riskine giremezdim."

"O yüzden hislerimi ve endişelerimi önemsememe kararı aldın?"

Nathan hiddetle iç çekti. "Tabii ki önemliydiler. Ama ikimizin istediğini yıldırım nikâhıyla başardığımda anlayabileceğini düşündüm."

"Yıldırım nikâhı gibi bir amacın olsaydı beni kaçırabilirdin," dedi Maria. Hayal kırıklığı sesinden anlaşılıyordu. "Sen bu riske giremezdin. Babam şirketteki kendi yarısını sana bırakmayı reddebilirdi."

"Şimdi, Maria, bununla bir alakası olmadığını bili-

yorsun," Nathan telkin edici bir sele konuşuyordu ve bu Maria'nın sinirlerini iyice köpürtüyordu.

Siniri yine ateşlendi. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Dilinin ucuna kadar gelen asit gibi sözcükleri yuttu. "Ya da belki de bir koca için o kadar çaresiz olduğumu ve bir nişanlın olduğunu hatırlayıncaya kadar sabırla bekleyeceğimi sandın. Belli ki aylarca senden haber alamadığım esnada bir başkasını bulabileceğimden hiç tasalanmadın."

Nathan safça gözlerini kırpıştırdı.

Maria acımasızca gülümsedi. "Niye düşünesin ki? Ne de olsa, kim bir piçin dobra kızını ister ki? Senin konumundaki bir adamla birlikte olmam şanstı, değil mi? Senin gibi yüce birini kaybetme riskine asla girmemeliyim. Seni sonsuza kadar bekleyeceğimi düşündüğüne eminim."

"Bu doğru değil... buna öyle bakmıyorum... hepsine lanet olsun, senin karakterini biliyorum! Bana bir söz verdin. Sözünü tutacağını biliyordum."

Sözlerinin yarattığı suçluluk sancısını görmezden gelmek için savaştı. "Fakat sen sözünü tutma konusunda hiç vicdan azabı çekmedin."

Temkinlice, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sahibi olmadığın gemileri alan şirketin sahibi, Bay Kinsley'in kızına eşlik ediyorsun."

Nathan'ın kıpkırmızı olan yüzü hiçbir şeyi belli etmiyordu. Maria'nın kalbi paramparça oluyordu. Onun bu yanını daha önce nasıl görmemişti? Gizlediği bu haine nasıl böyle kör olabilmişti?

"Sanırım nişanlımın kulağına bu yalanları şakıyan adam sizsiniz," dedi Nathan Bay Pinter'a patlamıştı.

Bay Pinter sakince, "Ben duyduklarımı aktardım, evet,"

dedi. "O yüzden beni tuttu. Birçok kez Bayan Kinsley ile yürürken görülmüşsünüz, o ve annesine konsere ya da bunun gibi şeylere giderken eşlik ettiğinizi söylemiyorum bile."

Nathan kravatını fırlattı, onu boğuyormuş gibi hissediyordu. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum. İş söz konusu olduğunda bu sıradışı bir durum değil."

Bay Pinter, "Söylentiler teklif etmenin eşiğinde olduğunuz yönünde," dedi.

Nathan bakışlarını Maria'ya çevirdi. "Bu söylentilere inanmıyorsun, değil mi?"

Ona sertçe baktı. "İnanmalı mıyım?"

"Hayır!" Nathan'ın rengi daha da kızarmıştı. "Pekâlâ, bu anlaşma için yoldaki engelleri Bay Kinsley'in ailesine yakınlaşarak kaldırmaya çalıştığımı kabul ediyorum, ama–"

"Ben de böyle düşünüyordum." Maria kapıya doğru döndü. "Avukatımla konuşacaksın. Şirketteki yarımı almak istiyorsan– "

"Lanet olsun, Maria, gülünç olma!" Nathan onu kolundan tuttu. "Genç hanıma hiçbir söz vermedim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Maria kolunu ondan kurtardı. "Ne tuhaf. Belli ki ben de etmiyorum."

"Bu doğru değil!"

Öfke yeniden içini sardı. "Senin için ağladım. Senin için endişelendim. Şirkete nereye gittiğine dair tek bir söz bile söylememişsin! Mektuplarıma de cevap vermeyince, okyanusu geçip bu lanet ülkeye seni bulmak için geldim. Biraz param vardı ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu– "

"O zaman ait olduğun yerde, evinde kalmalıydın!"

Ona inanamayarak baktı. İşte gerçek Nathan ortaya çıkmıştı. Tüm bu zaman boyunca onun arkadaşlığına inanmıştı. Ama gerçek şuydu ki; o kendisinde uygunsuz bulacağı her şeyi ondan saklamıştı. Bu davranışlar azar azar ortaya çıkıyordu; arada bir ikaz, onaylamayan bir gülümseme ve küçümseme.

Dürüst olsaydı, onu olduğu gibi asla onaylamadığını itiraf ederdi Nathan. Yalnızca Oliver bunu yapmıştı.

Oliver'ın düşüncesi bile onu görmek için güçlü bir özlemin içini kavurmasını sağladı.

Nathan hakkındaki alaycı düşüncelerini duyar gibiydi, kesin ondan daha iyisini hakettiğini söylerdi. Her dediğinin ne anlama geldiğini bilirdi, çünkü tüm hatalarına, geçmişi hakkındaki tüm ketumluğuna rağmen ona asla yalan söylememişti.

Yumuşak bir sesle, "Evde oturmadığım için ne kadar memnun olduğumu hayal bile edemezsin," dedi Maria. "Diğer türlü evlilik için birbirimize ne kadar uygun olmadığımızı keşfedemeyecektim."

Nathan kafasını salladı. "Yanılıyorsun. Şu an sadece sinirlisin." Yanağını okşayacakmış gibi yaklaştı ama Maria irkilince ifadesini sertleştirdi. "Hukuken hâlâ nişanlıyız. Eğer Bayan Kinsley ile ilgili aptalca bir alınganlık yüzünden buna son verirsen, beni harekete geçmek için zorlamış olursun."

Nabzının kulaklarında attığını hissetti, ona doğru baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri parlıyordu. "Verdiğin sözü ihmal etmekten seni dava ederim. Babanın evlenmemizi istediğini, nişanlanmayı kabul ettiğini ve sadece hoşnutsuzluk içinde ol-

duğundan beni reddettiğini söylediğimde mahkeme çok anlayışlı olacaktır. Şirketin değerini arttırmak için tüm yaptıklarımın hikâyesiyle onları eğlendiririm. Bir zaman için şirketin varlığını bağlattırabilirim. İstediğin bu mu?"

"Buna nasıl cüret edersin?" diye bağırdı Maria, böyle bir şeyi deneyebilmesi bile onu dehşete düşürdü. "Peki ya senin hilekâr davranışların ne olucak, iş anlaşmalarını bir yalan üzerine kurman? Mahkeme bunun için ne düşünecektir?"

Sakince, "Sözü bile edilmez," dedi. "Bir adamın başka bir şirket kurmasında yasal olmayan bir durum yok. Kendi çıkarımı korumak zorundaydım. Babanın kendi iyiliği için, onu bundan uzak tuttuğumu söyleyeceğim ki zaten doğru olan da bu."

"Değil! Arkasından iş çeviriyordun. Yaptığın şey bu."

"Bunu kanıtlayamazsın. O öldü. Bu dalavereye rıza gösterdiğini söyleyebilirim."

"Böyle bir şey yapmadığını çok iyi biliyorsun," dedi, onun bu ahlaksız konuşmalarından şok olmuştu. "Sen nasıl bir adamsın?"

Gözleri keyifle parladı. "Bir şans isteyen bir adam. Hâlâ seni karısı olarak isteyen biri."

Bir hafta önce Oliver'in dedikleri aklında yankılandı: *Bu adam, seni de diğer varlıklarıyla beraber rafa kaldıracak ve sadece yararlı olduğunda seni kullanacak.*

"Beni karın olarak istemiyorsun. Kim olduğumu bile bilmiyorsun. Adam Butterfield'ın, New Bedford Gemicilik'in yarısının sahibi olan kızını istiyorsun."

"Ne istersen onu düşün. Ama aceleyle hareket edip avukatları da işin içine katarsan, bir savaşa hazırlansan iyi edersin."

Ona baktı. "Cehenneme kadar yolun var."

Onun kullandığı bu dilin üzerine, Nathan ona bakakaldığında arkasını döndü ve gitti.

Ona hakettiği cezayı verdiği için kendini kutlarken bile, mantıklı tarafı her şeyin onun yararına olduğuna işaret ediyordu. Bir adamın bir kadının adını nasıl kolayca karalayacağını biliyordu.

Ve mahkeme, bir kere Oliver'la olan garip nişanlılığını duyarsa, Nathan'ın aylardır onu yok saymasına duyabilecekleri sempatiyi yok ederdi.

Titremeyle sarsıldı. Yanında sessizce yürüyen Bay Pinter'a baktı. "Gerçekten sözün ihlali yüzünden beni dava edebilir mi?"

"Korkarım ki edebilir. En azından bir dava biliyorum; Amerika'da bir adam böyle bir dava açtı ve büyük kazancı oldu."

"Şirketteki yarımı alamaz, öyle değil mi?"

"Bu mümkün. Onu verdiğin sözden mahrum bırakmış oluyorsun."

Karnında bir şeyler düğümlendi. "Ama sahtekârlığı mahkemeyi etkilemez mi?"

Bay Pinter yüzünü buruşturdu. "Dediği gibi, baban adına hareket etmediğini kanıtlayamazsın."

İçini umutsuzluk kapladı. "Ama Bayan Kinsley'e eşlik ettiği tüm zaman boyunca, bir nişanlısının olmasının öğrenilmesi Bayan Kinsley ile olan planlarına kesinlikle zarar verecektir."

"Anlaşma henüz yapılmadı ve senin şirketteki yarın olmadan bir şansı yok. Bu yüzden evlilikle senin hakkına sahip olamazsa, bunu hainlik yaparak almak isteyecektir.

Onunla evlenmeyi reddedersen, bu onun tek seçeneği. İstediğini elde etmek için ismini karalayacak."

"Ve Lord Stoneville'le olan halka duyurulmuş nişanlılığımı davasını desteklemek için kullanacak."

"Büyük olasılıkla. Maalesef, mahkeme sevgilisini terk eden kızları onaylamaz."

Sessizlik içinde yürüdüler.

Nathan Hyatt'ı hiç görmemiş olmayı diledi. Babası adamın nasıl biri olduğunu anlayabilseydi keşke. En azından, babasının da onun karakterine kendisi kadar aldandığını bilmenin memnuniyetini yaşıyordu.

Hana vardılar. Freddy'yi onları holde beklerken bulmadığı için şaşırdı. Şimdiye kadar sinirleri yatışmış olmalıydı.

"Yapmamız gereken şey," dedi Bay Pinter merdivenlerden çıkarken, "acilen Londra'ya dönüp bir avukat ayarlamak. Babanızın bir telafi planını arkasında bıraktığına eminim. Umutsuz olmayın."

İç geçirdi Maria. "Teşekkür ederim Bay Pinter ama cömertliğinizin kabul edilebilir sınırları aştığını düşünüyorum. Gerçekten daha fazla ödeme yapacak gücüm yok."

Elini sallayarak, "Saçmalık," dedi. "Nihai sonuca kadar bu işin peşinden koşmak benim yararıma. Buna şu yönden bakın; sizi başarıyla Bay Hyatt'tan kurtarabilirsem, servetinize kavuşacak ve bana ödeme yapabileceksiniz. Ayrıca benden tüm arkadaşlarınıza tavsiye etmenizden bahsetmiyorum bile."

"Hiçbiri İngiltere'de yaşamıyor." Özlemle Sharpeları düşündü ama yardımlarını istemesi mümkün değildi. Sebep sadece onların kendi dertleriyle uğraşmaları değildi, asla Oliver'la yüz yüze gelemezdi. Özellikle de oradan nasıl ayrıldığı göz önünde tutulursa imkânsızdı.

Onun ve Freddy'nin odasının önünde durduklarında, Bay Pinter Maria'nın omzunu sıvazladı.

"Bir arkadaşınız var. Ben sizin arkadaşınızım. Bunu hatırlayın."

Zorlukla yutkundu. "Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Eminim Londra'da sizi meşgul edecek daha acil işleriniz vardır."

İfadesi ciddileşti. "Bir keresinde sizinkiyle benzer durumda bir kadın tanıdım. Gerçekten hiç arkadaşı yoktu ve bu onu perişan ediyordu. Size yardım ederek, günahlarımı aklıyorum." Dedi ve odasının kapısını açarken kendini gülümsemeye zorladı. "Ama bu önemli değil."

Oda boştu.

Maria, "Bu tuhaf," dedi. "Freddy şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Siz toplanırken gidip onu turtacıdan getireceğim." Şapkasını hafifçe tutarak, aceleyle merdivenlerden aşağıya indi Bay Pinter.

Kendi odasına yürüdü, kırılan cesareti adımlarını ağırlaştırmıştı. Bu noktaya geldiklerine inanamıyordu; Nathan onu dava etmekle tehdit ediyordu.

Kapıya ulaştığında bir paket gördü. İçinde iki turta vardı, hâlâ sıcaktılar. Yani Freddy buraya dönmüştü, hem de yakın zamanda. Şimdi neredeydi? Hayretle başını sallarken kapısını açtı ve içeri girdi.

Oliver, "Tam zamanında döndün," dedi.

İrkilerek elindeki turtaları yere düşürdü.

Oliver'ın gözlerinin altındaki gölgelere rağmen, Maria daha önce hiç böyle hoş karşılandığını görmemişti. Kravatı kötü bağlı, saçı başı dağılmış ve yüz ifadesi belirsiz de olsa, Maria'nın nefesini kesmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Maria.

Alçak bir sesle, "Halstead Hall'dan ayrılırken bir şeyi unuttun," dedi.

"Neyi?"

Manalı manalı ona doğru adım atarken, Maria'nın kalbi yüreğinde atmaya başladı. "Beni."

Bölüm 25

Maria cevap bile veremeden, onu öpmeye başladı. Ağzı taşkınlığın ziyafetiydi, kendi bedenine çekmek ister gibi kolları onu eziyordu.

Çarpıcı bir andan sonra, bundan keyif alması için kendini onun kollarına bıraktı. Sonra gerçek aklına geldi. Sırf arkasından geldi diye, aralarında geçenlerin değiştiği söz konusu olamazdı.

Maria onu kendinden uzaklaştırdı. Oliver'ın gözleri kararsa da gitmesine izin verdi.

Ondan yavaş yavaş uzaklaşırken, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Oliver bakışlarını ondan ayırmadı. "Pinter'ın arabacısı uşaklarımdan birine ağzından kaçırmış. Buraya vardığımda bir turtacı gördüm ve Freddy ortaya çıkana kadar bekledim. Sonra onu buraya kadar takip ettim." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Kuzenin iyi bir İngiliz turtasına asla karşı koyamaz."

Derin bir iç çekti. "Yemin ediyorum, Freddy bir gün ölümümün sebebi olacak."

Demode elbisesinin, nasıl gözüktüğünün bilinciyle

başlığını çıkardı ve sandalyeye fırlattı Maria. "Ama o nereye gitti?"

"Bu konuda yardımcı olamam."

"Peki odama nasıl girdin?"

Omzunu silkti. "Pencereden tırmandım. Kilitli değildi." Gözleri ona doğru bakarken parladı. "Genellikle pencereden aşağıya insem de geçen yıllar içinde, kadınların pencerelerinden tırmanma konusunda biraz deneyim edindim."

Bu bilgi ona, kaçmasının sebebini hatırlattı. "Buraya gelmemeliydin."

Maria'nın suratı acıyla buruşunca yaptığı patavazsızlıktan pişmanlık duydu. "Dinle Maria. Seni evliliğe zorlayarak hata yaptım. Evlilik iznini almadan önce, düşünmen için sana daha fazla zaman vermeliydim." Ellerini yumruk yaptı. "Ama Hyatt'la evlenemezsin. Ben söylediğimde inanmıyordun ama o belli ki bir servet avcısı– "

"Biliyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Tüm hikâyeyi ona anlatamazdı. Böyle bir adama inanarak, onun bu kadar aptal olduğunu bilmesi inciticiydi. "Onunla evlenmiyorum. Bunun için endişelenmene gerek yok."

Üzerinde gezdirdiği gözlerini kıstı Oliver. "Benimle evlenmelisin." Kollarını tutmak için ona doğru yürüdü. "Bir koca olarak tek övülecek şeyin ünvanım olduğunu biliyorum, ama– "

"Böyle söyleme," diye karşı çıktı Maria. "Bu doğru değil."

"O zaman niye tek kelime etmeden beni terkettin?"

diye sordu, sesi o kadar acı doluydu ki Maria kendisine lanet okudu.

"Çünkü benimle gerçekten evlenmek istemiyorsun. Bunu sadece masumiyetimi aldığın ve vicdanını rahatlatmak için yapıyorsun."

Acı bir kahkaha attı. "Vicdanım olduğu için beni suçlayan ilk kadınsın."

"Çünkü seni tanımıyorlar." Boğazı duyduğu hislerle yandı, yanına gidip kirli sakallı yanaklarını okşadı. "Ama ben tanıyorum. İyi bir adam olduğunu biliyorum."

Oliver onu bırakırken yüzünde umutsuzluk belirdi. "Bunun için kendine yalan söyleme. Seni karım olarak istiyorum ama seni temin ederim ki hak etmiyorum."

Sesindeki acı ton kalbini sızlattı. "Yanılıyorsun," diye fısıldadı Maria. "İyi bir adamsın. Sadece kendine güvenmiyorsun ve sen kendine inanmıyorken, ben sana nasıl inanabilirim?"

Soğukça, "İnanamazsın," dedi. "Kim olduğumu... ne olduğumu bilmiyorsun. Bilseydin, benimle evlenmeyi düşünmezdin bile. Uzun zaman önce kendime ne olduğumu kanıtladım." Bir küfür savurdu Oliver.

Uzun zaman önce mi? Kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Bu, kulübede o gece anne ve babanın başına gelenlerle ilgili, değil mi?" Eliyle onun kolunu tuttu. "Hâlâ kendini suçlu hissediyorsun. Olanlara engel olmak için orada olmaman, buna sebep olduğun anlamına gelmez."

"Bu yüzden suçluluk hissetmiyorum!" Kollarını çekip hızlı adımlarla pencerenin yanına gitti, dışarı hanın avlusuna doğru baktı.

"Söyle bana," diye yalvardı Maria. Bayan Plumtree haklıydı; onu yiyip bitiren hastalığından kurtulması için çaresizce konuşmaya ihtiyacı vardı.

Tek cevabı sessizliğiydi.

"Annenle atıştığınızı biliyorum," diye ısrar etti Maria. "Büyükannen bunu bana söyledi. Ama ne hakkında olduğunu bilmiyor."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Oliver.

"O kadar kötü olamaz."

Ona kızgınlıkla baktı. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"İşte bu yüzden bana söylemelisin ki anlayabileyim."

"Anlaman mümkün değil."

"Atışmanız babanla mı ilgiliydi? Sorun bu muydu?"

"Atışmamız... ben bir şeyler yapmıştım o yüzden... doğru olmayan bir şeydi..." Parmaklarını saçlarında gezdirirken ürperdi. "Sana söyleyemem. Söylersem benimle evlenmezsin."

"Söylemezsen evlenmem," dedi yumuşak bir sesle.

"Lanet olsun," sesi çaresizdi Oliver'ın.

"Ciddiyim, Oliver."

Ona doğru döndü, gözleri alev alevdi. "Annem beni evdeki partiye gelen misafirlerden biriyle yatakta yakaladı, tamam mı? Beni evli bir kadınla bastı."

Maria ona doğru baktı, ne yapacağını bilemiyordu.

Aynı çirkin sesle konuşmaya devam etti. "Annemin, babamı bulmak için avcı kulübesine gitmeden önce bu son görüşümdü. Bu annemin onu öldürme sebebiydi."

Maria inandığı bu şeyin onu mahveden şey olduğunu görebiliyordu. Ama nedenini anlayamıyordu. Evet, on altı yaşındaki oğlunu evli bir kadınla yatakta basmak bir anne için şok edici olabilirdi ama bu, onu kocasını öldürecek kadar kızdırabilir miydi? Bu hayli olasılık dışı görünüyordu.

"Ama neden..."

Boğuk bir sesle küfür etti. "Lilith Rawdon bir asker karısıydı. O ve Binbaşı Rawdon Halstead Hall'daki ailemin verdiği ev partisine davetliydiler. Geldiklerinde Lilith bir şey yüzünden üzülmüş görünüyordu. Fakat bu, etrafta kimse yokken bana kur yapmasına engel olmadı. Gururum okşanmıştı. O zamana kadar bir kadınla yatmamıştım. Eton'daki meyhanede garson kızlarla bir ya da iki kere öpüşmüştüm ama daha fazlası yoktu." Sesi sertleşti. "Lilith'in olgunlaştığımı anlaması uzun sürmedi. İkinci gün herkes piknikteyken ben katılmadım, çünkü anne babamın eğlenceli maskelerinin ardında, birbirlerine iğneleyici sözler söylemelerine dayanamıyordum."

Maria konuşmadı, hikâyeyi kesmesinden korkuyordu.

"Lilith beni yatağımda, babamın okumak için görevlendirdiği çiftçilikle ilgili bir kitabı okurken buldu. Ölümüne sıkılmıştım. Yani içeri girip, kapıyı kapatıp, üzerindekileri çıkarırkenki tepkimi hayal edebilirsin."

Kadının umarsız ahlaksızlığına şok olsa da, Maria ifadesini belli etmemeye çalıştı.

"Başka tarafa bakamadım. Lilith harikulade güzeldi ve beni çekici buluyor gibi gelmişti." Kafasını salladı. "Tanrım, ne kadar aptalmışım."

Kendinden böyle nefret ettiği için Maria ağlamak istedi. Muhtemelen onu çekici bulmuştu. On altı yaşındaki Oliver'ı kolayca resmedebiliyordu; gençliğin verdiği enerji ve dirilikle zeytin rengi teniyle yakışıklı bir çocuk. O yaştaki kuzenlerini bildiğinden, daha yaşlı kadınların ilgisini nasıl çektiklerini de biliyordu.

Sözlerine devam etti, nefesi düzensizdi. "Üzerime çıktı ve... şey, gerisini tahmin edersin. Annem kapıyı açıp içe-

ri girdiğinde, çok yetenekli Bayan Rawdon'la bakirliğimi kaybettiğimden mutluydum." Yanaklarına ateş basmıştı.

Maria, müstakbel karısıyla öpüşürken yakaladığında kuzeni nasıl sinirle kızarmıştı, bu Oliver için on kat daha kötü olmalıydı.

Ama hâlâ bunun, neden böyle bir trajediye sebep olduğunu anlamıyordu.

Oliver tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Üzerini örtmek yerine," diye devam etti Oliver, "Lilith anneme küstahça bir tavır takındı. Gaddarca gülümsediğinde ve annemin rengi attığında, anlamıştım. Lilith başından beri, annemin bizi bu durumda bulması niyetindeydi."

"Niye böyle bir şey yapsın?"

"Görülen o ki annem için oynadığı hasta bir oyunun bir parçasıydım. Annem Lilith'e bakıp, 'Ona sahip olmak yetmedi mi? Oğlumu da almak zorunda mıydın?' dediğinde ispatlanmıştı."

Yani Lilith Rawdon babasının metresiydi.

Oliver'ın yüzü tiksintiyle doluydu. "Rawdonların bizimkilerle neden o kadar çok zaman geçirdiğini hep merak ederdim. Annem Lilith'den hoşlanıyor gibi değildi ve babam Binbaşı Rawdon'la hatta benim bile anlayabileceğim muzip yollarla dalga geçerdi. Ama o gün, annem beni gördüğünde..."

Ellerini yumruk yaptı. "Ahh, Tanrım, sesinde öyle çok acı vardı ki. Tüm hayatım boyunca yakamı bırakmadı. Onun yanından çekilmemi söyledi ve beni dışarı attı. En son gördüğüm şey, Lilith'in anneme arsızca gülümsemesiydi."

"Ama bu kadın böyle bir şeyi neden yaptı? O ve baba-

nın arasında bir ilişki varsa, niye bununla anneni üzmeye çalışıyor?"

"Yıllarca bunu anlamaya çalıştım. Rawdonlar hakkında ortalıkta dolaşan birkaç söylenti vardı; evlilikleri kötü gidiyormuş ve ayrılığa doğru gidiyorlarmış. Boşanma söz konusu değildi, tabii ki ama belki de Lilith babamı ikna edip, başka bir yerde yaşamak için birlikte kaçmayı umuyordu. Onu babamdan ayrılmasını istettirecek kadar annemi kızdırarak amacına daha iyi ulaşacağını düşünüyordu? Annem onu kolay kolay terk etmezdi."

Maria, "Belki de tüm olan biten sadece göründüğü gibidir," diye fikrini belirtti. "Lilith Rawdon belli ki çekici bulduğu genç adamları yatağına atmadan duramayan düşük karakterli bir kadındı. O günden sonra seni görmeye çalıştı mı?"

"Hayır. O akşam gittiler. Daha sonra onu görmeye çalıştım, gerçeği öğrenmek için ama evine gittiğimde hizmetliler, o ve kocasının Hindistan'a gittiğini söylediler. Ona yazdım ve hiç cevap vermedi. Diğer mektuplarım teslim edilmedi damgasıyla geri geldi, belli ki durmadan yer değiştiriyorlardı."

Maria anlayış dolu bakışlarla baktı. "Ama Lilith'in o akşamki amacı ile ilgili aklımda herhangi bir şüphe yok. Beni annemi incitmek için kullandı, onun sebebi olma– "

Akan gözyaşlarına engel olmaya çalışarak, "Ahh, sevgilim," dedi Maria. "Senin hatan değildi!"

"Değil miydi?" diye tıkanarak sordu Oliver. "Annemin bana söylediği son sözler ise şöyleydi; 'Sen bu ailenin yüzkarasısın! Tıpkı baban gibi davranıyorsun, Ve eğer seni de aynı kendisi gibi günahkâr, bencil, zevkleri uğruna herkesi kurban edebilen birine dönüştürmesine izin verirsem

lanetleneyim!' Bu yüzden onu vurdu. Üzerimdeki kötü etkisine son vermek için."

Ahh, annesinin son anısının bu olması ne büyük bir lanetti. Tüm bu yıllar boyunca geçmişini unutmaya çalışarak yaşadığına şüphesi yoktu. Kim yapmazdı ki?

Onun sırtına bu yükü yüklediği için annesine kızgınlığı yanaklarını kızarttı. "Öyle şeyler söylememeliydi."

"Söyledikleri doğruydu."

"Değillerdi!"

"Maria, tüm hayatım boyunca, annemi babamın ilişkileri yüzünden acı çekerken izledim. Babam nadiren ihtiyatlı davranıyordu ve annem, ona aptalca kalbini vermişti. Üstelik her geçen yıl daha hassaslaşıyordu. Her zaman, biz çocuklarının hayatında tek neşe kaynağı olduğunu söylerdi, her şeyi bizdik. Sonra, düşüncesiz bir anda, hançeri tam kalbine sapladım."

Yüzündeki ızdırap Maria'yı perişan etti. Onu kollarından tuttu ve yüzüne bakmaya zorladı. "Annenin düşünmeden yaptığı hareketin sebebi değilsin. Kendi seçimini kendi yaptı. Sana o zalim şeyleri söylerken öyle demek istemediğine eminim. Yalnızca babana kızgındı ve acısını senden çıkardı, çünkü hırsını babandan çıkaramazdı."

"Ahh ama hırsını ondan çıkardı." Gözleri ona bakarken alev alev yanıyordu.

"Evet. Ve bu bir trajediydi. Ama bundan sen sorumlu değildin."

"Anlaman mümkün değil," diye bağırdı Oliver.

"Düşündüğünden daha iyi anlıyorum. Annem doğum esnasında ölmüştü, hatırladın mı?" Gözyaşları boğazını sıkıyordu sanki. "Çocukluğumun çoğunda, onun ölümünden kendimi sorumlu tuttum. Birinin varlığının, yalnızca

annesinin acı çekip ölümüne borçlu olmasının nasıl bir his olduğunu anlayacağından eminim."

"Aynı şey değil." Yüzündeki acıyı Maria kalbinde hissetti. "Senin yaptığın– "

"Ya senin? Bu Lilith denen kadının annenden nefret ettiğini biliyor muydun? Babanla gizli bir ilişkisi olduğunu?"

Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmaktan yorulmuştu ama Maria onu rahat bırakmıyordu. Oliver ona kaşlarını çattı. "Lilith ve babam arasında olanları bilmiyor olabilirim ama evli olduğunu biliyordum. Ahlaksızca bir şey yaptığımı biliyordum. Sadece umursamadım."

"On altı yaşındaydın! Her zaman kuralları bozan bir baban vardı. Ve senin durumundaki diğer erkekler gibi davrandın." Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü ama umursamadı. "Söyle bana; o kadınla gönlünü eğlendirirken, anneni bu davranışından dolayı nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını düşündün mü hiç?"

"Saçmalama!"

"Kesinlikle. Genç adamlar hareket etmeden önce düşünmezler. Azgın tekeler gibi dürtüleriyle hareket ederler, bencil ve fütursuzlardır. Dört tane erkek kuzenim var ve o yaştayken, hoş bir kadın ne zaman onlara göz kırpsa dünyadaki tüm ahlaki değerleri akıllarından uçup giderdi."

"Bunun özrü olamaz."

"Hayır. Fakat seni de bu trajedinin suçlusu yapmaz. Sen bunları, kendi kafanda hepsini bir arada birleştirdin. Şimdi onları çözme zamanın geldi."

Geniş elleriyle onun ellerini tuttu, bakışları kızgınlıkla yanıyordu. "Tüm hayatımı annemin haklı olduğunu kanıtlayarak geçirdiğimi unutuyorsun. Tıpkı babam gibiyim."

Büyükannesinin sözleri geldi aklına: *Babası gibi olduğunu düşünüyor gibisin ama aslında annesi gibidir. Tüm bu zaman boyunca, neden babasının yolundan gitmekte ısrar ettiğini bilmiyorum ama bu onun gerçek karakteri değil, yemin ederim.*

Gerçek ani bir netlikle önüne serildi.

Yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Tüm hayatını; seni ve diğerlerini ortada bıraktığı için, seni, o akşam gerçekten neler olduğunu saklamak için müdafaası imkânsız bir pozisyona sürüklediği için kızgınlıkla geçirdin. Babanın hayaletiyle savaşıyorsun. Onun gibi olmak istemediysen, giderken beni durdurmalıydın!"

Oliver'ın ağzını açmak üzereyken Maria devam etti. "Baban seni artık duyamaz. O yüzden tek yaptığın, sana ait olmayan bir yolda yorgun argın yürüyorsun ve günden güne daha büyük bıkkınlıkla, daha fazlasını istiyor ama daha azı için lanetlendiğine inanıyorsun. Bu hiç kimse için sürdürülecek türde bir hayat değil, özellikle de bu denli iyi bir adam için."

Titrek bir nefes verdi Oliver. Ürkek bir sesle, "Nasıl bana bu kadar çok inanabiliyorsun?" diye sordu. "Sana hiçbir neden sunmuyorken, bana nasıl bu kadar çok inanabiliyorsun?"

"Bana bir sürü sebep verdin ama içlerinden sadece biri önemli. Seni seviyorum, Oliver. Kendimi engelleyemiyorum."

Titremeye başladı, gözlerinde gözyaşları parlıyordu.

"Seni seviyorum," yanağından öperken tekrar etti Maria. "Seni seviyorum." Artık ıslak olan diğer yanağından öptü, gerçi onun mu yoksa kendisinin mi gözyaşları emin olamamıştı. "Seni çok seviyorum Oliver." Dudaklarına hafifçe dokundu.

Yüzünü görmek için Oliver onu geride tuttu. Acı dolu bir sesle, "Bu bir yalansa Tanrı yardımcın olsun," dedi. "Çünkü bu sözler kaderini mühürledi. Bu andan sonra, asla gitmene izin vermem."

Bölüm 26

Seni seviyorum.

Maria'yı kendine doğru çekerken bu sözler kulağında yankılanıyordu. O sözcükler ağzından döküldüğünde, bunları ondan duymayı ne kadar çaresizce istediğini fark etmişti ve şimdi her tatlı öpücükle, ellerinin her okşayışıyla bu sözcükleri söylüyorlardı.

Ona her şeyi anlatmıştı, içindeki her karanlık köşeyi ortaya dökmüştü. Yine de onun kollarındaydı, onu öpüyor, ona sarılıyor ve onun için ağlıyordu. Bu hayal dahi edilemezdi.

Maria onun, tüm yıllar boyunca olmaya çalıştığı şeytan olmadığına inanıyorsa, o da kendisine inanmayı öğrenebilir miydi? Maria'nın istediği adam olabilir miydi? Annesinin olmasını istediği adam? Gerçekten hayatını değiştirebilir miydi?

"Seni seviyorum," dudaklarına doğru fısıldadı Maria ve Oliver'ın kalbi sevinçle çarptı.

"Tanrım, Maria," kızgın bir sesle söylemişti. "Bunu söylediğinde ruhumu bedenimden söküp alıyorsun."

"Bana inanmıyor musun?" Saygıyla bir öpücük kon-

durmak için ağzını boynuna bastırdı ve bu kalp atışlarını daha da hızlandırdı.

"Bir kaçıksın. İnandığım bu işte."

"Senden fazla değil. Âşık olan kimseden fazla değil."

Yine o kelimeyi kullanmıştı; daha önce kadınlardan duyduğunda inanmadığı ve sevgilisinin ağzından tüm şekerliğiyle onun için dökülen o kelime. Ona tüm benliğiyle inanmak istiyordu. Maria'yı tamamıyla yutmak, yatağa yatırmak ve onunla bir olmak istiyordu.

Ama elbisesinin düğmelerine ulaştığında, Maria onu uzaklaştırdı. "Hayır. Yapamayız, şimdi olmaz."

"Evet, şimdi," diye ısrar etti Oliver.

"Bay Pinter her an burada olabilir ve beni yakalamasını istemem– "

"Pinter'ın ne düşüneceğini mi kafana takıyorsun?" Onu yutan taşkınlıkla konuşmasını böldü. "Bow Sokağı simsarıyla buraya gelirken yolda kaynaşmış gibisiniz."

Alaylı bir gülümseme yüzüne oturdu."Bay Pinter'ı kıskandığını söyleme."

Onu yatağa doğru çekerken "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı Oliver. "Jarret'ı ve Gabe'i kıskanıyorum, sana bakan ve seni isteyen her lanet erkeği kıskanıyorum."

"Kıskanmana gerek yok." Kollarını boynuna doladı. "Âşık olduğum sensin."

Yine bu kelime sarf edilmişti ve kalbinde aniden bir darbe hissetmişti. Kalbi var mıydı? Görülen o ki vardı. "Ama kaçıp gittin ve bana tek bir söz bile söylemeden terk ettin," diye suçladı Oliver.

"Sebebi, sadece bana sadık olma konusunda emin olmadığını söylemendi," dedi sakince.

İç çekti. "Korkum konuşuyordu. Hakikatten babamın

karakterine sahip olabilme korkum. Senin ihtiyacın olan kişi olamama korkum."

"Şimdi o korku nereye gitti?" Bakışları onunkilerle birleştiğinde, iştahla ve özlemle, nefesini tuttu.

"Gitti. Sensiz geçen bir gün, yalnızca seni istediğimi anlamama yetti." Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, firketelerini çıkararak saçlarının omuzlarından dökülmesine izin verdi. "Bir odaya girdiğimde, tatlım, sadece seni görüyorum. Dün Londra'da, katlanmak zorunda olduğum tüm o diğer kadınlar için kördüm."

Eşleri hakkında böyle konuşan arkadaşlarına gülerdi ama artık o da bu sözleri kullanıyordu ve buna inanamıyordu. Ama her güldüğünde, küçük kıskanç tarafı kahkahalarının ne kadar boş olduğunu biliyordu. Hayatını ne kadar boş geçirdiğini daha iyi anlamıştı.

"Nasıl bir başkasını âşık olduğum kadına tercih ederim?" dedi Oliver.

Bir tek Maria, onun ruhundaki karanlığı hiçe saymıştı. Bir tek o, içindeki çocuğun uzun zaman önce daha iyi şeyleri umut ettiğini görmüştü.

Kolları boynunda kaskatı kesilirken, Maria'nın çenesi titremeye başladı. "Se-sen bana âşık mısın?"

Onun tapılası bir peri olduğunu düşündüren şirin ve çilli burnuna bakarken, boğazının sıkıştığını hissetti Oliver.

"Seni günün her saati istiyorum. İçinde sen olmadığın bir gelecek hayal edemiyorum. Boş evime tek başıma dönme fikri o kadar can acıtıcı ki sensiz olmaktansa, dünyayı yalın ayak dolaşmayı yeğlerim. Bana söyle, bu aşk mı?"

Çarpıcı bir gülümseme Maria'nın yüzüne yayıldı. "Öyle gibi."

"O zaman sana aşığım meleğim, kılıç kullanan, sivri dilli meleğim. Karım olmanı istiyorum. Masamda yanımda olmanı, balolara eşlik etmeni ve yatağımı paylaşmanı istiyorum." Hiç bilmediği bir mutluluk onu sarmıştı. "Ve senden çocuklarım olsun istiyorum. Hem de bir sürü, Halstead Hall'daki her odayı dolduracak kadar."

Maria'nın gözyaşları gözlerinde parıldasa da, "Her odayı dolduracak kadar olmaz, umarım," diye şakalaştı. "Nihayetinde üç yüz tane oda var."

Yumuşak bir sesle, "O zaman sanırım hemen başlamalıyız," dedi Oliver. Kalbi patlayacak gibiydi, elbisesinin arkasındaki düğmelere yine uzandı. "Böyle şeyler son ana asla bırakılmamalı."

Maria neşeyle kahkaha atarken, onun kravatını çözmeye başladı. "Oldukça şehvetli bir koca olacağını anlayabiliyorum, değil mi?"

Kıyafetini üzerinden çıkardı ve korsesini açmak için arkasına döndürdü.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Oliver ve ellerini özgür kalan göğüslerle doldurdu.

Maria inleyerek, kalçasını ona yasladı. "Biraz fikrim var."

Birbirlerini soyarken daha fazla konuşmadılar. Hayatındaki en tuhaf deneyimdi. Bir kadınla birlikte olurken, beyninin bir kısmı yani bu deneyimden en fazla zevki almak için kafa yoran tarafı sürekli çalışırdı ama şimdi tatilde gibiydi. Tek istediği Maria'ya zevk vermekti.

Kendini yine azgın genç erkekler gibi hissetti. Onun ipeksi tenini meydana çıkarırken, sıradan keyfin çok ötesini düşlüyordu; onun içinde dağılmak, onun nefesini solumak ve onun teriyle bulanmak istiyordu. Sabredemeyerek

onu yatağa yuvarladı ve içinde olmayı delice isteyerek, hissettiklerinin yoğunluğunu göstermeyi diledi.

Ama tam boynunu öpmek için eğildiğinde, Maria onu itti ve yataktan çıktı. "Kapıyı kilitlemedim!"

Belinden sarılarak üzerine çekti. "Kimse içeriye gelmeyecek, tatlım." Orada tutabilmek için bacaklarıyla onu sardı. "Eğer içeri girerlerse, bu sadece mihraba yürümemizi hızlandırır ki bu bana gayet uyar."

Soru sorar gözlerle ona bakarken onu göğsünden itti. "Neden hep birinin görebileceği zamanlarda beni baştan çıkarıyorsun? İlk önce, büyükannenin içeri girmek üzere olduğunu bilirken beni öptün, sonra Londra'nın yarısına bir nefes mesafesi uzaktayken arabanın içinde bana neler yaptın ve bir de– "

"Ne diyebilirim?" Ona çarpık bir gülümsemeyle baktı Oliver. "Tüm hayatım boyunca sadece seni yatağımda görmeye niyetliysem, bildiğim her şey öğretmeliyim."

Ellerini iri göğüsleriyle doldurdu. "İşte ilk dersin. *Seviş* benimle, sevgili nişanlım."

Kelimeyi vurgularken sertleşmiş organıyla onu dürttü Oliver ve Maria'nın nefesi kesildi. "Anladığımdan emin değilim."

"Üzerimde öyle bir cazibeyle oturuyorsun ki beni doyurmanı istiyorum."

Tatlı bir kızarıklık Maria'nın yanaklarına oturdu. "Bunu yapabilir miyim?"

Oliver güldü. "Ben senin için zevkle yapacağım, meleğim."

Maria Oliver'ın organına bakmak için topuklarının üzerinde oturduğunda, yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Aman."

Oliver onun bacaklarının arasındaki narin ete ulaştı; sıcak ve ıslaktı. "Gerçekten aman," diye fısıldadı Oliver. "Gel meleğim. Ben delirmeden önce seviş benimle."

Belirsiz bir gülümsemeyle, kalkıp Oliver'ın organının tam üzerinde alçaldı. Tamamen oturup yerleştiğinde, "şey," dedi. "Bu ilginç."

"Değil mi?" kendini ona doğru itti Oliver. "Ama orada durma."

Maria hareket etmeye başladı, bedeni onunkinin üzerinde dalgalanıyordu ve saçları göğüslerinin üzerine su gibi akıyordu. Oliver Maria'nın kızarmış suratına baktı ve sonunda erkeklerin neden evlendiğini anladı.

Arkadaşlarının düğününde evlilik yeminlerini çok kere duymuştu; şaşalı sözler papazın huzurunda ciddiyetle söylenirdi.

Çiftlerin birbirine, "Tüm bedenimle seni taparcasına seviyorum," dendiği kısma gelindiğinde, Oliver her zaman gülmemek için kendini zor tutardı.

Şimdi gülmüyordu. Bu tapınmaydı, bu bir adamın sevdiği kadınla bütün olmasıydı. Maria'nın suratında hinlik yoktu, yalan yoktu, sır yoktu. Onu seviyordu, saf ve basitçe, ön koşulu olmadan. O kendine inanamadığında Maria ona inanıyordu. Ve inancı onu Oliver'ı bütün yapan, acısını dindiren, ruhuyla onun bedenine canlılık getiren meleğe dönüştürüyordu.

Oliver karşılığını vermek isteyerek, göğüs uçlarına başparmağıyla bastırdı, omuzlarına öpücük kondurdu. Soluğunu kesmek için elini bacaklarının arasına kaydırdı ve zevk noktasını okşadı. Maria'nın gülüşünün sıcaklığında mest oldu. Teninin hassaslığı ve onun vücudunu nazikçe

okşayışı, gözlerinden dökülmeyen yaşlarla boğazını yakmaya başladı.

Gerçekten o gün arabanın içinde ona tutkuyu öğretmeyi mi düşünmüştü? Çılgın olmalıydı. Kendi cahilken, Maria onun anlamadığı bir şeyi anlamıştı – tutku hareketle alakalı değildi. Bu birinin ona katılmasından başka bir şey değildi.

Boşalma isteği bu kadar çabuk gelince, Maria tatmin olana kadar bekleyemeyeceğinden korktu ama Maria çığlık atarak kafasını geriye attı ve etrafında kıvrandı. Bir çocukları olması için dua ederek içine boşaldı. Bu anı, hoplayıp zıplayan bir erkek ya da kahkahalar atan bir kız evlatla ölümsüzleştirmenin çok doğru olacağını düşündü.

Maria üzerinde yıkıldı; tatmin olmuştu ve kalbi keyifften neredeyse patlayacaktı. Bir kahkaha attı Oliver. Onu çıplak görmemiş olsaydı, Maria onu romantik mısralar şakıyan duygusal bir yaratığa çevirirdi.

Tek kaşını kaldırdı. "Niye gülüyorsunuz, bayım?"

"Mutluyum." Akıl almaz biçimde doğruydu. "Bir rahip bulup özel evlilik iznini kullandığımızda daha da mutlu olacağım."

"Ya da ben onun yerine metresin olma teklifini kabul etsem?" diye şakalaştı Maria. "Ya mirasıma sahip olmayı tercih edersem?"

Bu onu duraksattı. Hyatt'la yaptığı görüşmede tam olarak ne olmuştu? "İstediğin bu mu?"

Yumuşak bir tonda, "Hayır," dedi Maria. "Seni istiyorum."

"Bu tamamen karşılıklı." Maria'yı şaşırtarak onu kendine çekti ve boynundan öpmeye başladı. "Hatta, seni şimdi istiyorum. Yine."

Kapıdan vurma sesi geldi. Maria yüzünde dehşetle, parmağını onun dudağına değdirip sus işareti yaptı. Oliver parmağını dişlerinin arasına aldı, tepesinden yaladı, gözleri erimiş safir rengine dönerken onu merakla izledi.

Kapıdan ses bir kez daha yükselince, Maria'nın üzerinden çekildi.

"Ne vardı?" diye bağırdı Maria.

"Freddy seninle içeride mi Maria? Sesler duydum da."

Pinter'ın kulağı tırmalayan sesini tanıyınca Oliver'ın yüzü düştü.

"Hayır, burada değil." Ayağa kalktı ama Oliver onu geri çekti ve yerinde tutmak için bir bacağını onunkilerin üzerine atarak ona öpücüklere boğdu.

Pinter kapıdan, "Şey, turtacıda yoktu," dedi. "Hancı burada olduğunu ama tekrar gittiğini söyledi. Nerede olduğunu bilmiyor."

Oliver omzunun üzerinden hayal kırıklığıyla hafifçe homurdandı ve Maria bu hareketine gülmemek için dudağını ısırdı.

"Muhtemelen daha fazla yemek bulmaya gitmiştir," diye bağırdı Maria. "Diğer dükkânlara ve hanlara bakın. Çok uzağa gitmediğine eminim."

"Belki de bakmam için benimle gelseniz iyi– "

"Gelemem," diye araya girdi. "Ben... ben kendimi iyi hissetmiyorum."

"Hancının eşini gidip getireyim mi?" diye sordu adam, sesi endişe ve şüpheyle doluydu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Giyinik değilim."

Oliver kulağına, "Bu, durumu olduğundan hafif gösterdi," diye fısıldadı.

Pinter'a, "Sadece... ben dinlenirken Freddy'ye gidip ba-

kın," dedi. "Siz onu bulana kadar kendimi daha iyi hissedeceğime eminim."

Kulağını ısırırken Oliver, "Kendini daha iyi hissedeceğine söz verebilirim, tatlım," diye mırıldandı.

Gülümsememek için kendini zor tutsa da ona ciddi bir bakış attı Maria.

Pinter, "Pekâlâ," dedi. "Ben buradan en geç öğlen ayrılmak istiyorum. Hyatt sana karşı bir dava açmadan önce, bizim dava açabilmemiz için bir avukata danışmamız gerekiyor."

Maria'nın gülümseyişi yüzünden silindi.

"O zamana kadar iyi olacağıma eminim," diye kapıya doğru seslendi Maria. "Sadece Freddy'yi bulun."

Ayak seslerinin merdivenden aşağıya indiğini duyduğunda, Oliver kendini konuşmak için özgür hissedebildi. "Pinter neden bahsediyor? Sana karşı ne davası bu?"

"Bir şey değil," dedi ve onu göğsünden öpmeye başladı.

Ama yalnızca onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını görebiliyordu. Başı beladaydı. Bu kabul edilemezdi. Ve bir kocanın ilk görevi karısını beladan kurtarmaktır. "Pinter seninle bu konuda konuşmaya bu kadar istekliyse gayet önemli bir şeydir. Ne oldu anlat bana."

"Söylememeyi tercih ederim."

Uyaran bir bakışla onu çimdikledi. "Sana benim hakkımda ne öğrenmek istersen söyledim. Şimdi senin sıran."

Alt dudağını ısırdı Maria. "Bir şey söylemeyeceğine dair söz vermelisin."

"Bunun için söz veremem, meleğim."

Bildik bir ifadeyle, "O zaman sana söylemiyorum," dedi Maria.

"O zaman, ben de Pinter'a sormak zorundayım, değil mi?" Kendisini ondan uzaklaştırarak, yataktan kendini attı.

"Bekle!"

Tek kaşını kaldırarak ona doğru döndü.

"Nasıl bir bela– "

"Evet. Hyatt'la ne oldu?"

Maria mırıldanarak söverken, başını yastığa bıraktı ve battaniyeyi çıplak bedeninin üzerine çekti.

Hikâyeyi önemli ölçüde atlayarak anlatırken, kızgınlığını güç bela içinde tuttu Oliver. Hyatt'ın nişan bozma sebebiyle dava etmekle tehdit ettiği kısma geldiğinde, kan beynine sıçradı. Yataktan kalkarak, "Onu geberteceğim," dedi.

Onu yatağa çekerken, "Hayır, yapmayacaksın!" diye bağırdı Maria. "İşte bu yüzden sana söylemek istemiyordum. Eğer karışırsan, işler daha kötüye gidecek. Nathan'ın New Bedford Gemicilik'teki hakkımı çalmasına ve ona bahane buldurabilecek bir hata yapmana izin vermeyeceğim!"

"O zaman bu durumla başa çıkmak için ne yapmayı düşünüyorsun?" diye patladı.

"Bay Pinter bir avukat tutacak ve onun halletmesine izin vereceğim."

Oliver kaşlarını çattı. "Kocan olarak, bu konu hakkında bir şeyler yapmalıyım."

"Henüz kocam değilsin," diye karşı çıktı. "Ve bu sorun çözülene kadar kocam olmayacaksın. Senin ya da ailenin, bunun içine sürüklendiğini görmek istemiyorum."

"Bu bizim seçimimiz, öyle değil mi?"

"Bu benim seçimim," dedi Maria, her zamankinden

daha inatçıydı. "Hepiniz bana çok naziktiniz. Böyle bir skandala sizi karıştırmak istemem."

Hoşnutsuz bir bakış atarak, "Pekâlâ," dedi Oliver. Bu konuya karışmamak gibi bir niyeti yoktu. Ama belli ki Hyatt'la karşılaşmaması için elinden geleni yapacaktı Maria ve isteğinde çok ısrarcı olabiliyordu. O yüzden stratejisini değiştirmeliydi; onu yeterince rahatlatarak sıvışmalı ve o piçin icabına bakmalıydı.

Onu öpmek için eğildi ama Maria ona şüpheyle bakarak kendinden uzaklaştırdı. "Bunu avukatlara ve bana bırakacağına söz veriyor musun?"

Belli belirsiz bir homurdanmayla, göğüs ucunu emmeye başladı.

"Oliver– " Uyaran bir tonda konuşmaya başlamıştı Maria.

"Bana bunun için izin verene kadar onun boğazına yapışmayacağım." Buna söz verebilirdi. Daha fazlası imkânsızdı.

Meme ucunu dişiyle tuttuğunda, süratle sertleşen organını onun yumuşak tenine sürttü ve o anda Maria'nın gözleri alev alev yandı. O an, zor kazandığı bu hünerine şükran duydu Oliver. Bu ona, yalan söylemek zorunda kalmadan yapması gereken şey için istediği zamanı kazandıracaktı.

Bedeni ilgisine istekle cevap veriyor olsa da Maria, "Diğer yollarla da müdahale etmeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordu.

"Benden istediğin tüm bu sözleri yumuşak başlılıkla vereceğim meleğim," onu okşamak için aşağıya elini kaydırırken yavaş yavaş konuşuyordu Oliver, Maria soluk soluğa kalınca mest oldu. "Eğer beni... yumuşatırsan."

İsteksizce gülümsedi Maria. "Yapacak mısın?"

"Ahh, evet"

Oliver onu tatmin etmek için bildiği bütün hüneri gösterdi ve ikisi de bitkin uzandığında, uyuyakalmış numarası yaptı. Yataktan sıvıştı ve üzerine kıyafetleri geçirirken, uyanıp uyanmadığını görmek için onu dikkatlice izledi. Şansına, Maria geceden çok az dinlenmişti, o yüzden Oliver tamamıyla giyindiğinde Maria mışıl mışıl uyuyordu.

Nişan bozma davaları mahkemelerde yıllarca sürebilirdi, buna ek olarak Maria ve ailesinin her türden dâhil olduğu hoş olmayan durum söz konusuydu. Ona sahip çıkabildiğini göstermenin zamanıydı. Onun olmasını istediği ve onun aşkına layık bir adam olabileceğini ispatlamalıydı.

Hyatt gibi adamlarla nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Hetty Plumtree'nin torunu olarak yetiştirilen biri için bu hiçbir şeydi.

Ne yazık ki bu adamın hayatından sonsuza kadar uzak durduğundan emin olmak için yalnızca bir yol vardı. Ceketinin ceplerinde hâlâ kadife mücevher kutusunun olup olmadığından emin olmak için yokladı ve Nathan Hyatt'ı bulmak için kapıya yöneldi.

Bölüm 27

Onu bir şey uyandırdığında, Maria rüyasında Halstead Hall'daki yatağında olduğunu hayal ediyordu. Orada, gülümseyerek yarı uyanık uzanıyordu. Oliver onu seviyordu. Onu gerçekten seviyordu. Bu sevişirken her öpüşünde, her dokunuşunda, fısıldadığı her tatlı sözde vardı. Tutkusunu düşündü, yaratıcı tekniklerinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Sıcaklık yanaklarını kızarttı. Görünen o ki sevişmeyle ilgili bilmediği oldukça çok şey vardı. Ama öğrenmeye çok istekliydi. Ahh evet. Oliver şimdi geçmişini ardında bırakmıştı ve evleneceklerdi. Çok ama çok mutluydu.

Bunu söylemek için onun tarafına doğru döndü ama o yoktu. Doğrulup tüm odayı süzdü. Oliver neredeydi?

Kapıdan bir ses duyuldu ve onu neyin uyandırdığını anladı; kapıdan gelen tıklama sesi. "Mopsy! İçeri girmemize izin vermelisin."

Tanrı aşkına, Freddy dışarıdaydı ve Bay Pinter da muhtemelen onunlaydı. Ve o çırılçıplaktı!

"Bir dakika... geliyorum!" Aceleyle kombinezon ve şalını üzerine geçirirdi, kıyafetlerini yerden toplamak için

atıldı. Oliver'dan bir iz yoktu. Kıyafetlerini köşedeki elbise paravanının arkasına fırlatıp attı ve kapıyı açmak için acele etti.

Freddy düşünmeden odanın içine dalsa da Bay Pinter, onu giyinmemiş görünce kıpkırmızı oldu.

"Beni affedin, uyukluyordum," Maria giyinmek için paravanın arkasına fırladı. "Lord Stoneville'i gördünüz mü?" Kaçıp gitmiş olabileceğine dair sinsi bir şüphe duydu ve bu onu, itibarından daha çok ilgilendiriyordu.

Bay Pinter onaylamaz bir sesle, "Stoneville Southampton da mı?" diye sordu.

Paravanın üzerinden ona baktı. "Evet. Buraya beni bulmak için gelmiş. Hiçbir yerde karşılaşmadınız mı?"

Bay Pinter, "Onu görmedim," dedi. "Sen gördün mü Freddy?"

Freddy başını salladı.

Şüphesiz Nathan'la yüz yüze konuşmak için gitmişti. "Onu bulmalıyız. Nathan'ı görmek için gitmemden hoşlanmamıştı ve onunla tek başına konuşmaya çalışacağından korkuyorum."

"Sen de o bunu yaparken kestirmeye karar verdin, öyle mi?" diye sordu Freddy.

Freddy en gerekmediği anda konuya dâhil olmuştu. "Hayır, aptal. Bana siz geri dönene kadar aşağıda bekleyebileceğini ve o zamana kadar dinlenebileceğimi söyledi. Öyle yorgundum ki beni bunun için ikna etmesine izin verdim."

Hemen hemen doğruydu. Sinsi şeytan onu oyuna getirmişti.

Tek tesellisi Nathan'ın nerede olduğunu bilmemesiydi.

Nathan'ı bulmasının onun için uzun sürmeyeceğini biliyordu; kendisi gayet rahat bulmuştu.

Paravandan, "Freddy," diye seslendi, "gidip bana giyinmem için yardımcı olacak bir hizmetçi getirir misin?"

Freddy, Bay Pinter ile bakıştı. "Aslında, Mopsy, burada tanışmanı istediğim bir hanım var. Sana giyinmende yardım etmeyi sorun etmeyeceğine eminim."

Hole adım atarak, içeri göz alıcı güzellikte altın lüleleri olan güzel, genç bir kadınla girdi. Maria Freddy'nin kıza karşı ilgisini hemen fark etti.

"Şimdi, Mopsy," diye başladı Freddy, "seninle tanıştırmadan önce, ne olup bittiğinden hiç haberi olmadığını bilmelisin ve o da senin kadar muallakta, sadece– "

"Freddy, sadede gel," diye patladı Maria, şu an Oliver'ı bulmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

"Bu Bayan Jane Kinsley."

Kim... ahh, Bayan Kinsley, Nathan'ın Bayan Kinsley'si.

"Bayan Kinsley," dedi Freddy pembeleşen yanaklarıyla, "bu benim kuzenim, Bayan Maria Butterfield."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi genç kız reverans yaparak.

"Buralarda çok Amerikalı olmuyor. Şimdilik sadece üç tane tanıyorum. Siz, Bay Dunse ve Bay Hyatt." Rakibiyle aynı odada bulunmaktan hiç de rahatsız oluyor gibi görünmüyordu, belki de her şey ona tamamen açıklanmamıştı.

"Bayan Kinsley ve ben turtacıda tanıştık," dedi Freddy. "O da benim kadar turta seviyor."

"Özellikle etli turta," dedi Bayan Kinsley, "gerçi son zamanlarda pırasalısını da seviyorum."

Freddy ile birbirine bakıp kahkahalara boğulmuşlardı.

"Pırasalı börek," dedi Freddy, hâlâ kahkahalarla gülerken. "Bu iyiydi."

Maria Bay Pinter'a şaşkınlıkla baktı.

Bay Pinter gözlerini devirerek, "İnan bana, bilmek istemezsin," dedi. "Anlaşılan kuzenin ve Bayan Kinsley iyi bir arkadaşlık kurmuşlar."

"Bu çok ras... ras-..." Bayan Kinsley duraksadı, hafif bir kaş çatışla Bay Pinter'a döndü.

"Kullandığınız o kelime neydi?"

"Rastlantısal."

Tanrı aşkına. Freddy kendi gibi kalın kafalı bir kadına denk gelmişti. Bunun olma ihtimali neydi?

Bayan Kinsley eş olarak Nathan'ın yeni seçimiyse, Maria onun için neredeyse üzülecekti. Tabii bu kadını neden seçtiğini biliyordu.

Gençti, güzeldi, bihaberdi ve zengin bir babası vardı.

Belli ki Nathan'ın böyle kadınları avlamak için özel bir yeteneği vardı. Onlardan biri olmak onu incitti.

"Bayan Kinsley, rica etsem, giyinmemde yardımcı olur musunuz?" diye sordu.

Bayan Kinsley gözlerini kırpıştırdı. "Ahh! Evet, tabii."

Genç kadın ona yardımcı olurken, Freddy ve Bay Pinter konuşmaya başladılar. Freddy belli ki o Oliver'layken oldukça meşguldü. Sadece Bayan Kinsley ile tanışmamış, onunla oldukça sıkı fıkı da olmuştu. Taliplisinin bir nişanlısı olduğunu öğrenince şok olmuştu genç kadın. Babasına iş konusunda yalan söylemesine ise diyecek söz bulamamıştı.

Freddy onu hana getirmişti ama Maria ve Bay Pinter'ın gittiğini öğrenince turtaları orada bırakmıştı. Ailesiyle, alçak Bay Nathan hakkında konuşmayı önermişti ama hiç-

biri evde değildi. Bay Kinsley şehir dışında, yönetim kurulu toplantısındaydı ve annesi olan Bayan Kinsley alışverişe gitmişti.

Genç kız ve Freddy, annesini aramaya gittiklerinde Bay Pinter'la karşılaşmışlardı. Her geçen an bu kadar önemliyken, Bay Pinter şimdiye kadar ortaya çıkan her şeyi onlara anlatmış ve derhal onları hana geri getirmişti.

Bay Pinter açıkça anlamıştı ki Bayan Kinsley'in ailesi, genç kadın kadar yardımcı olmaya istekli olmayacaktı.

Freddy ve Bay Pinter'ın kızı buraya getirmesinden tedirgin olan Maria, Bayan Kinsley'in ellerini tuttu. "Bunun çok üzücü olduğunu biliyorum ve Bay Hyatt'ın böyle kötü biri olduğunu duyduğunuz için çok müteessirim."

Tasasız bir şekilde, "Önemli değil," dedi kız. "Dürüst olmak gerekirse ondan şüphe duyuyordum zaten."

"Yani Bay Hyatt'a âşık değildiniz." Maria bundan emin olmak için onu zorladı.

"Tanrım, hayır. Onu çok az tanıyordum." Yüzü düşünceyle asıldı. "Anlamadığım şeyleri söylemeyi severdi. Benim için fazla zeki. Ve ne zaman bir şeyi açıklamasını istesem, bana çocuk gibi davranıyordu. Ben çocuk değilim. Bazen sadece bir açıklamaya ihtiyacım olabiliyor, o kadar."

"Kesinlikle anlaşılır bir durum," diye Freddy araya girdi. "Herkes zaman zaman açıklamaya ihtiyaç duyar."

Bay Pinter suratını ifadesiz tutmaya çalışır gözüküyordu.

"Ama en iyi kısmını duymadın, Mopsy," diye haykırdı Freddy heyecanla. "Söyleyin ona, Bayan Kinsley. En iyi kısmını söyleyin!"

Genç kadın, 'en iyi kısmı' için hazırlanırken Maria ona

baktı. Belli ki Bayan Kinsley Maria'nın sandığı kadar beyinsiz değildi.

Verdiği haberler her şeyi değiştirdi.

"Eğer gerekirse," diye sordu Maria, "mahkemede bunu tekrar eder misiniz?"

Bay Pinter, "Bunun için beklemeye ihtiyacımızın olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bu bilgiyi şimdi kullanabileceğimizi söyleyebilirim."

Maria'nın gözleri Bay Pinter'ın bakışlarıyla buluştu. "Demek istediğiniz– "

"Evet. Bay Hyatt'la başka bir görüşme yapmanın vakti geldi."

"Bunun büyük bir dayatma olduğunu biliyorum ama bizimle gelmenizde bir sakınca var mı, Bayan Kinsley?" diye sordu Bay Pinter.

Elini yanındaki kılıca koyarak, "İkinizi de korumak için orada olacağım," dedi Freddy.

Maria paravanın arkasından çıkarken, "Yalnızca kılıcı burada bırakırsan gelebilirsin," diye azarladı. Sonra bir an düşündü. Oliver Nathan'ı bulduysa... "Bir daha düşündüm de, ona ihtiyacımız olabilir."

Kapıya doğru yöneldi, sonra Bayan Kinsley'e sarılmak için durdu. "Teşekkürler."

Genç kadının gözlerinin içi güldü. "Bir şey değil."

Maria Freddy'ye döndü. "Ve sana da teşekkürler, kuzen."

Kulakları kızarsa da her zamanki duruşunu takındı. "Hiç önemli değil Mopsy. Bir erkek ailesini korumak için her şeyi yapmalı."

Şu an kaderden biraz yardım almak harika olurdu.

Maria'nın en son istediği şey hayatının aşkının cinayetten asılışını izlemekti.

Ne yazık ki Nathan'ın kaldığı yere vardıklarında, Oliver'ın çoktan oraya vardığını öğrendiler. Hizmetli onları sadece birkaç dakika önce kapandıkları misafir odasına yönlendirdi.

Kalbi ağzındaydı, Maria aceleyle ileri atıldı. Açık kapıya ulaşmadan önce Oliver'ın sesini duydu, "Alabileceğiniz en iyi teklif bu, Bay Hyatt. Kabul etmenizi tavsiye ederim."

Diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret ederek, dinlemek için durdu. Kapının kenarından dikizlerken, Nathan'ın karşısında dikilen Oliver'ın suratını gördü. Nathan'ın bakışları, avucundaki tanıdık kadife mücevher kutusuna dikilmişti.

"Ve ben incilerin o değerde olduğuna nasıl güveneyim, bayım?" diye sordu Nathan Oliver'a.

Oliver bu düzenbaza annesinin kolyesini mi bırakacaktı?

İçeri girmek için adım atmaya yeltendi ama Bay Pinter onu kolundan yakaladı.

"Kaliteden anlayan herhangi biri size bunların değerini söyleyebilir."

Oliver'ın sesi lütfeder gibiydi.

Maria hüzünle gülümsedi, Oliver istediğinde bunu çok iyi yapardı.

"Ama bunda ısrarcıysanız," sıkılmış bir tonda devam etti, "bir mücevherciye gidip onun biçtiği değeri öğrenebiliriz."

"Beş bin pound değerinde olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu dikkate değer bir fiyat."

Maria nefesini yuttu. Beş bin pound mu? Şirketteki

kendi yarısı yalnızca kırk bin ederdi. Rüşvet olarak beş bin pound, hakikatten de oldukça 'dikkate değer' bir miktardı.

Ağır ağır konuşarak Oliver, "Hak ettiğinizden daha iyisi," dedi. Nathan'ın tüyleri diken diken olunca Oliver ekledi, "Sizi temin ederim ki Bayan Butterfield'a nişanlılığı bozmakla ilgili dava açmakta ısrarcı olursanız, pişman olursunuz. Avukatlar pahalıdır, Amerika da bile. Ne alırsanız alın önemli bir kısmı onlara kalacak."

Sesinde tehditle devam vardı. "Ve mahkemeler de güvenilmezdir. Davayı kazanamayabilirsiniz ve kazansanız bile, konuşulacaklar Bay Kinsley'le olan anlaşmanıza telafisi olanaksız zararlar verecektir. Bu arada, inciler Bayan Butterfield'ın şirketteki hakkından alacağınızı karşılayacaktır. Bay Kinsley ile yapacağınız anlaşmadan elde edeceğiniz ile de durumunuz gayet iyi olacaktır."

Bakışları sertti. "Ama iki şartım var. İlki, Bayan Butterfield ikimiz arasındaki bu anlaşmayı asla bilmeyecek. Ona, bu sizin kalbinizi kırsa da onunla evlenmeye çok hevesli olmayan bir kadınla birlikte olmayı dilemediğinizi söyleyeceksiniz."

Nathan çenesini dikleştirdi. "Belki bu gerçekten kalbimi kırıyordur."

"Evet," dedi Oliver gergin bir sesle. "Ne kadar acı çektiğinizi görebiliyorum." Nathan'ın yanakları kıpkırmızı kesilince ekledi, "ikincisi, eğer şirketteki hakkını satın almayı seçiyorsanız, ona adil bir teklif götüreceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Nathan alınarak, "Onu aldatmazdım," dedi, belli ki içtendi. Fakat Nathan gözlerini kıstı aklında bir şey vardı. "Sanırım bunu sormaya hakkım var, lordum, Maria'nın durumuyla niye bu kadar ilgilisiniz."

"O ve kuzeni Londra'da zor durumda kalınca, ailem onunla ilgilendi. Ona âşık oldum. Onunla evlenmeye niyetim var. Eğer o da isterse tabii."

Kelimeler öyle usulca ve dokunaklı söylenmişti ki bu Maria'yı kalbinden yakaladı.

Tabii o kelimeler Nathan'ın açgözlülüğünden kaçamadı. "Ahh, şimdi anlıyorum. Servetine kendiniz ulaşmak istiyorsunuz. Ve eğer durum buysa, bu küçük anlaşmamızı... biraz daha büyütebiliriz gibi geldi bana."

Çenesinde bir kası seğirse de Oliver sinirlendiğine dair başka hiç bir tepki vermedi. "Öncelikle, Bayan Butterfield benimle evlenmeyi henüz kabul etmedi, teklifte bulunduğumda hâlâ sizinle nişanlıydı. Bunu onun için yapıyorum, çünkü davanız yüzünden rahatsız olmayı ya da acı çekmeyi hak etmiyor." Oliver iyi dikilmiş ceketini gösterdi. "Ve ikinci olarak, paraya ihtiyacım var gibi mi duruyorum?"

Maria kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Oliver'ı bir dolandırıcıyı dolandırırken izlemek eğlenceliydi.

Bu, Nathan'ın suratına kaygılı bir ifade belirmesine neden oldu. "Hayır," diye kabul etti, "ama bana nakit teklif edebilirdiniz. Mücevher teklifi çaresizlikmiş gibi duruyor."

Oliver sertçe, "Bu günlerde eşkıya ve hırsızlar yüzünden, genellikle yanımda büyük miktarlarda para taşımam," dedi. "İnciler onun içindi. Ama benimle Londra'ya dönmek isterseniz, nakit olarak da verebilirim. Tabii ki girdiğim sıkıntıyı telafi etmek için miktar daha az olur. Ayrıca, ikinci güvercininizi güvene almak istediğiniz bir zamanda, Southampton'dan uzaklaşacaksınız. Neydi adı, Bayan Kinsley miydi?"

Bayan Kinsley yanında kaskatı kesilince, Maria elini tutup sertçe sıktı.

Nathan bu aşikâr durumdan dolayı hiç de mutlu gözükmüyordu. Oliver'a kızgınlıkla baktı, sonra da incilere. Sonra kutuyu sertçe kapattı. "Pekâlâ, lordum. Anlaştık."

Maria odaya dalarken, "Biraz zor!" diye haykırdı. Diğerlerinin holde kaldığını zar zor fark etti.

Nathan onu görünce bozulmuş gözüktü ama Oliver dehşete düşmüştü. "Bunu bana bırak Maria," dedi Oliver lafı uzatmadan.

"Bu aşağılık herifin, annenin incilerini almasının tek yolu," diye ona cevap verdi, "onu kolyeyle boğmam olur." Hızlı adımlarla yürüyüp kutuyu Nathan'dan aldı. "Hem, onları zaten bana vermiştin."

"Ve sen de arkanda bırakmıştın," diye Oliver ona hatırlattı. "Büyükannem onları yanında tutmayı reddettiğini söyledi."

"Onları şimdi istiyorum."

Onun yanına gelirken, "Mahkemelerde sürüklenme riskine rağmen mi?" dedi Oliver. "Bu parazit yüzünden adın lekelense de mi?" sesini alçaltmıştı. "Geçtiğimiz iki hafta boyunca, yaptığın her hareketin incelenmesini, yargıç önünde konuşulmasını mı istiyorsun?"

Genelevde ortaya çıktığını ve yaşanan şeyler ortaya dökülebilirdi, bir de halka açıklanan nişanlılıkları vardı tabii. "Elinden geleni ardına koymasın." Elinde oynayacağı bir koz daha vardı.

"Hyatt maddi bedel almadan bu işin peşini bırakmaz. Söz konusu olan yüz bin pound– "

Nathan'ın yüksek sesle attığı kahkaha sözünü kesti. "Şirketteki hakkının o kadar olduğunu mu söyledi, Lord

Stoneville?" Nathan dudağını büktü. "Şimdi neden bir markinin onun çevresinde dolandığını anlıyorum."

Oliver'ın gözleri siyahın tehlikeli gölgesine döndü. Boğazına sarılıp duvara yapıştırdı. "Ne kadar parası olduğuyla biraz olsun ilgili değilim, seni küçük solucan. Sadece sırtındaki elbiseyle evlenebiliriz ve umrumda olmaz. O benim için paradan çok daha değerli. Biraz olsun duyguların olsaydı, senin için de çok daha değerli olurdu."

Oliver Nathan'ı yakasına yapıştığında Maria olayın kontrolden çıkacağını anladı ve aceleyle Oliver'ın koluna yapıştı. "Boğazına yapışmayacağına dair bana söz vermiştin," diye hatırlattı ona.

Bir anlık kararsızlıktan sonra, tiksinerek Nathan'ı bıraktı Oliver.

Maria kapıya doğru baktı. "Bay Pinter? Rica etsem?"

Bay Pinter, Freddy ve Bayan Kinsley odaya girince, kan Nathan'ın beynine sıçradı.

Oliver Maria'ya soru sorar bakışlarla bakınca, gülümsedi. "Oliver, bu Bayan Jane Kinsley. Bayan Kinsley, Stoneville Markisi."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, lordum." Nathan ağzı açık dikilirken, Bayan Kinsley zarif bir reverans yaptı.

"Aynı şekilde," dedi Oliver, onun burada olması ne işe yarayacağından tam emin değildi.

Dengesini sağlayarak Nathan, "Bayan Kinsley," dedi, "bu insanların size ne dediğini bilmiyorum, ama– "

"Beni şaşırtacak hiçbir şey söylemediler, tahmin ettiğim şeylerdi." Bayan Kinsley ona tiksintiyle baktı. "Genç bir kadına, babasının tavsiyesini dinlemek yerine evlenmek için evden kaçmasını öneren bir adam hiçbir işe yaramaz."

"Evlenmek için evden kaçmak mı?" diye sordu Oliver, gözlerini Bayan Kinsley'e bakarken kısmıştı. "Bu hilekâr size evlenme mi teklif etti?"

"Bakın, Bayan Kinsley," Nathan en teskin edici sesiyle başladı, "ikimiz de biliyoruz ki bu– "

"Sessiz ol!" Oliver ona patladı. "Ya da yemin ederim Maria bile seni elimden alamaz."

Nathan yutkundu.

Bayan Kinsley iç çekti. "Gülleri budarken, Bay Hyatt bahçemize geldi ve birlikte kaçmamız gerektiğini söyledi. Anlayacağınız, babam ona bir daha eve gelmemesini söylemişti. Babam onunla çok sıkı fıkı olduğumu düşünüyordu ve benim de büyük bir çeyiz param olduğu için– "

Bir gülücük Oliver'ın yüzünü aydınlattı. "'Büyük çeyiz' derken, tam olarak neyi kastettiniz?"

"Bunun konuyla alakası ne anlamıyorum," diye Nathan araya girdi.

"Sus," diye kükredi Oliver. "Bayan Kinsley? Sakıncası yoksa tabii?"

"Yirmi bin pound."

Oliver Nathan'a eğlendiğini belirten bir bakış attı. "Eminim mahkeme, bu haberi duymakla çok ilgilenecektir." Bay Pinter'a döndü Oliver. "Siz ne düşünüyorsunuz, bayım? Yargıç, nişanlısının başka bir kadına evlenme teklifini öğrendiği için, bir kadının evlilik hakkındaki fikrini değiştirmesine ilgi gösterir mi?"

Bay Pinter kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Duruşmaya gitmesine bile izin vereceklerini sanmıyorum," dedi.

Nathan'ın yüzünden paniklediği anlaşılıyordu. "Bayan

Kinsley'e evlenme teklifi etmedim! Onu dinleyemezsiniz! O tam bir kuş beyinli!"

"Onu aşağılamaya sakın cüret edeyim deme!" Freddy araya girdi, kılıcını sallıyordu.

Oliver sakince, "Sizin yerinizde olsam dikkatli olurdum, Hyatt," dedi. "Genç Freddy, düşünmeden dürtüleriyle hareket etmeye eğilimlidir."

"Ama her şeyi yanlış ifade ediyor," diye Nathan karşı çıktı. "New Bedford Gemicilik'in daimi sahibi olacaksam Bayan Kinsley'e evlenme teklifi edip niye her şeyi mahvedeyim?"

"Belki de bu umutlar zaten mahvolduğundan olabilir mi?" diye fikrini belirtti Bay Pinter, yüzünde hınzır bir bakış belirmişti.

"Bay Kinsley'in sizin gemilerinizi almamaya karar verdiğini biliyorum."

Nathan nefes almakta zorluk çekiyordu artık. "Bu... bu doğru değil."

"Babam öyle söylemiş," Bayan Kinsley araya girmişti. "Anneme başladığın işin sonunu getirebilmen konusunda emin olmadığını söylemiş. Bu yüzden artık eve gelmeni istemiyordu."

Bay Pinter, "O senin son şansındı," dedi. "Bay Butterfield'ın öldüğünü bilmiyordunuz ve tüm umutlarınızı bağladığınız anlaşma olmadan, Butterfieldlar ile birlikte geleceğinizin olmadığını gördünüz. Kızıyla evlenmenize izin vermeyi reddedebilirdi ve sadece şirketin yarısıyla sıkışıp kalırdınız ki diğer yarısını almak için gücünüz yetmediğinden bu daha kötü olurdu. O yüzden, bir sonraki en iyi seçenek Bayan Kinsley ve yirmi bin pounduyla evlenmekti. Sizin için ne acı ki Bayan Kinsley, Bayan

Harris'in Genç Leydiler Okulu'na gittiğinden onu kandırmanıza izin vermeyecek kadar akıllıydı."

Oliver kahkahayı patlatınca Maria sordu. "O nedir?"

Bayan Kinsley omuzlarını dikleştirdi. "Mirasçı kadınlara servet avcısını nasıl tanıyacağını öğreten bir okul. Bizi evlenmek için evden kaçma hakkında uyarırlar. 'Biri elinizi tutmak için babanızdan düzgün izin almazsa,' der Bayan Harris her zaman, 'niyetinin şüpheli olma olasılığı büyüktür.'"

"A-ha!" dedi Freddy, kılıcı Nathan'a çevirmişti. "Bayan Kinsley'i kandırmaya çalıştığınız için sizi düelloya çağırmalıyım, bayım!"

Nathan, "Tanrı aşkına," diye üsteledi, "hepiniz delisiniz."

"Bayan Kinsley sizinle kaçmayı kabul etmeyince," Bay Pinter devam etti, "ve Bayan Butterfield babasının ölümünü haber vermek için ortaya çıkınca, bıraktığın yerden devam etmeye karar verdin."

Maria, "Neyse ki aptal değildim," dedi.

"O yüzden ona zorbalık yapmaya çalıştın." Maria'nın yanına gelirken Oliver'ın gözleri parladı. "Sana karşı nişanlılık bozma davası açarsa onu suçlamam. Babasının şirketinin diğer yarısını bile kazanabilir."

Nathan'ın dizlerinin titrediğini görünce Maria, "Zahmete girmeye değmez. Sende kalabilir Nathan, gerçekten hak ettin. Belki hatta, sana diğer yarısını alacak başka bir aptal varis bile bulursun." Sesi sertleşti Maria'nın. "Ama kararın neyse, elinden geldiğince çabuk ver. Param için yeterince uzun zaman bekledim. Bir sonraki haftaya kadar senden ya da vekilinden haber almazsam, kendi başıma bir

tane tutarım. Beni Ealing'de Halstead Hall'da bulabilirsin, orada kalıyorum."

Oliver'a baktı. "Şimdi, lordum, eve gitmek istiyorum."

"Kesinlikle, sevgilim." Kolunu ona uzattı Oliver.

Hep birlikte sokağa çıktıklarında, Freddy Bayan Kinsley'e evine kadar eşlik etmeyi önerdi. İkisi yürürken, Maria Bay Pinter'a döndü. "Yaptığınız her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, efendim."

"Benim teşekkürlerimi de ekleyebilirsin," Oliver bunu söyleyerek Maria'yı şaşırtmıştı.

Bay Pinter, "Ben yalnızca adamı buldum," dedi. "Tüm gerekli bilgileri Freddy elde etti."

Üçü birlikte sokağın aşağısına, Freddy'nin kolunu tutan ve ona hayranlıkla bakan Bayan Kinsley'e baktılar.

"İlahi bir eşleşme oldu," diye ekledi Bay Pinter.

Maria, "Duyduklarımız, Bay Kinsley'in Freddy'yi kızının talibi olarak görecek türde bir adam olmadığını işaret ediyor."

"Asla bilemezsin," diye düşüncesini belirtti Oliver. "Freddy bir marki eşinin kuzeni olacak. Bu meseleyi onun lehine çevirebilir."

Bay Pinter Oliver'a vakur bir bakış attı. "Yani Bayan Butterfield'a evlenme teklifi ederken içtendiniz."

"Tamamıyla içten." Oliver Maria'nın elini tuttu. "Onu seviyorum."

Bow Sokağı simsarı belli belirsiz gülümsedi. "Hımm, önemli olan da bu, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Maria. "Paramı alır almaz, Bay Pinter, size ödeme yapmaktan mutlu olacağım. Ve sizi tüm arkadaşlarıma da tavsiye edeceğim."

Oliver elini sıktı, sonra Bay Pinter'a döndü. "Aslında,

benim de bir işimi halletmenizi isterim, Pinter. Haftaya bir zaman evime gelirseniz, bunu konuşabiliriz."

Bay Pinter, "Nasıl isterseniz, lordum," dedi.

Oliver, "Şimdi," dedi, "sakıncası yoksa, nişanlımı parkta dolaştırmak istiyorum. Sizinle handa buluşuruz."

Bay Pinter, "tamam," dedi.

Maria ve Oliver birlikte yürüdüler; kol kolaydılar ve kalpleri aşkla doluydu. Hâlâ Nathan'a onun hakkında söylediklerine inanamıyordu. Her zaman sevgiyle anacaktı.

Ağaçların altına varır varmaz Oliver, "Cebimde bir izin var, o yüzden gidip bir papaz bulup bunu kullanmayı düşünüyordum. Pinter ve Freddy şahidimiz olabilir." Ona endişeyle baktı. "Ne diyorsun?"

"Evlenirken ailen yanında olsun istemiyor musun? Siz lordların büyük bir düğün yapmak zorunda olduklarını sanıyordum."

"İstediğin bu mu?"

Gerçekte, evlendiği günü hiç harikulade bir tören olarak hayal etmemişti. Gizlice yapılan düğünler her zaman hayal gücünü ele geçirirdi; tehlikelerle dolu, endişeli arkadaşlar ve gizemli olaylar. Bu durumda, her ikisine de sahipti.

"Sana şöyle anlatayım; rahip önünde bir öpücük için etrafta zamanımızı harcayabiliriz, kız kardeşlerim ve büyükannem yüzyılın düğününü planlarken her an yanımızda refakatçiler olur. Ya da bugün evlenebilir, saygıdeğer bir karı ve koca gibi bu akşam yatağımızı paylaşabiliriz. Beklemeye hevesli değilim ama diğer taraftan, konu sen olunca asla emin olamıyorum. O yüzden bu konuda senin fikrin ne?"

Ona takılmadan duramadı. "Bence sadece sinsi taktik-

lerin yüzünden, büyükanneni düğünden mahrum bırakarak cezalandırmak istiyorsun."

Gülümsedi Oliver. "Belki biraz. Tanrı biliyor, arkadaşlarım bana bunu asla unutturmayacaklar. Düğün kahvaltısında, saatlerce yapacakları işkenceyi dört gözle beklemiyorum."

Caddeden saklanabilecekleri küçük bir ağaçlığın orada durdular. "Ama büyük bir düğün istiyorsan, buna katlanabilirim." Oliver elini avuçlarına alırken ifadesi vakurdu. "Her şeye katlanabilirim, benimle evli olduğun sürece. Ve hayatın boyunca beni sevmeye devam ettiğin sürece."

Onun ciddi suratına bakarken, göğsünde bir şey hissetti Maria. Dudaklarına dudaklarıyla dokunmak için gerildi ve Oliver onu coşkulu bir öpücük için kendine çekti.

Boğuk bir sesle,"Bir de?" dedi. "Eğer biraz olsun ahlakım olsaydı, anlaşma ve bu gibi şeyler için bir avukata danışman için sana bir şans verirdim, özellikle sana bu kadar para gelecekken. Ama– "

"Biraz olsun ahlakın yok, biliyorum," diye şakalaştı. Çenesine parmaklarıyla yavaşça dokundu.

"Dikkat et, fingirdek kız," tek kaşını kaldırarak uyardı. "Hayatımda yaptığım her aptalca şeyle ilgili benimle dalga geçmeye niyetliysen, beni Rockton'ı oynamaya zorlamış olursun ve seni karanlık malikâneme kapatır, sana edepsiz şeyler yaparım."

Âşık olduğu adama bakarken, "Bu kulağa kusursuzca ahlaksız geldi," dedi. "Ne zaman başlayabiliriz?"

Bölüm 28

Oliver'ın Maria'yla Southampton'da bir papazın önünde evlenmesinin üzerinden bir ay geçmişti. Halstead Hall'dan uzakta, deniz kenarında balayı yaparken, Freddy ve Pinter'ı aileyi evlilikleri hakkında bilgilendirmek için önden yolladılar.

Hyatt Maria'nın vekilleriyle görüşmek için Amerika'ya gitti. Oliver, yaptığı hilekârlıkları detaylı anlattığı upuzun bir mektup yolladı. Babasının fonlarını idare etmesi için görevlendirdiği adamların dürüst olduğuna ikna olmuştu, Maria Oliver'a satış konusunda Hyatt'ı bir hayli zorlayacaklarına dair garanti verdi.

Oliver böyle olmasını umsa da işi şansa bırakamazdı. O ve Maria vekillerle görüşmek ve halasının durumu iyi idare edip etmediğini görmek için birkaç gün içinde Amerika'ya gideceklerdi. Freddy ve onun yeni gelini Bayan Kinsley, onlarla yolculuk yapacaklardı. Freddy annesinin de onunla tanışmasını istiyordu. Fakat bu sadece bir ziyaret olacaktı; Freddy İngiltere'de yaşayıp kayınpederi için çalışmaya karar vermişti. Oliver bunun yüzünden Bay Kinsley'e oldukça acımıştı.

Massachusetts'ten ayrılmadan önce, Oliver ve Maria'nın halletmeleri gereken sadece bir şey kalmıştı. Bir hafta içinde Halstead Hall'a döneceklerdi ve Oliver bunu olabildiğince uzun süre ertelemeye çalışmıştı.

Kütüphanenin dışında dikilirken Maria'ya, "Hazır mısın?" diye sordu.

Tedirgin bir gülümsemeyle Maria, "Olabildiğince hazırım," diye cevap verdi.

Bir an için, geldikleri yoldan geri dönmeye kalkıştı Oliver – merdivenlerden çıkıp, ana yatak odasına gitmek ve günün geri kalanını karısıyla sevişerek geçirip, mülke ve ailesine olan görevlerini unutmak istedi. Ama Maria'nın buna izin vereceğinden şüpheliydi. Bir Amerikalı için, aristokrasinin gereklerini yerine getirmede oldukça hevesliydi. Bu kendisini şaşırtsa da bunu bir hayli tahrik edici bulmuştu.

"İkimizden de nefret edecekler, biliyorsun," dedi Oliver.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi Maria. "Öyle olursa da çok uzun sürmez."

Oliver bundan o kadar emin değildi ama kapıyı açıp, içeri girmesinde ona eşlik etti.

Erkek ve kız kardeşleri masanın kenarına, büyükannelerinin ültimatom verdiği günkü gibi sıralanmışlardı ama bugün çok daha neşeli bir ruh halindeydiler.

"O zaman, Oliver, ne düşünüyorsun?" Jarret, Oliver Maria'nın sandalyesini tutarken sormuştu.

"Artık ayağından zincirlisin, bu büyükanneyi insafa getirir mi?"

Minerva, "Diğer türlü bu toplantıyı niye yapsın ki?"

dedi. "Başından beri istediğini elde etti; Oliver evlendi ve mülkü idare ediyor."

"İnsafa gelmezse bile," diye Gabe fikrini belirtti, "onun parasına ihtiyacımız yok, Maria'nın serveti sağ olsun. Öyle değil mi, Oliver?" Maria'ya sırıttı. "Bunun için sana minnettarız, Maria."

Gürültüyü azaltmanın zamanı gelmişti. "Aslında, karım ve ben parasının bir kısmını ailesi için harcamasına karar verdik. Bir halası ve dört tane kuzeni var, biliyorsunuz. Geri kalan kısmı çocuklarımıza ayrılacak."

Gabe'in sırıtışı söndü.

"Ve bu toplantıyı yapan benim," diye ekledi Oliver. "Büyükanne değil."

O an, bastonunu yere vurarak büyükannesi geldi. "Özür dilerim geç kaldım ama fabrikada acil bir durum vardı."

"Sorun değil," dedi. "Daha yeni başlamıştık."

Onun sandalyesini tutarken, kardeşlerinin suratındaki sersemlemiş ifadeye gülmemek için kendini zor tuttu.

"Şu halde," dedi, masanın başına dönerek, "büyükannemizin esas isteğinin hâlâ geçerli olduğunu bilmelisiniz. Dördünüz de evlenmelisiniz ya da çoğumuzu mirasından men edecek. Ben üstüme düşeni yerine getirdim. O yüzden size, Maria ve ben Amerika'dayken eşlerinizi seçmek için bakınmaya başlamanızı tavsiye ederim."

Tam olarak anlamaları bir an sürdü.

Önce Minerva patladı. "Bu haksızlık! Büyükanne, ana yatak odasında geçirdikleri zaman düşünülürse Oliver ve Maria sana kısa süre içinde istediğin varisi vereceğine eminim. Tanrı aşkına bu komediye niye devam ediyorsun?"

Oliver, "Devam etmesini ben istedim," dedi. Kardeşlerinin hepsi birden ona dönünce ekledi, "büyükanne haklı; haylaz çocuklar olmaktan daha fazlası olarak, dünyada yerimizi almanın zamanı geldi. Uzun süredir aylaktık, yararlı olacak hayatlar sürmekten uzak, geçmişte kilitli kalmıştık. Maria beni uyandırdı, sizin de uyanmanızı istiyorum. Anne babamızın ölümünün trajedisi yüzünden gölgelerde yumruklaşmanıza, karanlıklarda saklanmanıza bir son vermenizi istiyorum. Benim bulduğum aşkı bulmanızı istiyorum."

Ona cesaret vererek gülümseyen Maria'ya baktı. Kardeşlerini uyanmaya zorlamak için tek yol olabileceği konusunda hemfikirdiler.

Minerva, "Kendi adına konuş," diye cevap verdi. "Ben gayet iyiyim. Bu saçmalığı, sırf büyükanne hayatlarımızı mahvederken ona katılmak için sebep olarak kullanıyorsun." Gücenerek Maria'ya baktı. "Onu kollarına itmemizin teşekkürü bu mu?"

Oliver, "Beni onun kollarına itmek mi?" diye Minerva'nın dediklerini tekrar etti.

Gabe konuşma başladı. "Tüm seni kıskandırmalar ve seni ondan uzak tutmalar– "

"Ve sana onun mirası hakkında söylediğimiz yalanlar," diye ekledi Jarret. "Gerçi planladığımız gibi işe yaramadı."

Celia, "Biz olmasak birlikte bile olamazdınız," dedi.

Oliver altını çizerek, "Karımın aynı fikirde olmadığından şüpheliyim," dedi.

"Ama bunun konuşulan konuyla bir alakası yok. Bana istediğiniz kadar söylenin ama büyükannemizin şartları

hâlâ geçerli. Evlenmek için on ayınız var." Onlara hafifçe gülümsedi. "Bununla birlikte, size yardım etmesi için birini tuttum."

Kapıya döndü. "Bay Pinter? İçeri gelir misiniz, lütfen?"

Bow Sokağı simsarı içeri girdi, kepaze Sharpeların tüm çekirdek kadrosuyla yüz yüze gelmesinin kolay olmadığı anlaşılıyordu.

"Bay Pinter potansiyel eşlerinizin geçmişini araştırmada yardımcı olmayı kabul etti. Zor olabileceğini biliyorum, özellikle de siz kızların, uygun talipleri servet avcılarından ayırması. Bu yüzden, Bay Pinter ilginizi çeken herkesi araştıracak. Bu tüm sürecin daha hızlı ilerlemesini sağlayacak."

Celia sessizce, "Tabii soğukkanlılıkla," diye mırıldandı. Pinter kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Oliver, "Teşekkürler, Bay Pinter," dedi. "Eğer çalışma odamda beklemeniz mümkünse, kardeşlerime birkaç şey daha söylemek istiyorum."

Kafasını salladı ve Pinter gitti.

Şimdi en kötü kısmına gelmişti sıra. Kapıyı kapamak için dönüp, Oliver Maria'nın yanında durmaya gitti. Şu an onun gücüne ihtiyacı vardı. Maria elini tuttu ve onu sıktı.

"Annemin babamı öldürdüğü günle ilgili size hiçbir zaman doğruyu söylemedim. Şimdi bunun vakti geldi. Uzun zamandır aramızda çok fazla sır var."

Şokun verdiği sessizlik odayı sardı.

Bu konuşmayı aklında yirmi kere yapmıştı, şu anda kafasında olsa da kelimeleri zorlukla söyleyebildi. Neyse ki Maria yanındaydı, affediciliği ve anlayışı cesaretini güçlendiriyordu.

O korkunç günle alakalı olduğu olaylara sıkıca yapışmıştı. Lilith'le yattığını ortaya çıkarmamayı düşünmüştü ama Maria onu, bu aşağılamaya katlanması konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Ancak ne zaman hikâyenin o kısmını ört bas etmenin bir yolunu düşünse, yanlış sonuçlanıyordu. Olan her şeyi anlatmalıydı.

Bunu yaparken onlara bakamazdı. Bugün bile yasında oldukları ailesinin ölümünden sorumlu olduğunu kardeşlerine söylemenin kolay olmayacağını biliyordu ama bu kadar zor olacağını asla tahmin edemezdi.

Maria biliyordu. Onu korumaya çalışarak, istediğinin bu olduğundan emin olup olmadığını defalarca sordu. Onların da bilmeye hakları vardı. Bu kadar basitti.

Her şeyi anlattı.

Sonra Jarret konuştu. "O soğuk kancık," dedi, sesi büyük nefretle doluydu. "Bayan Rawdon'ın bununla alakası olduğunu bilmeliydim. O ve Binbaşı Rawdon ev partisini aceleyle terk etmişti."

Oliver'ın afallamış bakışları Jarret'inkilerle buluştu, onu ayıpladığına dair hiçbir ipucu yoktu.

"Oradaki her erkekle flörtleşti, benimle bile," diye Jarret sözüne devam etti. "Ben sadece on üç yaşındaydım. O gün aynı rahatlıkta benim odamda da olabilirdi."

Celia ise sessizce ağlıyor ve Gabe boğazını temizliyordu. Minerva Oliver'a öyle şefkatle bakıyordu ki gözleri yaşla doldu.

Buna inanamıyordu. Olanı iyi kavrayamamışlar mıydı? Dikkatle dinlememişler miydi? "Düşündüm ki suçlanacak kişinin ben olduğumu bilmelisiniz– "

Minerva ayağa fırladı, "Hiç bir şey için suçlanmıyor-

sun!" diye haykırdı. "Yanlış insanla, yanlış zamanda, yanlış yerdeydin. Hepsi bu."

"Eğer suçlanacak biri varsa," dedi büyükanne diğer tarafından, "o da benimdir."

Ona bakmak için döndü. O da ağlıyordu, kâğıt gibi ince yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Ona vicdan azabıyla baktı. "Onların arkasından gitmenin önemli olduğunu söylediğinde, seni dinlemeliydim. Bunu her zaman reddettim. Bilseydim..."

Oliver elini omzuna koydu. "Senin hatan değildi. Annemle ne için tartıştığımı sana söyleyemeyecek kadar utanmıştım."

Gabe, "Seni suçladığımı söyleyemem koca adam," diye araya girdi, sesi alçak çıkmıştı. "Büyükanneme böyle bir şeyi asla söyleyemezdim. Hatta annemin beni öyle yakaladığını düşünmek... Bu her delikanlının kâbusudur."

Hepsi Gabe'le aynı fikirde olduğunu belirten yorumlarda bulundu.

Celia, "Biliyorsun," dedi, gözlerini mendille silerek, "O an odana gelmesi için Bayan Rawdon anneme bir şeyler söylemiş olması lazım." Herkes ona döndüğünde gözlerini kırpıştırdı.

"Annemin Oliver'ın odasına kapıyı çalmadan ya da başka bir şey yapmadan girmesi mantıklı gözükmüyor."

Oliver, "Maalesef, hiç bir zaman emin olamayacağız," dedi. "Lilith ve eşi İngiltere'den çok önce ayrıldı, o yüzden sorma imkânım olmadı."

Konuşma, Bayan Rawdon'ın gerekçeleri üzerine spekülasyonlara ve sonra da annelerinin ne kadar otoriter olduğuna döndü. Gabe onlara beş yaşındayken annelerinin

onu avluda çıplak koşarken yakaladığı için poposuna şaplak attığı hikâyeyi anlattı.

Oliver Maria'ya şaşkınlıkla bakıyordu. Maria onu yanındaki boş sandalyeye çekti. "Bırak gülsünler," dedi yumuşak bir sesle. "Bu onların yüzleşmesini kolaylaştırır. Bir kere de hazmetmek için oldukça zor bir durum. Bunu özümsemeleri, onlar için ne ifade ettiğini anlamaları için zaman vermek zorundasın. Şu an tek yapabilecekleri gülmek ya da ağlamaya devam etmek ve ağlayarak seni daha fazla incitmek istemiyorlar."

"Ama beni suçlamaları gerekirdi. Ve bunu yapmadılar."

Sevecen bir gülümsemeyle, "Çünkü aptal değiller," dedi. "Kim suçlanması gerekirse onu suçluyorlar, Bayan Rawdon'ı, anneni ve kalpsiz bir hergele olduğu için babanı."

Büyükanne elini Oliver'ın elinin üzerine koydu. "Annen her zaman hassas bir ruha sahipti, hatta bana sorarsan çok hassas bir ruha." Elini okşadı. "Bilmiyor olabilirsin ama büyükbaban da zamanında oldukça hergeleydi. Benimle evlendikten sonra düzelmişti tabii."

Oliver ona şüpheyle baktı. "Ona fazla seçenek bıraktığından şüpheliyim."

Gözlerini mendille sildi yaşlı kadın. "Hâlâ onu özlüyorum. Bazen bana onu hatırlatıyorsun. Çok havalıydı. Ve ne dansçıydı! Tanrım, tüm gece dans ederdik."

Maria Oliver'a, "Sana söylemiştim," dedi. "Anne tarafına benziyorsun. Baba tarafına değil."

Haklı olduğunu düşünmeye başladı. Maria hayatındayken, bir tanesiyle yatmak şöyle dursun başka bir kadına bakmayı düşünemezdi bile. Halstead Hall'daki işlerle öyle

meşguldü ki babasının karısını aldatmayı nasıl becerebildiğini merak ediyordu. Bu adam deli olmalıydı.

Minerva, "Bitirdik mi?" diye sorarak onu düşüncelerden çekip çıkardı. "Yoksa bizi şaşırtacak başka açıklamaların var mı? Çünkü bitirdiysek yazmam gereken şeyler var."

Oliver etrafına baktığında, diğerlerinin onun cevabını beklediğini gördü. Bu konuşmanın bambaşka şekilde bitmesini bekliyordu ama durum farklıydı.

Maria yardım etmek için, "Evet, bitirdik," dedi. "Bu kadar anlayışlı olduğunuz için hepinize teşekkür ederiz."

"Peki, o zaman." Minerva ayağa kalktı. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Ve bununla birlikte, geri kalanlar da ayağa kalkıp topluca odadan çıktılar.

Minerva onun sandalyesinin yanında duraksadı. "Annemin sana dedikleri korkunçtu. Bunu demek istemediğini biliyorum. Bu yüzden yıllarca acı çektiğin için üzgünüm." Yanağından öptü. "Ama bu, büyükannemin tarafında olmanı affettirmez seni hain."

Gülmeden edemedi Oliver. Minerva hiçbir zaman kaybetmeye dayanamazdı.

Kardeşleri gittiğinde, büyükannesi kaldı. "Bu konuda yanımda olduğun için teşekkürler." Maria'ya gülümsedi. "Ve ondan vazgeçmediğin için teşekkürler." Sonra o da odadan ayrıldı.

Şimdi oda onlara kalmıştı. Oliver Maria'ya döndü. "Benden vazgeçmediğin için büyükannemin teşekkürünü tekrar ediyorum."

"Bunu birkaç kez düşündüm," diye şakalaştı Maria. "Ama düşünmediğim kadar çekici bir eş oldun."

"Ve kardeşlerimden gelen tüm o cesaretlendirmeler," dedi Oliver. "Tüm küçük entrikaları aşk hikâyemizin sürmesine yardımcı oldu."

Karısının yanaklarının hoşça kızarmasını izlemenin tatminini yaşadı. "Bundan hiç haberim olmadı."

"Tabii ki. Bedeninde kurnazlığın zerresi yok. Ama ne yaptıklarını biliyordum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Biliyor muydun?"

"Biliyorsan, onlarla neden savaşmadın?"

"Çünkü beni gitmek istediğim yöne itiyorlardı."

"Bu çok hoş ama eminim benimle evlenmeyi arzulamıyordun, ta ki– "

"Seninle tanıştığım andan itibaren, tatlım, başımın belada olduğunu söyleyebilirim. Bunu kabullenmiyordum ancak bir şekilde hissediyordum. Bir adam, hiç farkına varmadığı bir şeyi ilk gördüğünde hemen anlar. Sadece nasıl sahip olabileceğini her zaman bilemez."

Güldü Maria. "Ahh, bence nasıl sahip olacağını hemen anladın. Seni edep yerlerinden tekmelemeyi bırakıncaya kadar beni öptün ve sonra elinde oyuncağa dönüştüm."

"Yani sırrı bu, öyle mi?" Uzanarak, onu kucağına çekti. "Şimdi akşamüzerini nasıl geçireceğimi biliyorum."

Maria'nın gözleri parıldadı. "Çiftçilerle görüşerek mi?"

"Bir kere daha tahmin et." Kolayca önü açılan elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Marangozlarla görüşerek mi?"

"Kesinlikle hayır." Açılan her düğmeyle ortaya çıkan tenini öptü ve diğer eliyle de eteğini çekip çıkardı.

"Karını mı tahrik ederek mi?" diye takıldı Maria. Onun

için hazır bulunan bacaklarının arasına Oliver elini kaydırırken nefesini tuttu.

"Harfi harfine. Tabii senin için de sakıncası yoksa."

Ve Maria kahkahayı patlatırken, Oliver ona hovarda bir adamla evlenmeye karar vermesinin faydalarını gösteriyordu.

Son Söz

Dartmouth'ta bahar mevsimi, sıcacık havası ve çiçeklere boğulmuş ağaçlarıyla Maria için bulunmaz bir nimetti. O ve Oliver'ın yakında gidecek olmaları kötüydü. Fakat evi, uşakların eline daha fazla bırakmak istemiyordu Oliver.

Şansına, Maria'nın vekilleri şirketteki payını çok iyi bir fiyata satacağı birini bulmuştu. Yani Nathan, anlatılanlara göre, yanındakileri köle gibi çalıştıran asık suratlı ve kızı olmayan yaşlı bir adamla ortaktı. Nathan'ı şehirde bir kere daha görmüşlerdi. Hiç de mutlu gözükmüyordu.

Ama Maria çılgınca mutluydu, özellikle dün doktorunun dediklerinden sonra. Evden ayrılmadan birkaç gün önce, o ve Freddy, Jane ve Oliver'ı romantik bir pikniğe sürüklemişti. Şimdiye kadar o kadar iyi geçmemişti. Zavallı Jane her sese fırlamıştı. Freddy'nin haylaz kardeşleri vahşi Kızılderililerin her an üzerlerine çullanabileceğine dair onu kandırmıştı ve Freddy kılıcıyla ne kadar havalı olsa da korkusu geçmemişti.

Oliver da yardımcı olmuyordu. Maria o bölgede yaşayan tek kabilenin çok uzun zaman önce gittiğini defalarca söylese de her çalılığın arkasında, tüyle süslü başlıklar gör-

müş gibi davranıyordu. O da kuzenleri gibi pervasızdı ki kuzenleri onu hemencecik bağırlarına basmıştı. Rose Hala Oliver'a, ona tavus kuşu tüylü şapkasıyla ne kadar hoş gözüktüğünü söylediğinde tatlı dilli şeytan demişti.

"Orada balık göleti olduğundan emin misin, Freddy?" Freddy ıssız bir kulübeye doğru yolu gösterirken Jane şüpheyle sormuştu.

"Tabii ki." Göğsünü şişirdi. "O gölette birçok alabalık yakaladım."

Oliver Maria'nın yanındaki örtüden Jarret'dan gelen mektubu okurken uzaklaşırken, Maria, "O gölette baş parmağımdan uzun bir balık hiç görmedim," dedi.

"Efendim?" Belli ki Oliver tek bir kelimesini bile duymamıştı.

Mektubu parmağıyla aşağıya itti Maria. "Jarret'ın gelinini arayış çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Anlatmamış." Oliver'ın gözleri koyulaştı. "Ama büyükanne hasta. Şehirdeki evinden bir haftadan beri çıkamamış. Jarret endişeli."

"O zaman yakında dönüyor olmamız iyi."

Başını salladı. "Aynı zamanda başka tuhaf bir şey daha söylüyor."

"Nedir?"

"Anne babamın öldüğü günü düşünüyormuş ve olaylarla ilgili hatıralarımın bir açıdan yanlış olduğundan neredeyse emin." Oliver çayırın karşısına baktı. "Annemin babamın arkasından gitmediğini iddia ediyor. Tam tersi olmuş."

"Bunu neye dayanarak düşünüyor?"

"Söylememiş. Tek söylediği döndüğümüzde konuşacak olmamız."

Bir an bunu düşündü. "Kimin kimin arkasından gittiği önemli mi?"

"Benim için, evet. Bu annemin kızgınlıkla babamı öldürmek için arkasından gitmediği anlamına geliyor. Yani belki de düşündüğüm kadar suçlu değilimdir."

Yumuşak bir sesle, "Hiç bir zaman düşündüğün kadar suçlu olmamıştın," dedi.

Hafifçe gülümsedi. "Bu senin fikrin. Ancak taraflısın."

Omzunu silkti Maria. "Belki biraz. Fakat senin gerçekten de ahlaksız biri olduğunu düşünseydim seninle asla evlenmezdim. Sen ve kardeşlerinle aynı ıstırabı çekecek bir çocuğa sahip olma riskine girmezdim."

Oliver hâlâ yürüyordu. "Müstakbel çocuğumuzdan bahsetmenin, sabahleyin bir doktorla görüşmek için evden gizlice kaçmanla bir alakası var mı?"

Gözlerini ona dikti. "Biliyordun? Nasıl öğrendin?"

"İnan bana, meleğim, yatağımdan ne zaman ayrılsan bunu biliyorum." Gözleri alev alevdi. "Kaybımı ta buramda hissediyorum." Kalbini dramatikçe tuttu Oliver.

"Rose Hala senin hakkında haklıymış. Sen tatlı dilli bir şeytansın. Ve görülen o ki zihin de okuyabiliyorsun."

Kıkırdadı. "Halan gerçekten sır saklayamıyor. Tabii dürüst olmak gerekirse, kahvaltıya ne kadar az ilgi gösterdiğini ve sıklıkla kestirdiğini fark etmemek de mümkün değildi. Hamile bir kadının belirtilerini bilirim. Annemin dört çocuğa sahip olmasını izledim."

Somurtarak, "Ben de burada sana sürpriz yapmayı umuyordum," dedi. "Bu imkânsız."

"Çünkü tüm sürprizlerini tanıştığımız ilk saatte tüketttin."

"Nasıl?"

"Beni Freddy'nin kılıcıyla gözü kara bir şekilde tehdit ederek ve çılgın teklifimi kabul ederek. Sonra ebeveynlerimi kaybetmeme sempati göstererek. Çok az insan benim için bunu yaptı."

Boğazına bir yumru otururken, Oliver onu kollarına çekti. "En büyük sürprizin ise sonradan geldi, handaki o gün." Elini hâlâ düz olan karnına koydu, sesi alçaktı. "Beni severek şaşırttın. Hepsinin içinde en güzeli buydu."